UMUT BIÇAĞI

Kaos Yürüyüşü I. Kitap

atrick Ness

2. baskı

ePubPDF.
WordPress.com

Patrick Ness

Eleştirmenler tarafından çok beğenilmiş ve çoksatanlar listesine girmiş "Kaos Yürüyüşü" üçlemesinin yazarı Ness; Carnegie Madalyası, Guardian Edebiyat Ödülü, CILIP Kate Greenaway Madalyası, Booktrust Gençlik Ödülü ve Costa Çocuk Kitabı Ödülü gibi gençlik ve çocuk edebiyatında önemli yeri olan ödüllerin sahibi olmuştur.

Yetişkinler için yazdığı *The Crane Wife*, gençler için yazdığı *More Than This* ve çocuklar için yazdığı *Canavarın Çağrısı* (Tudem, 2014) kitaplarından bazılarıdır. Amerika doğumlu Ness, Londra'da yaşamakta, yazarlığın yanı sıra edebiyat eleştirileri kaleme almakta ve yaratıcı yazarlık dersleri vermektedir.

Delidolu Yayınlarından çıkan kitapları:

"Kaos Yürüyüşü" Üçlemesi

- *Umut Bıçağı* (roman)
- *Sorgu ve Yanıt* (roman)
- *İnsan Denen Canavar* (roman)

Tudem Yayınlarından çıkan kitapları:

Canavarın Çağrısı (roman)

Ne kadar muhteşem olduğunu anlamak için sadece ilk cümleyi okumanız yeterli...

Guardian

İlkgençlik edebiyatında ayrı yeri olan romanlar var, ama Patrick Ness'in *Umut Bıçağı* adlı romanı bunlar arasında en özeli.

The Times

© 2008, Patrick Ness
© 2009, Tudem Yayın Grubu • 1476/1 Sk. No: 10/51
Alsancak - Konak/İZMİR

İlk basım 2008 yılında, İngiltere'de *The Knife of Never Letting Go* adı ile Walker Books Ltd tarafından gerçekleştirilmiştir.

Kitabın Türkçe yayın hakları Anatolialit Telif Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

ISBN: 978-605-5060-06-0

Birinci Basım: Mart 2010 (3000 adet)
İkinci Basım: Ocak 2014 (2000 adet)

Yayınevi sertifika no: 11945 Matbaa sertifika no: 26886

Türkçeleştiren: Kerem Işık
Editör: Perçem U. Yıldızbaş
Kapak Tasarım: Tudem
Baskı ve Cilt: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. km. Başkent OSB 22. Cadde No: 6 Malıköy/Ankara
0 312 284 18 14

Tüm hakları saklıdır.
Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

DELİDOLU, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.nin tescilli markasıdır.

www.delidolu.com.tr

UMUT BIÇAĞI

Patrick Ness

Kaos Yürüyüşü:
I. Kitap

Deli

Yayıncının notu: Kitabın özgün metninde yer yer İngilizcenin çeşitli lehçe ve jargonlarıyla sokak ağzı kullanılmış olup, dil bilerek çarpıtılmıştır. Buna bağlı olarak Türkçe metinde de gerekli görülen yerlerde imla kuralları çiğnenmiş, dilsel yapılarla oynanmış, zaman zaman lehçe ve aksan kullanımına başvurulmuştur.

Michelle Kass için

Keskin bir görüşe ve insan yaşamının tüm sıradanlığını hissedebilme becerisine sahip olmak, otların büyüdüğünü, sincabın kalbinin attığını duymaya benzerdi ve sessizliğin öte tarafındaki kükreme bizi öldürürdü.

George Eliot, *Middlemarch*

BÖLÜM 1

1

SESTEKİ DELİK

Köpeğiniz konuşmayı öğrendiğinde farkına vardığınız ilk şey onun söylicek çok şeyi olmadığıdır. Herhangi bir konu hakkında.

"Kaka lazım, Todd."

"Kapa çeneni, Manchee."

"Kaka. Kaka, Todd."

"Sana *çeneni kapa* dedim."

Kasabanın güneydoğusunda kalan, nehre kadar inip bataklığa devam eden yabani çayırların arasında yürüyoruz. Ben ona bataklık elması toplamamı ve Manchee'yi de yanımda götürmemi istedi, oysa Cillian'ın onu yalnızca Başkan Prentiss'e yaranmak için satın aldığını herkes biliyo ve işte bir anda geçen yılki doğum günü hediyem olarak bu köpek ortaya çıkıveriyo oysa ben asla köpek *istediğimi* falan söylemediydim, Cillian'ın artık füzyon bisikletini tamir etmesini istediğimi söylediydim ki bu aptal kasabada her yere yürüyerek gitmek zorunda kalmıyım, ama ah, hayır, mutlu yıllar, Todd, işte sana yepyeni bir köpecik Todd ve onu istemesen de, hediye olarak köpek istememiş olsan da bil bakalım kim onu

doyurmak, eğitmek, yıkamak ve yürüyüşe çıkarmak ve artık konuşma mikrobu ağzını oynatabilecek kadar büyüdüğüne göre kim onun anlaşılmaz saçmalıklarını dinlemek zorunda? Bil bakalım kim?

"Kaka," diye kendi kendine havlıyo Manchee. "Kaka, kaka, kaka."

"*Yap* şu kakanı da zırvalamayı kes."

Patikanın kenarından ince bir dal alıp arkasından fırlatıyorum. Ona yetişmiyor, zaten *yetişsin* diye yapmıyorum, o da havlamayla karışık gülerek patikada ilerlemeye devam ediyor. Güneşe karşı gözlerimi kısıp ince dalı sağa sola savurarak peşi sıra yürürken hiçbi şey düşünmemeye çalışıyorum.

Doğrusu bataklıktan elma toplamaya ihtiyacımız yok. Eğer Ben sahiden istiyosa Bay Phelps'in dükkânından satın alabilir. İşte bir başka doğru: Birkaç elma toplamak için bataklığa gitmek erkek işi değildir, çünkü erkeklerin böyle aylaklık etmesine asla izin verilmez. Otuz gün daha *resmi* olarak erkek değilim. Her biri on üç uzun aydan oluşan on iki yıl ve on iki ay yaşadım, bu da büyük doğum gününe bir ay kaldığı anlamına geliyor. Planlar planlanıyo, hazırlıklar yapılıyo, sanırsam bi parti olcak, ama garip hislerim var, aynı anda hem iyi hem de kötü, yine de erkek olcam ve bataklıkta elma toplamak ne erkek ne de yarı-erkek işi.

Fakat Ben gitmemi isteyebilceğini ve gitmeye evet diceğimi de biliyo, çünkü Prentisstown'da erkeklerin kendi kendilerine çıkardığı tüm o Sesten yarım yamalak da olsa kaçılabilcek tek yer bataklık, gürültü patırtıları dinmek bilmiyo, uyurlarken bile, erkekler ve herkes duyabiliyoken, farkında olmadan düşündükleri düşünceler. Erkekler ve Sesleri. Bunu

nasıl yapabildiklerini, birbirlerine nasıl katlanabildiklerini bilmiyorum.

Erkekler; Sesli mahlukat.

"Sincap!" diye bağırıyo Manchee ve arkasından ne kadar bağırsam da patikadan dışarı fırlıyor ve ben de peşinden, o (yalnız olduğumdan emin olmak için çevreme bakıyorum) *lanetolası* tarlalardan gitmek zorunda kalıyorum, çünkü eğer Manchee *lanetolası* bi yılan deliğinden aşağı düşerse Cillian küplere biner ve şu *lanetolası* köpeği ta en başından beri istememiş olsam da bu benim *lanetolası* hatam olur.

"Manchee! Buraya gel!"

"*Sincap!*"

Otları tekmeleyerek ilerlemem gerekiyo ve pabuçlarıma kurtçuklar yapışıyo. Tekmelerken biri ezilince spor pabucumun üzerinde yeşil bir leke bırakıyo ki deneyimlerime dayanarak bu lekenin çıkmayacağını biliyorum. "*Manchee!*" diye öfkeli bir şekilde bağırıyorum.

"Sincap! Sincap! Sincap!"

Ağacın çevresinde havlayıp duruyo ve sincap ağacın üzerinde sıçrayarak onunla alay ediyo. Hadi bakalım Fildır köpek, diyo Sesi. Hadi, gel yakala, hadi, gel yakala. Fıldır. Fıldır. Fıldır.

"Sincap, Todd! Sincap!"

Lanet olsun, hayvanlar çok aptal.

Manchee'yi tasmasından yakalayıp sertçe kıçına vuruyorum. "Ah, Todd? Ah?" Yeniden vuruyorum. Ve yeniden. "Ah? Todd?"

"Hadi *ama*," diyorum, Sesim öyle öfkeli ve yüksek ki kendi düşüncelerimi bile güçlükle duyabiliyorum, buna pişman olmak üzereyim, izleyin.

Fıldır çocuk, Fıldır çocuk, diye düşünüyo sincap. *Gel yakala, Fıldır çocuk.*

"Sen de *str'ol* git," diyorum, ama tek bir farkla: "Str" yerine tam açılımını söylüyorum.

Ve gerçekten ama gerçekten bir kez daha etrafıma bakmış olmalıyım.

Çünkü işte Aaron burda, bir anda otların arasından çıkıp bana tokat atıyo, iri yüzüğü dudağımı çiziyo, sonra aynı elini yumruk yapıp ters yöne savurunca çene kemiğime vuruyo ama en azından burnumu ıskalıyo çünkü otların arasına düşüyom, yumruklarından uzaklaşmaya çalışırken Manchee'nin tasmasını bırakınca sincaba koşup delice havlıyo, hain, ben de otların arasına dizlerimin ve ellerimin üstüne düşünce üstüm başım leke oluyo.

Ve yerde öylece duruyorum, nefes alıp veriyorum.

Aaron tepemde duruyor, Sesinde Kutsal Kitap'tan ve bir sonraki vaazından parçalar var: Dil, genç Todd, bir fedakârlığın sonucu ve aziz kendi yolunu seçer ve Tanrı duyar ve herkesin Sesindeki aynı görüntüler, tanıdık şeyler ve anlık resimler...

Ne? Tenhada ne?..

Ancak vaazının sesi yükselerek araya giriyor ve başımı kaldırıp gözlerine bakınca aniden bilmek istemiyorum. Yüzüğünün dudağımı kestiği yerde kan tadı alıyorum ve bilmek istemiyorum. Buraya *asla* gelmez, erkekler *asla* gelmez, sebepleri vardır, erkeklerin sebepleri olur, hep yalnızca ben ve köpeğim oluruz ama işte o da burada ve ben bilmek istemiyom, istemiyom, istemiyom.

Ve yerde öylece duruyorum, nefes alıp veriyorum.

Gülerek bana bakıyor, sakallarının arasından, gülerek, otların üzerinde yatan bana bakıyor.

Gülen bir yumruk.

"Dil, genç Todd," diyor, "bizi tutsaklar gibi zincirlere vurur. Kilisede bir şey öğrenmedin mi, evlat?" Ve sonra o en tanıdık öğüdünü veriyor. "Birimiz düşersek, hepimiz düşeriz."

Evet, Aaron, diye düşünüyorum.

"Ağzınla Todd."

"Evet, Aaron," diyorum

"Peki ya *str*'ler?" diye soruyor. "Ve diğerleri? Onları da duymadım sanma. Sesin seni ele verir. Hepimizi ele verir."

Hepimizi değil, diye düşünürken "Özür dilerim, Aaron," diyorum.

Bana doğru eğiliyo, dudakları yüzüme çok yakın ve nefesinin kokusunu alıp ağırlığını hissedebiliyorum, beni yakalamaya çalışan parmaklar gibi. "Tanrı duyar," diye fısıldıyor. "Tanrı *duyar.*"

Yine elini kaldırınca sakınıyorum ve gülüyo, sonra da yok oluyo, öylece, Sesini de alıp kasabaya geri dönüyo.

Yerde öylece duruyorum, nefes alıp veriyorum.

Bana vurulduğu için titriyorum, sinirden ve şaşkınlıktan titriyorum ve bu kasabayla içindeki erkeklerden öylesine nefret ediyom ki yeniden ayağa kalkıp köpeğimin yanına gitmem vakit alıyo. *Hangi str'olasıca sebepten buraya gelmişti ki?* diye düşünüyorum ve öyle sinirli, öyle öfkeli, öyle nefret doluyum ki (ve korku, evet, korku, kapa çeneni) Aaron Sesimi duydu mu diye çevreye bakmıyorum bile. Çevreye bakmıyorum. Çevreye bakmıyorum.

Ve sonra çevreye bakıp köpeğimin yanına gidiyorum.

"Aaron, Todd? Aaron?"

"Bu ismi bidaha söyleme Manchee."

"Kanıyo, Todd. Todd? Todd? Todd? Kanıyo?"

"Biliyorum. Kapa çeneni."

"Fıldır," diyor, sanki hiçbir anlamı yokmuş gibi, aklı gökyüzü kadar bomboş.

Kıçına vuruyorum. "Bunu da söyleme."

"Ah? Todd?"

Solumuzda kalan nehirden uzak durarak yürümeye devam ediyoruz. Nehir çiftliğimizin kuzeyinden başlayıp kasabanın doğusunda kalan bir dizi küçük kanyonu takip ettikten sonra eninde sonunda bataklığa dönüşen düz, sazlık bir bölge oluşturuyor. Nehirden ve özellikle de, bataklık ağaçları görünmeye başlamadan önceki o sazlık bölgeden uzak durmamız gerek, çünkü timsahlar orada yaşıyo ve bir oğlanı ve köpeğini kolaylıkla öldürebilecek kadar büyükler. Sırtlarındaki çıkıntılar saz gibi görünüyo ve çok yaklaşırsanız, BAMM!, sudan fırlayıp pençe atıp ağızlarını açıp kapayarak üzerinize çullandıklarında pek fazla şansınız kalmıyo.

Sazlık bölgeyi geçiyoruz ve yaklaşan bataklık sessizliğini dinlemeye çalışıyorum. Artık burada görülecek hiçbi şey yok, sahiden, erkekler bu yüzden gelmiyo. Üstelik bir de koku var, kokmuyo demiyorum, ama erkeklerin abarttığı kadar da kötü kokmuyo. Onlar anılarının kokusunu alıyo, evet, sahiden burada olan şeyleri değil, eskiden olduğu halini kokluyolar. Tüm o ölü şeyler. Manklarla insanların ölü gömme konusunda farklı fikirleri vardı. Manklar sadece bataklığı kullanıyor, ölülerini öylece suya atıp batmasını bekliyolardı, heralde bunda sorun yoktu, çünkü bataklığa gömülmeye uygunlardı,

sanırsam. Ben öyle söylüyo. Su, çamur ve Mank derisi birbirine uyumluydu, hiçbi şeyi zehirlemiyo, sadece bataklığı zenginleştiriyodu, tıpkı insanların toprağı zenginleştirdiği gibi.

Sonra bir anda, gömülmesi gereken, normalden çok fazla sayıda Mank oldu, bu kadar büyük bir bataklığın bile yutamayacağı kadar çok, üstelik bu kahrolası bataklık sahiden çok büyük. Ve sonra hiç canlı Mank kalmadı, öyle değil mi? Sadece üst üste yığılmış, çürüyüp kokan Mank cesetleri; ve bataklığın sinekler, kokular ve daha kim bilir ne tür virüslerin oluşturduğu bir yığın olmaktan çıkıp yeniden bataklık halini alması çok uzun sürdü.

İşte ben tüm bunların, bu karmaşanın içine doğdum, aşırı kalabalık bataklık ve aşırı kalabalık mezarlık ve yeterince kalabalık olmayan kasaba, bu yüzden hiçbi şey hatırlamıyorum, Ses olmayan bir dünya hatırlamıyorum. Babam ben doğmadan evvel hastalıktan ölmüş ve sonra annem de öldü, bu şaşırtıcı değil. Beni Ben ve Cillian büyüttü. Ben, annemin son kalan kadınlardan olduğunu söyler ama bunu herkes herkesin annesi için söyler. Ben yalan söylemiyor olabilir, *o* bunun doğru olduğuna inanıyor, ama kim bilebilir?

Kasabanın en genci benim. Reg Oliver (benden yedi ay, sekiz gün büyük), Liam Smith (dört ay, yirmi dokuz gün büyük) ve benden sonra en genç olan Seb Mundy (üç ay, bir gün büyük) ile birlikte tarladaki kargalara taş atardık ki o bile artık benimle konuşmuyo çünkü erkek oldu.

Hiçbir oğlan on üç yaşına bastıktan sonra benimle konuşmuyo.

Prentisstown'da böyle. Oğlanlar erkek olur, yalnızca erkeklerin katılabildiği, kim bilir nelerin konuşulduğu ve oğlanların kesinlikle alınmadığı toplantılara giderler ve eğer

kasabadaki son oğlan sensen beklemek zorundasın, yanınız başına.

Ya da istemediğin bir köpekle.

Ama sorun değil, işte bataklık burada ve yürümeye devam ediyoruz, en tehlikeli yerlerin çevresinden dolaşarak metrelerce yükseğe ulaşan büyük, kalın ağaçların arasından geçiyoruz. Hava yoğun, karanlık ve ağır fakat bu korkutucu bir yoğunluk, karanlık ve ağırlık değil. Burası yaşam dolu, kasabayı istediğin gibi unutabilirsin, kuşlar, yeşil yılanlar, kurbağalar, kuyruksuzlar ve her iki cins sincap ve (sizi temin ediyorum) bir iki kasor, ayrıca evet kırmızı yılanlara dikkat edilmesi lazım, ama burası hernekadar karanlık da olsa, yukarıdan az da olsa ışık geliyor ve bana sorarsanız, ki sormayabilirsiniz, bataklığın büyük, rahat ve çok Sesli olmayan bir yer olduğuna garanti veririm. Karanlık ama yaşam dolu, canlı ama dostane, dostane ama açgözlü değil.

Manchee tek damla çişi kalmamış olana kadar nerdeyse her şeyin yanında ayağını kaldırdıktan sonra, heralde büyüğüne uygun bir yer bulmak için kendi kendine mırıldanarak bir çalılığın altında kayboluyor.

Ama bataklığın umrunda diil. Neden olsun ki? Sadece kendini tekrar eden, büyümek için başa dönüp kendi kendini yiyen bir yaşam döngüsü. Yani burada hiç Ses olmadığını söylemiyorum. Elbette var, Sesten kaçış yok, hem de hiçbiyerde, ama kasabaya göre çok daha sessiz. Buradaki gürültü farklı, çünkü bataklıktaki gürültü yalnızca meraktan, kim olduğunuzu ve tehlikeli olup olmadığınızı anlamaya çalışan mahlukattan meydana geliyo. Oysa kasaba sizle ilgili her şeyi zaten bilir ve daha fazla öğrenmek, öğrendikleriyle sizi ezmek isterken nasıl kendinizden bir parça kalabilir ki?

Oysa bataklık Sesi, bataklıktaki Ses yalnızca kuşların o küçük, endişeli kuş düşüncelerinden ibarettir. Yiyecek nerede? Evim nerede? Neresi güvenli? Ve hepsi küçük birer serseri olan sinirli sincaplar, sizi görürse sataşır, görmezse kendileriyle uğraşırlar ve sonra bir de onların aptal küçük çocukları gibi olan kızıl sincaplar var, bazen yaprakların arasında bataklık tilkileri dolaşır ve Seslerini, yedikleri sincaplarınkine benzetmeye çalıştıklarını duyabilirsiniz ve çok daha nadiren de olsa, garip kuzgun şarkıları söyleyen kuzgunlara rastlayabilirsiniz ve yemin ederim bir keresinde iki uzun bacağının üzerinde kaçan bir kasor gördüm, ama Ben görmüş olamayacağımı, kasorların çoktan bataklıktan gittiğini söylüyor.

Bilmiyorum. Kendime inanıyorum.

Manchee çalıların arasından çıkıp yanıma oturuyor çünkü patikanın ortasında öylece duruyorum. Ne görmüş olabileceğimi anlamak için çevresine bakıp, "İyi kaka, Todd," diyor.

"Öyle olduğuna eminim, Manchee."

Umarım doğum günümde bir başka kahrolası köpek hediye edilmez. Bu yıl av bıçağı istiyorum, Ben'in kemerinde takılı olan gibi. İşte *bu* erkeğe uygun bi hediye.

"Kaka," diyor Manchee usulca.

Yürümeye devam ediyoruz. Elma ağaçlarının büyük bölümü bataklığın biraz içinde, oraya ulaşmak için birkaç patikadan aşağı inip, Manchee'nin yardım almadan asla geçemediği bir ağaç kütüğünün üzerinden geçmemiz gerek. Oraya varınca Manchee'yi göbeğinin altından kavrayıp kaldırıyorum. Ne yaptığımı bilmesine rağmen yine de ters dönmüş bir böcek gibi bacaklarını savurup boş yere yaygara yapıyor.

"Rahat dursana aptal şey!"

"Aşağı, aşağı, *aşağı*!" diye ciyaklayarak patileriyle boşluğu dövüyor.

"Salak köpek."

Onu kütüğün üstüne koyup tırmanıyorum. Her ikimiz de diğer tarafa atlıyoz ve Manchee yere inerken "Atla!" diye bağırıyor, "Atla!" diye bağırmaya devam ederek koşmaya başlıyor.

Kütükten sonra bataklığın asıl karanlığı başlıyo ve gözünüze önce, gölgelerin arasından üzerinize doğru eğilen eski Mank binaları çarpıyo, kulübe boyutunda, erimeye yüz tutmuş ten rengi dondurma kütlelerine benziyolar. Ne amaçla yapılmış olabileceklerini bilen ya da anımsayan yok, fakat en iyi tahmin, hep en iyi tahminleri yapabilecek biri olan Ben'e ait: Ölülerinin gömülmesiyle ilgili olmalılar. Hernekadar Mankların Prentisstown'dan kimsenin bilebildiği bir dinleri olmasa da bir tür kilise bile olabilirler.

Onlara fazla yaklaşmadan yabani elma ağaçlarına yöneliyorum. Elmalar olgun, nerdeyse siyah ve Cillian'ın deyimiyle tamamen yenebilir durumda. Bir tane koparıp ısırıyorum, suyu çenemden akıyo.

"Todd?"

"Ne var, Manchee?" Katlayıp arka cebime koyduğum naylon torbayı çıkarıp elmaları içine doldurmaya başlıyorum.

"Todd?" diye havlıyo yeniden ve bu kez nasıl havladığını fark edip ona bakınca, Mank binalarını gösterdiğini görüyorum, sırtıyla kulaklarının arkasındaki tüylerin tamamı dimdik.

Ayağa kalkıyorum. "Ne var oğlum?"

Artık hırlayıp dişlerini gösteriyo. Bir kez daha kalp atışlarımın hızlandığını hissediyorum. "Timsah mı?" diye soruyorum.

"Sessiz, Todd," diye hırlıyo Manchee.

"Ama ne?"

"*Sessiz*, Todd." Havlıyo ve bu kez gerçek bir havlama, "hav"dan başka bir anlamı olmayan gerçek bir köpek havlaması ve tüylerim diken diken oluyo. "Dinle," diye hırlıyo.

Ve ben de dinliyorum.

Dinliyorum.

Ve başımı çevirip biraz daha dinliyorum.

Seste bir delik var.

Bu olamaz.

Bu *tuhaf*, sahiden, orada bir yerde, saklanıyo, ağaçların arasında ya da kulaklarımla aklımın Sesin olmadığını söylediği bir yerde, görüş alanımın ilersinde. Çevresindeki her şeyin ona değişi dışında görülemeyecek bir şekil gibi. Bardak şeklindeki su gibi, ama bardak yok. Bu bir delik ve içine düşen her şey Ses olmaktan çıkıyor, *herhangi bir şey* olmaktan çıkıyor, tamamen yok oluyor. Asla tam anlamıyla *sessiz* olmayan bataklığın sükuneti gibi değil. Ama bu, bu bir şekil, *hiçliğin* şekli, tüm Sesin yok olduğu bir delik.

Bu imkânsız.

Bu dünyada Sesten, üstüne üstüne ve yine üstüne gelen aralıksız düşünce sağnağından başka bir şey yok, Manklar savaş sırasında Ses virüsünü yaydığından beri, o virüs, erkeklerin yarısını ve kadınların tümünü öldüren, buna annem de dahil, erkeklerin geri kalanını çıldırtan ve bu çılgınlık onları silahlanmaya zorladığında tüm Mankların sonunun gelmesine neden olan virüs.

"Todd?" Manchee korkmuş, bunu duyabiliyorum. "Ne Todd? Bu ne Todd?"

"Koku alıyo musun?"

"Sadece sessizliğin kokusu, Todd," diye havladıktan sonra daha yüksek sesle havlamaya başlıyor. "Sessizlik! Sessizlik!"

Ve sonra, Mank binalarının çevresinde bir yerde, sessizlik *hareket ediyor.*

Kalbim öyle hızlı atmaya başlıyo ki yere devrilecek gibi oluyorum. Manchee çevremde daire çizerek havlıyo, havlıyo, beni iyice korkutuyo ve ben de sakinleşmek için yine kıçına vuruyorum ("Ah, Todd?").

"Delik diye bir şey olamaz. Boşluk diye bir şey yoktur," diyorum. "Hiçlik diye bir şey olamaz. Bir şey olmalı, öyle değil mi?"

"Bir şey, Todd," diye havlıyor Manchee.

"Nereye gittiğini duyabiliyo musun?"

"Sessiz, Todd."

"Ne demek istediğimi biliyosun."

Manchee havayı koklayıp önce bir, sonra iki adım atıp Mank binalarına doğru ilerlemeye başlıyor. Sanırım onu aramaya başlıyoruz. Erimiş dondurma toplarının en büyüğüne doğru yavaşça yürümeye başlıyorum. Biri bakıyor olabilir diye, küçük, çarpık üçgen kapının görüş alanından uzak durmaya çalışıyorum. Manchee kapıyı kokluyo ama hırlamıyo, derin bir nefes alıp içeri bakıyorum.

İçerisi bomboş. Çatı, boyumun yaklaşık iki katı yükseklikte. Zemin pis, bataklık bitkileri var, sarmaşık ve buna benzer bitkiler dışında bişey yok. Yani *gerçek* bir hiçlik, bir delik yok, ama burada daha önce ne olabilceğini kestirmenin yolu da yok.

Çok aptalca ama söylicem.

Mankların geri dönüp dönmediğini düşünüyorum.

Ama bu imkânsız.

Ama Seste bir delik olması da imkânsız.

Yani imkânsız bir şey gerçek olmak zorunda.

Manchee'nin çevreyi kokladığını duyup yavaşça dışarı çıkarak ikinci top dondurmaya yöneliyorum. Bunun dış kısmında yazılar var, Mank dilinde görülmüş tek yazılı metin. Sanırsam yazmaya değer buldukları tek şey. Harfler Mank harfleri, ama Ben'in söylediğine göre es'Paqili ya da buna benzer bir şekilde okunuyor, es'Paqili, Manklılar, kısaltmak isterseniz -ki tüm o olanlardan beri herkes bu kısaltmayı kullanıyor- "Manklar" demek. "Halk" anlamına geliyor.

İkinci top dondurmada da hiçbi şey yok. Bataklığa geri çıkıp yeniden dinliyorum. Başımı eğip dinliyorum, beynimin dinlemeyle ilgili bölümlerini zorlayarak dinliyor, dinliyor, dinliyorum.

Dinliyorum.

Manchee, "Sessiz! Sessiz!" diye hızlıca iki kez havladıktan sonra en son top dondurmaya doğru koşmaya başlayınca peşinden ben de koşuyorum, yüreğim ağzımda, çünkü Sesteki deliğin olduğu yer işte burası.

Duyabiliyorum.

Aslında *duyamıyorum* ve asıl önemli olan da bu, ancak ona doğru koşarken boşluğu göğsüme dokunuyo, durağanlığı beni çekiyo ve öyle sakin, hayır sakin değil, *sessiz*, öyle inanılmaz bir sessizlik ki paramparça oluyomuşum, benim için en değerli şeyi kaybediyomuşum gibi hissediyorum, sanki karşımda ölüm var ve ben koşuyorum ve gözlerim sulanıyo, göğsüm eziliyo ve bunu görcek kimse yok, ama yine de önemsiyorum ve gözlerim ağlamaya başlıyo, ağlamaya

başlıyolar, *str'olasıcalar ağlıyo* ve ben bir an için durup öne eğiliyorum ve kahretsin, artık çeneni kapa, ama koca bir dakka harcıyorum, orada öylece eğilmiş dururken kokkuşmuş, lağnet olasıca bi dakka geçip gidiyo, tabiiki de o zamana dek delik uzaklaşıyo, uzaklaşmış, gitmiş.

Manchee onu kovalamakla bana gelmek arasında kararsız ama en sonunda yanıma geliyo.

"Ağlıyo musun, Todd?"

"Kapa çeneni," diyerek bir tekme savuruyorum. Bilerek ıskalıyorum.

2

PRENTISSTOWN

Bataklıktan çıkıp kasabaya doğru yürüyoruz ve güneş ne derse desin, dünya simsiyah ve gri görünüyo. Tarlaların arasında yürürken Manchee bile handiyse hiç konuşmuyo. Sesim kaynayan bir su gibi köpürüp kabarıyo ve en sonunda sakinleşmek için durmak zorunda kalıyorum.

Sessizlik diye bir şey olamaz. Ne burada, ne de hiçbiyerde. Ne uyurken, ne uyanıkken, ne de yannızken, asla.

Ben Todd Hewitt, diye düşünüyorum gözlerimi kapayıp. *On iki yıl ve on iki ay yaşındayım. Yeni Dünya'da Prentisstown'da yaşıyorum. Tam bir ay sonra erkek olacağım.*

Bu, Sesimi yatıştırmak için Ben'in öğrettiği bir hile. Gözlerini kapıyosun, olabildiğince açık ve sakin bir şekilde kim olduğunu kendine tekrarlıyosun, çünkü bu tüm o Sesin içinde kaybolabiliyor.

Ben Todd Hewitt.

"Todd Hewitt," diye mırıldamyo Manchee yanımda.

Derin bir nefes alıp gözlerimi açıyorum.

Bu benim. Adım Todd Hewitt.

Bataklıktan ve nehirden uzaklaşıyoruz, yaban çayırlarının çevrelediği sırtı çıkıp, kasabanın güneyindeki, var olduğu

kısa ve gereksiz zaman boyunca okulun bulunduğu küçük tepeye varıyoruz. Ben doğmadan önce oğlanlar evde anneleri tarafından eğitilirdi, sonra yalnızca oğlanlarla erkekler kalınca vidyolar ve eğitim araçları kullanılmaya başlandı, ta ki Başkan Prentiss bu tür şeyleri "zihinlerimizin disiplinine zararlı" diye niteleyip yasadışı ilan edene dek.

Başkan Prentiss'in bir *Bakış Açısı* var.

Ve işte nerdeyse tam yarım yıl boyunca tüm oğlanlar üzgün-surat Bay Royal tarafından buraya, kasabanın ana Sesinden uzak bu binaya toplandı. Ama bir faydası olmadı. Oğlanların Sesiyle dolu bir sınıfta herhangi bir şey öğretmek nerdeyse imkânsız, sınav yapmaksa *kesinlikle* imkânsızdır. İstemeseniz de kopya çekersiniz, hem zaten herkes de ister.

Ve sonra günün birinde Başkan Prentiss tüm kitapları yakmaya karar verdi, tek tek her birini, erkeklerin evindekileri bile, çünkü görünüşe bakılırsa kitaplar da zararlıydı ve aslında uysal bir adam olan ama sınıfta viski içerek sert bir adama dönüşen Bay Royal istifa edip silahıyla intihar etti ve bu da eğitimimin sonu oldu.

Ben geri kalanları bana evde öğretti. Tamirat, yemek yapma, kıyafet onarma ve temel çiftçilik gibi şeyleri. Hayatta kalmak için gerekli birçok şey de öğretti, avlanma gibi ya da hangi meyvelerin yenebileceğini ve yön tayini için ayı kullanmayı, nasıl bıçak ve silah kullanılacağını, yılan sokmasına karşı napılcağını ve Sesini olabildiğince bastırabilmeyi.

Bana okuma yazma da öğretmeye çalıştı, ama bir sabah Başkan Prentiss bunu Sesimden anlayıp Ben'i bir hafta süreyle hapse atınca okuma öğrenmem son buldu ve öğrenilmesi gereken diğer her şeyle, yalnızca yaşamak için her gün çiftlikte yapılması gereken onca şey varken, düzgün bir şekilde okumayı öğrenemedim.

Fark etmez. Prentisstown'da kimse asla kitap yazmıcak nasılsa.

Manchee ve ben okul binasını geçip küçük tepeye çıktıktan sonra kuzeye bakıyoruz ve işte kasaba. Geriye pek fazla bir şey kalmamış olsa da. Bir dükkân, eskiden iki tane vardı. Bir birahane, eskiden iki tane vardı. Bir klinik, bir hapishane, işlemeyen bi benzin sitasyonu, Başkan için büyük bir ev, bir polis sitasyonu. Kilise. Ortadan geçen kısa bir yol, vaktiyle asfalt kaplıydı, şimdiyse bakımsız, handiyse mıcıra dönüyo. Çevredeki tüm ev ve binaların işi bitmiş, kenar mahalleler gibi, çiftlikler, çiftlik olması *gerekenler*, bazıları hâlâ öyle, bazıları bomboş duruyo, bazıları boştan da beter.

İşte Prentisstown'dan geriye kalan bu. Nıfıs 147 ve giderek azalıyo, azalıyo, azalıyo. 146 erkek ve bir yarı-erkek.

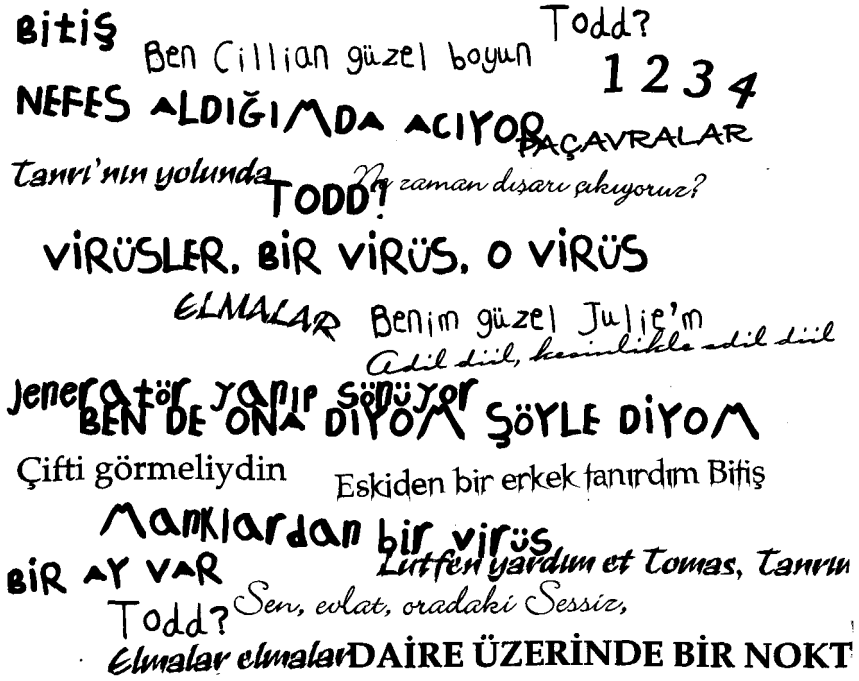
Ben, eskiden Yeni Dünya'nın çevresinde başka yerleşim yerleri de olduğunu söylüyo, tüm gemiler aşağı yukarı aynı anda gelmiş, ben doğmadan on yıl kadar önce, ama sonra Manklarla savaş başlamış ve Manklar virüsü yaydığında diğer tüm yerleşim yerleri haritadan silinmiş, Prentisstown da silinmek üzereymiş ama Başkan Prentiss'in askeri becerileri sayesinde ayakta kalmış ve hernekadar Başkan Prentiss kâbus gibi de olsa en azından ona bunun için borçluymuşuz, onun sayesinde, hakkında hiçbir iyi şey söylenemiycek bu koskocaman ve bomboş, kadınsız dünyada, her geçen gün yavaş yavaş ölen 146 erkekle dolu bu kasabada yaşayabiliyomuşuz.

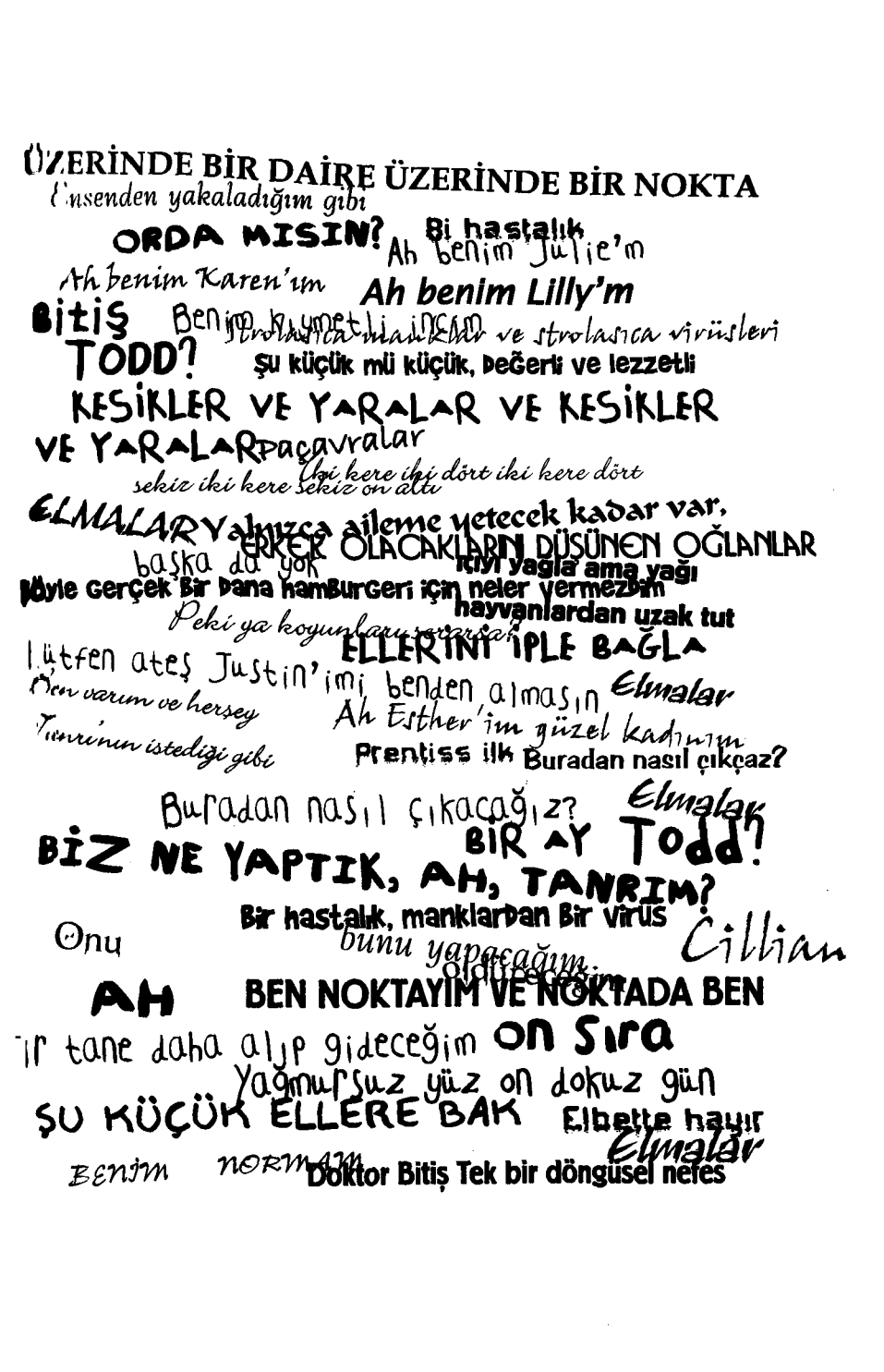
Çünkü bazı erkekler buna dayanamıyo, öyle değil mi? Bazıları Bay Royal gibi el etek çekiyo, bazılarıysa ortadan kayboluveriyo, tıpkı diğer koyun çiftliğini işleten eski komşumuz Bay Gault ya da en iyi ikinci marangozumuz olan Bay Michael ya da oğlunun erkek olduğu gün ortadan kaybolan Bay Van

Wijk gibi. Tüm dünyan geleceği olmayan Sesle dolu bir kasabaysa, bazen gidecek yerin olmasa bile gitmek zorundasındır.

İşte ben, bir yarı-erkek, kasabaya bakarken, kalan 146 erkeği duyabiliyorum. Her kahrolası düşünceyi duyabiliyorum. Sesleri tepeden aşağı sel gibi üzerime akıyo, yangın gibi, gökyüzünü kaplayan ve kaçacak hiçbiyer bırakmayıp insanın üzerine çullanan bir canavar gibi.

Nasıl olduğunu göstereyim. İşte bu aptal, kokkuşmuş kasabadaki aptal, kokkuşmuş yaşamımın her dakkası böyle geçiyo. Kulaklarınızı tıkamayın çünkü faydası yok.

ÜZERİNDE BİR DAİRE ÜZERİNDE BİR NOKTA
Ünsenden yakaladığım gibi
ORDA MISIN?
Bi hastalık
Ah benim Julie'm
Ah benim Karen'ım
Ah benim Lilly'm
Bitiş
Benim kıymetli insan
TODD?
Şu küçük mü küçük, değerli ve lezzetli
KESİKLER VE YARALAR VE KESİKLER
VE YARALARpaçavralar
sekiz iki kere sekiz on altı
ELMALAR
Yalnızca aileme yetecek kadar var,
ERKEK OLACAKLARINI DÜŞÜNEN OĞLANLAR
başka da yok
Böyle Gerçek Bir Dana hamburgeri için neler yermezdim
hayvanlardan uzak tut
Peki ya koyunlar
ELLERİNİ İPLE BAĞLA
Lütfen ateş Justin'imi benden almasın
Elmalar
Ben varım ve herşey
Ah Esther'im güzel kadınım
Tanrının istediği gibi
Prentiss ilk
Buradan nasıl çıkçaz?
Buradan nasıl çıkacağız?
Elmalar
BİR AY
Todd?
BİZ NE YAPTIK, AH, TANRIM?
Bir hastalık, manklardan bir virüs
Onu
bunu yapacağım
Cillian
AH
BEN NOKTAYIM VE NOKTADA BEN
ir tane daha alıp gideceğim
ON SIRA
Yağmursuz yüz on dokuz gün
ŞU KÜÇÜK ELLERE BAK
Elbette hayır
Elmalar
BENİM
NORMAM
Doktor Bitiş Tek bir döngüsel nefes

Siz bir yalancısınız efendim,

bunu yüzünüze söylüyorum YÜZÜNÜ UNUTTUM

Düşüncelerini sırada tut, sırada, sırada

Elmalar CANAVARLAR DIŞINDA BİR ŞEY YOK

Oğlanı bir şekilde onlardan uzak tut, Tanrım 3 2 1 paçavralar

Sadece bir virüs, bunu unutma

Ah benim Norma'm

sessizliğin kutsallığı ELİMDEKİ TAHTA

Ah benim Kelly'm

AH BENİM JADE'İM

Buradan nasıl çıkçaBİR NOKTADAKİ ÇEMBER BİR ÇEMBERDEKİ NOK

KIŞ GELMEDEN DARIMIZ BİTECEK

Gün geliyor kutsal bir yemin

bulunup kaybedilmiş ve yeniden bulunmuş

Ah benim Carla'm

KAPA ÇENENİ, LÜTFEN TANRIM, ÇENESİNİ KAPAT

ERKEKLER, DİSİPLİN! iki kere on altı otuz iki iki kadar, indir, ka

kere otuz iki altmış dört Kokkuşmuş

VE BEN SANA AĞRI KESİCİ KALMAZSIĞINI boyun, boynun

SÖYLEMİŞTİM CIVATAYI AÇ, ATEŞLEME bir ay süreyle Bir ay süreyl

MEKANİZMASINI YERLEŞTİR Kış için çilek de yok

Bitiyor Ben varım ve herşey Tırnak, bir iki üç, tırnak bir iki üç

BURADA BİR TANE DAHA VAR CHARLIE Tanrı'nın istediği düzende

kahrolası kahrolası kahrolası

1 2 3 4 4 3 2 1 Tanrı duyar

Todd? ŞU HEWITT OĞLANI Todd?

KARINCALAR İKİŞER İKİŞER İLERL

Eskiden olduğu gibi Öldürecek Mank kalmadı

Dini bi tören, var mı yo

Ah benim Carla'm Saat on oldu, Bir saat on dakka

SANA DEMİŞTİM BİR AY

Ne zaman buradan çkçaz?

Silahlar hazır SUSTUR ŞUNU

Ve bunlar yalnızca kelimeler, konuşan, inleyen, şarkı söyleyen ve ağlayan sesler. Görüntüler de var, ne kadar istemesen de aklına üşüşen görüntüler, bu görüntüler anılara ait ve düşlere, gizlere, planlara ve yalanlara, yalanlara, yalanlara. Çünkü Sesin içinde yalan söyleyebilirsin, herkes ne düşündüğünü biliyor olsa bile, bir şeyi başka şeylerin altına saklayabilirsin, göz önünde de saklayabilirsin, tek yapman gereken bunu açık açık düşünmemek ya da saklamaya çalıştığın şeyin tersine kendini inandırmak, böyle olunca selin ortasında neyin gerçekten su olduğunu ve neyin onu ıslatmayacağını kim anlayabilir ki?

Erkekler yalan söyler, en kötüsü de kendilerine yalan söyler.

Örneğin ben kanlı canlı olarak ne bir kadın ne de Mank gördüm. Elbette ki her ikisini de yasadışı ilan edilmeden önce vidyolarda görmüştüm, erkeklerin Sesindeyse sürekli olarak görüyorum, çünkü erkekler seks ve düşmanlar dışında başka ne düşünür ki? Ama Sesteki Manklar vidyodakilerden daha büyük ve daha korkunç görünüyo, öyle di mi? Ve Sesteki kadınların vidyodakilere kıyasla saçları daha açık renkli ve daha büyük göğüsleri var ve daha az kıyafet giyip yakınıklarında daha özgürler. Yani unutulmaması gereken şey, burada, her şeyi anlatırken söyleyebileceklerim içinde en önemli olanı, Sesin gerçeklik olmadığıdır, Ses erkeklerin gerçek olmasını *istedikleri* şeydir ve bu ikisi arasındaki kahrolası fark öyle büyüktür ki dikkatli olmazsanız sizi öldürebilir, bekleyin ve görün.

"Ev, Todd?" diye bacağımın dibinde daha yüksek sesle bağırıyor Manchee, çünkü Sesin içinde böyle konuşmalısınız.

"Evet, gidiyoruz," diyorum. Diğer tarafta, kuzeydoğuda yaşıyoruz ve oraya varmak için kasabanın içinden geçmemiz

lazım, bahaneyle, yürüdüğüm sürece siz de bir kasaba turu yapmış olursunuz.

Önce Bay Phelps'in dükkânı. Ölüyor, dükkân yani, kasabanın geri kalanı gibi ve Bay Phelps günlerini çaresizlik içinde geçiriyor. Ondan bir şeyler aldığınızda hernekadar olabildiğince kibar davransa da çaresizliği yaradaki iltihap gibi sızıp sizi sarmalıyor. Bitiyor, diyor Sesi, Bitiyor, her şey bitiyor ve paçavralar ve paçavralar ve paçavralar ve Julie'm, benim sevgili, sevgili Julie'm, karısıydı ve Bay Phelps'in Sesinde hiç kıyafet giymiyor.

"Meraba Todd," diye sesleniyor bize Manchee'yle birlikte aceleyle oradan geçerken.

"Meraba Bay Phelps."

"Güzel bi gün, di mi?"

"Kesinlikle öyle, Bay Phelps."

"Güzel!" diye havlıyor Manchee ve Bay Phelps gülüyor ama Sesi sürekli olarak *bitiyor* ve *Julie* ve *paçavralar* diyor ve karısının nesini özlediğini ve sanki çok özel bir şeymiş gibi karısının yaptıklarını düşünüyor.

Sesimde Bay Phelps için özel bir şey düşünmüyorum, her zamanki şeyler. Ama itiraf etmeliyim ki bataklıkta bulduğum boşlukla ilgili düşüncelerimi örtmek, gürültülü Seslerin arkasına gizlemek için kendimi daha yüksek sesle düşünürken buluyorum.

Bunu neden yapmam gerektiğini bilmiyorum, neden saklamam gerektiğini bilmiyorum.

Ama saklıyorum.

Manchee ve ben hızlı hızlı yürümeye devam ediyoruz, çünkü sırada benzin sitasyonu ve Bay Hammar var. Benzin

sitasyonu artık işlemiyo çünkü benzin yapan füzyon üreteci geçen yıl nalları dikti ve sitasyonun yanında kocaman yaralı bi başparmak gibi duruyo ve Bay Hammar dışında kimse onun yanında yaşamazdı, Bay Hammar'sa Bay Phelps'ten çok daha kötü, çünkü Sesini tam size doğrultur.

Üstelik bu *çirkin* bir Ses, *sinirli* bir Ses, kendinizi görmek istemiyeceğiniz şekilde gösteren görüntüler, şiddet dolu ve kanlı görüntüler ve tek yapabilceğiniz Sesinizi olabildiğince yükseltip Bay Phelps'in Sesini de ona karıştırmaya çalışarak Bay Hammar'a geri yollamak. Elmalar ve Bitiyor ve yumruk ve Ben ve Julie ve Güzel, Todd? ve jeneratör yanıp Sönüyor ve paçavralar ve kapa çeneni, sadece kapa çeneni ve Bana bak, evlat.

Hernekadar istemesem de başımı çeviriyorum fakat bazen hazırlıksız yakalanırsınız ve ben de başımı çevirince Bay Hammar'ı penceresinde görüyorum, bana bakıyo ve Bir ay, diye düşünüyo ve Sesinde bir görüntü var ve içinde ben tek başıma ama sanki daha bile yalnız bir şekilde ayakta duruyorum ve bunun ne anlama geldiğini, gerçek mi yoksa kasıtlı bir yalan mı olduğunu bilmiyorum ve Bay Hammar'ın kafasına tekrar tekrar bir çekiç indiğini düşünüyorum ve o penceresinden gülümsemeye devam ediyo.

Benzinliği geçince yol kliniğin çevresinde kıvrılıyo, burada Dr. Baldwin ve aslında hiçbi sorunları yokken ağlayıp sızlanan erkekler var. Bugün Bay Fox nefes alamamaktan yakınıyo, eğer bu kadar çok sigara içmeseydi ciddiye alınabilirdi. Ve sonra, kliniği geçerken, Tanrı aşkına, şu kahrolası birahaneyi geçiyosunuz ki günün bu saatinde bile bir Ses karmaşasından ibaret, çünkü orada yapmak istedikleri şey müziğin sesini açarak Sesi bastırmaya çalışmak ama bu yalnızca kısmen işe

yarıyo çünkü eninde sonunda yüksek müzik sesi ve yüksek Ses ve daha kötüsü *sarhoş* Ses tokmak gibi üzerinize iniyo. Yüz ifadeleri asla değişmeyen adamlar bağırıyo, çağırıyo, ağlıyo, geçmişin ve eskiden bildikleri kadınların harüsirasyonlarını görüyo. Eskiden bildikleri kadınlar hakkında *çok* fazla şey konuşuluyo ama hiçbiri mantıklı değil çünkü sarhoşların Sesi de sarhoş bir adam gibidir: karmaşık, sıkıcı ve tehlikeli.

Kasabanın merkezinde yürümek zorlaşıyo, bir sonraki adımı düşünmek zorlaşıyo çünkü Sesin yükü omzunuzun üzerinde. Gerçekten de erkeklerin bunu nasıl yaptığını bilmiyorum, erkek olunca bunu nasıl yapacağımı *ben de* bilmiyorum, tabii tam da o gün değişen bir şeyler olmazsa.

Yol birahaneyi geçip sağa kıvrılarak polis sitasyonunun ve hapisanenin yanından geçiyo, hepsi aynı yerde ve bu kadar küçük bir kasabada düşünebileceğinizden çok daha sık kullanılıyo. Şerif olan Bay Küçük Prentiss benden iki yaş büyük ve daha kısa bi süre önce erkek oldu ama işine hemen alıştı ve o hafta Başkan Prentiss kimin ibret olmasını istiyosa onu hapse tıkıyo. Şu anda içerde Bay Turner var, "tüm kasabanın kullanımı için" mısır hasadından yeterince vermediği için, bu da Bay Prentiss ve adamlarına bedava mısır vermediği anlamına geliyor.

İşte köpeğinle birlikte kasabanın içinden geçip tüm bu Sesleri arkanda bıraktın, Bay Phelps ve Bay Hammar ve Dr. Baldwin ve Bay Fox ve birahaneden gelen yüksek mi yüksek Sesler ve Bay Küçük Prentiss'in Sesi ve Bay Turner'ın inleyen Sesi, fakat kasabanın Sesleri hâlâ bitmedi çünkü sırada Kilise var.

Burada, Yeni Dünya'da olmamızın asıl sebebi elbette ki Kilise ve hemen hemen her pazar Aaron'un nasıl olup da Eski

Dünya'nın kokkuşmuşluğunu ve günahını geride bırakıp yeni bir Cennet'te saflık ve kardeşlik dolu yeni bir yaşama başlamaya karar verdiğimize dair vaazlar verdiğini duyabilirsiniz.

İşe yaramış di mi?

İnsanların hâlâ Kilise'ye gidiyo olmalarının asıl sebebi buna mecbur olmaları, oysa Başkan handiyse hiç gelmez ve bizi, erkekler olarak birbirimizden başka kimsemiz olmadığı, tek bir toplum olarak bağlanmamız gerektiğine dair Aaron'un vaazlarını yannız başımıza dinlemek zorunda bırakır.

Birimiz düşersek hepimiz düşeriz.

Bunu çok sık söylüyor.

Manchee ve ben Kilise'nin giriş kapısının önünden geçerken olabildiğince ses çıkarmamaya çalışıyoruz. İçeriden dua Sesi geliyor, kendine özgü bir hissi var, garip morumsu hastalıklı bir duygu bu, sanki bissürü erkek aynı anda kanıyo gibi ve hep aynı şeyler tekrarlansa da bu morumsu kan akmaya devam ediyo. Bize yardım et, bizi kurtar, bizi bağışla, bize yardım et, bizi kurtar, bizi bağışla, bizi burdan çıkar, lütfen, Tanrım, lütfen, Tanrım, lütfen, Tanrım, ama bildiğim kadarıyla şimdiye dek kimse bu Tanrı denen ahbaptan bir Ses duymamış.

Aaron da içeride, yürüyüşünden dönmüş, vaaz veriyor. Onu duyabiliyorum, yalnızca Sesini değil ve şöyle kurban, böyle kutsal kitap, kutsamalar aşağı, azizlik yukarı ve öyle hızlı konuşuyo ki Sesi arkasından gri bir bulut gibi geliyo ve içinde bir şey yakalamak çok güç, bir şeylerin peşinde olabilir, di mi? Vaaz bir şeyleri örtüyo olabilir ve bunun ne olduğunu bilip bilmediğimi düşünmeye başlıyorum.

Ve sonra Sesinde Genç Todd? dediğini duyup "Acele et, Manchee," diyorum ve hızlı adımlarla ilerliyoruz.

Prentisstown tepesinin sırtlarında son gördüğünüz şey Başkan'ın evi olur ki içlerinde en garip ve en anlaşılmaz Ses ordadır, çünkü Başkan Prentiss...

Şey, Başkan Prentiss biraz farklıdır.

Sesi korkunç nettir ve korkunç derken gerçekten korkunç demek istiyorum. Sese düzen getirilebileceğine inanır. Onu bir şekilde dizginleyebilirsek Sesin bir düzene oturtulabileceğine ve böylece onu kullanabileceğimize inanır. Ve Başkan'ın evinin yakınından geçerken onu duyabilirsiniz, o ve yakınındaki adamları, vekilleri ve yardımcıları sürekli olarak düşünce alıştırmaları yapar, bir şeyler sayar ve kusursuz şekiller düşleyip, ne anlama geldiğini bilmediğim, **BEN DAİREYİM VE DAİRE DE BEN** gibi nizami şeyler söylerler, sanki ufak bir ordu şekillendiriyor gibidir, sanki bir şeye hazırlanıyo ya da bir tür Ses silahı yapıyo gibi.

Bu bir tehdit gibidir. Sanki dünya değişiyo ve sizi geride bırakıyodur.

1 2 3 4 4 3 2 1 BEN DAİREYİM VE DAİRE DE BEN 1 2 3 4 4 3 2 1 BİRİMİZ DÜŞERSEK HEPİMİZ DÜŞERİZ

Çok yakında erkek olacağım ve erkekler korkup kaçmaz ama Manchee'yi itekliyorum ve daha da hızlanıp Başkan'm evini geçene kadar olabildiğince geniş bir daire çizip evimize uzanan çakıllı patikaya çıkıyoruz.

Bi süre sonra kasaba arkamızda gözden kayboluyo ve Ses giderek azalıyo (ama asla asla ve asla bitmiyo) ve her ikimiz de daha rahat nefes alabiliyoruz.

Manchee havlıyor, "Ses, Todd."

"Evet," diyorum.

"Bataklıkta sessiz, Todd," diyor Manchee. "Sessiz, sessiz, sessiz."

"Evet," diyorum ve sonra düşünüp hızla, "Kapa çeneni, Manchee," diyerek poposuna vuruyorum ve o da, "Ah, Todd?" diyor, arkamı dönüp kasabaya bakıyorum, ama ordaki Sesi durdurmanın yolu yok değil mi? Ve eğer onun havada hareket ettiğini görebilseydiniz, acaba hemen yanımda havada yüzen, düşüncelerimden, onu koruduğum o yerden çıkan Sesteki deliği görebilir miydiniz diye düşünüyorum ve o kadar küçük bir Ses ki, tüm bu gürültünün arasında onu duymamak çok kolay olurdu, fakat işte gidiyor, gidiyor, gidiyor, tam da erkeklerin dünyasının ortasına doğru.

3

BEN VE CILLIAN

"Nerdeydin söyler misin?" diyor Cillian, Manchee ile birlikte patikanın başında görünür görünmez. Yerde yatıyor, evin hemen önündeki füzyon üretecimizin altına girmiş tamirat yapıyor, kim bilir bu ay neresi bozulmuş. Kolları yağ içinde, yüzünde sinirli bir ifade var ve Sesi çılgına dönmüş arılar gibi vızıldıyor, daha eve girmeden sinirlenmeye başladığımı hissediyorum.

"Bataklıkta Ben için elma topluyodum," diyorum.

"Yapılcak bissürü iş var ama oğlanlar oynaşta." Üretece bakıyor. İçinden bir yerden metalik bir ses gelince, "Lanet olsun!" diyor.

"Oyun oynamadığımı söyledim, bi kerecik dinlesen!" diyorum, ama daha çok bağırır gibiyim. "Ben elma istedi, ben de ona kahrolası elmalardan toplamaya gittim!"

"Tabii," diyor Cillian yeniden bana bakarak. "Peki ya nerde şu elmalar?"

Ve tabiiki de elimde hiç elma yok, öyle değil mi? Doldurmaya başladığım torbayı düşürdüğümü anımsamıyorum ama düşürmüş olmalıyım, şey yaparken...

"Ne yaparken?" diyor Cillian.

"Bu kadar detaylı dinlemeyi kes," diyorum.

Cillian kendine has bir şekilde göğüs geçiriyor ve başlıyoruz: "Senden çok fazla şey yapmanı istiyo değiliz, Todd," –bu bir yalan– "ama bu çiftliği tek başımıza işletemeyiz," –bu doğru– "ve tüm işlerini bitirsen bile, ki bitirmiyosun," –bu da yalan, beni köle gibi çalıştırıyolar– "hâlâ yapacak bissürü iş kalırdı değil mi?" –bu da doğru–. Kasaba artık büyüyemez, yalnızca küçülebilir ve yardım eden başka kimse yok.

"Seninle konuşurken dikkat kesil," diyor Cillian.

"Dikkat kesil!" diye havlıyor Manchee.

"Kapa çeneni," diyorum.

"Köpeğinle böyle konuşma," diyor Cillian.

Köpeğimle konuşmuyodum, diye düşünüyorum duyabilmesi için açık ve net bir şekilde.

Cillian bana bakıyor ve ben de ona bakıyorum ve işte hep böyleyiz, Seslerimiz öfkeden akkorlaşıp çarpıntıya dönüşüyor. Cillian'la aramız hiç çok iyi olmamıştır, asla, Ben her zaman sevecenken Cillian hep öteki olmuştur, ama erkek olup saçmalıklarını dinlemek zorunda olmayacağım gün yaklaştıkça daha da kötüleşiyor.

Cillian gözlerini kapayıp gürültüyle burnundan soluyor. "Todd...," diye daha alçak bir sesle konuşmaya başlıyor.

"Ben nerede?" diye soruyorum.

Yüz ifadesi gerginleşiyor. "Bir haftaya kuzulama başlıyo, Todd."

Sorumu yineliyorum, "Ben nerede?"

"Koyunları besleyip ağıla götür, sonra da doğu tarlasındaki kapıyı tamir etmeni son kez istiyorum, Todd Hewitt. Daha önce en az iki kez bunu yapmanı istedim."

Topuklarıma basıp arkaya doğru kaykılıyorum. "Peki bataklık gezin nasıl geçti Todd?" diyorum alaycı bir ses tonuyla.

"Çok iyi ve hoştu Cillian, sorduğun için saol." "Bataklıkta ilginç bir şey gördün mü, Todd?" "Bunu sorman ilginç Cillian, çünkü elbette ki ilginç bir şey gördüm, dudağımın üzerinde henüz ne olduğunu sormadığın kesiğe neden olan ilginç bir şey, ama sanırım koyunlar doyup şu *kahrolası çiti* tamir edene kadar beklemem gerek!"

"Ağzından çıkana dikkat et," diyor Cillian. "Senin oyunlarına ayırcak vaktim yok. De git kuzuları doyur."

Yumruklarımı sıkıp, Cillian'ın saçmalıklarına bir saniye daha katlanamayacağımı belli eden "arrghhgh" gibi bir ses çıkarıyorum.

"Gel bakalım, Manchee," diyorum.

"Koyunlar, Todd," diye sesleniyo Cillian ben yürümeye başlayınca. "Önce koyunlar."

"Evet, lanet olası koyunları doyuracağım," diye mırıldanıyorum. Daha hızlı yürüyorum, sinirlendim ve Sesimin yükselmesi Manchee'yi de telaşlandırıyor. "Koyun!" diye havlıyo. "Koyun, koyun, Todd! Koyun, koyun, sessiz, Todd! Sessiz, bataklık sessiz, Todd!"

"Kapa çeneni Manchee," diyorum.

"O neydi?" diye soruyor Cillian ve ses tonu ikimizin de arkamıza dönmemize neden oluyor. Üretecin yanında oturmuş, tüm dikkatini bize vermiş öylece bakıyo, Sesi lazer gibi üzerimize geliyo.

"Sessiz, Cillian," diye havlıyo Manchee.

"'Sessiz' diyerek ne demeye çalışıyor?" Cillian'm gözleri ve Sesi beni baştan aşağı yokluyo.

"*Umrundamı* ki?" Yeniden arkamı dönüyorum. "Besleyecek lanet olası koyunlarım var."

"Todd, bekle!" diye arkamızdan bağırıyor, ama jeneratörden bir *bip* sesi gelmeye başlayınca, "Kahretsin!" diyerek işine geri dönüyo, hernekadar giderek azalsa da tarlalara yürürken yol boyunca Sesindeki soru işaretlerini duyuyorum.

Tanrı cezasını versin, onun da her şeyin de, diye düşünüyorum çiftliğin içinde yürürken. Kasabanın yaklaşık bir kilometre kuzeydoğusunda yaşıyoruz ve çiftliğin bir yarısında koyun, diğer yarısında buğday yetiştiriyoruz. Buğday daha zor olduğundan çoğu işi Ben ve Cillian yapıyor. Boyum koyunlarınkini geçtiğinden beri onlara ben bakıyorum. Ben tabii, ben ve Manchee değil, ama bana verilmesindeki göstermelik nedenlerden biri de onu sürü köpeği olarak yetiştirebilecek olduğumdu, ama bariz nedenlerden dolayı –yani katıksız aptallığını kastediyorum– bu plan pek işe yaramadı.

Yemlemek, su vermek, kırpmak, kuzulatmak ve hatta kısırlaştırmakla kasaplık, işte tüm bunları yapıyorum. Kasabanın üç et ve yün tedarikçisinden biriyiz, eskiden beşti, çok yakında da iki olur, çünkü Bay Marjoribanks içki sorunundan dolayı her an mortayı çekebilir. Onun sürüsünü de bizimkine katçaz. Onun sürüsünü bizimkine *katçam* demeliyim, tıpkı bundan iki kış önce Bay Gault ortadan kaybolduğunda yaptığımız gibi ve kesçek, kısırlaştırcak, kırpçak, dişilerle erkeklerin doğru zamanlarda aynı ağıla konacağı yeni koyunlar olcak, peki bunun karşılığında bir teşekkür alcam mı? Hayır, almıcam.

Ben Todd Hewitt, diye düşünüyorum, bugün Sesimi alçak tutmaya niyetim yok. *Neredeyse erkek olmak üzereyim.*

"Koyun!" diyor koyunlar, ben hiç durmadan ağıllardan geçerken. "Koyun!" diyorlar bana bakarak. "Koyun! Koyun!"

Koyunların söylicek şeyi köpeklerden bile az.

Çiftlikte Ben'in Sesini duymaya çalışıyordum ve onu buğday tarlalarının birinin köşesinde buldum. Ekim yapıldı, hasat aylar sonra olacak, bu yüzden şu anda buğdayla ilgili yapcak fazla bişey yok, tek yapılması gereken şey jeneratörler ve füzyon traktörüyle elektrikli harman dövme makinalarının çalışır durumda olmalarını sağlamak. Bu durumun koyunlar konusunda biraz yardım alabileceğim anlamına geldiğini düşünebilirsiniz ama yanılıyosunuz.

Ben'in Sesi suligasyon oluklarından birinin yakınında bi şarkı mırıldanıyo, dönüp tarlada ona doğru yürümeye başlıyorum. Sesi Cillian'ınki gibi diil. Daha sakin ve temiz, hernekadar Ses görülemese de, Cillian'ınki hep akkor halde ve Ben'inki mavi ya da kimi zaman yeşil olmalı. Birbirlerinden farklılar, ateş ve su gibi, anam babam sayılabilecek olan Ben ve Cillian.

Hikâye şöyle, Yeni Dünya'ya yola çıkmadan önce annem Ben'le arkadaşmış ve bulundukları yeri terk edip yeni bir yerleşim yeri oluşturma önerisi geldiğinde her ikisi de Kilise üyesiymiş. Annem babamı ikna etmiş ve Ben de Cillian'ı ikna etmiş ve gemiler gelip de yerleşim yeri oluşturulmaya başlandığında, annem ve babam, Ben ve Cillian'ın buğday tarlasının hemen yanında koyun yetiştiriyomuş ve herkes birbiriyle dostmuş ve güneş hiç batmıyomuş ve erkeklerle kadınlar birlikte şarkılar söylüyo, yaşıyo, seviyo ve asla hasta olmayıp asla ama asla ölmüyolarmış.

Bu hikâye Sesten geliyor, yani gerçekte eskiden nasıl olduğunu kim bilebilir ki? Sonra ben doğmuşum ve her şey değişmiş. Manklar kadınları öldüren virüsü yaymış ve bu annemin sonu olmuş ve sonra savaş başlamış ve kazanılmış ve bu da Yeni Dünya'nın geri kalanının sonu olmuş. Ve işte ben bir bebek olarak her şeyden habersizmişim ve elbette ki o

zamanlar tek bebek ben değilmişim, çok sayıda bebek varmış ve bir anda tüm bu bebeklerle oğlanlara bakabilecek yalnızca kasaba nüfusının yarısı kadar erkek kalmış. Böylelikle çoğumuz ölmüş ve ben şanslıların arasındaymışım, çünkü Ben ve Cillian beni alıp beslemiş, yetiştirmiş, eğitmiş ve yaşamaya devam etmemi sağlamışlar.

Ve işte onların oğulları sayılırım. Aslında "sayılmaktan" fazla ama asıl oğulları olmak kadar da değil. Ben'in söylediğine göre Cillian benim için endişelendiğinden sürekli benimle kavga ediyomuş ama eğer bu doğruysa, bunu göstermek için pek iyi bi yol diil, çünkü bana sorarsanız endişe etmek böyle olmaz.

Ama Ben Cillian'dan farklı biri, *iyi* biri ve bu da onu Prentisstown'da anormal yapıyor. Bu kasabadaki 145 erkek, doğum günleri geçeli çok olmayan yeni erkekler, hatta az da olsa Cillian bile beni en iyi ihtimalle görmezden gelinecek, en kötü ihtimalleyse itilip kakılacak biri olarak görüyo ve bu yüzden günlerimin çoğunu itilip kakılmamak için görmezden gelinmeye çalışmakla geçiriyorum.

Uysal, aptal ve küçük bir çocuk gibi görünmeden daha fazla anlatamıcam galiba, Ben hariç, bu yüzden daha fazla anlatmıcam, sadece şunu söyleyebilirim: Babamı tanımadım, ama eğer günün birinde uyandığımda birileri hadi evlat, baban olarak istediğini seç deseydi, Ben fena bi seçim olmazdı.

Ona yaklaşırken ıslık çalıyo ve onu henüz göremesem ve o da beni göremese de yaklaştığımı hissedip tanıdığım bir şarkıyı çalmaya başlıyo, Sabahın erken va-a-kti ii doğuyor yaz güne-şii söylediğine göre bu annemin en sevdiği şarkıymış, ama aslında bu şarkının onun en çok sevdiği şarkı olduğunu düşünüyorum, çünkü kendimi bildim bileli bunu çalıp söylüyo.

Cillian'a hâlâ sinirliyim ama kendimi daha sakin hissetmeye başladım bile.

Hernekadar bu bi *ninni* olsa da, biliyorum, kapa çeneni.

"Ben!" Manchee havlayıp suligasyon oluğunun çevresinden koşuyo.

"Meraba, Manchee," köşeyi dönünce Ben'i Manchee'nin kulaklarını kaşırken buluyorum. Manchee'nin gözleri kapalı ve bacağını keyifle yere vuruyor ve Ben Sesimden Cillian'la yine kavga etmiş olduğumu anlasa da, "Meraba, Todd," dışında hiçbi şey demiyor.

"Meraba, Ben." Yere bakıp bi taşa tekme atıyorum.

Ve Ben'in Sesi şöyle diyor, Elmalar ve Cillian ve çok büyüdün ve yine Cillian ve koltuk altım kaşınıyor ve elmalar ve akşam yemeği ve Tanrım, dışarısı çok sıcak ve konuşması öyle düzgün, öyle rahatlatıcı ki sıcak bi günde bir dereye girmek gibi.

"Sakinleşiyo musun, Todd?" diyor en sonunda. "Kendine kim olduğunu hatırlatıyo musun?"

"Evet," diyorum. Ama neden böyle üstüme üstüme geldiğini anlamıyorum. Neden sadece meraba diyemiyor? Selam bile yok, sadece "Yanmış bir şey yaptığını biliyorum ve bunun ne olduğunu bulana dek seninle uğraşmaya devam edeceğim."

"Bu da onun tarzı Todd. Bunu biliyosun."

"Böyle söyleyip duruyosun." Körpe buğdaylardan birini alıp ucunu ağzıma sokuyorum, ona pek bakmıyorum.

"Elmaları evde bıraktın, öyle mi?"

Ona bakıyorum. Buğdayı çiğniyorum. Evde bırakmadığımı biliyor. Bunu anlayabiliyor.

"Ve bunun bir nedeni var," diyor bir yandan Manchee'yi okşamaya devam ederken. "Netleşmeyen bir nedeni var."

Sesimi okumaya, neler öğrenebileceğini görmeye çalışıyor, çoğu erkek için bu bir kavga sebebi, ama bunu yapan Ben olunca aldırış etmiyorum. Başını yana eğip Manchee'yi okşamayı bırakıyor. "Aaron mu?"

"Evet, Aaron'u gördüm."

"Dudağını bu hale o mu getirdi?"

"Evet."

"Piçkurusu." Yüzünü asıp öne bir adım atıyor. "O adama bir çift lafım olcak."

"Yapma," diyorum. "Yapma. Daha çok sorun olur, hem o kadar acımıyo."

Çenemi parmaklarının arasına alıp kesiği görebilmek için başımı yukarıya kaldırıyo. "Piçkurusu," diyor bi kez daha. Kesiğe dokununca sakınıp geri çekiliyorum.

"Önemli değil," diyorum.

"O adamdan uzak dur, Todd Hewitt."

"Sanki bataklığa onu *görmek* için koşa koşa gittim."

"O iyi biri diil."

"Tanrı aşkına, beni aydınlattığın için çok teşekkürler, Ben," diyorum ve Sesinin Bir Oy dediğini duyuyorum ve bu yeni bişey, apartopar başka Seslerle üstünü örttüğü yepyeni bişey.

"Neler oluyor, Ben?" diyorum ona dönerek. "Doğumgünümle ilgili bişey mi var?"

Bir an için gülümsüyor, ama tam anlamıyla gerçek bir gülümseme değil, endişe dolu bir gülümseme gibi, hemen ardından gerçek bir gülümsemeye dönüşüyo. "Bir sürpriz," diyor, "aramaya kalkma."

Nerdeyse erkek olacağım ve onun boyuna yaklaşmış olduğum halde hâlâ yüzünü benimle aynı hizaya getirmek için eğiliyor, ama rahatsızlık verecek kadar yaklaşmıyo, güvenli

olacak kadar yaklaşıyo ve ben de başımı çeviriyorum. Ve hernekadar bu Ben olsa da, Ben'e bu berbat kasabadaki herkesten daha çok güvensem de, hayatımı kurtarmış olsa ve bunu bir kez daha yapması gerekse yapacağını bilsem de bataklıkta olanlarla ilgili Sesimi açmaya çekiniyorum, çünkü bunu ne zaman düşünecek olsam içimin sıkıştığını hissediyorum.

"Todd?" diyor Ben bana dikkatle bakarak.

"Sessiz," diye havlıyor Manchee usulca. "Bataklıkta sessiz."

Ben önce Manchee'ye, ardından bana bakıyor, bakışları yumuşamış ve endişe dolu. "Neden bahsediyor, Todd?"

İç çekiyorum. "Bir şey gördük," diyorum. "Bataklıkta. Aslında bir şey *görmedik*, her neyse saklandı, ama Seste bi delik var gibiydi, bi yırtılma..."

Susuyorum, çünkü beni dinlemiyor. Ona Sesimi açmıştım ve olabildiğince dürüstçe her şeyi hatırlıyodum, o ise sertçe bana bakıyo ve arkamda bir yerde Cillian'ın geldiğini duyuyorum ve sesleniyo, "Ben?", "Todd?" ve konuşması da Sesi de endişeli, Ben de kıpırdanmaya başlıyo, olabildiğince dürüst bir şekilde Sesteki boşluğu düşünüyorum ama sessizce, çok ama çok sessizce, kasabanın duymasını engellemeye çalışarak ve işte Cillian hâlâ geliyor ve Ben bana bakıyo, bakıyo, ta ki soru sormam gerektiğini hissedene dek.

"Manklar mı?" diyorum. "Mank mı? Geri mi geldiler?"

"Ben?" Cillian tarlayı geçerken bağırmaya başlıyo.

"Tehlikede miyiz?" diye soruyorum Ben'e. "Yine savaş mı çıkacak?"

Ama Ben sadece çok sessizce, "Aman Tanrım," diyor ve sonra yineliyo, "Aman Tanrım," ve sonra hiç kıpırdamadan ya da bakışlarını kaçırmadan şöyle diyor, "Seni buradan çıkarmalıyız. Seni buradan çıkarmalıyız, *hem de hemen*."

4

BUNU DÜŞÜNME

Cillian koşarak geliyor, ama o daha bir şey söyleyemeden Ben araya girip, "Bunu düşünme!" diyor.

Ben bana dönüyor. "Sen de düşünme. Sesinle ört. Sakla. Saklayabildiğin kadar iyi sakla." Ve bunu söylerken omuzlarımı tutup sıkmaya başlayınca iyice endişeleniyorum.

"Neler oluyor?" diyorum.

"Eve gelirken kasabadan mı geçtin?" diye soruyor Cillian.

"*Elbette* kasabadan geçtim," diye çıkışıyorum. "Eve gelmek için başka bi *str'olası* yol var mı?"

Cillian'ın yüzü geriliyo fakat ona çıkıştığım için değil, korkudan geriliyor, korkuyu Sesinde patlayan bir silah kadar net duyabiliyorum. Küfür etmeme kızmıyolar, bu her şeyi daha da kötü ediyo. Manchee artık deliler gibi havlıyo, "Cillian! Sessiz! Str'olası! Todd!" Ama kimse ona susmasını söylemiyor.

Cillian Ben'e bakıyo. "Bunu *hemen* yapmak zorundayız."

"Biliyorum," diyor Ben.

"*Neler* oluyo?" diye sesimi yükselterek yineliyorum. "*Neyi* hemen yapmak gerekiyo?" Ben'in ellerinden kurtulup her ikisine de bakıyorum.

Ben ve Cillian önce birbirlerine, ardından bana bakıyolar. "Prentisstown'dan ayrılman gerek," diyor Ben.

Gözlerim ikisi arasında gidip gelse de Seslerine endişeden başka hiçbi şeyin girmesine izin vermiyolar. "Prentisstown'dan gitmem mi gerekiyo?" diye soruyorum. "Yeni Dünya'da Prentisstown'dan *başka* yer yok ki!"

Bir kez daha bakışıyolar.

"Şunu keser misiniz!" diyorum.

"Hadi," diyor Cillian. "Çantanı hazırladık bile."

"Çantamı nasıl hazırlamış olabilirsiniz?"

Cillian Ben'e, "Sanırım fazla vaktimiz yok," diyor.

Ve Ben Cillian'a, "Nehir yatağından gidebilir," diyor.

Ve Cillian Ben'e, "Bunun ne demek olduğunu biliyosun," diyor.

Ve Ben Cillian'a, "Bu planı değiştirmiyo," diyor.

"LANET OLSUN, NELER OLUYOR?" diye kükrüyorum ama küfretmedim değil mi? Çünkü bu durum daha okkalı bişeyler hak ediyo. "HANGİ STR'OLASICA PLAN?"

Ama hâlâ sinirlenmiyolar.

Ben alçak sesle konuşuyor ve Sesini düzene sokmaya çalıştığını görebiliyorum ve bana şöyle diyor, "Bataklıkta olanları Sesinden uzak tutmaya çalışman çok ama çok önemli."

"Neden? Manklar bizi öldürmek için geri mi geliyo?"

"Düşünmeyi kes!" diye çıkışıyo Cillian. "Sakla, derinde tut, sessiz ol, kasabadan kimsenin seni duyamayacağı kadar uzaklaşana dek. Hadi artık!"

Ve eve doğru ilerlemeye başlıyo, koşarak, gerçekten de *koşarak*.

"Hadi Todd," diyor Ben.

"Birileri açıklama yapmadan olmaz."

"Açıklama yapılacak," diyor Ben, kolumdan tutup sürükleyerek, "istediğinden çok daha fazlası yapılacak," ve bunu söylerken o kadar üzgün ki başka bir şey söylemeden onunla birlikte eve doğru koşuyorum, Manchee de arkamızda deliler gibi havlıyor.

Eve döndüğümüzde bekliyorum ki...

Ne beklediğimi bilmiyorum. Ormandan çıkan bir Mank ordusu. Silahlarını bize doğrultmuş Başkan Prentiss'in adamları. Yanan bir ev. Bilmiyorum. Ben ve Cillian'ın Sesleri mantıklı değil, kendi düşüncelerim de volkan gibi patlıyor ve Manchee de havlamayı kesmiyor, tüm bu karmaşada kim bişey anlatabilir ki?

Ama evde kimse yok. Ev, *bizim* evimiz, tıpkı olması gerektiği gibi, sessiz ve çiftliğe benziyo. Cillian arka kapıdan hışımla girip hiç kullanmadığımız dua odasına giderek yerdeki tahtaları sökmeye başlıyo. Ben kilere gidip bez bir torbaya kurutulmuş yiyeceklerle meyve dolduruyo, sonra da tuvalete gidip küçük bi ilkyardım seti alıp onu da torbaya atıyo.

Salak gibi durup neler olup bittiğini düşünüyorum.

Ne düşündüğünüzü biliyorum: Her gün, bütün gün, evimizi çekip çeviren bu iki adamın düşüncelerini duyan ben nasıl oluyo da bunu *bilemem*? Ama işte böyle bişey. Ses *sestir*. Gürültü patırtıdır ve genellikle sesler, düşünceler ve görüntülerden oluşan büyük bi çorba halini alır ve ona dayanarak mantıklı saptamalar yapmak çoğu zaman imkânsızdır. Erkeklerin zihinleri dağınıktır ve Ses, bu karmaşanın hareketli, nefes alıp veren yüzüdür. Doğru olandır ve inanılandır, hayal edilendir ve düşlenendir, bir şey derken aynı anda tam tersini söyleyebi-

lir ve hernekadar gerçek oralarda bi yerde olsa da *her şeyi* duyarken neyin gerçek olup olmadığını nasıl ayırt edebilirsin ki?

Ses filtrelenmemiş bir erkektir ve filtrelenmeyen bir erkek yürüyen karmaşa anlamına gelir.

"Gitmiyorum," diyorum hazırlıklara devam ederlerken. Beni görmezden geliyolar. "Gitmiyorum," diyorum yeniden Ben yanımdan geçip Cillian'a tahtaları sökmekte yardım etmek üzere dua odasına giderken. Aradıkları şeyi buluyolar ve Cillian bir sırt çantası çıkarıyor, kaybettiğimi sandığım eski bi çanta bu. Ben çantayı açıp hızlıca göz gezdiriyo ve kıyafetlerimin yanında bişey görüyorum, şeye benziyo...

"Kitap mı o?" diye soruyorum. "Bunları yıllar önce yakmadınız mı siz?"

Ama beni duymazdan geliyolar ve Ben'le Cillian onu çantadan çıkarıp bakarken kitap değil de güzel bir deri kaplaması olan günlüğe benzer bişey olduğunu görüyorum ve Ben sayfaları karıştırıyo, el yazısıyla doldurulmuş sayfalar krem rengi.

Ben sanki önemli bişeymiş gibi kapayıp naylon bi torbanın içine koyduktan sonra çantaya yerleştiriyo.

İkisi de dönüp bana bakıyo.

"Hiçbiyere gitmiyorum," diyorum.

Ve kapı çalınıyo.

Bir an kimse bir şey demiyo, herkes donakalıyo. Manchee'nin havlamak istediği o kadar çok şey var ki bisüre ses çıkarmadan durduktan sonra en nihayet havlıyo, "Kapı!", ama Cillian bir eliyle tasmasını tutarken diğer eliyle de tokmağa uzanınca susuyor. Birbirimize bakıp ne yapmamız gerektiğini düşünüyoruz.

Kapı yeniden çalıyo ve bu kez bir ses duyuluyo, "İçerde olduğunuzu biliyorum."

"Lanet olsun," diyor Ben.

"Kahrolsıca Davy Prentiss bu," diyor Cillian.

Yani Bay Küçük Prentiss. Kanun adamı.

"Sesinizi duymadığımı mı düşünüyosunuz?" diyor Bay Küçük Prentiss kapı aralığından. "Benison Moore. Cillian Boyd." Ses bir an duraksıyo. "Todd Hewitt."

"Eh, saklanmak buraya kadarmış," diyerek kollarımı göğsümde kavuşturuyorum, hâlâ biraz sinirliyim.

Cillian ve Ben yine birbirlerine bakıyor ve sonra Cillian Manchee'yi bırakıp her ikimize de, "Burada kalın," dedikten sonra kapıya yöneliyo. Ben yemek torbasını çantaya tıkıp ağzını kapıyor. Çantayı bana uzatıyo. "Şunu sırtına tak," diye fısıldıyo.

Önce almıyorum, ama ciddi bir bakışla yeniden uzatınca alıp sırtıma takıyorum. Çok ağır.

Cillian'ın ön kapıyı açtığını duyuyoruz. "Ne istiyorsun, Davy?"

"Senin için Şerif Prentiss, Cillian," diyor Bay Küçük Prentiss.

"Sofradayız," diyor Cillian. "Sonra gel."

"Sanmıyorum. Genç Todd'la biraz konuşmam gerek."

Ben bana bakıyo, Sesi endişeli.

"Todd'un çiftlikte işleri var," diyor Cillian. "Şu an arka kapıdan çıkıyo. Gittiğini duyabiliyorum."

Bunlar Ben ve benim için birer talimat, öyle değil mi? Fakat söylenen her kahrolsıca şeyi duymak istiyorum ve beni kapıya doğru sürüklemeye uğraşan Ben'in omzumdaki elinden kurtulmaya çalışıyorum.

"Beni aptal yerine mi koyuyosun, Cillian?" diyor Bay Küçük Prentiss.

"Bunu gerçekten yanıtlamamı istiyor musun, Davy?"

"Sesini beş metre arkanda duyabiliyorum. Ben'inkini de." Ses tonunun değiştiğini duyuyoruz. "Sadece konuşmak istiyorum. Başı belada filan değil."

"Peki o halde neden elinde tüfek var, Davy?" diye soruyor Cillian; ve Ben heralde hiç düşünmeden omzumu sıkıveriyo.

Bay Küçük Prentiss'in ses tonu ve Sesi yine değişiyor. "Onu buraya getir, Cillian. Neden burda olduğumu biliyosun. Görünüşe bakılırsa küçük oğlan kasabadan geçerken aklından masum bişeyler geçirivermiş ve yalnızca bunun neyle ilgili olduğunu bilmek istiyoruz, hepsi bu."

"'Biz' mi?" diyor Cillian.

"Saygıdeğer Başkanımız genç Todd'la görüşmek istiyor." Bay Küçük Prentiss sesini yükseltiyor. "Dışarı gelin, duyuyor musunuz? Sorun yok. Sadece dostane bir konuşma."

Ben kararlı bir şekilde başıyla kapıyı işaret ediyor ve bu kez tartışma kabul etmiyor. Kapıya doğru yavaşça ilerliyoruz ama çenesini dayanabileceğinden çok uzun bisüre tutmuş olan Manchee aniden havlıyor, "Todd?"

"Arkadan kaçmayı düşünmüyosunuz di mi?" diye sesleniyo Bay Küçük Prentiss. "Yolumdan çekil, Cillian."

"Mülkümden çık git, Davy," diyor Cillian.

"Tekrarlamıycam."

"Sanırım şimdiye kadar üç kez tekrarladın, Davy, yani eğer tehdit etmeye çalışıyosan işe yaradığı yok."

Bir sessizlik oluyo ama her ikisinin Sesleri de yükseliyor, olacakları tahmin edebiliyoruz ve her şey bir anda oluyor, önce bir yumruk sesi duyuyoruz ve hemen ardından hızlı iki yumruk daha duyulunca Ben ve Manchee'yle birlikte mutfağa

koşuyoruz, ama oraya vardığımızda her şey olup bitmiş. Bay Küçük Prentiss yerde ağzını tutuyo, ağzından kan gelmeye başlamış bile. Cillian, Bay Küçük Prentiss'in tüfeğini alıp ona doğrultmuş.

"Mülkümden çıkmanı söyledim, Davy."

Bay Küçük Prentiss kanayan ağzını tutarken önce ona, sonra bize bakıyo. Daha önce de söylediğim gibi benden en azla iki yaş büyük, sesi çatlamadan iki kelimeyi bir araya getiremiyo, ama doğumgünü geçip erkek olduğu için artık şerifimiz o.

Ağzından gelen kan kendisinin bıyık dediği ancak başkalarının bişeye benzetemediği kısa, kahverengi tüylere bulaşıyor.

"Bunun sorumu yanıtladığını biliyosun di mi?" Yere biraz kan ile bir dişini tükürüyor.

"Bunun son görüşmemiz olmadığını biliyosun." Gözlerimin içine bakıyo. "Bişey buldun, di mi evlat?"

Cillian tüfeği Bay Küçük Prentiss'in başına doğrultuyor. "Dışarı," diyor.

"Senin için planlarımız var, evlat." Bay Küçük Prentiss kanlı kanlı gülümseyip ayağa kalkıyo. "Sona kalan oğlan. Bir ay daha, di mi?"

Cillian'a bakıyorum ama tek yaptığı tüfeğin horozunu çekmek oluyor.

Bay Küçük Prentiss bir kez daha bize bakıp yere tükürdükten sonra sert konuşmaya çalışarak, "Tekrar görüşeceğiz," diyor, ama sesi inceliyor ve kasabaya doğru olabildiğince hızlı koşmaya başlıyor.

Cillian arkasından kapıyı çarpıyo. "Todd *hemen* gitmeli. Bataklığın içinden."

"Biliyorum," diyor Ben. "Umuyordum ki..."

"Ben de," diyor Cillian.

"Hey, hey," diyorum, "bataklığa geri gitmiyorum. Mank orada!"

"Sessiz düşün," diyor Cillian. "Bu tahmin edebileceğinden çok daha önemli."

"Hiçbi şey bilmediğime göre bunu yapmam zor değil, di mi," diyorum. "Birileri bana neler olduğunu anlatmadan şurdan şuraya gitmiyorum!"

"Todd..." diye araya giriyor Ben.

"Geri gelecekler, Todd," diyor Cillian. "Davy Prentiss geri gelecek ve bu kez yalnız olmayacak ve seni aynı anda hepsinden koruyamayız."

"Ama..."

"Tartışma bitmiştir!" diyor Cillian.

"Hadi Todd," diyor Ben. "Manchee de seninle gelmeli."

"Ah, işte bu harika," diyorum.

"Todd," diyor Cillian ve ona bakınca değişmiş olduğunu görüyorum. Sesinde yeni bişey var, bi üzüntü, büyük bi üzüntü. "Todd," diye yineleyip aniden beni tutup sımsıkı sarılıyor. Çok sert davranıyo ve dudağımdaki yara yakasına çarpınca, "Ah!" diye bağırıp onu itiyorum.

"Bunun için bizden nefret edebilirsin, Todd," diyor, "ama inan ki bunu yalnızca seni sevdiğimiz için yapıyoruz, tamam mı?"

"Hayır," diyorum, "tamam değil. Hiç tamam değil."

Fakat Cillian dinlemiyor, her zamanki gibi. Ayağa kalkıp Ben'e şöyle diyor, "Gidin, koşun, ben onları mümkün olduğunca oyalarım."

"Başka bir yoldan geri gelicem," diyor Ben, "bakalım onları şaşırtabilecek miyim?"

Uzun bisüre el ele tutuşuyolar, sonra Ben bana bakıp, "Hadi," diyerek beni sürükleye sürükleye odadan çıkarıp arka kapıya yöneliyo, Cillian'ın yeniden tüfeğe uzandığını görüyorum ve bana bakınca göz göze geliyoruz, bakışlarında bişey var, bakışlarında ve Sesinde bunun göründüğünden daha ciddi bi veda olduğu yazılı, bunun son olduğu, bi daha beni asla görebileceğini düşünmediği ve bir şey söylemek için ağzımı açıyorum, ama kapı kapanıyo ve o ardında kalıyo.

5

BİLDİĞİNİZ ŞEYLER

"Seni nehre götüreceğim," diyor Ben tarlalarımızdan bu sabah ikinci kez geçerken. "Bataklıkla birleştiği yere dek onu takip edebilirsin."

"Orada hiç yol yok, Ben," diyorum, "ve her yer timsah kaynıyo. Ölmemi mi istiyosun?"

Bana bakıyor, gözlerinde hiç ifade yok ama hızla ilerlemeye devam ediyor. "Başka yol yok, Todd."

"Timsahlar! Bataklık! Sessiz! Kaka!" diye havlıyo Manchee.

Neler olduğunu sormaktan bile vazgeçtim çünkü bana hiçbi şey anlatmıyo, koyunların yanından geçiyoruz, hâlâ ağıllarında değiller ve belki de bidaha asla girmicekler. "Koyun!" diyolar bizi izlerken. Büyük ahırı geçip geniş suligasyon oluklarının izlerini takip ediyoruz, sağa dönüp vahşiliğin, yani bu bomboş gezegende geri kalan her şeyin başladığı yere uzanıyo.

Ağaçların sınırına varana dek Ben bidaha konuşmuyor. "Sırt çantanda bisüre yetecek yiyecek var ama idareli kullan, bulabildiğin meyveleri ye, avlayabildiğin her şeyi avla."

"Ne kadar sürcek?" diye soruyorum. "Ne zaman geri döncem?"

Ben duruyo. Artık ağaçların arasındayız. Nehir otuz metre uzakta ama sesi geliyor, çünkü tam bu noktada aşağı, bataklığa doğru akmaya başlıyo.

Aniden buranın koskoca dünyadaki en yanmız yer olduğunu hissediyorum.

"Geri gelmiyosun Todd," diyor Ben sessizce. "Gelemezsin."

"Neden?" diye soruyorum, sesim miyavlayan bir kedi gibi çıkıyo ama elimde değil. "Ne yaptım Ben?"

Ben yanıma geliyo. "Sen hiçbi şey yapmadın, Todd. Hiçbi şey yapmadın." Bana sımsıkı sarılıyo ve yine göğsümün sıkıştığını hissediyorum, aklım karışık, korkuyorum ve kızgınım. Bu sabah yataktan kalktığımda dünyada hiç değişiklik yoktu, ama işte şimdi evimden uzaklaştırılıyom, Ben ve Cillian sanki ölüyomuşum gibi davranıyo ve bu adil diil, neden bilmiyom ama bu adil diil.

"Bunun adil olmadığını biliyorum," diyor Ben yanımdan uzaklaşıp yüzüme bakarak. "Ama bir açıklaması *var*." Beni döndürüp sırt çantamı açıyor ve bir şey çıkardığını hissediyorum.

Kitap.

Önce ona bakıp sonra bakışlarımı kaçırıyorum. "Çok iyi okuyamadığımı biliyosun Ben," diyorum utanarak, kendimi ahmak gibi hissediyorum.

Biraz eğiliyo ve artık tam olarak yüz yüzeyiz. Sesi beni hiç de rahatlatmıyo.

"Biliyorum," diyor usulca. "Hep daha fazla zaman ayırmak istedim..." Duraksıyor. Kitabı yeniden uzatıyor. "Bu annenin," diyor. "Onun günlüğü, doğduğun günden itibaren tuttuğu günlük, Todd." Kitaba bakıyor. "Öldüğü güne kadar."

Sesim ardına kadar açılıyor.

Annem. Annemin günlüğü.

Ben elini kapağın üzerinde dolaştırıyor. "Sana göz kulak olacağımıza ona söz verdik," diyor. "Ona söz verdik ve sonra yapacağımız şeyi Sesimizden bir başkasının öğrenmemesi için bu düşünceyi aklımızdan çıkarmamız gerekti."

"Buna ben de dahilim," diyorum.

"Senin de dahil olman gerekliydi. Eğer en ufak bir düşünce bile Sesine ve ordan da kasabaya karışaydı..."

Cümlesini tamamlamıyo.

"Bugün bataklıkta bulduğum Sessizlik gibi," diyorum. "Kasabaya girmek ve tüm bu dertlere neden olmak gibi."

"Hayır, bu bir sürprizdi." Göğe bakıyo, bunun gerçekten de nasıl tam bir sürpriz olduğunu söylemeye çalışır gibi. "Kimse bunun olacağını kestiremezdi."

"Bu *tehlikeli*, Ben. Bunu hissediyorum."

Ama tek yaptığı yeniden kitabı uzatmak oluyor.

Başımı iki yana sallıyorum. "Ben..."

"Biliyorum, Todd," diyor, "ama elinden geleni yap."

"Hayır, Ben..."

Bir kez daha gözlerime bakıyo. Sanki kendi bakışlarıyla onları kilitliyo. "Bana güveniyo musun, Todd Hewitt?"

Başımı kaşıyorum. Ne yanıt vereceğimi bilemiyorum. "Elbette güveniyorum," diyorum, "en azından benim için habersiz habersiz çantalar hazırlamadan *önce* güveniyodum."

Bakışları sertleşiyor, Sesiyse gün ışığı gibi. "Bana güveniyo musun?" diye soruyor yeniden.

Ona bakıyorum ve evet, güveniyorum, şimdi bile. "Sana güveniyorum, Ben."

"O halde Todd, şimdi bildiğin şeylerin doğru olmadığını söylediğimde de bana güven."

"Hangi şeyler?" diye soruyorum, sesim biraz yükseliyor. "Neden *söylemiyosun*?"

"Çünkü bilgi tehlikelidir," diyor, onu daha önce hiç bu kadar ciddi görmemiştim ve neler sakladığını görmek için Sesini dinlemeye çalışınca sesi yükselip bir tokat gibi yüzüme çarpıyor. "Eğer şimdi söylersem bal toplama mevsimindeki arılar gibi içinde vızıldayıp durur ve Başkan Prentiss seni anında enseler. Ve *sahiden* buradan gitmen gerek. Gidebileceğin kadar uzağa gitmen *gerek*."

"Ama nereye?" diyorum. "*Başka bi yer yok ki*!"

Ben derin bir nefes alıyor. "Var," diyor. "Başka bir yer var."

Buna yanıt vermiyorum.

"Kitabın ön kısmında," diyor Ben, "katlı halde duran bir harita var. Onu kendim yaptım ama kasabadan iyice uzaklaşana dek *ona bakma*, tamam mı? Sadece bataklığa git. Ondan kelli ne yapman gerektiğini bilceksin."

Ama Sesinden anladığım kadarıyla, ondan sonra ne yapmam gerektiğini bilceğimden emin değil. "Ya da orda ne bulcağımdan, öyle di mi?"

Sesini çıkarmıyor.

Ve ben düşünüyorum.

"Hazırda bir çanta bulundurman gerektiğini nereden bildin?" diye soruyorum gerileyerek. "Eğer bataklıktaki şey, her neyse, bu kadar beklenmedikse, neden beni hemen bugün vahşi doğanın içine atmaya hazırsın?"

"Plan hep böyleydi, küçüklüğünden bu yana." Yutkunduğunu görüyorum, üzüntüsünü her yerde duyabiliyorum. "Kendi başına yaşayabileceğin kadar büyüdüğün an..."

"Timsahlar yesin diye beni atçaktın öyle mi?" diyerek daha da geriliyorum.

"Hayır, Todd..." Öne ilerliyor, kitap hâlâ elinde. Bir adım daha geriliyorum. Tamam dermiş gibi bir hareket yapıyor.

Ve sonra gözlerini kapayıp bana Sesini açıyor.

İlk söylediği şey, Bir ay...

Ve işte doğum günüm.

Erkek olacağım gün.

Ve...

Ve...

Ve işte hepsi orda.

Olanlar...

Erkek olan diğer oğlanların yaptıkları...

Yanınız...

Tek başlarına...

Çocukluğun her zerresinin öldürülüşü...

Ve...

Ve aslında insanlara neler olduğu...

Tanrı aşkına...

Bunun hakkında daha fazla şey söylemek istemiyorum.

Bunun bana hissettirdiklerini söyleyemem.

Ben'e bakıyorum ve her zaman olduğundan farklı biri, tanıdığım adamdan farklı.

Bilgi tehlikelidir.

"İşte bu yüzden kimse sana söylemiyo," diyor. "Kaçmanı engellemek için."

"Beni korumaz mıydın?" diye soruyorum yine kedi gibi miyavlayarak (kapa çeneni).

"Seni *böyle* koruyoruz, Todd," diyor. "*Kaçmanı* sağlayarak. Kendi başına yaşayabileceğinden emin olmalıydık, bu yüzden her şeyi sana öğrettik. Şimdi Todd, gitmen *gerek*."

"Eğer bir ay sonra olcaklar buysa neden bu kadar bekledi-niz? Beni neden daha önce kaçırmadınız?"

"Seninle gelemeyiz. Bütün sorun bu. Ve seni tek başına göndermeye dayanamazdık. Gitmeni görmeye. O kadar genç değiliz." Bir kez daha parmaklarını kitabın kapağı üzerinde gezdiriyor. "Bir mucize olur belki diye umuyoduk. Öyle bir mucize ki seni..."

kaybetmek zorunda kalmayalım diye tamamlıyor Sesi.

"Ama mucize falan olmadı," diye ekliyorum.

Başını iki yana sallıyo. Kitabı uzatıyo. "Üzgünüm," diyor. "Böyle olması gerektiği için çok üzgünüm."

Sesinde öyle büyük bir acı, endişe ve telaş var ki doğruları söylediğini anlıyorum, olanları değiştirebilmek için elinden bir şey gelmediğini anlıyorum ve bundan nefret ediyorum, ama kitabı alıp önce naylon torbaya, sonra sırt çantama geri koyuyorum. Başka bir şey söylemiyoruz. Söylicek ne var ki? Her şey ve hiçbi şey. Her şeyi söyleyemiyceğin için hiçbi şey söylemezsin.

Beni yine kendine doğru çekiyo, dudağım yakasına çarpıyo, tıpkı Cillian'ınki gibi, ama bu kez geri kaçmıyorum. "Asla unutma," diyor, "annen öldüğünde bizim oğlumuz oldun ve seni çok seviyorum, Cillian da öyle, her zaman sevdik, her zaman da sevicez."

"Gitmek istemiyorum," demeye çalışıyorum ama kelimeler bir türlü ağzımdan çıkmıyo.

Çünkü BOM!! diye Prentisstown'da şimdiye dek duyduğum en büyük gürültüyü duyuyorum, sanki bir şey patlıyor, göğe doğru fırlıyo gibi.

Ve bu ses çiftliğimizden başka bir yerden geliyor olamaz.

Ben hemen beni bırakıyor. Hiçbi şey söylemiyo ama Sesi Cillian diye çığlıklar atıyo.

"Seninle geleceğim," diyorum. "Dövüşmene yardım ederim."

"Hayır!" diye bağırıyo Ben. "Kaçman lazım. Bana söz ver. Bataklıktan git ve *kaç*."

Bir an için hiçbi şey söylemiyorum.

"*Söz ver*," diyor Ben yeniden, bu kez emreder gibi.

"Söz!" diye havlıyo Manchee, onun Sesinde bile korku var.

"Söz veriyorum," diyorum.

Ben arkasına uzanıp bir şey söküyor. Tamamen çıkarana kadar birkaç saniye daha uğraşıyor. Sonra bana uzatıyor. Bu onun avcı bıçağı, kemik saplı, kenarları tırtıklı ve handiyse dünyadaki her şeyi kesebilenlerden, erkek olduğumda doğumgünü hediyesi olarak istediklerimden. Hâlâ kemerinde, yani alıp takabilirim.

"Bunu al," diyor. "Bataklıkta yanında olsun. Lazım olur."

"Daha önce hiç Mankla dövüşmedim, Ben."

Hâlâ bıçağı uzatıyo, sonunda alıyorum.

Çiftlikten bir başka BOM sesi daha geliyor. Ben önce sesin geldiği yöne, sonra bana bakıyo. "Git. Bataklığa varana dek nehri takip et. Koşabildiğin kadar hızlı koş ve geri dönmesen iyi edersin, Todd Hewitt." Kolumu tutup iyice sıkıyo. "Seni bulabilirsem, bulurum, söz veriyorum," diyo. "Ama sakın durma, Todd. Sözünü tut."

Hepsi bu. Vedalaşma bu. Beklemediğim bir vedalaşma.

"Ben..."

"Git!" diye bağırdıktan sonra koşmaya başlıyor, uzaklaşırken bir kez dönüp bakıyor ve sonra çiftliğe, dünyanın ucunda olan biten her neyse oraya doğru koşmaya devam ediyor.

6

ÖNÜMDEKİ BIÇAK

"Hadi Manchee," diyerek koşmaya başlıyorum, hernekadar, söylediği gibi Sesi dinleyenleri yanıltmak için ters yöne doğru koşmakta olan Ben'i tüm benliğimle takip etmek istesem de.

Birbiri ardına duyulan *bom* seslerini dinlemek için bir anlığına duruyorum, ateşlenen tüfek sesine benzeyen bu sesler evin olduğu yandan geliyo ve ateşlenen sanırım Cillian'ın Bay Küçük Prentiss'ten aldığı tüfekle, Başkan Prentiss ve adamlarının kasabada sakladığı diğer tüm tüfekler ve Cillian'ın çaldığı tüfekle evdeki diğer birkaç tüfeğin onca diğer tüfeğe karşı uzun süre dayanması güç, diğer daha yüksek *bom* seslerinin ne olduğunu düşününce aklıma Cillian'ın herkesi şaşırtmak ve fısıltılarımı bile duymamalarını sağlamak için Sesi yükseltmek için üreteçleri patlatmış olabileceği geliyo.

Hepsi de kaçabilmem için.

"Hadi Manchee," diyorum yeniden ve nehre doğru son birkaç metreyi de koşuyoruz. Sonra sağa dönüp kıyıdaki sazlardan sakınarak yokuş aşağı akan nehri izlemeye başlıyoruz.

Timsahların yaşadığı sazlar.

Bıçağı kınından çıkarıp yürürken elimde tutuyorum.

"Neymiş, Todd?" diye havlıyo Manchee; kendince, "Neler oluyor?" demeye çalışıyo.

"Bilmiyorum, Manchee. Çeneni kapa da düşünebileyim."

Koşarken çanta sırtıma çarpıp duruyo ama nehrin kenarındaki otları tekmeleyip devrilmiş kütüklerin üzerinden atlayarak olabildiğince hızlı ilerlemeye çalışıyoruz.

Geri gelicem. Kesin yapıcam bunu. Geri gelicem. Ne yapmam gerektiğini bileceğimi söylemişlerdi, işte şimdi biliyorum. Bataklığa gidip becerebilirsem Mank'ı öldürdükten kelli geri dönüp Cillian ve Ben'e yardım edicem, sonra hepimiz Ben'in bahsettiği o başka yere gidebiliriz.

Evet, işte bunu yapıcam.

"Söz Todd," diyor Manchee, üzerinde ilerlediğimiz tepe sazlara yaklaştıkça sesi daha da endişeli bir hal alıyor.

"Kapa çeneni," diyorum. "İlerlemeye söz verdim, ama belki ilerlemek önce geri gelmek anlamına geliyodur."

"Todd?" diyor Manchee ve söylediklerime ben de inanmıyorum.

Çiftlikte olanları duyamıycak kadar uzaklaştık ve nehir bataklığın üst kısmına girmeden önce doğuya kıvrılıyor, yani bizi kasabadan uzaklaştırıyo ve bikaç dakka sonra benim Sesim ve Manchee'nin Sesi ve avlanan timsahların Seslerini örtecek kadar güçlü olan nehrin sesi dışında bizi takip eden hiçbi şey kalmıyo. Ben buna "evolüsyon" diyo, ama Aaron'un yanında bundan fazla bahsetmemem gerektiğini söylüyo.

Hızlı hızlı soluyorum ve Manchee de sanki düşüp bayılcakmış gibi nefes nefese, ama durmuyoruz. Güneş batmaya başlıyo oysa etraf hâlâ aydınlık, sizi saklayamayacağını hissettiren bir aydınlık bu. Zemin düzleşiyo ve nehir seviyesine

yaklaştıkça çamurlaşmaya başlıyo. Her yer çamur ve bu bizi yavaşlatıyo. Sazlar da artıyo, bunun için yapcak hiçbi şey yok.

"Timsahları dinle," diyorum Manchee'ye. "Kulaklarını açık tut."

Çünkü nehir daha yavaş akmaya başlıyo ve eğer Sesinizi alçaltabilirseniz onları duyabiliyosunuz. Zemin daha da ıslak bir hal aldı. Artık çamurun içinde güçbela yürüme hızında ilerliyoruz. Bıçağı önüme uzatıp daha sıkı tutuyorum.

"Todd?" diyor Manchee.

"Onları duyuyo musun?" diye fısıldıyorum, aynı anda hem adımlarıma hem sazlara hem de Manchee'ye dikkat etmeye çalışarak.

"Timsahlar, Todd," diye olabildiğince sessizce havlıyor Manchee.

Durup dikkatle dinliyorum.

Ve orada, sazların arasında, birden çok yerde, onları duyuyorum. Et diyorlar.

Et ve ziyafet ve diş.

"Kahretsin," diyorum.

"Timsahlar," diyor Manchee yeniden.

"Hadi," diyorum ve bata çıka ilerliyoruz çünkü artık tamamen çamurun içindeyiz. Attığım her adımla pabuçlarım batıyo, içlerine su doluyo ve tek yol sazların arasından geçmek. İlerlerken önüme çıkan sazları kesmek için bıçağı sallamaya başlıyorum.

İleri bakınca nereye doğru gittiğimizi görebiliyorum, yukarı ve sağa. Kasabadan çıkabildik sonunda ve yabani otlakların okulun yakınına kadar inip bataklıkla birleştiği yerdeyiz. Bu bataktan çıkabilsek güvenli bir yere ulaşıcaz ve bataklığın karanlık iç kısımlarına uzanan patikalara çıkabilcez.

Gerçekten buraya en son bu sabah mı geldim?

"Acele et, Manchee," diyorum. "Nerdeyse geldik."

Et ve ziyafet ve diş ve seslerin yaklaştığına yemin edebilirim.

"Hadi!"

Et.

"Todd?"

Sazları keserek ilerliyorum, ayaklarımı çamurdan çıkarıyorum ve et ve ziyafet ve DİŞ.

Sonra şunu duyuyorum: Fıldır köpek.

Ve işimizin bittiğini anlıyorum.

"Koş!" diye bağırıyorum.

Ve koşuyoruz, Manchee korkuyla havlıyo ve zıplayarak yanımdan geçiyor, ama hemen önündeki sazların arasından bir timsahın çıktığını görüyorum, onu yakalamak için fırlıyo, fakat Manchee öyle korkmuş ki daha da yükseğe zıplıyo, nasıl atlanacağını kestiremeyeceği kadar yükseğe ve timsah havayı dişleyip foş diye yanıma düşüyo, çok sinirli görünüyor ve Sesinin Fıldır oğlan diye tısladığını duyup koşuyorum, beni yakalamak için atlıyo ve koşarken düşünmüyorum bile, dönüp elimle itiyorum ve timsah üzerime düşüyo, ağzı açık ve pençeleri çıkık ve ölmek üzere olduğumu düşünürken çamurdan kurtulup kuru zemine doğru ilerlemeye çabalıyorum ve arka ayaklarının üzerine kalkmış sazların arasından çıkıp peşime düşüyo ve bi dakka boyunca bağırdıktan ve Manchee deli gibi havladıktan sonra, aslında peşimden gelmediğini, aslında timsahın öldüğünü fark ediyorum, yeni bıçağım başının yan tarafından girmiş ve hâlâ timsaha saplı, timsahın debelenmesinin tek nedeni benim de debelenmem ve bıçağı timsahtan çıkarınca timsah yere düşüyo ve ben de sanki ölmemiş oluşumu kutlarcasına üzerine düşüveriyorum.

Kalp atışlarım hızlandığı için nefes nefese kalmışken, Manchee durmaksızın havlarken ve her ikimiz de rahatlamış bir şekilde gülerken, çok önemli bir şeyi duymadığımızı fark ediyorum.

"Bir yere mi gidiyorsun, genç Todd?"

Aaron. Tam önümde duruyor.

Daha hareket etmeden suratıma yumruğu patlatıyo.

Sırtüstü yere düşüyorum, çanta sırtıma gelerek ters dönmüş bir kaplumbağa gibi görünmeme neden oluyor. Yanaklarımla gözüm acıdan dile gelmiş gibi ve daha hareket edemeden Aaron yakama yapıştığı gibi beni ayağa kaldırıyor. Acıyla bağırıyorum.

Manchee sinirli bir şekilde, "Aaron!" diye havlayıp Aaron'un bacağına saldırıyor, fakat Aaron sertçe tekme atıp onu uzaklaştırırken başını bile çevirmiyor.

Aaron yüzüne bakabilmem için beni havada tutuyo. Sadece acımayan gözümü açık tutabiliyorum.

"Tanrı'nın bereketli ve yüce Cennet'i adına, bataklıkta ne yaptığını sanıyosun, Todd Hewitt?" diyor, nefesi et gibi kokuyo ve Sesi asla duymak istemiyeceğiniz kadar korkunç. "Çiftliğinde olmalıydın, evlat."

Boştaki eliyle karnıma yumruk atıyor. Acıyla öne eğilmeye çalışıyorum ama yakamı bırakmıyor.

"Geri gitmen gerek," diyor. "*Görmen* gereken şeyler var."

Nefes nefeseyim, ama söyleyiş şekli dikkatimi çekiyo ve Sesinde yakaladığım bazı titreşimler az da olsa gerçeği görebilmemi sağlıyor.

"Onları sen gönderdin," diyorum. "Duydukları ben değildim. Sendin."

"Akıllı oğlanlar işe yaramaz erkekler olur," diyerek beni tuttuğu elini çeviriyor.

Bağırıyorum ama konuşmaya devam ediyorum. "Sessizliği benim Sesimde duymadılar. *Senin* Sesinde duydular ve peşine düşmeme engel olmak için onları sen gönderdin."

"Ah, hayır, Todd," diyor, "Senin Sesinde duydular. Sadece duymalarını *sağladım*. Kasabamıza tehlikenin gelmesine neden olanın kim olduğunu anlamalarını sağladım." Dişleri bıyığının altında geniş bir gülücük oluşturuyo. "Ve çabaları için kimin ödüllendirilmesi gerektiğini."

"Sen delisin," diyorum ve bu öyle doğru ki, bunun doğru olmamasını öyle çok istiyorum ki.

Artık gülmüyor, dişlerini sıkarak, "O benim, Todd," diyor. "Benim."

Bunun ne demek olduğunu bilmiyorum ancak üstünde fazla düşünmiycem çünkü hem Aaron'un hem de benim çok önemli bir şey unuttuğumuzu fark ediyorum.

Bıçağı elimden hiç bırakmadım.

Aynı anda bissürü şey oluyo.

Aaron Sesimde *bıçak* duyuyor ve hatasını anlıyo. Bir yumruk daha sallamak için boştaki elini geriye atıyo.

Bıçağı tutan elimi geri çekip ona gerçekten saplayıp saplayamayacağımı düşünüyorum.

Sazların arasından bir ses geliyo ve Manchee havlıyo: "Timsah!"

Ve aynı anda duyuyoruz, Fıldır adam.

Aaron arkasını bile dönemeden timsah üzerine çullanıyo, dişlerini omzuna geçirip pençeleriyle onu yakalayıp sazlara doğru çekiyo. Aaron beni bırakınca yere yuvarlanıp acıyla göğsümü tutuyorum. Başımı kaldırınca Aaron'un çamurda

debelendiğini, timsahla mücadele ederken başka timsahların da yaklaştığını görüyorum.

Manchee neredeyse çığlık atarcasına, "Gidek burdan!" diye havlıyo.

"Çok haklısın," diyerek apar topar ayağa kalkınca sırt çantası dengemi bozuyo ve acıyan gözümü açmaya çalışırken durmadan koşuyor, koşuyor, koşuyoruz.

Araziden çıkıp çayırlar boyunca koşarak bataklığa giriyoruz ve Manchee'nin yardım almadan üzerinden asla atlayamadığı kütüğe gelince Manchee hiç durmadan kolayca atlayıveriyo. Ben hemen arkasındayım ve tıpkı bu sabah yaptığımız gibi Mank binalarına doğru koşuyoruz.

Bıçak hâlâ elimde, Sesim artık öyle yüksek ki ve öyle korkmuş, yaralanmış ve çılgına dönmüş durumdayım ki, bu Ses boşluğunda saklanan Mank'ı bulup tüm bu olanlar için onu ölene ölene ölene dek öldüreceğime hiç şüphem yok.

"Nerde?" diyorum Manchee'ye. "Sessiz nerde?"

Manchee deli gibi koklayıp binadan binaya koşuyor, bense Sesimi bastırmaya çalışıyorum ama bunun imkânı yok gibi.

"Acele et!" diyorum. "Kaçıp git..."

Ve cümlemi dahi bitiremeden onu duyuyorum. Sesteki delik yaşamın kendisi kadar büyük ve korkunç, çok yakında, Mank binalarının hemen arkasında, otların ardında olduğunu duyuyorum.

Bu kez kaçamaz.

"Sessiz!" diye havlıyo Manchee endişeyle ve binaların yanından koşup otların arasına dalıyor.

Sessizlik de ilerliyo, göğsümdeki ağrıyı yine hissetsem de ve aklıma korkunç üzücü şeyler gelse de, bu kez durmıcam, bu kez köpeğimin peşinden koşuyorum ve durmuyorum ve

nefes alıp sıkışmayı azaltarak gözlerimde biriken teri siliyorum ve bıçağı tutuyorum ve Manchee'nin havladığını duyuyorum ve sessizliği duyuyorum ve işte tam şu ağacın arkasında, hayır şu ağacın, yok şu ağacın ve bağırıyorum ve ağaçların çevresinde dönüyorum ve sessizliğe doğru koşuyorum ve dişlerimi göstere göstere bağırıyorum ve Manchee havlıyo ve...

Ve durdum.

Olduğum yerde duruyorum.

Bırakmam, bıçağı *kesinkez* bırakmıcam.

İşte orda, bize bakıyo, derin derin soluyo, bir ağacın dibine çömelmiş, Manchee'den korkuyo, bakışları korkudan ölmek üzere olduğunu söylüyo, ama yine de kollarıyla acınası bir şekilde tehditkâr hareketler yapıyo.

Ben duruyorum.

Bıçağımı tutuyorum.

"Mank!" diye havlıyo Manchee, fakat ben durduğum için o da saldıramayacak kadar tırsmış vaziyette. "Mank! Mank! Mank!"

"Kes sesini, Manchee," diyorum.

"Mank!"

"Sana *kes sesini* dedim!" diye bağırınca duruyor.

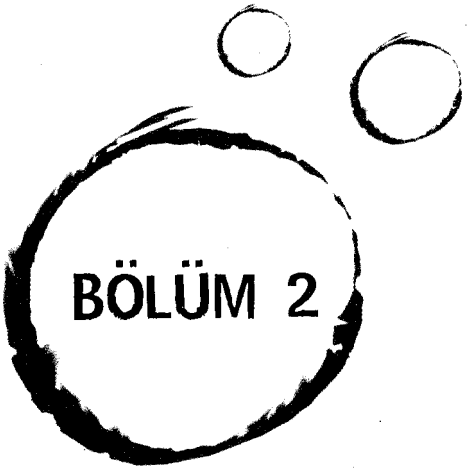
"Mank?" diyo Manchee, ama artık olan bitenden emin değil.

Yutkunuyorum, boğazımdaki düğümü, bana baktığını gördükçe üzerime çöken o inanılmaz üzüntüyü uzaklaştırmaya çalışıyorum. Bilgi tehlikelidir ve erkekler yalan söylemez ve dünya değişip durur, istesem de istemesem de.

Çünkü bu Mank değil.

"Bu bi kız," diyorum.

Bu bi kız.

BÖLÜM 2

7

BİR KIZ VARSA

"Bu bir kız," diyorum tekrar. Hâlâ nefes nefeseyim, hâlâ göğsümdeki baskıyı hissediyorum, *kesinlikle* bıçağı hâlâ elimde sıkı sıkı tutuyorum.

Bir kız.

Onu öldürmek istiyomuşuz gibi bize bakıyor. Çömelip top gibi olmuş, olabildiğince küçülmeye çalışıyor, bana hızlı bakışlar atmak için ara ara gözlerini Manchee'den kaçırıyor.

Bana ve bıçağıma.

Manchee oflayıp pufluyor, sırtındaki tüyler dimdik olmuş, toprak sıcakmış gibi zıplayıp duruyor, en az benim kadar sinirli ve şaşkın, ama sakin duramayacak kadar çaresiz.

"Kız ne?" diye havlıyor. "Kız ne?"

Yani, "Kız ne demektir?" diye sormaya çalışıyor.

"Kız ne?" diye havlıyor Manchee yeniden ve kız çömeldiği ağaç kökünün arkasına atlamak üzereyken Manchee'nin havlamaları azgın hırıltılara dönüşüyor, "*Dur, dur, dur, dur, dur...*"

"Cici köpek," diyorum yaptığının *neden* iyi olduğunu bilmesem de; ama başka ne denebilir ki? Bu mantıklı değil, hem de hiç mantıklı değil ve her şey kayıp gidiyomuş gibi, sanki

dünya tek ayak üstünde duran bi masaymış da üzerindeki her şey aşağı yuvarlanıyomuş gibi.

Ben Todd Hewitt, diye düşünüyorum kendi kendime, ama *bunun* bile doğru olduğunu kim bilebilir ki?

"Kimsin sen?" diyorum en sonunda, tabii durmak bilmeyen Sesim ve Manchee'nin sinir krizi arasında beni duyabilirse. "Kimsin sen?" diyorum daha yüksek ve net bir şekilde. "Burada ne yapıyorsun? Nereden geldin?"

En sonunda bana bakıyor, bir saniyeden daha uzun bisüre, bakışlarını Manchee'den uzaklaştırıyor. Bıçağıma bakıyor, sonra bakışlarını bıçağımın üstünden yüzüme çeviriyor.

Kız bana bakıyor.

Bakıyor.

Kız.

Kızın ne olduğunu biliyorum. Tabiiki de biliyorum. Onları kasabada, babalarının Seslerinde gördüm, o kadar sık olmasa da tıpkı eşleri için yaptıkları gibi arkalarından ağıtlar yakıyolardı. Onları vidyolarda da gördüm. Kızlar küçük, kibar ve güleçtir. Elbise giyerler ve saçları uzundur ve saçlarını başlarının arkasında ya da iki yanında şekillere sokarlar. Oğlanlar dışarıda çalışırken onlar ev işlerini yaparlar. On üç yaşına geldiklerinde kadınlık çağına girerler, tıpkı oğlanların erkeklik çağına girdiği gibi ve sonra kadın ve eş olurlar.

Yeni Dünya'nın işleyişi böyle ya da en azından Prentisstown'ın. Böyleydi. Yani böyle olması gerekiyodu ama artık kız mız yok. Hepsi öldü. Anneler, anneanneler, babaanneler, kız kardeşler, teyzeler, halalar, yengeler, hepsi öldü. Ben doğduktan sonraki aylarda öldüler. Hepsi. Her biri.

Ama işte biri burda.

Ve saçları uzun değil. *Kızın* saçları. Kızın saçları uzun diil. Ve üzerindeki elbise diil, üzerindekiler benim kıyafetlerimin daha yenisine benziyo, öyle yeni ki üniforma gibi görünüyo, üstelik yırtık ve çamurlu olmalarına rağmen, hem o kadar da küçük diil, neredeyse benim kadar, en azından öyle görünüyo ve kutsal olan her şey üstüne yemin ederim ki güleç diil.

Hayır, hiç güleç değil.

"Mank?" diye havlıyor Manchee usulca.

"Şu kahrolsıca sesini *keser misin*?" diyorum.

Peki bunu nasıl biliyorum? Yani bunun bir kız olduğunu nasıl biliyorum?

Birincisi o bir Mank değil. Manklar şişirilmiş erkeklere benziyolardı, her şeyleri erkeklerinkinden daha uzun ve daha tuhaftı, ağızları olması gerekenden daha yukarıdaydı ve kulaklarıyla gözleri çok ama *çok* daha farklıydı. Hem Mankların kıyafetleri üzerlerinde büyüyodu, kıyafetleri kayaların üstünde oluşan yosun gibiydi ve keserek istediğiniz şekle sokabilirdiniz. Ben'in bir başka harika tahminine göre, bataklık sakinlerinin mahsulleriydiler ve bu kız hiç de onlara benzemiyo ve kıyafetleri de normal, yani Mank olması mümkün diil.

Ve ikincisi, biliyorum. Biliyorum işte. Bunu size açıklayamam ama bakıyorum ve görüyorum ve biliyorum işte. Vidyolarda ya da Sesin içinde gördüğüm kızlara benzemiyo ve daha önce hiç canlı bi kız görmedim, ama işte bu bi kız, hepsi o kadar. Soru sormayın. Görünüşüyle, kokusuyla, bilmiyom ama bir şeyler var ve bu bi kız işte!

Eğer bir kız varsa işte böyle olurdu.

Üstelik o bir başka oğlan değil. Değil işte. O ben değil. Bana hiç benzemiyo. Benden tamamen farklı ve nasıl bildiğimi bilmiyorum ama kim olduğumu biliyorum, ben Todd Hewitt'im ve ne olmadığımı biliyorum ve ben o değilim.

Bana bakıyor. Yüzüme bakıyor, gözlerime. Baktıkça bakıyo.

Ve *hiçbi şey* duymuyorum.

Aman Tanrım. Göğsüm. Boşluğa yuvarlanıyor gibi.

"Kimsin sen?" diyorum yine, ama sesim *titriyo*, kırılacakmış gibi, çünkü çok üzgünüm (kes sesini). Dişlerimi sıkıyorum ve biraz daha sinirlenip bir kez daha soruyorum. "Kimsin sen?" ve bıçağı biraz daha ileri uzatıyorum. Diğer elimle çabucak gözlerimi silmeliyim.

Bir şeyler olmalı. Biri hareket etmeli. Biri bişey *yapmalı*.

Oysa çevrede benden başka biri yok.

"Konuşabiliyor musun?" diyorum.

Sadece bana bakıyor.

"Sessiz," diye havlıyor Manchee.

"Kes sesini, Manchee," diyorum. "Düşünmem gerek."

Ve hâlâ öylece bana bakıyor. Hiç Sesi yok.

Ne yapacağım? Bu adil diil. Ben bana bataklığa gelmemi ve sonrasında ne yapmam gerektiğini bileceğimi söylemişti, ama ne yapmam gerektiğini *bilmiyorum*. Kimse bi kız hakkında bişey demedi, Sessizliğin neden içimi bu kadar acıttığını kimse demedi, sanki boşluk onda değil *bende* ve bunu düzeltecek hiçbi şey yok.

Ne yapacağım?

Ne yapacağım?

Sakinleşiyomuş gibi görünüyor. Az önceki kadar çok titremiyor, kolları o kadar yüksekte değil ve ilk fırsatta kaçacakmış gibi görünmüyor, fakat insanın Sesi yoksa bundan nasıl emin olunabilir ki? Sesi olmayan biri *nasıl* bi insandır?

Peki ya o beni duyabiliyor mu? Beni *duyabiliyor mu*? Sesi olmayan biri duyabilir mi?

Ona bakıyorum ve düşünüyorum, olabildiğince yüksek ve açık bir şekilde, *Beni duyabiliyor musun? Duyabiliyor musun?*

Ama yüzü değişmiyor, bakışları da.

"Tamam," diyorum ve bir adım geri atıyorum. "Tamam. Sen orda kal, oldu mu? Orda öyle kal."

Birkaç adım daha geriliyorum, gözlerim kızın üzerinde ve o da bakışlarını benden ayırmıyor. Bıçağı tutan elimi indiriyorum ve sırt çantasının askılarından birinden geçirdikten sonra yana eğilip çantayı yere bırakıyorum. Bir elimle bıçağı tutarken öteki elimle çantayı açıp kitabı çıkarıyorum.

Bir kitabın olabileceğini düşündüğümden daha ağır. Deri kokuyor. Ve içinde sayfalarca annemin...

Bu beklemek zorunda.

"Sen onu izle, Manchee," diyorum.

"İzle!" diye havlıyor.

Kapağın iç kısmına bakınca Ben'in söylemiş olduğu katlı kâğıdı görüyorum. Kâğıdı çıkarıp açıyorum. Bir yüzünde elle çizilmiş bir harita var ve arka yüzündeyse bissürü yazı var ama tam bir harf kalabalığı ve şu anda Sesim hiç sakin olmadığından bunu okumayı *deneyemem* bile, sadece haritaya bakıyorum.

Evimiz tam tepede ve hemen altında kasaba ve Manchee'yle birlikte izlediğimiz bataklığa uzanan nehir var ve işte şu anda burdayız. Ama daha fazlası da var di mi? Bataklık tekrar nehre dönüşene dek ilerliyor ve nehrin kenarına oklar çizilmiş, yani Ben Manchee'yle benim oraya gitmemizi istiyor ve parmağımla okları takip edince bataklıktan çıkıp tam...

BAM!! Başıma, tam da Aaron'ın beni yumrukladığı yere yandan bir şeyle vurulunca gözlerim kararıyor ve düşüyorum, ama düşerken bıçağı yukarı sallıyorum ve bir ciyaklama

duyuyorum. İki seksen yere uzanmayıp dengemi sağlayarak dönüp sertçe yere oturuyorum, bıçağı tutan elimin tersiyle başımın acıyan yerini ovarak saldırının nereden geldiğine bakınca ilk dersimi alıyorum:

Sesi olmayan şeyler fark ettirmeden yanınıza sokulabilir. Hiç orada diillermiş gibi yanınıza gizlice gelebilirler.

Kız da poposunun üzerine düşmüş, az ötemde yerde oturuyor, kolunu diğer eliyle sıkıca tutuyor, parmaklarının arasından kan geliyor. Bana vurduğu sopayı düşürmüş ve kesiğin verdiği acıyla yüzü buruşmuş.

"KAHRETSİN BUNU NEDEN YAPTIN?" diye bağırıyorum, yüzüme fazla dokunmamaya çalışıyorum. Bugün bana vurulup durmasından bıktım.

Kız öylece bana bakıyor, alnı hâlâ buruşuk, kesiği tutuyor.

Kesik epey kanıyo gibi.

"Sopa, Todd!" diye havlıyo Manchee.

"Sen hangi cehennemdeydin?" diyorum ona.

"Kaka, Todd."

"Ahh!" diye inleyerek ayağımla üstüne toprak atıyorum. Toprağı eşeliyor, sonra her şey normalmiş gibi otları koklamaya başlıyo. Köpeklerin dikkat süresi kibritin yanma süresi kadar. Aptal şeyler.

Hava kararmaya başlıyor, güneş batıyor, zaten karanlık olan bataklık iyice karanlığa gömülüyo ve hâlâ hiçbi yanıtım yok. Zaman geçiyor ve ben burada beklememeliyim, geri de dönmemeliyim ve *bi kız olmamalı*.

Kesik gerçekten çok kanıyo.

"Hey," diyorum, sesim titriyor. *Ben Todd Hewitt*, diye düşünüyorum. *Erkek olmak üzereyim*. "Hey," diyorum yeniden, sakinleşmeye çalışarak.

Kız bana bakıyor.

"Sana zarar vermicem," diyorum, hızlı hızlı nefes alıp veriyorum, tıpkı onun gibi. "Beni duyuyo musun? Sana zarar vermicem. Bana bidaha sopayla vurmaya çalışmadığın sürece, tamam mı?"

Gözlerime bakıyor. Sonra bıçağa bakıyor.

Beni anlıyor mu?

Bıçağı nerdeyse yere kadar indiriyorum. Ama elimden bırakmıyorum. Boştaki elimle, Ben'in çantaya attığı ilkyardım paketini bulana kadar çantayı karıştırıyorum. Paketi havaya kaldırıyorum.

"İlkyardım paketi," diyorum. Bakışları değişmiyor. "İlkyardım," diyorum yavaşça. Sonra kendi kolumda, onun kolunun kesildiği yeri işaret ediyorum. "Kolun kanıyo."

Hiçbi şey yok.

Göğüs geçirip ayağa kalkmaya çalışıyorum. Geri kaçıp yine popo üstü oturuyo. Sinirle iç çekiyorum. "*Sana zarar vermicem.*" İlkyardım paketini havaya kaldırıyorum. "İlaç. Kanamayı durduracak."

Hâlâ bişey yok. Belki de içinde hiçbi şey yoktur.

"Bak," diyerek ilk yardım paketini açıyorum. Tek elimle içinden bir tampon çıkarıp kâğıt ambalajını dişlerimle yırtıyorum. Önce Aaron'un, sonra da kızın vurduğu yerin kanıyor olması gerektiğini düşünerek tamponu gözümle kaşıma sürüyorum. Evet, üzerinde kan var. Görebilmesi için tamponu kıza uzatıyorum. "Gördün mü?" Gözümü işaret ediyorum. "Bak. Kanamayı durduruyor."

Bir adım öne atıyorum, sadece bir adım. Sakınıyor ama eskisi kadar değil. Bir adım daha atıyorum, sonra bir adım daha ve yanındayım. Hâlâ bıçağa bakıyor.

"Onu bırakmıcam, unutsan iyi olur," diyorum. Tamponu koluna bastırıyorum. "Yara derinse bile bu kapatacaktır, tamam mı? Sana yardım etmeye çalışıyorum."

"Todd?" diye havlıyor Manchee, sesi soru işaretleriyle dolu.

"Bi dakka," diyorum. "Bak, her yanın kanıyo. Ve ben seni iyileştirebilirim, tamam mı? Sadece kahrolası sopalarla ilgili aklına başka fikirler gelmesin, olur mu?"

Bakıyor. Bakıyor. Ve bakıyor. Gerçekte olmadığım kadar sakin olmaya çalışıyorum. Ona neden yardım ettiğimi bilmiyorum, ne de olsa başıma vurdu, ama artık nasıl davranacağımı bilemiyorum. Ben bataklıkta yanıtlar olacağını söylemişti ama yanıt manıt yok, sadece kolu kanayan bu kız var, çünkü kolunu ben kestim, hak etmişti ve eğer kanamayı durdurabilirsem belki bu bi işe yarar.

Bilmiyorum. Ne yapacağımı bilmediğim için bunu yapıyorum.

Kız hâlâ beni izliyo, hâlâ hızlı soluyo. Ama kaçmıyor, sakınmıyo ve kesiğe uzanabilmem için fark ettirmeden kolunu bana doğru çeviriyor.

"Todd?" diye havlıyo Manchee yeniden.

"Şışşt," diyorum, kızı yeniden korkutmak istemiyorum. Sessizliğine bu kadar yakın olmak kalbimin paramparça olması gibi. Hissedebiliyorum, sanki beni dipsiz bi kuyuya çekiyor, sanki beni çağırıyor, düşmem için, döne döne düşmem için.

Fakat sinirlerimi kontrol ediyorum, evet oluyor. Kontrol ediyorum ve tamponu koluna bastırıyorum, yara oldukça derin ve az da olsa kapanıp kanama durana kadar temizlemeye devam ediyorum.

"Dikkat etmen gerek," diyorum. "Bu kalıcı bir tedavi diil. Vücudun yarayı kapayana kadar dikkatli olman gerek, tamam mı?"

Tek yaptığı bana bakmak.

"Pekâlâ," diyorum kendi kendime, bunu hallettik, sırada ne var?

"Todd?" diye havlıyo Manchee. "Todd?"

"Ve bidaha sopa yok, anlaştık mı?" diyorum kıza. "Bidaha bana vurmak yok."

"Todd?" yine Manchee.

"Ve adımın Todd olduğu çok açık."

Ve orada, tam orada, azalan ışığın içinde bi tebessümün başlangıcını mı görüyorum? Öyle mi?

"Beni?.." diyerek göğsümdeki basıncın izin verdiği ölçüde yüzüne, gözlerine bakıyorum. "Beni anlıyo musun?"

"Todd," Manchee'nin sesi biraz daha yükseliyor.

Ona dönüyorum. "*Ne?*"

"Todd! TODD!!!"

Ve sonra hepimiz duyabiliyoruz. Otların ve dalların arasında koşan adım sesleri ve Ses, Ses, lanet olsun, Ses.

"Ayağa kalk," diyorum kıza. "Ayağa kalk! Hemen!"

Çantamı yerden alıp sırtıma geçiriyorum ve kız dehşete kapılmış gibi, ama daha çok donup kalmış gibi ve yine "Hadi!" diye bağırıp kolunu yakalıyorum, artık kesiği düşünmüyorum, onu ayağa kaldırmaya çalışıyorum, ama aniden, artık çok geç, bir çığlık, bir kükreme ve sanki ağaçlar tepemize devriliyomuş gibi bir ses duyuluyor ve kızla aynı anda dönüp bakınca Aaron'u görüyoruz, sinirli ve yüzü gözü parçalanmış, bize doğru geliyor.

8

BİR BIÇAĞIN SEÇİMLERİ

Üç adımda yanımıza geliyor. Kaçmaya bile yeltenemeden boynumdan yakaladığı gibi sırtımı bir ağaca çarpıyor.

"Seni küçük PİSLİK!" diye bağırarak başparmaklarıyla boğazımı sıkıyor. Kollarında debelenip bıçağımla onu çizmeye çalışıyorum, ama çantam yana kaymış ve askısı kolumu ağaca sıkıştırmış olduğundan, beni boğmaya istediği kadar devam edebilir.

Yüzü kâbus gibi, burdan kurtulabilsem bile görmeye devam edeceğim korkunç bişey. Timsahlar sol kulağıyla birlikte, sol yanağına kadar olan et parçasını koparmış. Boşluktan dişleri görünüyo ve sanki kafası patlamak üzereymiş gibi sol gözü pörtlemiş. Çenesiyle boynunda başka yaralar da var, kıyafetleri paramparça ve hemen her yerinde kan var, omzundaki bir yaranın üzerindeyse bir timsah dişi görüyorum.

Nefes almaya çalışıyorum ama alamıyorum ve ne kadar *acıdığını* tahmin edemezsiniz ve dünya dönmeye başlıyo, beynim bulanıklaşıyo ve aklıma şu aptal düşünce geliyo, sanki Aaron timsah saldırısından kurtulamayıp ölünce bana öyle çok sinirlendi ki ölüm bile gelip benden intikam almasını engelleyemedi.

"NEYE GÜLÜYORSUN?" diye bağırınca, yüzüme kan, tükürük ve et parçaları sıçrıyor. Boğazımı daha çok sıkıyor ve kusacak gibi hissediyorum ama buna imkân yok, nefes alamıyorum ve tüm ışıklarla renkler birbirine karışıyor ve ölüyorum, evet öleceğim.

"AAH!" Aaron aniden arkaya doğru çekilip beni bırakıyor. Yere düşüp her yere kusuyorum ve öyle derin bir nefes alıyorum ki sanki bidaha hiç duramayacakmış gibi öksürmeye başlıyorum. Başımı kaldırınca Manchee'nin onu bacağından yakaladığını görüyorum.

Cici köpek.

Aaron koluyla Manchee'yi yana itip otların arasına fırlatıyor. Önce bir gümbürtü, sonra acı bir havlama ve "Todd?" sesi duyuyorum.

Aaron arkasına dönünce yüzündeki derin yaralara bakmadan duramıyorum, kimse bunu sağ atlatmış olamaz, bu mümkün değil.

Belki gerçekten de ölüdür.

"İşaret nerede?" diyor, çarpık ifadesi paniğe dönüşmüş, çevresine bakıyor.

İşaret?

Ne...

Kız.

Ben de bakıyorum. Gitmiş.

Aaron yine dönüyor, bir o yana, bir bu yana ve sonra benimle aynı anda duyduğunu görüyorum, kızın koşarken çıkardığı sesleri, kayarak uzaklaşan sessizliği; ve bana bidaha bakmadan kızın peşinden koşmaya başlayıp gözden kayboluyor.

Ve öylece yannız kalıyorum.

Öylece, sanki burda olup biten hiçbi şeyle ilgim yokmuş gibi.

Ne kadar aptalca bir gün.

"Todd?" Manchee sekerek otların arkasından çıkıyor.

"Ben iyiyim, dostum," bu doğru olmasa da söylemeye çalışırken bir yandan da öksürüyorum. "Ben iyiyim."

Öksürüklerin arasında nefes almaya çalışıyorum, alnım yerde, tükürük ve kusmuk saçıyorum.

Nefes almaya çabalarken aklıma birtakım düşünceler gelmeye başlıyor. Hep de böyle davetsizce gelirler, öyle değil mi?

Çünkü belki de bitmiştir, bitmiş olamaz mı? Yani her şey böylece bitivermiştir. Aaron'un kızı istediği belli, "işaret" diyerek ne demek istediğini bilmiyorum, ama öyle olmalı, değil mi? *Tüm kasabanın* istediği şeyin kız olduğu belli, Sesimdeki sessizliğin üstüne çıkan kargaşadan sonra. Ve eğer Aaron onu alabilirse, kasaba onu alabilirse, her şey biter, öyle değil mi? İstediklerini alıp beni rahat bırakabilirler ve ben de geri dönebilirim ve her şey eskiden olduğu gibi olabilir, evet kız için işler muhtemelen iyi olmayacaktır, ama bu durum Ben ve Cillian'ı kurtarabilir.

Beni kurtarabilir.

Sadece *düşünüyorum*, tamam mı? Düşünceler gelip duruyo, hepsi bu.

Her şeyin başladığı gibi bir anda bitebileceğine dair düşünceler.

"Bitti," diye mırıldanıyor Manchee.

Sonra korkunç mu korkunç bi çığlık duyuyorum, kız yakalanmış olmalı ve seçim yapıldı bile, öyle di mi?

İkinci çığlık bir saniye sonra geliyor, ama ben düşünmeden ayağa kalkmışım bile, çantamı çıkarıyorum, hâlâ öksürüp nefes almaya çalışmama rağmen bıçak elimde koşuyorum.

Onları takip etmek kolay. Aaron kızgın bir boğa gibi otları ezmiş ve Sesi kükrüyor gibi ve hep, hep, ama hep kızın duymayı zorlaştıran Sessizliği var, çığlıklarının ardında bile. Elimden geldiğince arkalarından koşuyorum, Manchee hemen yanımda ve oraya varmamız yarım dakka bile sürmüyor ama çok zeki olduğumdan şimdi ne yapacağımla ilgili hiçbi fikrim yok. Aaron onu bileğine dek gelen suyun içine kadar kovalayıp bir ağacın önünde kıstırmış. Onu bileklerinden yakalamış ama kız debeleniyo, tüm gücüyle debelenip tekmeliyo, ama yüzü korkudan öyle değişmiş ki güçlükle konuşabiliyorum.

"Onu rahat bırak," diyorum kulak tırmalayan bir sesle, fakat kimse beni duymuyor. Aaron'un Sesi öyle yüksek ki bağırsam bile beni duyabileceğini sanmıyorum. AŞAİ RABBANİ AYİNİ ve TANRI'NIN İŞARETİ ve AZİZİN YOLU ve kilisedeki kız görüntüleri, kızı şarap içerken ve kutsanmış ekmeği yerken gösteren görüntüler, kızı bir melek olarak gösteren görüntüler.

Kız bi kurban.

Aaron kızın her iki bileğini de tek eliyle tutup cüppesinin kordonunu çıkararak kızın ellerini bağlamaya koyuluyor. Kız Manchee'nin ısırdığı yeri tekmeliyor ve o da elinin tersiyle kızın suratına vuruyor.

"Onu rahat bırak!" diyorum yeniden, bu kez sesimi yükselterek.

"Rahat!" diye havlıyo Manchee, hâlâ sekiyor ama hâlâ sinirli. Lanet olasıca, ne kadar da iyi bi köpek!

Öne bir adım atıyorum. Aaron'un sırtı bana dönük, sanki burada olmam onu ilgilendirmiyomuş gibi, sanki beni bir tehdit olarak görmüyomuş gibi.

"Onu bırak!" diye bağırmaya çalışıyorum, ama bu biraz daha öksürmeme neden oluyor. Hâlâ bişey olmuyo. Hâlâ kimseden tepki yok.

Bunu yapmak zorunda kalıcam. Bunu yapmak zorunda kalıcam. Tanrım tanrım tanrım bunu yapmak zorunda kalıcam.

Onu öldürmek zorunda kalıcam.

Bıçağı kaldırıyorum.

Bıçağı kaldırdım.

Aaron arkasına dönüyo, yavaşça, sanki biri ona seslenmiş gibi. Beni elimde bıçakla, aptal bi korkak gibi öylece dururken görüyor ve gülümsüyor ve o dağılmış yüzün üzerinde gülücüğün ne kadar korkunç göründüğünü anlatamam bile.

"Sesin seni ele veriyor genç Todd," diyerek kızı bırakıyor, fakat kız öyle sıkı bağlanmış ve öyle çok tartaklanmış ki koşmaya bile çalışmıyor. Aaron bana doğru bir adım atıyor.

Bir adım geriliyorum (kes sesini, lütfen kes sesini).

"Başkan senin dünya topraklarından zamansız ayrılman gerektiğini duyunca üzülecek," diyerek bir adım daha atıyor. Ben de bir adım daha atıyorum, bıçak bir işe yarıyomuş gibi hâlâ havada.

"Ama Tanrı'nın korkaklarla işi yok," diyor Aaron, "öyle değil mi evlat?"

Yılan gibi hızlı hareket ederek sol koluyla sağ elime vurunca bıçak elimden uçup gidiyor. Sağ elinin tersiyle yüzüme vurup beni suya düşürüyor ve dizlerini göğsümün üzerinde hissediyorum ve elleri yarım kalan işi tamamlamak için boğa-

zımı sıkıyo ama bu kez yüzüm suyun altında, yani işi çok daha kolay olacak.

Debeleniyorum ama kaybettim. Kaybettim. Şansım vardı ve kaybettim ve bunu hak ediyorum ve karşı koyuyorum, oysa az önce olduğum kadar güçlü değilim ve sonun yaklaştığını hissediyorum. Teslim olduğumu hissediyorum.

Kaybettim.

Yenildim.

Sonra, suyun içinde elim bir kayaya çarpıyor.

BAM! Kayayı kaldırıp hiç düşünmeden başının kenarına vuruyorum.

BAM! Bi kez daha.

BAM! Ve bi kez daha.

Üstümden kayıp düştüğünü hissediyorum ve başımı kaldırınca suyla hava yutuyorum, doğrulup kayayı yeniden vurmak için kaldırıyorum, fakat suyun içinde yatıyor, yüzünün yarısı suyun içinde, yarısı dışında, yanağındaki derin yaradan gülümsüyo gibi dişleri görünüyor. Çırpınarak geriliyorum, öksürüp tükürükler saçıyorum, ama o öylece duruyor, biraz daha suya batıyor, hareket etmiyor.

Âdemelmam kırılmış gibi hissediyorum ama biraz su çıkarınca daha rahat nefes alabiliyorum.

Manchee, "Todd? Todd? Todd?" diyerek yanıma geliyor, yavru köpekler gibi mutlu, yüzümü yalayıp havlıyo. Kulaklarının arkasını kaşıyorum çünkü henüz konuşamıyorum.

Sonra ikimiz de Sessizliği hissediyoruz ve başımızı kaldırınca yanımızda ayakta duran kızı görüyoruz, elleri hâlâ bağlı.

Parmaklarının arasında bıçağı tutuyor.

Bir saniyeliğine kıpırdamadan duruyorum ve Manchee hırlamaya başlıyor fakat sonra farkına varıyorum. Birkaç kez daha

derin derin soluk alıp verdikten sonra, uzanıp parmaklarının arasından bıçağı alarak Aaron'un bileklerine bağladığı ipi kesiyorum. İp düşüyor ve kız bileklerini ovarak bana bakıyor, hâlâ hiçbi şey söylemiyor.

Biliyor. Yapamadığımı biliyor.

Kahretsin, diye düşünüyorum. *Allah kahretsin seni.*

Bıçağa bakıyor. Suda yüzüstü yatan Aaron'a bakıyor.

Hâlâ nefes alıyor. Her nefes alışında guruldasa da Aaron hâlâ nefes alıyor.

Bıçağı alıyorum. Kız önce bana, sonra bıçağa, sonra Aaron'a ve tekrar bana bakıyor.

Bir şey mi söylemeye çalışıyor? Bunu yapmamı mı söylüyor?

Aaron orada yatıyor, savunmasız, heralde eninde sonunda boğulacak.

Ve benim elimde bi bıçak var.

Ayağa kalkıyorum, başım dönünce düşüyorum ve yeniden kalkıyorum. Aaron'a doğru bir adım atıyorum. Bıçağı kaldırıyorum. Bi kez daha.

Kız derin bi nefes alıyo ve nefesini tuttuğunu hissedebiliyorum.

Manchee, "Todd?" diyor.

Ve bıçağım Aaron'un üzerinde. Bir kez daha, şansım var. Bir kez daha bıçağım havada.

Yapabilirdim. Yeni Dünya'daki kimse de beni suçlamazdı. Haklı olurdum.

Yapabilirdim.

Ama bıçak yalnızca herhangi bişey diildir, öyle di mi? Bir seçimdir, *yaptığınız* bir şeydir. Bir bıçak, evet ya da hayır, kes

ya da kesme, öl ya da ölme der. Bir bıçak verdiğiniz kararı alıp dünyaya fırlatır ve asla geri dönüşü yoktur.

Aaron ölecek. Yüzü yaralı, başı yaralı, hiç uyanmadan sığ sulara gömülüyor. Beni öldürmeye çalıştı, kızı öldürmeye çalıştı, kasabadaki karmaşadan o sorumlu, Başkanı çiftliğe gönderen o olmalı ve bu yüzden Ben ve Cillian'a karşı sorumlu. Ölmeyi hak ediyor. Hak ediyor.

Ve ben bıçağı indirip işi bitiremiyorum.

Ben kimim?

Ben Todd Hewitt.

Ben insanoğlunun gördüğü en lanet olasıca işe yaramaz şeyim.

Yapamıyorum.

Allah kahretsin seni, diye düşünüyorum bi kez daha.

"Hadi," diyorum kıza. "Buradan gitmemiz lazım."

9

ŞANS SENDEN YANA OLMAYINCA

Önce gelmeyeceğini düşünüyorum. Gelmesi için hiçbi neden yok, onu çağırmam için de, ama ona ikinci bi kez, bu defa daha ısrarla elimle işaret ederek, "Hadi *ama*," deyince, beni takip ediyor, Manchee'yi takip ediyor ve işte böyle oluyo, olan biten bu, doğru ya da yanmış kim bilir, ama yaptığımız bu.

Gece güzel ve karanlık çökmüş. Bataklık burada iyice yoğun, kapkara. Sırt çantamı almak için geri dönüyoruz ve sonra Aaron'un cesediyle (lütfen ceset olsun) aramızı daha da açmak için karanlıkta biraz daha ilerliyoruz. Ağaçların çevresinden dolanıp köklerin üzerinden atlayarak bataklığın derinliklerine ilerliyoruz. Ağaçlar aralanıp da kendimizi bir düzlükte bulunca duruyorum.

Bıçak hâlâ elimde. Öylece elimde duruyor, suçluluk duygusu gibi ışıyor, *korkak* kelimesi gibi yanıp yanıp sönüyor. Her iki ayın da ışığını yansıtıyor ve Tanrım, gerçekten de çok güçlü bişey. Çok *güçlü*, sanki o *benim* parçam olacağına, benim *onun* parçası olmayı kabul etmem gerekiyor.

Arkaya uzanıp bıçağı sırtımla çantanın arasına, görmek zorunda kalmıycağım bi yere sokuyorum.

Sırt çantasının içinde fener arıyorum.

ya da kesme, öl ya da ölme der. Bir bıçak verdiğiniz kararı alıp dünyaya fırlatır ve asla geri dönüşü yoktur.

Aaron ölecek. Yüzü yaralı, başı yaralı, hiç uyanmadan sığ sulara gömülüyor. Beni öldürmeye çalıştı, kızı öldürmeye çalıştı, kasabadaki karmaşadan o sorumlu, Başkanı çiftliğe gönderen o olmalı ve bu yüzden Ben ve Cillian'a karşı sorumlu. Ölmeyi hak ediyor. Hak ediyor.

Ve ben bıçağı indirip işi bitiremiyorum.

Ben kimim?

Ben Todd Hewitt.

Ben insanoğlunun gördüğü en lanet olasıca işe yaramaz şeyim.

Yapamıyorum.

Allah kahretsin seni, diye düşünüyorum bi kez daha.

"Hadi," diyorum kıza. "Buradan gitmemiz lazım."

9

ŞANS SENDEN YANA OLMAYINCA

Önce gelmeyeceğini düşünüyorum. Gelmesi için hiçbi neden yok, onu çağırmam için de, ama ona ikinci bi kez, bu defa daha ısrarla elimle işaret ederek, "Hadi *ama*," deyince, beni takip ediyor, Manchee'yi takip ediyor ve işte böyle oluyo, olan biten bu, doğru ya da yanmış kim bilir, ama yaptığımız bu.

Gece güzel ve karanlık çökmüş. Bataklık burada iyice yoğun, kapkara. Sırt çantamı almak için geri dönüyoruz ve sonra Aaron'un cesediyle (lütfen ceset olsun) aramızı daha da açmak için karanlıkta biraz daha ilerliyoruz. Ağaçların çevresinden dolanıp köklerin üzerinden atlayarak bataklığın derinliklerine ilerliyoruz. Ağaçlar aralanıp da kendimizi bir düzlükte bulunca duruyorum.

Bıçak hâlâ elimde. Öylece elimde duruyor, suçluluk duygusu gibi ışıyor, *korkak* kelimesi gibi yanıp yanıp sönüyor. Her iki ayın da ışığını yansıtıyor ve Tanrım, gerçekten de çok güçlü bişey. Çok *güçlü*, sanki o *benim* parçam olacağına, benim *onun* parçası olmayı kabul etmem gerekiyor.

Arkaya uzanıp bıçağı sırtımla çantanın arasına, görmek zorunda kalmıycağım bi yere sokuyorum.

Sırt çantasının içinde fener arıyorum.

"Bunun nasıl kullanılacağını biliyor musun?" diye soruyorum kıza, birkaç kez açıp kapayarak.

Öylece bakıyor, her zamanki gibi.

"Boşver," diyorum.

Boğazım hâlâ acıyor, yüzüm hâlâ acıyor, göğsüm hâlâ acıyor. Sesim kötü haberlerle, Ben ve Cillian'ın çiftlikte verdikleri mücadele, Bay Küçük Prentiss'in yerimi bulmasının ne kadar süreceği, peşime, *peşimize* düşmesine ne kadar zaman kaldığı (çok olmamalı, tabii eğer çoktan düşmediyse) gibi şeylerle doluyken, fener kullanmayı bilip bilmemesinin ne önemi var? *Tabiiki de* bilmiyor.

Fenerin ışığında kitabı sırt çantasından çıkarıyorum. Tekrar haritayı açıp, Ben'in çizdiği okları, çiftliğimizden başlayarak nehir ve bataklık boyunca, bataklığın yeniden nehre dönüştüğü yere kadar takip ediyorum.

Bataklıktan çıkış yolunu bulmak o kadar zor değil. Ufukta hep üç dağ görülebilir, biri daha yakındadır, diğer ikisiyse daha uzaktadır, fakat birbirlerine yakındırlar. Ben'in haritasındaki nehir bu üç dağın arasından geçiyor, yani tek yapmamız gereken aradaki o boşluğa doğru ilerlemek ve nehri yeniden bulunca onu takip etmek. Okların gösterdiği yöne doğru.

Bir başka yerleşim yerine varana dek.

İşte orda. Sayfanın en altında, haritanın bittiği yerde.

Bambaşka bi yer.

Sanki düşünmem gereken yeterince yeni şey yokmuş gibi.

Kıza bakıyorum, hâlâ bana bakıyor, belki gözlerini bile kırpmamıştır. Feneri yüzüne tutuyorum. Yüzünü buruşturup başını çeviriyor.

"Nereden geliyosun?" diye soruyorum. "Buradan mı?"

Feneri haritaya tutup parmağımı diğer kasabanın üzerine koyuyorum. Kız hareket etmeyince ona el sallıyorum. Hâlâ hareket etmiyor, ben de iç çekip kitabı aldığım gibi yanına gidip feneri sayfaya tutuyorum.

"Ben," kendimi işaret ediyorum, "burdanım." Haritada Prentisstown'ın kuzeyindeki çiftliğimizi işaret ediyorum. "Burası," kollarımı sallayıp bataklığı gösteriyorum, "işte şurada." Haritada bataklığı işaret ediyorum. "Buraya gitmemiz lazım," diğer kasabayı işaret ediyorum. Ben diğer kasabanın adını yanına yazmış, ama her neyse. "Buralı mısın?" Önce onu, sonra haritadaki kasabayı, sonra tekrar onu işaret ediyorum. "Sen buradan mısın?"

Haritaya bakıyor ama hepsi bu.

Hayal kırıklığıyla iç çekip ondan uzaklaşıyorum. Bu kadar yakınında olmak rahatsız edici. "Umarım öyledir," diyorum haritaya bakarak. "Çünkü oraya gidiyoruz."

"Todd," diye havlıyo Manchee. Başımı kaldırıyorum. Kız açıklıkta daireler çizerek yürürken etrafına sanki onun için hiçbi anlamı yokmuş gibi bakıyor.

"Ne yapıyosun?" diye soruyorum.

Bana ve elimdeki fenere baktıktan sonra bazı ağaçları işaret ediyor.

"Ne?" diyorum. "Zamanımız yok."

Yine ağaçların berisini işaret edip oraya doğru yürümeye başlıyor.

"Hey!" diyorum. "*Hey*!"

Sanırım onu izlemeliyim.

"Haritaya sadık kalmalıyız!" Eğilip dalların altından geçerek peşinden gidiyorum, sırt çantam sağa sola takılıp duruyor. "Hey! Bekle!"

Sendeleyerek ilerliyorum, Manchee hemen arkamda, fenerin ışığı böylesine kahrolsıca büyük bi bataklıktaki her küçük dal, kök ve çamur birikintisini gösterebilcek kadar güçlü diil. Sürekli olarak ya başımı eğmem ya da sırt çantamı takıldığı yerden kurtarmam gerektiğinden onu izlerken sürekli olarak nereye gittiğine bakamıyorum. Onu devrilmiş, yanmış gibi görünen bir ağacın yanında beni beklerken, öylece bana bakarken buluyorum.

"Ne yapıyorsun?" diyorum en sonunda ona yetişince. "Nereye..."

Ve sonra görüyorum.

Ağaç *gerçekten* yanmış, hem de *yenice* yanmış ve yenice devrilmiş, yanmamış olan kıymıklarıysa hâlâ temiz ve taze ahşap gibi bembeyaz. Ve ona benzer ağaçlar var, hem de bissürü, bataklıktaki büyük bir oyuğun her iki tarafında, oyuk suyla dolu, ama çevresindeki çamur ve yanmış bitki yığınları bunun yeni bir şey olması gerektiğinin işareti, sanki biri buradan geçerken tek bir hamlede altını üstüne getirmiş.

"Ne oldu burada?" Feneri oraya tutuyorum. "Bunu yapan ne?"

Sola, çukurun karanlığın içinde gözden kaybolduğu yere bakıyor. Feneri o yöne tutuyorum, fakat orayı aydınlatabilecek kadar güçlü değil. Orada *bir şey* var gibi.

Kız karanlığın içinde her ne varsa ona doğru koşuyor.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyorum yanıt almayı beklemeden ve almıyorum da zaten. Manchee artık beni değil de kızı izliyomuş gibi ikimizin arasına giriyor ve karanlığın içinde gözden kayboluyolar. Aradaki mesafeyi koruyorum, ama tabiiki de peşlerinden gidiyorum. Kız hâlâ Sessizlik yayıyor, bu beni *hâlâ* rahatsız ediyor, sanki benimle birlikte tüm dünyayı da yutuverecekmiş gibi.

Feneri mümkün olan her yere tutuyorum. Timsahlar genellikle bataklığın bu kadar derinlerine gelmez, ama dediğim gibi sadece *genellikle*, üstelik zehirli yılanlar ve ısıran su samurları var ve bugün şans bizimle uğraşmak istiyomuş gibi görünmediğinden, ters gidebilecek bişeyler varsa muhtemelen ters gidecektir.

Giderek yaklaşıyoruz ve feneri önümüze tutunca bir şey parlıyor, bu ne bir ağaç ne ot ne hayvan ne de su.

Metalik bir şey. *Büyük* ve metalik.

"Bu da ne?" diyorum.

Daha da yaklaşıyoruz ve önce bunun yanızca büyük bir füzyon bisikleti olduğunu sanıyorum ve düz yolda bile zar zor binilen füzyon bisikletini hangi aptalın bataklıkta, su ve köklerin arasında binmeye çalıştığını düşünüyorum.

Ama bu füzyon bisikleti değil.

"Bekle."

Kız duruyor.

Bak sen? Kız duruyor.

"Demek beni anlayabiliyorsun?"

Ama hiçbi şey her zamanki gibi.

"Neyse, bekle bi saniye," diyorum çünkü aklıma bir şey geliyor. O her neyse hâlâ uzağındayız ama feneri metale tutup duruyorum. Ve çukurun yarattığı düz çizgiye. Ve yine metale. Ve çukurun her iki tarafındaki yanık şeylere. Ve aklıma bişey geliyor.

Kız beklemeyi bırakıp metale doğru ilerliyor, ben de onu izliyorum. Oraya ulaşmak için hâlâ tembel tembel yanan bi kütüğün çevresinden dolaşmamız gerekiyo ve oraya varınca en büyük füzyon bisikletinden bile daha büyük olduğunu

görüyorum, hatta daha da büyük bişeyin parçasıymış gibi görünüyo. Çoğu yeri büzülüp yanmış ve büzülüp yanmadan önce neye benzediğini bilmesem de artık bir enkaza benzediği çok açık.

Bir gemi enkazı olduğu da.

Bir hava taşıtı. Hatta belki bir *uzay* gemisi.

"Bu senin mi?" diye soruyorum feneri kıza tutup. Hiçbi şey demiyo, her zamanki gibi, ama sessizliği sanki soruma yanıtmış gibi. "Buraya mı düştün?"

Feneri vücudunda aşağı yukarı gezdiriyorum, kıyafetleri benim alışık olduğumdan farklı, evet, ama bir zamanlar benim de giymiş olamayacağım kadar farklı değil.

"Nereden geliyorsun?" diyorum.

Ama tabiiki de hiçbi şey söylemiyor ve karanlığa bakıyor, kollarını kavuşturup oraya doğru ilerliyor. Bu kez onu takip etmiyorum. Gemiye bakmaya devam ediyorum. *Öyle* olmalı. Yani, şuna bi *baksanıza*. Büyük bir kısmı tanınmayacak halde, ama yine de gövdeye, motora ve hatta pencereye benzeyen parçaları var.

Prentisstown'daki ilk evler buraya gelen yerleşimcilerin gemilerinden yapılmıştı. Tabiiki de sonrasında ahşap veya ağaç kütükleri kullanarak yeni evler yapıldı, fakat Ben'in söylediğine göre yeni bir yere gelindiğinde ilk yapılan şey hemen kullanılabilecek bir barınak yapmaktır ve böyle bir barınak anca eldeki imkânlarla yapılabilir. Kasabadaki kilise ve benzinliğin gövdesiyle, ambar ve odaları hâlâ kısmen metal. Ve hernekadar bu enkaz bayağı kötü durumda olsa da, yakından bakınca belki de gökten inmiş bi Prentisstown evi olduğu anlaşılabilir. Alev alev yanan gökten.

"Todd!" diye havlıyo Manchee karanlığın içinde. "Todd!"

Kızın gözden kaybolduğu yere koşuyorum, enkazın yanından dolaşıp daha az hasarlı olan bir kısım görüyorum. Koşarken metal bi duvarın üzerine açılmış bi kapı bile görüyorum, hatta içerde ışık var.

"Todd!" diye havlıyo Manchee ve feneri sesin geldiği yöne tutunca kızın yanında olduğunu görüyorum. Kız öylece durmuş bir şeye bakıyo ve feneri o yöne tutunca iki ayrı kıyafet yığınının önünde durduğunu görüyorum.

Aslında iki ceset bu, öyle değil mi?

Oraya yürüyüp feneri tutuyorum. Bir adam var, göğsünden aşağıdaki kıyafetleriyle vücudu nerdeyse tamamen yanmış. Yüzünde de yanıklar var ama bi erkek olduğu belli oluyor. Alnında bir yara var ve yanıklar olmasa onu öldürebilecek bir yara bu, ancak artık bunun önemi yok, çünkü zaten ölü, değil mi? Ölü ve bataklıkta yatıyor.

Feneri yana çeviriyorum, adam bir kadının yanında yatıyor, öyle di mi?

Nefesimi tutuyorum.

Gördüğüm ilk kadın bu. Ve kızın aynısı. Daha önce gerçek yaşamda hiç kadın görmemiştim, ama eğer gerçek yaşamda bi kadın varsa buna benzerdi herhal.

O da ölmüş fakat üzerinde bi yanık ya da yara yok, kıyafetlerinde kan bile yok, belki içten parçalanmıştır.

Ama bu bi kadın. Gerçek bi kadın.

Feneri kıza tutuyorum. Sakınmıyor.

"Bunlar annenle baban, öyle di mi?" diye soruyorum alçak sesle.

Kız bir şey söylemiyo ama bu doğru olmalı.

Feneri enkaza tutunca aklıma hemen arkasındaki çukur geliyor, bunun bir tek anlamı olabilir. Anne ve babasıyla buraya çakıldı. Onlar öldü. O yaşadı. Ve buraya Yeni Dünya'da başka bir yerden mi, yoksa tamamen farklı bir yerden mi geldiği artık fark etmez. Onlar öldü, o yaşadı ve burada tek başına kaldı.

Aaron da onu buldu.

Şans sizden yana diilse *karşınızdadır.*

Yerde bazı izler görüyorum. Kız cesetleri enkazdan çıkarıp sürükleyerek buraya getirmiş olmalı. Fakat bataklığa Manklardan başka bişey gömülmez, çünkü üç dört santim çamurdan sonra su vardır ve burada öylece dururlar. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama kokuyolar, bataklığın kokusunun yanında o kadar da kötü değil, o yüzden kızın ne zamandır burada olduğunu kestirmek güç.

Kız yine bana bakıyor, ağlamıyor, gülmüyor, ifadesizce bakıyor. Sonra yanımdan yürüyüp geçiyor, yerdeki izleri takip edip enkazın yan kısmında gördüğüm kapıyı açtıktan sonra içeri girip gözden kayboluyor.

10

YİYECEK VE ATEŞ

"Hey!" diyorum enkazın yanına gidip. "Burada vakit harcayamayız."

Kapıya uzandığımda başını çıkarıverince irkiliyorum. Yolundan çekilmemi bekliyor, sonra kapıdan çıkarak aşağıya inip yanımdan geçiyor. Bir elinde çanta, diğerindeyse birkaç küçük paket var. Dönüp kapıya bakıp ayak uçlarıma kalkarak içeriye göz atmaya çalışıyorum. Heralde içerisinin tam bir enkaz olduğunu tahmin edebilirsiniz, devrilmiş bissürü şey, herbişey paramparça.

"Buradan nasıl sağ çıktın?" diye soruyorum dönüp.

Ama o çok meşgul. Çantayla paketleri yere koymuş ve küçük, dümdüz yeşil bir kutu çıkarmış. Yerin nispeten kuru olan bir yerine kutuyu koyup üzerine birkaç tahta parçası yerleştiriyor.

Gördüklerime inanamıyorum. "Bunun için vaktimiz..."

Kutunun yan tarafındaki bir düğmeye basıyor ve *bummm* diye kamp ateşimiz yanıveriyor.

Ağzım açık, aptal gibi orada öylece duruyorum.

Ben de kamp ateşi kutusu istiyorum.

Feneri enkaza tutunca aklıma hemen arkasındaki çukur geliyor, bunun bir tek anlamı olabilir. Anne ve babasıyla buraya çakıldı. Onlar öldü. O yaşadı. Ve buraya Yeni Dünya'da başka bir yerden mi, yoksa tamamen farklı bir yerden mi geldiği artık fark etmez. Onlar öldü, o yaşadı ve burada tek başına kaldı.

Aaron da onu buldu.

Şans sizden yana diilse *karşınızdadır.*

Yerde bazı izler görüyorum. Kız cesetleri enkazdan çıkarıp sürükleyerek buraya getirmiş olmalı. Fakat bataklığa Manklardan başka bişey gömülmez, çünkü üç dört santim çamurdan sonra su vardır ve burada öylece dururlar. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama kokuyolar, bataklığın kokusunun yanında o kadar da kötü değil, o yüzden kızın ne zamandır burada olduğunu kestirmek güç.

Kız yine bana bakıyor, ağlamıyor, gülmüyor, ifadesizce bakıyor. Sonra yanımdan yürüyüp geçiyor, yerdeki izleri takip edip enkazın yan kısmında gördüğüm kapıyı açtıktan sonra içeri girip gözden kayboluyor.

10

YİYECEK VE ATEŞ

"Hey!" diyorum enkazın yanına gidip. "Burada vakit harcayamayız."

Kapıya uzandığımda başını çıkarıverince irkiliyorum. Yolundan çekilmemi bekliyor, sonra kapıdan çıkarak aşağıya inip yanımdan geçiyor. Bir elinde çanta, diğerindeyse birkaç küçük paket var. Dönüp kapıya bakıp ayak uçlarıma kalkarak içeriye göz atmaya çalışıyorum. Heralde içerisinin tam bir enkaz olduğunu tahmin edebilirsiniz, devrilmiş bissürü şey, herbişey paramparça.

"Buradan nasıl sağ çıktın?" diye soruyorum dönüp.

Ama o çok meşgul. Çantayla paketleri yere koymuş ve küçük, dümdüz yeşil bir kutu çıkarmış. Yerin nispeten kuru olan bir yerine kutuyu koyup üzerine birkaç tahta parçası yerleştiriyor.

Gördüklerime inanamıyorum. "Bunun için vaktimiz..."

Kutunun yan tarafındaki bir düğmeye basıyor ve *bummm* diye kamp ateşimiz yanıveriyor.

Ağzım açık, aptal gibi orada öylece duruyorum.

Ben de kamp ateşi kutusu istiyorum.

Bana bakıp hafiften titreyince sırılsıklam olduğumun ve üşüdüğümün, her yanımın ağrıdığının ve ufak bir ateşin o an isteyebileceğim en büyük nimet olduğunun farkına varıyorum.

Sanki birileri geliyor olsa görebilecekmişim gibi bataklığın karanlığına bakıyorum. Hiçbi şey yok, ses bile çıkmıyor. Yakında kimsecikler yok. Henüz.

Yeniden ateşe bakıyorum. "Çok kısa süreliğine," diyorum.

Ateşin yanına gidip sırt çantamı çıkarmadan ellerimi ısıtıyorum. Paketlerden birini yırtarak açıp bana atıyor, parmaklarını kendi paketine sokup kurutulmuş meyveye benzer bişey çıkarıp yemeye başlayana dek öylece bakıyorum.

Bana yiyecek veriyor. Ve ateş.

Yüzünde hâlâ hiç ifade yok, ateşin yanında yemeğini yerken taş gibi ruhsuz. Ben de yemeye başlıyorum. Meyve ya da bu verdiği şey her neyse ufak, buruşuk noktacıklara benziyo ama tatlı ve yumuşak olduğundan handiyse yarım dakka içinde tüm paketi bitiriveriyom ve Manchee'nin de istediğini görüyorum.

"Todd?" diyor yalanarak.

"Ah," diyorum, "özür dilerim."

Kız önce bana, sonra Manchee'ye baktıktan sonra paketinden bir avuç dolusu çıkararak Manchee'ye uzatıyor. Manchee ona yaklaştığında kız elinde olmadan sakınınca meyve yere düşüyor. Manchee meyveyi yalayıp yutuyor.

Ona doğru başımı sallıyorum. Karşılık vermiyo.

Artık tam anlamıyla gece çöktü, ufak ışığımızın aydınlattığı çemberin dışında kalan her yer kapkaranlık. Yıldızlar bile yalnızca geminin düşerken ağaçların arasında açtığı delikten görülebiliyo. Geçen hafta içinde bataklıktan gelen bir patla-

ma sesi duyup duymadığımı düşünüyorum, ama sanırsam bu kadar uzaktaki bir ses Prentisstown'ın Sesinde kaybolmuş ve hiç kimse duymamış olabilir.

O malum vaiz geliyor aklıma.

Nerdeyse hiç kimse.

"Burada kalamayız," diyorum. "Ailen için üzgünüm ama peşimize düşecek başkaları da var. Aaron ölmüş olsa bile."

Aaron'un ismini duyar duymaz irkiliveriyor. Kıza adını söylemiş olmalı. Ya da başka bir şey. Belki.

"Üzgünüm," diyorum ama neden bilmiyorum. Sırt çantamı oynatarak yerine yerleştiriyorum. Eskisinden de ağır. "Yiyecek için teşekkürler, ama gitmemiz lazım." Ona bakıyorum. "Geliyor musun?"

Kız birkaç saniye boyunca bana baktıktan sonra botlarının ucuyla küçük, yeşil kutunun üzerindeki yanan tahta parçalarını ittiriyor. Uzanıp kutunun yanındaki düğmeye yeniden basınca ellerini yakmadan kutuyu alabiliyor.

Vay canına, *sahiden* bunlardan istiyorum.

Kutuyu enkazın içinden çıkardığı çantasına koyduktan sonra askısını başının üzerinden geçiriyor, kendi sırt çantası gibi. Sanki daha öncesinden benimle gelmeyi planlamış gibi.

"Hazırız o zaman," diyorum bana bakmaya devam ettiğini görünce.

İkimiz de hareket etmiyoruz.

Annesiyle babasına bakıyorum. O da bakıyor, ama çok kısa bir müddet. Ona bişey söylemek istiyorum, bi şeyler, ama ne söyliyim ki? Yine de ağzımı açıyorum fakat o çantasını karış-

tırmaya başlıyor. Bişey arıyor olmalı, ne bileyim işte, ailesini hatırlatcak bir şey ya da belki bir şey yapmayı düşünüyodur, ama aradığı yalnızca bir fener. Feneri açtıktan sonra, demek nasıl çalıştıracağını *gerçekten* biliyomuş, önce bana doğru yürüyor, sonraysa çoktan yola koyulmuşuz gibi yanımdan geçip gidiyor.

Sanki annesiyle babası orada ölü yatmıyomuş gibi.

Bisüre onu izledikten sonra sesleniyorum, "Hey!"

Dönüp bakıyor.

"O tarafa değil, bu yöne," diyerek solumuza işaret ediyorum.

Doğru yönde ilerlemeye başlıyorum, Manchee peşimde ve arkama bakınca kızın da peşimizde olduğunu görüyorum. Son kez kızın da arkasına bakıyorum ve kalıp enkazın içinde başka güzel şeyler aramayı *çok istesem de* gitmemiz lazım, gece olsa bile, hiç uyumamış olsak bile, gitmemiz lazım.

Ve biz de gidiyoruz, ara sıra ağaçların arasından ufku görüyor ve yakındaki dağla uzak iki dağın arasındaki boşluğa doğru ilerliyoruz. Her iki ay da neredeyse dolunay ve gökyüzü açık olduğundan bataklığın karanlık örtüsünün altında bile etraf yürürken önümüzü görebileceğimiz denli aydınlık.

"Kulaklarını açık tut," diyorum Manchee'ye.

"Ne için?" diye havlıyo Manchee.

"Bize saldırabilcek şeyler için, aptal."

Geceleyin karanlık bir bataklıkta koşamazsınız, bu yüzden olabildiğince hızlı yürüyoruz, elimdeki fenerin ışığında ağaç köklerine takılıp çamura gömülmemeye çalışarak ilerliyoruz. Manchee hızla ilerliyo, geri gelip çevreyi koklayarak ara sıra havlıyo, ama önemli bişey yok. Kız bize ayak uyduruyo, geri

kalmıyo ancak çok da yaklaşmıyo. Bu iyi, çünkü Sesim iyice durulmuş olsa da kız yanımıza yaklaştığında onun Sessizliğinde eziliyor.

Oradan ayrılırken anne babası için daha fazla bir şey yapmamış olması garip, di mi? Ağlamadı ya da son kez yanlarına gitmeye çalışmadı, hiçbi şey! Yannış mı düşünüyorum? Ben'i, hatta Cillian'ı bile görmek için *her şeyimi* verirdim, eğer şey olsalar... Yani olsalardı demek istedim.

"Ben," diyor Manchee dizlerimin dibinde.

"Biliyorum." Kulaklarını kaşıyorum.

İlerliyoruz.

Böyle bir şey olsa onları gömmek isterdim. Ne olduğunu bilmiyorum, ama *bişeyler* yapmak isterdim. Durup kıza bakıyorum, fakat yüz ifadesi aynı, hiç değişmemiş, acaba yere çakıldığı ve ailesi öldüğü için mi? Aaron onu bulduğu için mi? Başka bir yerden geldiği için mi?

Hiçbi şey hissetmiyor mu? İçinde de hiçbi şey yok mu?

Bana bakıyor, ilerlememi bekliyor.

Bir an duraksadıktan sonra yürümeye devam ediyorum.

Saatler. Hızla çöken sessiz gecenin doldurduğu saatler. Gece saatlerce sürüyor. Ne kadar uzaklaştığımızı ya da doğru yöne gidip gitmediğimizi kim bilebilir ki? Ama *saatler* geçiyor. Ara sıra gece mahlukatının seslerini, belki de fare yakalayan bataklık baykuşlarının ötüşlerini, hiçbi dile benzemeyen Sesleri, ama hepsinden fazla gece vakti bataklıkta ilerlerken kopardığımız yaygaradan kaçan gece mahlukatının gitgide azalan Seslerini duyuyorum.

Fakat arkamızda hâlâ hiçbir ses olmaması çok tuhaf, kimse bizi kovalamıyor, Ses yok, kırılan dallar yok, hiçbi şey yok.

Belki Ben ve Cillian onları şaşırtmıştır. Belki de artık kaçıyor olmamın bir önemi kalmamıştır. Belki...

Kız pabuçlarını çamurdan çıkarmak için duruyor.

Kız.

Hayır. Geliyolar. Bu yannızca daha hızlı hareket edebilmek için sabahı bekliyor olmalarıyla açıklanabilir.

İlerlemeye devam ediyoruz, daha çok yoruluyoruz, herkes tek başına otların arasına işeyebilsin diye yannızca bi kez mola veriyoruz. Sırt çantamdan Ben'in koyduğu yiyeceklerden azar azar herkese veriyorum, ne de olsa benim sıram.

Ve sonra, daha, daha ve daha çok yürüyoruz.

Şafak sökmesine bir saat kala artık devam edemeyeceğimiz bir an geliyor.

"Durmalıyız," diyerek sırt çantamı bir ağacın dibine atıyorum. "Dinlenmemiz lazım."

Kız daha fazla ikna edilmesi gerekmeden çantasını bir başka ağacın dibine koyuyor ve neredeyse yere yığılıp çantalarımızı yastık yapıyoruz.

"Beş dakka," diyorum. Manchee bacaklarımın yanına kıvrılıp anında gözlerini kapıyor. "Sadece beş dakka," diyorum kıza. Üzerine örtmek için çantasından ufak bir örtü çıkarmış. "Fazla yerleşme."

Devam etmemiz lazım, buna hiç şüphe yok. Sadece bikaç dakkalığına gözlerimi kapıcam, azcık dinlenmek için, sonrasında daha hızlı ilerleyebilcez.

Sadece azcık dinlencem, hepsi bu.

Gözlerimi açınca güneşin yükselmiş olduğunu görüyorum. Sadece biraz, ama yükselmiş işte.

Kahretsin. En az bi saat kaybettik, belki de iki.

Ve sonra beni uyandıran şeyin bir ses olduğunu fark ediyorum.

Bir Ses.

Paniğe kapılıyorum, peşimizdeki adamların bizi bulabilceğini düşününce apar topar ayağa kalkıyorum...

Ve bunun bir adam olmadığını görüyorum.

Bu bir kasor, bize tepeden bakıyor.

Yemek? diyor Sesi.

Bataklığı terk etmediklerini *biliyordum.*

Kızın uyuduğu yerden bir soluma sesi duyuyorum. Artık uyumuyor. Kasor dönüp ona bakıyo. Ve sonra Manchee uyanıp havlamaya başlıyor, "Al! Al! Al!" ve kasor bize doğru dönüyor.

Gördüğünüz en büyük kuşu hayal edin, sonra da bu kuşun artık uçamıycak hale gelene dek daha büyüdüğünü düşünün, iki hatta üç metrelik bir boyu var, başının çok yukarılarda sallanıp durduğu süper uzun bir boynu var. Hâlâ tüyleri var ama daha çok kürke benziyo, kanatlarıysa yemek üzere olduğu şeyleri şaşırtmak dışında pek bir işe yaramıyor. Ama asıl dikkat edilmesi gereken yerleri ayakları. Göğsüme kadar gelen bacaklarının uçlarında, dikkat etmezseniz tek seferde sizi öldürebilecek pençeleri var.

"Merak etme," diye sesleniyorum kıza. "Bunlar iyi huyludur."

Çünkü öyleler. Ya da öyle olmaları gerek. Kemirgen yiyip sizi yalnızca onlara saldırınca tekmelemeliler, ama tabiiki eğer onlara *saldırmazsanız*, Ben'in dediğine göre, iyi hoşlarmış ve onları beslemenize izin verirlermiş. Tatları da çok güzel olunca Prentisstown'a yeni yerleşenler onları avlamaya

öyle heveslilermiş ki ben doğduğumda kilometrelerce ötede bile tek bi kasora rastlanmazdı. Onlar da yannızca vidyoda ya da Seslerin içinde gördüğüm şeylerdendi.

Dünya büyümeye devam ediyor.

"Al! Al!" diye havlıyor Manchee, kasorun çevresinde koşup duruyo.

"Isırma onu!"

Kasorun boynu sarmaşık dalı gibi sallanarak böcek peşinde koşan kedi misali Manchee'yi takip ediyor. Yiyecek? diye sorup duruyor Sesi.

"Yiyecek değil. Sadece bir köpek."

Köpek? diye düşündükten sonra Manchee'yi izleyip gagalamaya çalışıyor. Gagası hiç korkunç değil, bir kazın gagalaması gibi, ama Manchee buna razı olmayıp bir yandan kaçıp bir yandan da havlıyor, havlıyor, havlıyor.

Ona gülüyorum. Bu çok komik.

Ve sonra benim olmayan bir başka gülme sesi duyuyorum.

Dönüp bakıyorum. Kız ağacın yanında ayakta durmuş, bu dev kuşun aptal köpeğimi kovalamasını izliyor ve gülüyor.

Kız *gülüyor*.

Ona baktığımı görünce duruyor.

Yiyecek? Başımı çevirince kasorun sırt çantamı gagaladığını görüyorum.

"Hey!" diye bağırarak onu kışkışlıyorum.

Yiyecek?

"Al." Ben'in bir parça beze sardığı peynirden uzatıyorum.

Kasor peyniri kokluyor, ısırıyor ve boynunu dalgalandıran bir yutkunmayla bir güzel midesine indiriyor. Bir şeyler yedikten sonra dudaklarını şapırdatan bir adam gibi gagasını

takırdatıyor. Ama sonra boynu ters yöne dalgalanmaya başlayıp da az önce yediği peyniri kalıp halinde gürültülü bir şekilde suratıma tükürünce, peynir ardında tükrük izleri bırakarak yanağımdan kayıp düşüyor.

Yiyecek? diyor kasor ve bataklığa doğru yavaşça ilerliyor, onun için artık bir yaprak kadar bile ilgi çekici değiliz.

"Al! Al!" diye havlıyor Manchee arkasından, ama peşine düşmüyor. Yenimle tükrüğü silerken kızın güldüğünü görüyorum.

"Bunun komik olduğunu düşünüyosun ha?" Gülmüyomuş gibi yapmaya çalışıyor ama aslında *gülüyor*. Arkasını dönüp çantasını alıyor.

"Evet," diyorum yeniden kontrolü ele alarak. "Çok uyuduk. Gitmemiz lazım."

Yine yürümeye başlıyoruz, ne bi kelime ne de gülümseme var. Çok geçmeden zemin düzlüğünü yitiriyor ve daha kuru bir hal alıyor. Ağaçlar seyrekleşince güneş ara sıra tam tepemizde parlıyor. Bisüre sonra ufak bir açıklığa varıyoruz. Ağaçların az berisinde yükselerek sarp bir kayalıkla sonlanan küçük bir tarlaya benziyor. Tırmanıp en yüksek yerinde duruyoruz. Kız o meyvemsi şeylerden bir paket daha uzatıyor. Kahvaltı. Oturmadan yiyoruz.

Ağaçların ötesine bakınca yolumuzun açık olduğunu görüyorum. Ufukta daha büyük olan dağ var ve az ötesinde, pusun arasından daha küçük iki dağ görünüyor.

"Oraya gidiyoruz," diyerek işaret ediyorum. "Daha doğrusu gitmemiz gerektiğini düşünüyorum."

Meyve paketini yere koyup yine çantasını karıştırıyor. Şimdiye dek görmüş olabileceğiniz en şirin dürbünü çıkarıyor. Yıllar önce kırılan eski dürbünüm bunun yanında ekmek

kutusu gibi kalırdı. Bisüre çevreye baktıktan sonra bana uzatıyor.

Alıp, gideceğimiz yere bakıyorum. Her yer öyle *net ki*! Yemyeşil ormanların arasından kıvrıla kıvrıla geçip bataklığın çamurundan kurtulan toprak, dere tepe aşıp verimli arazilere dönüşüyor; bataklığınsa, dağlara yaklaştıkça derinleşen kanyonlar oluşturan bir nehre dönüştüğü bile görülebiliyor. Kulak kabartırsanız çağladığını bile duyabilirsiniz. Uzun uzun bakmama rağmen hiçbi yerleşim yeri göremiyorum fakat bu kıvrıla kıvrıla uzanan arazide bizi nelerin beklediğini kim bilebilir?

Arkama bakıyorum, geldiğimiz yere, vakit hâlâ erken ve bataklığın çoğunu kaplayan sis her şeyi örtüp gizlemiş.

"Bu çok güzel," diyerek dürbünü geri veriyorum. Çantasına geri koyduktan sonra bisüre daha yemek yiyoruz.

Aramızda bir kol boyu mesafe var, çünkü Sessizliği beni hâlâ rahatsız ediyor. Kuru meyvelerden birini kemiriyorum ve Sessiz olmanın, hiç Ses olmayan bir yerden *gelmenin* nasıl bişey olabileceğini düşünüyorum. Bu ne anlama geliyor? Nasıl bir yer? Çok mu güzel? Yoksa korkunç mu?

Diyelim bir tepenin üzerinde Sesi olmayan biriylesin. Yanınızmışın gibi mi olur? Bu nasıl paylaşılabilir? Bunu yapmak *ister miydin*? Yani işte kızla ben tehlikeye, bilinmeyene doğru gidiyoruz ve aramıza giren hiç Ses yok, diğerinin ne düşündüğünü anlamamızı sağlayabilcek hiçbi şey yok. Gerçekten *böyle mi* olmalı?

Meyveyi bitirip paketi buruşturuyorum. Çöpü çantasına geri koyuyor. Kelime yok, paylaşım yok, sadece benim Sesim ve ondan gelen büyük bi hiçlik var.

Annemle babam buraya ilk geldiğinde onlar için de böyle miydi? Yeni Dünya sessiz bir yer miydi, şeyden önce...

Aniden başımı kaldırıp kıza bakıyorum.

Şeyden.

Ah, hayır.

Çok aptalım.

Kahrolsıca bir aptalım.

Sesi yok. Ve bir gemiyle geldi. Bu elbette ki Ses olmayan bir yerden geldiği anlamına geliyor, *aptal.*

Yani buraya gelmiş ve Ses virüsünü henüz kapmamış.

Yani eğer bu virüs bulaşırsa, ona da diğer kadınlara yaptığını yapacak.

Onu öldürecek.

Onu öldürecek.

Ona bakarken güneş tepemizde ve ben düşündükçe gözleri irileşiyor ve sonra budala gibi, çok açık olan bir başka şeyin farkına varıyorum.

Ondan hiç Ses duymamam, onun da düşündüğüm şeyleri duyamadığı anlamına gelmez.

11

İÇİNDE YANIT OLMAYAN KİTAP

"Hayır!" diyorum apartopar. "Dinleme! Ben yanılıyorum! Ben yanılıyorum! Yanmış bu! Yanılıyorum!"

Ancak benden uzaklaşıyor, o meyvemsi şeylerin olduğu paketi yere atmış, gözleri giderek irileşiyor.

"Hayır, yapma..."

Ona doğru bir adım atıyorum, ama daha hızlı birkaç adım atıyor, çantası yere düşüyor.

"Bu..." Bir şeyler söylemeliyim, ama *ne*? "Yanılıyorum. Ben *yanılıyorum*. Başka birini düşünüyodum."

Bu söylenebilcek en aptalca şey, çünkü zaten Sesimi duyabiliyor, öyle değil mi? Söylicek bir şeyler bulmaya çabaladığımı görebiliyor ve tamamen saçmalıyor olsam da, tüm bunların altında yatanı görebilir, hem artık dünyaya salınmış şeylerin geri alınamayacağını çok iyi biliyorum.

Lanet olsun. Kahretsin.

"Kahretsin!" diye havlıyor Manchee.

Tanıştığımız andan bu yana tek kelime etmemiş olduğunu görmezden gelerek, "Neden beni DUYABİLDİĞİNİ söylemedin?" diye bağırıyorum.

Birkaç adım daha gerileyerek ağzını kapamak için elini kaldırıyor, bakışlarındaki soru işaretlerini görebiliyorum.

Bunu düzeltmek için bir şey, *herhangi* bir şey düşünmeye çalışsam da aklıma hiçbi şey gelmiyor. Sadece ölüm ve umutsuzlukla dolu Sesim.

Arkasını dönüp tepeden aşağı olabildiğince hızlı kaçmaya başlıyor.

Kahretsin.

"Bekle!" diye sesleniyorum ardından koşarken.

Geldiğimiz yoldan geri gidiyor, o ufak tarlayı geçip ağaçların arasında gözden kayboluyor, ama Manchee'yle ben hemen arkasındayız. "Dur! Bekle!"

Ama neden beklesin ki? Beklemek için ne gibi bir sebebi olabilir?

İstediği zaman gerçekten hızlı koşabiliyor.

"Manchee!" diye bağırıyorum ve o beni anlayıp ok gibi fırlıyor. Oysa onun beni kaybetme olasılığı daha fazla. Sesim de gürültülü bir şekilde onu kovalıyor olsa da, Sessizliği hâlâ aynı şiddette, şimdi bile, öleceğini bildiği halde, mezar taşları kadar sessiz.

"Bekle!" diye bağırırken ayağım takılınca yere kapaklanıyorum ve vücudumun her yanı ağrıdan titriyor fakat yine de ayağa kalkmalıyım. Ayağa kalkıp peşinden gitmeliyim. "Lanet olsun!"

"Todd!" Manchee'nin önümde bir yerde havladığını duyabiliyorum ama onu göremiyorum. Bisüre daha yalpalayarak koştuktan sonra büyük bir çalılığın etrafından dolaşınca onu görüyorum. İri bir kayanın üzerine oturmuş, dizlerini göğsüne çekmiş, ileri geri sallanıyor, iri iri bakan gözlerinde hâlâ hiçbir tepki yok.

"Todd!" diye havlıyor Manchee beni görünce ve kızın yanındaki kayaya çıkıp onu koklamaya başlıyor.

"Onu rahat bırak, Manchee," diyorum ama dinlemiyor. Yüzünü koklayıp birkaç kez yaladıktan sonra yanına sokuluveriyor.

"Bak," diyorum, nefes nefeseyim ve ne söylemem gerektiğini bilmiyorum. "Bak," diye yineliyorum ama sonrası gelmiyor.

Orada öylece nefes nefese hiçbi şey söylemeden duruyorum ve o da ileri geri sallanmaya devam edince kayanın üzerine oturmaktan başka yapacak bişey kalmıyor ve sanırım saygı ve korkudan biraz uzağına oturuyorum. O ileri geri sallanıyor ve ben oturup ne yapmam gerektiğini düşünüyorum.

O şekilde epeyce duruyoruz, yeni yeni başlayan gün bataklığı çevrelemeden ilerlemeye devam etmemiz gerekirken öylece duruyoruz.

En sonunda aklıma başka bir şey gelene kadar.

"Yanılıyor olabilirim." Düşünür düşünmez söyleyiveriyorum. "Yanılıyor olabilirim, anlıyor musun?" Ona dönüp hızlı hızlı konuşmaya başlıyorum. "Bana her şey hakkında yalan söylenmiş ve bunun *doğru* olup olmadığını görmek istersen Sesimi karıştırabilirsin." Ayağa kalkıp daha da hızlı konuşmaya devam ediyorum. "Başka bir yerleşim yeri olmıcaktı. Tüm bu aptal gezegen için sadece Prentisstown olacaktı. Ama haritada başka bir yer daha var! Yani belki..."

Ve düşünüyorum, düşünüyorum, düşünüyorum...

"Belki virüs sadece Prentisstown'daydı. Eğer kasabanın içine girmediysen belki de güvendesindir. İyisindir. Çünkü senden Sese benzer hiçbi şey duyamıyorum ve hasta görünmüyorsun. Yani belki de bir şeyin yoktur."

Bana bakarken ileri geri sallanmaya devam ediyor ve ne düşündüğünü bilemiyorum. *Belki de ölmüyosundur* gibi bir cümlede kullanılan *belki* çok da rahatlatıcı diildir heralde.

Düşünmeye devam ediyorum, Sesimi açık ve net bir şekilde görmesine izin veriyorum. "Belki de hepimiz bu virüse yakalandık ve ve ve, evet!" Aklıma başka bir fikir geliyor, *iyi* bir fikir. "Belki de diğer yerleşim yerine de yayılmasın diye aradaki bağı kestik. Böyle *olmalı*! Ve eğer bataklıkta kaldıysan güvende olmalısın."

Eskisi kadar hızlı sallanmıyor, hâlâ bana bakıyor, belki de söylediklerime inanıyor?

Ama sonra ne zaman durması gerektiğini bilemeyen bir dangalak gibi bu düşüncenin devam etmesine izin veriyorum. Eğer Prentisstown gerçekten karantinaya alındıysa, diğer yerleşim yerindekiler elimi kolumu sallaya sallaya dolaştığımı görmekten pek hoşlanmaz, öyle değil mi? Belki de daha en başından karantinayı başlatan diğer yerleşim yerindekilerdi, çünkü belki de Prentisstown'da *gerçekten* bulaşıcı bir hastalık vardı.

Ve eğer Ses bulaşıcı bir hastalıksa kıza da benden bulaşabilir, öyle değil mi?

"Öf be," diyerek öne eğilip ellerimi dizlerimin üstüne koyuyorum. Ayakta olmama rağmen düşüyomuş gibi hissediyorum. "Öf be."

Kız yine kollarım bacaklarına doluyor ve başladığımızdan bile daha kötü haldeyiz.

Bu adil diil. Bakın söylüyorum size, bu hiç adil diil. *Bataklığa varınca ne yapman gerektiğini bileceksin, Todd. Ne yapman gerektiğini bileceksin.* Evet, bunun için gerçekten çok teşekkür ederim Ben, tüm yardım ve endişelerin için teşekkürler,

çünkü işte burdayım ve ne yapmam gerektiğine dair en ufak bi fikrim yok. Bu adil diil. Evden yaka paça atılıyorum, dayak yiyorum, beni düşündüklerini söyleyen insanlar bunca yıldır bana yalan söylüyormuş, aptalca bir haritayı izleyerek adını bile duymadığım bir yerleşim yerine gitmem gerekiyo, aptalca bir kitap okumam gerekiyo...

Kitap.

Sırt çantamı açıp kitabı çıkarıyorum. Bütün yanıtların bu kitapta olduğunu söylemişti, belki gerçekten de öyledir. Yanmız...

İç çekip kitabı açıyorum. Bissürü kelime ve cümle, hepsi de annemin el yazısı, sayfalar dolusu ve ben...

Her neyse. Tekrar haritaya bakıyorum, arkasındaki Ben'in el yazısına, ilk kez okumaya elverişli doğru düzgün bir ışık altında okuyorum. Ben'in yazdıkları en yukarda. İlk kelime *Git* ve sonra daha uzun birkaç kelime var ama onları okumak için zamanım yok ve sonra birkaç çok uzun paragraf var ki onları okumak için *gerçekten* hiç zamanım yok ama sayfanın en altında Ben birkaç kelimenin altını çizmiş.

Hâlâ ileri geri sallanan kıza bakıp ona sırtımı dönüyorum. Parmağımı altı çizili ilk kelimenin altına yanaştırıyorum.

Bakalım. *Onnarı? Onları*, evet bu *onları* olmalı. *Onları*. Pekâlâ, onları ne? *U. Uyy? Uyyarınma? Uyyarınmal? Onları uyyarınmal?* Bu lanet olası şey ne anlama geliyor? Hayır, bekle, *lı, lıs, lısın*, evet, *uyyarınmalısın*, gerzek.

Ama *Onları uyyarınmalısın?*

Ne?

Ben'in bana okumayı öğretmeye çalıştığını hatırlıyor musun? Peki ya pek beceremediğimi? Şey...

Şey, neyse.

Onları uyyarınmalısın.

Gerzek.

Yeniden kitaba bakıp sayfaları karıştırıyorum. Onlarca sayfa, hepsi de kelimelerle dolu fakat hiçbiri bana bişey ifade etmiyo, hiçbi yanıt bulamıyorum.

Str'olasıca aptal kitap.

Haritayı içine tıkıp kapağını kapayarak kitabı yere atıyorum.

Seni *gerzek.*

"'*Str'olasıca* aptal kitap!" diye bu kez gerçekten bağırarak kitabı otların arasına tekmeliyorum. Kıza dönüyorum. Hâlâ ileri geri, ileri geri sallanıyo ve ben biliyorum, biliyorum, evet *biliyorum,* ama sinirime dokunmaya başlıyor. Çünkü eğer bir çıkmaza girdiysek başka bir önerim yok ve o da hiçbi şey önermiyo.

Sesim hışırdamaya başlıyor.

"Bunu ben istemedim, biliyosun," diyorum. Bakmıyor bile. "Hey! Seninle konuşuyorum!"

Hiçbi şey. Hiçbi şey, hiçbi şey, hiçbi şey.

"NE YAPMAM GEREKTİĞİNİ BİLMİYORUM!" diye bağırarak fırlayıp etrafta tepinerek sesim çatlayıncaya dek avazım çıktığı kadar bağırıyorum. "NE YAPMAM GEREKTİĞİNİ BİLMİYORUM! NE YAPMAM GEREKTİĞİNİ BİLMİYORUM!" Tekrar kıza dönüyorum. "Ben ÜZGÜNÜM! Başına bunlar geldiği için üzgünüm, ama ne yapmam gerektiğini bilmiyorum ve ŞU KAHROLSICA SALLANMAYI da KES!"

"Bağırmak, Todd," diye havlıyo Manchee.

"Ahhhhh!" diye bağırarak ellerimle yüzümü kapıyorum. Ellerimi çekiyorum ve hiçbi şey değişmemiş. Kendi başına bırakılmanın ne demek olduğunu öğreniyorum. *Kimse* senin için

bişey yapmıyo. Eğer sen değiştirmezsen hiçbi şey değişmiyo.

"Devam etmeliyiz," diyerek sinirle çantamı alıyorum. "Henüz sana bulaşmadı, yani belki benden uzak durursan bir şey olmaz. Bilmiyorum ama yapabileceğimiz tek şey bu."

Sallan, sallan, sallan.

"Geri gidemeyeceğimiz için ileri gitmemiz gerek, hepsi bu."

Hâlâ sallanıyor.

"Beni DUYABİLDİĞİNİ BİLİYORUM!"

Gözünü bile kırpmıyor.

Ve aniden kendimi çok yorgun hissediyorum. "İyi," diyerek göğüs geçiriyorum. "Peki burda öylece durup sallan. Kimin umrunda? Hangi lanet olasıcanın umrunda ki?"

Yerdeki kitaba bakıyorum. Aptal şey. Ama elimdeki tek şey o olduğundan alıp kitabı naylon torbaya, torbayı da çantama koyup çantayı sırtıma takıyorum.

"Hadi Manchee!"

"Todd?!" diye havlayarak bi bana, bi kıza bakıyor. "Bırakamaz, Todd!"

"İstiyosa gelebilir, tabii eğer..."

Bu *tabii eğer*'in ne anlama geldiğini ben bile bilmiyorum. *Tabii eğer* burada kalıp tek başına ölmek istemiyosa? *Tabii eğer* geri dönüp Bay Küçük Prentiss'e yakalanmak istemiyosa? *Tabii eğer* benden Ses virüsünü kapıp o şekilde ölmek istemiyosa?

Şu dünya ne aptal bi yer!

"Hey," diyorum daha yumuşak konuşmaya çalışarak ama Sesim çok öfkeli, o yüzden bunun pek de anlamı yok. "Nereye gittiğimizi biliyorsun, değil mi? Dağların arasındaki nehre.

Bir yerleşim yerine varıncaya kadar onu takip et, tamam mı?"

Beni belki duyuyor, belki de duymuyor.

"Sana göz kulak olurum," diyorum. "Yanıma gelmek istemezsen anlarım, ama sana göz kulak olurum."

Söylediklerimi anladığından emin olmak için bir an bekliyorum.

"Seni tanımak güzeldi," diyorum en sonunda.

Yürümeye başlıyorum. Ağaçlara varınca ona bir şans daha vermek için dönüp bakıyorum. Fakat hâlâ aynı, sallanıp duruyor.

Buraya kadarmış demek. Yürümeye başlıyorum, Manchee isteksizce dizimin dibinde, durmadan arkaya bakıp adımı havlıyor. "Todd! Todd! Gidiyor, Todd? Todd! Gidemez, Todd!" En sonunda poposuna bir şaplak indiriyorum. "Ah, Todd?"

"Bilmiyorum Manchee, bu yüzden sormayı kes."

Ağaçların arasından toprağın kuruduğu yere, oradan da açıklığa ve kahvaltımızı ettiğimiz, güzel bi güne başladığımız ve onun ölümüyle ilgili o müthiş sonuca vardığım kayalığa geliyoruz.

Çantasının hâlâ yerde durduğu küçük kayalığa.

"Of, *lanet* olsun!"

Bir an çantasına bakıyorum, her şey üst üste olmak zorunda, di mi? Yani şimdi ona geri götürmeli miyim? Kendi kendine bulmasını mı ummalıyım? Geri götürmem onu tehlikeye sokar mı? Peki ya *götürmemem*?

Artık güneş iyice yükseldi ve gökyüzü taze et gibi masmavi. Ellerimi belime koyup erkeklerin düşünürken yaptığı gibi çevreye uzun uzun bakıyorum. Ufka bakıyorum, geldiğimiz

yola bakıyorum, sis büyük ölçüde dağılmış ve tüm bataklık gün ışığıyla kaplı. Kayalığın tepesinden bataklığa girdiğimiz yer görülüyor. Hava yeterince açık olsa ve güçlü bir dürbünümüz olsa heralde kasabayı bile görebilirdik.

Güçlü bir dürbün.

Yerdeki çantasına bakıyorum.

Tam uzanırken bir ses duyuyorum. Fısıltı gibi. Sesim yükseliyor ve kızın beni takip edip etmediğini görmek için arkamı dönüyorum. Bu düşünce beni itiraf ettiğimden daha çok rahatlatıyor.

Ama kız yok. Sesi yine duyuyorum. Fısıltı. Tek bir fısıltıdan fazlası. Sanki rüzgâr sırtında fısıltılar taşıyomuş gibi.

"Todd?" diyor Manchee havayı koklayarak.

Bataklığın berisine bakabilmek için gözlerimi kısıyorum.

Orada bir şey mi var?

Kızın çantasını kapıp içinde dürbünü arıyorum. Bissürü ıvır zıvırın arasından dürbünü çıkarıp uzaklara bakıyorum.

Tek görebildiğim şey bataklık, ağaçların tepeleri, bataklığa karışan suların oluşturduğu açıklıklar, yeniden oluşmaya başlayan nehir. Gözümden uzaklaştırdığım dürbünü inceliyorum. Her yerinde düğmeler var ve birkaçına basınca her şeyi daha da yakınlaştırabildiğimin farkına varıyorum. Bunu bikaç kez yapıyorum ve artık fısıltılar duyduğuma *eminim*. Buna *hiç şüphem yok*.

Bataklıktaki yarığı, gemisinin enkazını görüyorum, fakat hepsi bıraktığımız gibi. Bir hareket gördüğümü düşünerek dürbünün üstünden bakıyorum. Sonra yine dürbünle daha yakına, birkaç ağacın sallandığı yere bakıyorum.

Ama bu yalnızca rüzgâr, di mi?

İleri geri bakıyorum, görüntüyü yaklaştırıp uzaklaştırmak için düğmelere basıyorum, ancak dönüp dolaşıp o sallanan ağaçların olduğu yere bakıyorum. Ağaçlarla aramdaki açık, kanala benzer yere.

Dürbünü oraya sabitliyorum.

Dürbünle bakmaya devam ediyorum, fısıltı duyup duymadığıma emin olamıyorum.

Bakmaya devam ediyorum.

Ta ki açıklığın hemen yakınındaki ağaçlar da sallanmaya başlayıp da, ağaçların arasından atlı adamlarına at üstünde liderlik eden Başkan'ı görene dek.

Ve bu yöne geliyolar.

12

KÖPRÜ

Başkan. Yalnızca oğlu değil, *Başkan*'ın kendisi. Temiz şapkası, temiz yüzü ve temiz kıyafetleri, parlak botları ve dimdik duruşuyla. Aslında Prentisstown'da onu pek sık görmeyiz, artık değil, tabii eğer yakın çevresinden değilsen, fakat gördüğünde hep aynıdır, dürbünle bile. Sanki o kendine nasıl bakacağını biliyodur da sen bilmiyosundur.

Birkaç düğmeye daha basıyorum, iyice yaklaşana kadar. Beş kişiler, hayır altı, Başkan'ın evinde o garip Ses egzersizlerini yapan adamlar. **BEN DAİREYİM VE DAİRE DE BEN**, o tip şeyler. Bay Collins var, Bay MacInerny, Bay O'Hare ve Bay Morgan, hepsi de at üstündeler, buna çok sık rastlanmaz, çünkü Yeni Dünya'da at bakmak zordur ve Başkan'ın at sürüsünü silahlı adamlar korur.

Ve sonra kahrolsıca Bay Küçük Prentiss var, babasının yanında, Cillian'ın vurduğu yer morarmış. Güzel.

Ama sonra çiftlikte her ne olduysa sona erdiğini fark ediyorum. Ben ve Cillian'a her ne olduysa artık bitti. Dürbünü bir an için indirip yutkunuyorum.

Tekrar baktığımda kafile durmuş, kendi aralarında konuşarak, benimkinden mutlaka çok daha iyi bir harita olması gereken büyük bir kâğıda bakıyorlar ve...

Of ya.

Of ya, bu *şaka* olmalı.

Aaron.

Aaron ağaçların arasından yürüyerek çıkıyor.

Kokkuşmuş, aptal, çürük, kahrolası, dangalak Aaron.

Başının neredeyse tamamı bandajlı ama Başkan'ın hemen arkasında, ellerini havaya kaldırmış, kimse onu dinlemiyor olsa da dua ediyormuş gibi yapıyor.

NASIL? Nasıl hayatta kalabilmiş? Lanet olasıca hiç ÖLMEZ Mİ?

Bu benim hatam. Benim kahrolsıca hatam. Çünkü ben korkağım. Zayıf ve aptal bir korkağın tekiyim ve Aaron bu yüzden hayatta ve bu yüzden Başkan'a kahrolası bataklıkta liderlik yapıyor. Çünkü onu öldürmedim, o da beni öldürmeye geliyor.

Midem bulanıyor. Öne eğilip karnımı tutarak bisüre öğürüyorum. Kalbim öyle hızlı çarpıyor ki Manchee benden biraz uzaklaşıyor.

"Bu benim hatam, Manchee. Buna ben neden oldum."

"Senin hatan," diyor Manchee, aklı karışmış olduğundan söylediklerimi tekrarlıyor, ama çok da haklı, öyle di mi?

Yine dürbünle bakıyorum ve Başkan'ın Aaron'a seslendiğini görüyorum. Erkekler birbirlerinin düşüncelerini duymaya başladıklarından bu yana, Aaron hayvanların temiz olmadığını düşündüğünden yanlarına gitmez, ama Başkan birkaç kez seslendikten sonra Aaron sallana sallana yanına gidip haritaya bakıyor. Başkan ona bir şeyler sorarken dikkatlice dinliyor.

Ve sonra başını kaldırıyor.

Ağaçların arasından bakıyor.

Bu tepeye doğru.

Tam bana doğru.

Beni göremez. İmkânı yok. Göremez, di mi? Kızınki gibi bir dürbünü olmadan göremez zaten. Prentisstown'da ona benzer *bişey hiç* görmedim. Öyle olmalı. Beni göremiyor.

Ama kocaman gaddar bir canavar gibi kolunu kaldırıp işaret ediyor, sanki hemen karşısındaki masada oturuyomuşum gibi tam da beni işaret ediyor.

Hiç düşünmeden tepeden aşağı, kıza doğru olabildiğince hızlı koşmaya başlıyorum, arkama uzanıp bıçağımı çıkarırken Manchee hemen yanımda deliler gibi havlıyor. Ağaçların arasına dalıp otların çevresinden dolanarak aşağı iniyorum ve kız hâlâ kayanın üzerinde, fakat bu kez en azından ona doğru koşarken başını kaldırıp bakıyor.

"Hadi!" diyorum kolunu tutarak. "Gitmemiz lazım!"

Kolunu geri çekiyor ama bırakmıyorum.

"Hayır!" diye bağırıyorum. "Gitmeliyiz! HEMEN!"

Yumruklarını sallamaya başlıyor ve birkaç kez yüzüme vuruyor.

Ama bırakmıyorum.

"DİNLE!" diye bağırarak Sesimi ona açıyorum. Bana bir kez daha vurduktan sonra Sesime bakıyor, bataklıkta bizi bekleyen şeyleri görüyor. Daha doğrusu bizi *beklemeyip* yakalamak için elinden gelen her şeyi yapacak olan şeyleri görüyor. Ölmek bilmeyen Aaron tüm düşünce gücünü bizi bulmak için kullanıyor, üstelik bu kez atlı adamlarıyla birlikte. Bizden çok daha hızlı ilerliyorlar.

Kızın yüzü, hayattaki en büyük acıyı çekiyomuş gibi buruşuyor, çığlık atacakmış gibi ağzını açsa da ses çıkmıyor. Hâlâ hiçbi şey yok. Ne bir Ses, ne bir inleme, hiç ama hiçbi şey yok.

Bunu anlayamıyorum.

"İlerde neler olduğunu bilmiyorum. Hiçbi şey hakkında hiçbi şey bilmiyorum, ama önümüzdeki her neyse, geride bizi bekleyen şeyden iyi olmalı. Öyle *olmalı.*"

Beni duyuyor, yüz ifadesi değişiyor. Yine neredeyse bomboş bir ifade takınıyor ve dudaklarını sımsıkı bastırıyor.

"Hadi! Hadi! Git!" diye havlıyo Manchee.

Çantasını almak için elini uzatıyor. Çantayı veriyorum. Ayağa kalkıp dürbünü çantaya koyduktan sonra çantayı omzuna asıp gözlerimin içine bakıyor.

"Tamam o zaman," diyorum.

Ve işte sonra, iki gün içinde ikinci kez nehre doğru tam gaz koşmaya başlıyorum, Manchee yine yanımda ama bu kez bir de kız var.

Kız benim *biraz* önümde sayılır, *acaip* hızlı koşuyor.

Tepeyi tırmanıp öte yanından aşağı iniyoruz, bataklık sona erip ormana dönüşmeye başlıyor. Burada zemin sertleşiyor, üzerinde koşması çok daha kolay ve ilk defa şansımız yaver gitti de yokuş aşağı inmeye başladık. Sol tarafımızda nehir bi görünüp bi kayboluyor. Nefes nefese koşarken çantam sırtıma çarpıp duruyor.

Ama bıçak hâlâ elimde.

Yemin ederim. Tanrı ya da her neyse ona yemin ederim. Eğer Aaron bidaha yakınıma gelecek olursa onu öldürücem. Bidaha duraksamak yok. Asla. Olmaz. Yapamam. Yemin ederim.

Onu öldürücem.

İzle de gör.

Patikanın kenarları giderek dikleşip bizi daha yapraklı, daha açık renk ağaçların arasından geçiriyor, koşarken nehre bi yaklaşıp bi uzaklaşıyoruz. Manchee'nin dili fırıncı küreği

gibi dışarda, koşarken yalpalayıp duruyor. Kalbim küt küt atıyor ve bacaklarım gövdemden kopacak gibi ama yine de koşmaya devam ediyoruz.

Yine nehre yaklaşınca, "Bekle," diye sesleniyorum. Epey bi önümde koşan kız duruyor. Nehrin kenarına koşup çevrede timsah olup olmadığına baktıktan sonra eğilip avuç avuç su içiyorum. Olması gerektiğinden çok daha tatlı geliyor. Kim bilir içinde neler var, ama içmek lazım. Kız eğilip su içerken Sessizliğini duyuyorum. Biraz yana kayıyorum. Manchee de içiyor ve her yudum arasında birer körük gibi soluyarak içmeye devam ediyoruz.

Başımı kaldırıp ağzımı silerken gittiğimiz yöne bakıyorum. Nehrin kenarı giderek kayalık ve dik bir hal aldığından orda koşması kolay değil, kanyonun tepelerine uzanan bir patika görüyorum.

Gözlerimi kırparken farkına varıyorum.

Bu bir *patika*. Birileri *patika* yapmış.

Kız dönüp bakıyor. Nehir derinleşip hızlanmaya başlarken patika yükseliyor. O patikayı birileri *yapmış*.

"Diğer yerleşim yerine gidiyor olmalı," diyorum. "Öyle *olmalı*."

Ve sonra, uzakta, nalça sesleri duyuyoruz. Uzaktalar, ama bu yöne geliyolar.

Hiçbi şey söylemeden kalkıp patika boyunca koşmaya başlıyoruz. Nehir giderek daha aşağılarda kalırken öte tarafında daha büyük olan dağ yükseliyor. Hemen yanımızda tepelere kadar uzanan sık bir orman var. Bu patikanın nehre ulaşımı sağlamak için yapılmış olduğu çok açık.

Atlar için yeterince geniş. Hatta aynı anda beş altı tanesine bile yeter.

Aslında bu bir patika diil. Bir *yol*.

En önde kız, sonra ben ve sonra Manchee kıvrıla kıvrıla ilerleyen yolun üzerinde koşuyoruz.

Ta ki kıza çarpıp neredeyse yolun dışına düşmeme ramak kalana dek.

"Ne yapıyosun?!" diye bağırırken, tepeden aşağı düşmememiz için, bıçağın ona saplanmamasına dikkat ederek kollarını tutuyorum.

Ve sonra onun gördüklerini görüyorum.

Epey önümüzde, yukarılarda bir köprü. Nehrin belki otuz kırk metre yukarsında bi tepeden diğerine uzanıyor. Yol, patika ya da her neyse bizim bulunduğumuz tarafta sona ererek karşıda kayalıklarla çevrili sık bi ormana dönüşüyor. Köprüden başka gidebileceğimiz yol yok.

Aklıma bir şeyler gelmeye başlıyor.

Nalça sesleri yükseliyor. Arkama bakınca Başkan'ın geldiği yönde yükselen toz bulutunu görüyorum.

"Hadi!" diyerek yanından geçip olabildiğince hızla köprüye doğru koşuyorum. Biz de tozu dumana katarak patikayı takip ediyoruz, Manchee hemen yanımızda kulaklarını geriye yapıştırmış, deli gibi koşuyor. Oraya varınca bunun basit bir köprüden fazlası olduğunu görüyoruz. Her iki taraftaki kayalara sarılmış iplerin arasında uzanan gergin ahşap kalaslardan oluşuyor.

Ayağımla yokluyorum, ama öyle sağlam ki yerinden oynamıyo bile. Beni, kızı ve bir de köpeği taşımaya fazlasıyla yeter.

Atlı adamları da taşımaya yeter.

Bunu inşa eden her kimse dayanıklı olmasını istemiş.

Yine aşağı, geldiğimiz yöne bakıyorum. Daha çok toz, daha fazla nalça sesi ve fısıltı halinde Sesler. Genç Todd dendiğini

duyar gibiyim, ama bu olamaz, çünkü Aaron yürüyerek geldiği için çok gerilerde olmalı.

Fakat görmek istediğimi görüyorum: Bulunduğumuz yerden gözümüzün görebildiği mesafeye dek nehri aşmak için tek yol bu köprü.

Belki de şans yine yanımızdadır.

"Hadi," diyorum. Koşarak köprüye çıkıyoruz, o kadar iyi inşa edilmiş ki kalaslar arasındaki boşluklar görünmüyo bile. Hâlâ patikada koşar gibiyiz. Karşı tarafa varınca kız durup bana dönüyor, Sesimdeki fikri fark etmiş olsa gerek ki harekete geçmemi bekliyor.

Bıçak hâlâ elimde. Kolumun ucundaki güç.

Belki en sonunda bunu iyi bir amaç için kullanabilicem.

Bulunduğumuz tarafta köprünün kayalara bağlı olduğu yere bakıyorum. Bıçağın keskin tarafında tırtıklı bir yer var ve en uygun düğümü seçip işe koyuluyorum.

Kesiyor, kesiyorum.

Nalça sesleri giderek yükseliyor ve kanyon boyunca yankılanıyor.

Ah bir anda köprü *yok oluverse...*

Biraz daha kesiyorum.

Ve biraz daha.

Ve biraz daha.

Fakat bir türlü ilerleme kaydedemiyorum.

"Neler oluyor?" diyerek kestiğim yere bakıyorum. Çizik bile yok. Bıçağın tırtıklarına dokunur dokunmaz parmağım kanıyor. İpe daha yakından bakıyorum. Bir tür reçineyle kaplanmış gibi.

Kesilmeye gelmeyen, kahrolası, sert, çelik gibi bi reçine.

"İnanmıyorum," diyerek kıza bakıyorum.

Dürbünüyle geldiğimiz yöne, nehre doğru bakıyor.

"Onları görüyor musun?"

Nehre doğru bakıyorum, dürbüne hiç gerek yok. Çıplak gözle de görülebiliyolar. Henüz küçük görünüyolar ama fırtına gibi at sürerek yaklaşıyorlar.

Üç dakkamız var. Bilemedin dört.

Kahretsin.

Yine kesmeye başlıyorum, olabildiğince hızlı ve güçlü bir şekilde kolumu ileri geri sallayıp duruyorum, her yanım ter içinde ve zaten var olan ağrılarıma yenileri eşlik etmeye başlıyor. Kesiyor, kesiyor, kesiyorum ve ter burnumdan akıp bıçağa damlıyor.

"Hadi, hadi," diyorum dişlerimin arasından.

Bıçağı kaldırıp bakıyorum. Şu *str'olasıca* köprüdeki ufacık bir düğümün üstündeki ufacık bir reçinenin ufacık bir parçasını kesmeyi başardım.

"Lanet olsun!" diye bağırarak tükürüyorum.

Daha, daha, daha çok kesiyorum. Ve daha, daha, daha da çok. Ter gözüme kaçıp yakmaya başlıyor.

"Todd!" diye havlıyo Manchee, uyarısı dört bir yanda çınlıyor.

Kesiyorum. Daha çok kesiyorum.

Fakat bıçak takılıp duruyor ve ellerimin sürtündüğü yerler kanamaya başlıyor.

"LANET OLSUN!" diye bağırarak bıçağı fırlatıyorum. Sağa sola çarpa çarpa kızın ayağının dibine dek gidiyor. "HER ŞEYE LANET OLSUN!"

Buraya kadarmış, öyle di mi?

Her şeyin sonu bu.

Tek bir aptalca şansımız vardı, o da işe yaramadı.

Atlardan hızlı koşamayız ve şu aptal mega-köprüyü kesemeyiz, yakalanıcaz, Ben ve Cillian öldü, biz de ölücez ve dünyanın sonu gelcek, buraya kadarmış.

Sesim bir kızıllıkla örtülüyor, daha önce hiç hissetmediğim bişey bu, ani ve keskin, kızgın demirle dağlanıyomuş gibi, yakıcı bir kızıllık, haksızlığın, insafsızlığın ve yalanların kükreyişi.

Her şey *bir araya* geliyor.

Başımı kaldırıp, bunun kuvvetiyle geri geri giden kıza bakıyorum.

"*Sen*," diyorum ve artık kimse beni durduramaz. "Hepsi *senin* yüzünden! O lanet bataklıkta görünmesen bunların hiçbiri olmazdı! ŞU ANDA evde olurdum! *Str'olasıca* evimde *str'olasıca* koyunları otlatıp kendi STR'OLASICA YATAĞIMDA yatardım!"

Fakat '*str'olasıca*' demiyorum.

"Ama HAYIR!" diye bağırıyorum giderek yükselen bir sesle. "SEN burdasın! SEN ve senin şu SESSİZLİĞİN burdasınız! Ve tüm dünyanın CANINA OKUNDU!"

Gerilediğini görene kadar üzerine yürüdüğümü fark etmiyorum. Öylece bana bakıyor.

Ve hiçbi şey duymuyorum.

"Sen HİÇLİKSİN!" diye bağırarak birkaç adım daha atıyorum. "HİÇLİK! BOŞLUKTAN başka bir şey değilsin! İçinde hiçbi şey yok! BOŞSUN ve HİÇLİKSİN ve bir HİÇ uğruna ölücez!"

Yumruklarımı öyle sıkmışım ki tırnaklarım etimi kesiyor. Çok sinirliyim, Sesim yüksek, *kıpkırmızı*, yumruğumu kaldı-

rıp ona vurmam gerek, onu dövmeliyim, lanet olası Sessizliği BENLE BİRLİKTE TÜM DÜNYAYI YUTMADAN ÖNCE ONU DURDURMAM GEREK!

Yumruğumu kaldırıp kendi yüzüme vuruyorum.

Bidaha vuruyorum, tam Aaron'un gözümü morarttığı yere.

Ve üçüncü kez daha, Aaron'un dün sabah dudağımda açtığı yarayı kanatıyorum.

Seni *aptal*, seni *işe yaramaz, kahrolsıca aptal.*

Bir kez daha vuruyorum fakat bu kez dengemi kaybettirecek kadar sert. Ellerimin üzerine düşüp patikaya kan tükürüyorum.

Başımı kaldırıp kıza bakıyorum, nefes nefeseyim.

Hiçbi şey. Sadece bakıyor.

İkimiz de dönüp nehrin karşı kıyısına bakıyoruz. Artık köprüyü net bir şekilde görebilecekleri yere varmışlar. Tabii karşı kıyıda da *bizi*. At üstündeki adamların yüzlerini seçebiliyoruz. Nehri aşan Seslerini duyabiliyorum. Başkan'ın en iyi at binen adamı Bay MacInerny önde, Başkan hemen arkasında, pazar gezmesine çıkmış kadar rahat.

Belki bi dakkamız var, muhtemelen daha az.

Kıza dönüp ayağa kalkmaya çabalıyorum fakat *öyle* yorgunum ki. Çok ama çok yorgunum. "Koşmaya devam edebiliriz," diyerek biraz daha kan tükürüyorum. "Deneyebiliriz."

Ve yüzünün değiştiğini görüyorum.

Ağzı açılıyor, gözleri de ve aniden çantasını önüne alıp elini içine daldırıyor.

"Ne yapıyorsun?"

Kamp ateşi kutusunu çıkarıp büyük bir kaya bulana dek çevresine bakıyor. Kutuyu yere koyup kayayı kaldırıyor.

"Hayır, bekle, bunu şey yapa..."

Kayayı indirince kutu çatırdıyor. Kutuyu alıp sertçe çevirerek biraz daha çatlamasını sağlıyor. İçinden bir çeşit sıvı akıyor. Köprüye gidip sıvıyı en yakındaki kazığa bağlı iplerin üzerine dökmeye başlıyor, son damlaları da zeminde oluşan sıvı birikintisinin içine boşaltıyor.

Atlılar köprüye doğru ilerliyor, ilerliyor, ilerliyor...

"Acele et!" diye bağırıyorum.

Kız bana dönüp elleriyle gerilememi işaret ediyor. Manchee'yi ensesinden yakalayıp biraz geriliyorum. Olabildiğince gerileyip kutuyu kol açıklığı kadar önünde tutarak üzerindeki bir düğmeye basıyor. Bir *klik* sesi duyuyorum. Kutuyu havaya atıp yanıma doğru atlıyor.

Atlar köprüye varıyor.

Kız neredeyse üzerime düşüyor ve kamp ateşi kutusu uçuyor.

Uçuyor...

Uçuyor...

Sıvı birikintisine doğru giderken bir yandan da *klik klik* diye sesler çıkarıyor.

Bay MacInerny'nin atı köprüden geçmek üzere ayağını atıyor.

Kamp ateşi kutusu sıvı birikintisinin içine düşüyor.

Bir kez daha *klik* sesi çıkarıyor.

Sonra...

BOOOOMM!!!

O kadar az sıvıdan beklenmeyecek kadar BÜYÜK bir alev topu oluşurken her şey bir anlığına sessizleşiyor ve sonra...

BOOOM!!!

İpleri ve kazıkları havaya uçurup üzerimize alev alev yanan kıymıklar fırlatırken Ses ve gürültü diye bişey kalmıyor.

Yeniden başımızı kaldırabildiğimizde alevler köprüyü öyle bir çevrelemiş ki köprü yana eğilmeye başlamış bile ve Bay MacInerny'nin atının durup gerilemeye çalışırken arkasındaki atlara çarptığını görüyoruz.

Alevler tuhaf bir açık yeşil renk yayıyor ve aniden oluşan ısı dayanılmaz, düşünülebilecek en kötü güneş yanığı gibi ve sanırım köprünün bu taraftaki kısmı Bay MacInerny ve atını önüne katarak düştüğünde bizi de tutuşturacak. Doğrulup çok ama çok aşağılarda kalan nehre kadar düşüşlerini izliyoruz. Köprünün karşı tarafı hâlâ bağlı, ama köprünün alevler içindeki geri kalan kısmı kayaları döverek öyle şiddetli bir şekilde yanıyor ki kül olup bitmesi an meselesi. Başkan, Bay Küçük Prentiss ve diğerleri atlarını geriletmek zorunda kalıyorlar.

Kız sürünerek benden uzaklaşıyor ve bir an için öylece yatıp nefes alıp öksürerek şaşkınlığımızdan kurtulmaya çabalıyoruz.

Lanet olsun.

"İyi misin?" diyorum hâlâ sımsıkı tuttuğum Manchee'ye doğru öksürerek.

"Yangın, Todd!" diye havlıyor.

"Evet, büyük bi yangın. Peki *sen* iyi misin?" diyorum yanımda iki büklüm öksüren kıza. "O *şeyin* içinde ne vardı öyle?"

Ama tabiiki de hiçbi şey söylemiyor.

"TODD HEWITT!"

Başımı kaldırıyorum. Başkan dumanların arasından ilk kez bana sesleniyor.

"İşimiz bitmedi, genç Todd." Yanan köprünün çatırtıları ve nehrin gürültüsü arasında sesini duyurmak için bağırıyor. "Hem de hiç!"

Öyle sakin ve rahat ki istediğini mutlaka elde edecekmiş gibi görünüyor.

Ayağa kalkıp kolumu uzatarak hareket çekiyorum ama dumanların arasında gözden kaybolmuş bile.

Yine öksürerek kan tükürüyorum. "Devam etmeliyiz," dedikten sonra biraz daha öksürüyorum. "Belki geri gelirler, belki nehri geçmenin başka bir yolu daha vardır, burada bekleyemeyiz."

Toprağın üstündeki bıçağı görüyorum. Utanç yeni bir acı gibi vücudumu kaplıyor. Söylediğim onca şeyin utancı. Eğilip bıçağı aldıktan sonra yerine yerleştiriyorum.

Kız hâlâ iki büklüm öksürüyor. Çantasını yerden alıp ona uzatıyorum.

"Hadi. En azından dumandan uzaklaşalım."

Bana bakıyor.

Ben de ona bakıyorum.

Yüzüm ateş gibi ama alevlerden değil.

"Özür dilerim." Gözlerimi kaçırıyorum. Her zamanki gibi sessiz ve bomboş olan yüzüyle gözlerine bakamıyorum.

Dönüp patikaya çıkıyorum.

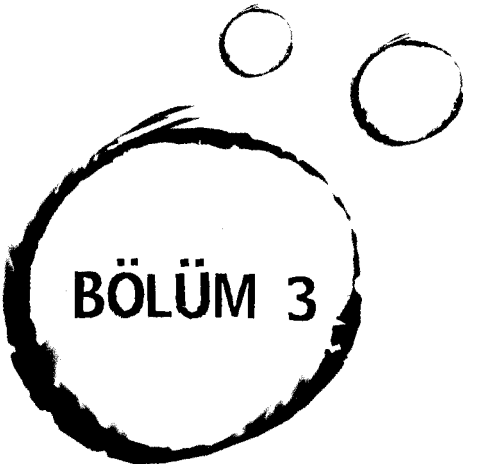
"Viola," dendiğini duyuyorum.

Dönüp ona bakıyorum.

Ağzını açıyor.

Konuşuyor.

"Benim adım Viola," diyor.

BÖLÜM 3

13

VIOLA

Bisüre konuşamıyorum. O da susuyor. Yangın devam ediyor, dumanlar yükseliyor, Manchee dili bir karış dışarda hızlı hızlı soluyor ve en sonunda tekrarlıyorum. "Viola."

Başıyla onaylıyor.

"Viola," diyorum bir kez daha.

Bu kez başını sallamıyor.

"Ben Todd."

"Biliyorum."

Gözlerime bakmaktan kaçınıyor.

"Konuşabiliyosun demek?" diyorum ama tek yaptığı bana bakıp hemen başını çevirmek oluyor. Hâlâ yanmakta olan köprüye, nehrin üzerinde bir sis bulutuna dönüşen dumanlara bakarken, bunun kendimi daha güvende hissetmemi sağlayıp sağlamadığını, onları görmenin mi yoksa görmemenin mi iyi olduğunu düşünüyorum. "Bu çok..." diye konuşmaya başlıyorum, ama ayağa kalkıp çantasını almak için elini uzatıyor.

Çanta hâlâ elimde. Ona uzatıyorum.

"Devam etmeliyiz," diyerek çantayı alıyor. "Buradan uzağa."

Komik bir aksanı var, benimkinden farklı, hatta Pren-

tisstown'daki herkesinkinden farklı. Konuşurken dudakları farklı biçimlere giriyor, heceleri dilinin üzerinde kaydırıp onlara şekil vererek konuşuyor gibi. Prentisstown'da herkes heceleri sopayla dövmeye hazır bekliyomuş gibi konuşur.

Manchee hayran hayran ona bakıyor. "Uzağa," diyor yavaşça. Kıza yiyecek bir şeymiş gibi bakmayı sürdürüyor.

İşte şimdi ona bir şeyler sormaya başlayabileceğimi hissediyorum, hani şimdi konuşmaya başladı ya, ona aklıma gelen her şeyi sorabilirim, kim olduğunu, nereden geldiğini, neler olduğunu ve tüm bu sorular Sesimin üzerinde uçuşup duruyor, ama söylemek istediğim öyle çok şey var ki hiçbi şey söyleyemiyorum, dudaklarımı oynatamıyorum ve çantasını sırtına takıp önce beni, sonra Manchee'yi geçip patikaya çıkıyor.

"Hey!" diye sesleniyorum arkasından.

Durup bana dönüyor.

"Beni beklesene."

Çantamı alıp sırtıma takıyorum. Elimle sırtımda kınında duran bıçağı yokluyorum. Şöyle bir sallanıp çantayı iyice yerleştirdikten sonra, "Hadi bakalım, Manchee," diyorum ve patikaya çıkıp kızı takip etmeye başlıyoruz.

Nehrin bu yakasında patika, tepelerden, ot ve çalılıklardan oluşan bitki örtüsüne doğru uzanarak solumuzda kalan büyük dağın çevresinden dolaşarak uzaklaşıyor.

Patikanın dönmeye başladığı yerde ikimiz de durup anlaşmış gibi arkamıza bakıyoruz. İnanılmaz bişey ama hâlâ yanmaya devam eden köprü karşıdaki kayalıkta alevden bir şelale gibi aşağı sarkıyor, her yanını kızgın, yeşilimtırak sarılıkta alevler kaplamış. Duman öyle yoğun ki Başkan'la adamlarının ne yapıyor olduğunu ya da ne yapmış olduklarını kestirmek güç, bekliyolar mı, yoksa gittiler mi acaba? Fısıltılı Sesler

duyulabilir ama alevler, yanan tahtalar ve hızla akan nehrin sesinden *duyulmayabilir de*. Biz bakarken alevler nehrin karşı kıyısındaki kazıkların işini bitiriyor ve yanan köprü şiddetli bir *çatırtıyla* kayalıklara çarparak aşağı düşüyor, düşüyor, düşüyor, düşünce de daha fazla duman ve buhar bulutu yükselip her şeyi iyice bulanıklaştırıyor.

"O kutuda ne vardı?" diye soruyorum kıza.

Bana bakıp ağzını açıyor, ama sonra yeniden kapayıp arkasını dönüyor.

"Merak etme, sana zarar vermicem."

Yine bana bakıyor, ama Sesimde bikaç dakka önce ona söylediklerim var ve *az kalsın*...

Her neyse.

Başka bir şey konuşmuyoruz. Dönüp patikada ilerlemeye devam ediyor ve ben de Manchee'yle birlikte onu takip etmeye başlıyorum.

Konuşabiliyor olduğunu bilmenin Sessizliğine faydası yok. Aklında uçuşan kelimeleri yalnızca konuştuğunda duyabilmenin hiçbi anlamı yok. Yürürken ona arkadan bakarken hâlâ Sessizliğine doğru çekildiğimi, hâlâ korkunç bişeyler yitirdiğimi hissediyorum, beni ağlatabilcek kadar üzücü bişeyler.

"Ağlamak," diye havlıyo Manchee.

Kız arkasına bakmadan yürümeye devam ediyor.

Patika epey geniş, atlar rahatlıkla geçebilir, fakat patika kıvrılmaya başlarken çevremizdeki zemin de giderek kayalık bir hal alıyor. Sağımızda, aşağılarda bir yerde akan nehrin sesini duyuyoruz, ama sanki ondan uzaklaşıyor gibiyiz, sanki dört yanı duvarlarla çevrili kutu gibi bi yere doğru gidiyomuşuz gibi hissettiren bir yere doğru ilerliyoruz. Her boşluk-

tan ufak çamlar fırlamış ve dikenli, sarı sarı sarmaşıklar çam ağaçlarının gövdelerine sarılmış, yanlarından geçerken sarı jilet kertenkeleleri duyulabiliyor. **Tsır!** diyolar tehditkâr bir şekilde. **Tsır! Tsır!**

Burada dokunduğunuz her şey elinizi kesebilir.

Belki yirmi ya da otuz dakka sonra patika iyice genişliyor ve çevredeki ağaçlara bakılırsa orman yeniden başlamak üzere, otlar ve üzerine oturulabilecek kayalar var. Biz de aynen öyle yapıyoruz. Oturuyoruz.

Çantamdan bir miktar kurutulmuş koyun eti çıkarıp bıçağımla her birimize bikaç dilim kesiyorum. Kız bişey demeden dilimleri alıyor ve kısa bisüre hiçbi şey konuşmadan sadece yemek yiyoruz.

Ben Todd Hewitt, diye düşünerek gözlerimi kapayıp çiğnemeye devam ediyorum, Sesimi duyabildiğini ve duydukları hakkında bir şeyler düşündüğünü bildiğim için artık Sesim beni utandırıyor.

Gizli gizli düşün.

Ben Todd Hewitt.

Yirmi dokuz gün sonra erkek olacağım.

Bu çok doğru. Gözlerimi açıyorum. Zaman siz bakmazken bile geçip gitmeye devam ediyor.

Bir lokma daha alıyorum. "Daha önce Viola ismini hiç duymamıştım," diyorum bisüre sonra, sadece ya yere ya da elimdeki et parçasına bakarak. Hiçbi şey söylemiyor, ben de fark etmeden başımı kaldırıyorum.

Ve kızın bana baktığını görüyorum.

"Ne var?" diye soruyorum.

"Yüzün."

Yüzüm asılıyor. "Ne olmuş yüzüme?"

Her iki elini de yumruk yapıp yüzüne vururmuş gibi yapıyor.

Kızardığımı hissediyorum. "Evet, şey."

"Ve daha öncesinden, şeyden..." Duraksıyor.

"Aaron'dan."

"Aaron," diye havlıyo Manchee ve kız biraz sakınıyor.

"Adı buydu," diyor. "Öyle değil mi?"

Et parçasını kemirmeye devam ederek başımı sallıyorum. "Ya, adı bu."

"Bunu yüksek sesle hiç söylemedi. Ama öyle olduğunu biliyorum işte."

"Yeni Dünya'ya hoş geldin." Bir lokma daha alıyorum, sert kısmını sıkıca tutup koparmam gerekince ağzımdaki yaralardan biri acıyor. "Ah!" Etin bir parçasıyla birlikte kan tükürüyorum.

Kız bana baktıktan sonra yiyeceğini kayanın üzerine bırakıyor. Çantasını açıp bisüre içini karıştırdıktan sonra yeşil kamp ateşi kutusundan biraz daha büyükçe mavi bi kutu çıkarıyor. Ön tarafındaki bir düğmeye basıp kutuyu açtıktan sonra içinden beyaz plastik örtüye benzer bir şeyle metal bi neşter çıkarıyor. Oturduğu kayadan kalkıp yanıma geliyor.

Ben hâlâ yerimdeyim fakat ellerini gözümün içine sokarcasına uzatınca geriye doğru çekiliyorum.

"Bandaj," diyor.

"Bende de var."

"Bunlar daha iyi."

Biraz daha arkaya yaslanıp burnumdan nefes vererek, "Sen... Sen *biraz*," diyorum.

"Rahatsız mı ediyor?"

"Evet."

"Biliyorum. Kıpırdama."

Gözümü çevreleyen şişliğe yakından baktıktan sonra neşteri kullanarak bandajdan ufak bir parça kesiyor. Gözümün üzerine yerleştirmek üzere, ama elimde olmadan, bana dokunmasın diye geri kaçıyorum. Hiçbi şey demiyor, eli havada, bekliyor gibi. Derin bi nefes alıp gözlerimi kapadıktan sonra yüzümü uzatıyorum.

Bandajın değdiği yer hemen soğuyor ve acı azalıyor, tüy gibi uçup gidiyor. Başımdaki bir başka yaraya da bandaj koyduktan sonra, altdudağımın hemen altına bir üçüncü bandaj takarken, parmakları yüzümü yalayıp geçiyor. Çok iyi hissediyorum. Henüz gözlerimi açmadım.

"Dişlerin için bir şeyim yok," diyor.

"Mühim diil," diyorum neredeyse fısıltıyla. "Vay be, bunlar benimkilerden *çok* daha iyi."

"Kısmen canlılar. Sentetik insan dokusu. İyileştiğinde onlar da ölüyor."

"Hımm," diyerek bunların ne anlama geldiğini biliyomuşum gibi yapıyorum.

Daha uzun bir sessizlik oluyor, gözlerimi açmama neden olacak kadar uzun bi sessizlik. Gerileyip bir kayanın üstüne oturmuş, bana, yüzüme bakıyor.

Bekliyoruz. Çünkü beklememiz gerekiyor gibi.

Bekliyoruz, çünkü çok geçmeden konuşmaya başlıyor.

"Çakıldık," diyerek uzaklara bakıyor. Sonra boğazını temizleyip tekrarlıyor. "Çakıldık. Yangın çıktı, alçaktan uçuyorduk ve her şeyin yolunda olduğunu düşündük, ama emniyet kanallarından birinde bir sorun çıktı ve..." Ellerini açıp *ve*'den sonra olanları tarif etmeye çalışıyor. "Çakıldık."

Duruyor.

"Onlar ananla baban mıydı?" diye soruyorum az bekledikten sonra.

Ama o sadece gökyüzüne bakıyor, kemiğe benzeyen birkaç bulutun yavaşça kayıp gittiği masmavi gökyüzüne. "Ve güneş çıktığında o adam geldi."

"Aaron."

"Öyle *tuhaftı ki*. Bağırıp çağırıyor, sonra da *gidiyordu*. Ben kaçmaya çalışıyordum." Kollarını kavuşturuyor. "Beni bulmasın diye *sürekli olarak* kaçmaya çalışıyordum, ama daire çizip duruyordum ve nereye gitsem beni buluyordu. Bunu nasıl yaptığını bir türlü anlayamıyordum, ta ki şu kulübemsi şeyleri bulana dek."

"Mank binaları," diyorum fakat pek dinliyor gibi değil.

Bana bakıyor. "Sonra sen geldin." Manchee'ye bakıyor. "Sen ve şu konuşan köpeğin."

"Manchee!" diye havlıyo Manchee.

Yüzü solgun ve göz göze gelince ağlamak üzere olduğunu görüyorum. "Burası nasıl bir yer?" diye soruyor boğuk bir sesle. "Hayvanlar neden konuşuyor? Neden dudakların oynamıyorken sesini duyuyorum? Neden sesini sanki senden dokuz milyon tane varmış gibi duyuyorum? Neden sana baktığımda başka şeyler görüyorum? Neden o adamın..."

Susuyor. Dizlerini göğsüne kadar çekip bacaklarına sarılıyor. Hemen konuşmaya başlamazsam yeniden sallanmaya başlayacağını hissediyorum.

"Bizler buraya yerleşmiş göçmenleriz," diyorum. Bana bakıyor, hâlâ bacaklarına sarılmış durumda, ama en azından ileri geri sallanmıyor. "Yani buraya yerleşmiş*tik*. Yirmi yıl kadar

önce buraya gelip Yeni Dünya'yı kurduk. Ama burda uzaylılar vardı. Manklar. Onlar... bizi istemediler." Ona Prentisstown'daki tüm oğlanların bildiği şeyleri anlatıyorum, benim gibi aptal çiftlik çocuklarının bile ezbere bildiği tarihimizi. "İnsanlar yıllarca barışı sağlamaya çalıştıysa da Manklar buna yanaşmıyordu. Ve savaş başladı."

Savaş kelimesini duyunca yine bakıyor. Konuşmaya devam ediyorum.

"İşte o Manklar virüs ve hastalıkları kullanarak savaşıyordu. Onların silahı da buydu. Farklı şeylere neden olan virüsler geliştiriyolardı. İçlerinden tüm hayvanlarımızı öldürmesi gerektiğini düşündüğümüz bi tanesi hayvanların konuşmasına neden oldu." Manchee'ye bakıyorum. "Ki bu o kadar da eğlenceli diil." Yeniden kıza bakıyorum. "Sonra bir de Ses vardı."

Bekliyorum. Hiçbi şey söylemiyor. Ama ikimiz de olacakları biliyoruz, çünkü daha önce yaşadık, öyle değil mi?

Derin bir nefes alıyorum. "İşte bu virüs erkeklerin yarısıyla kadınların tümünü öldürdü, buna annem de dahil ve sağ kalan erkeklerin düşünceleri artık dünyanın geri kalanı için bi sır olmaktan çıktı."

Çenesini dizlerinin arkasına saklıyor. "Bazen çok net duyabiliyorum," diyor. "Bazen ne düşündüğünü tam olarak bilebiliyorum. Ama bazen. Çoğu zaman sadece..."

"Ses."

Başıyla onaylıyor. "Peki ya uzaylılar?"

"Artık uzaylı falan yok."

Yine başını sallıyor. Bisüre oturup ikimizin de aklından geçen soru artık göz ardı edilemez olana dek bekliyoruz.

"Ölecek miyim?" diye soruyor usulca. "Bu şey beni öldürecek mi?"

Aksanı kelimeleri değiştiriyor, ama aynı kahrolası anlama geliyolar ve Sesim yalnızca *belki* diyebilecekken, "Bilmiyom," diyiveriyorum.

Başka bişeyler daha söylememi bekliyor.

"*Gerçekten* bilmiyorum. Bu soruyu geçen hafta sormuş olaydın emin olurdum, ama şimdi..." Bakışlarım çantama ve içindeki kitaba kayıyor. "Bilmiyorum." Yeniden ona bakıyorum. "Umarım öyle bişey olmaz."

Ama muhtemelen diyor Sesim. *Muhtemelen öleceksin* ve başka Seslerle örtmeye çalışsam da bu öyle büyük bir haksızlık ki bastırmak çok güç.

"Üzgünüm," diyorum.

Bişey söylemiyor.

"Ama belki diğer yerleşim yerine gidersek..." diye konuşmaya başlasam da tamamlayamıyorum, çünkü yanıtını bilmiyorum. "Henüz hasta değilsin. Bu da bir şeydir."

"Onları uyarmalısın," diyor başını kaldırmadan.

"Ne?"

"Daha önce, o kitabı okumaya çalışırken..."

"*Çalışmıyodum*," diyorum aniden yükselen bi sesle.

"Şu senin, her neyse işte, onun içinde kelimeleri görebiliyordum: "'Onları uyarmalısın.'"

"Biliyorum! Ne yazdığını biliyorum."

Tabiiki de lanet olası *Onları uyarmalısın*. Elbette ki. Aptal.

"Sanki sen şey gibiydin..." diyor kız.

"Okumayı *biliyorum*."

Ellerini kaldırıyor. "Tamam."

"*Biliyorum.*"

"Söylemek istediğim sadece..."

"Sadece söylemeyi *kes.*" Suratım asılıyor, Sesim Manchee'yi yerinden kaldıracak kadar yüksek. Ben de ayağa kalkıyorum. Çantamı alıp sırtıma takıyorum. "Gitsek iyi olur."

"Kim uyarılmalı?" diye soruyor kız oturduğu yerden. "Ne için?"

Yanıtlamaya fırsatım olmuyor (zaten yanıtı da *bilmiyorum*) çünkü yukarıdan bir yerden bi klik sesi duyuluyor, bu yüksek ve metalik ses Prentisstown'da yalnızca tek bir anlama gelir.

Horozu çekilen bir tüfek.

Üstümüzdeki kayalardan birinin üstünde, her iki elindeki tüfeği de bize doğrultmuş biri var.

"Tam da bu esnağda aklımdan geçen şey," diyor tüfekli, "köprümü yakan iki küçük enciğin ne yaptığını sandığı?"

14

NAMLUNUN YANLIŞ TARAFINDA

"Silah! Silah! Silah!" diye havlayarak atlayıp zıplamaya başlıyor Manchee.

"Ben seğin yerinde olcem şu itini neyin sustururdum," diyor tüfekli, yüzünü seçemiyorum. "Ona bişey ossun istemezin, di mi?"

"Sessiz ol, Manchee!"

Bana dönüyor. "Silah, Todd?" diye havlıyo. "Bam, bam!"

"Biliyorum. Kapa çeneni."

Havlamayı kesiyor ve ortalık sessizleşiyor.

Benim Sesim dışında *sessiz*.

"İki küçük enciğe bi soru sordum herhal, eh yanıtını veriverin hadi."

Kıza bakıyorum. Omuzlarını silkiyor, ikimizin de elleri havada. "Ne?" diyorum tüfekliye.

Sinirlenip homurdanıyor. "Bilmek istediim, iğsanların köprülerini patlatma hakkını nirden bulduğunuz?"

Hiçbi şey demiyorum. Kız da öyle.

"Şu sise doğrulttuğum şeyin *sopa* olduğunu mu sanıyonus?" Tüfeğin ucu bir kez inip yeniden kalkıyor.

"Kovalanıyoduk," diyorum, aklıma başka hiçbi şey gelmiyor.

"Kovalanıyodunuz, öyle mi?" diyor tüfekli. "Kim kovalıyodu?"

Buna nasıl yanıt vereceğimi bilmiyorum. Gerçeği söylemek yalan söylemekten daha mı tehlikeli olur? Tüfekli acaba Başkan'ın tarafında mı? Bizi ödül olarak mı görür? Belki de Prentisstown'ı *duymamıştır* bile.

Yeterince şey bilmezsen dünya çok tehlikeli bir hal alıyor.

Mesela etraf neden bu kadar *sessiz*?

"Eh, Prentisstown'ı duydum tabii," diyor tüfekli, Sesimi rahatsız edici bir açıklıkla algılayarak ve horozu yeniden çekip tüfeği ateş etmeye hazır hale getiriyor. "Eğer oralısan..."

Sonra kız konuşuyor ve onu artık sadece *kız* olarak değil de *Viola* olarak görmemi sağlayan o şeyi söylüyor.

"Hayatımı kurtardı."

Hayatını kurtardım.

Diyor Viola.

Tuhaf valla.

"Öyle mi?" diyor tüfekli. "Peki bunu yanızca gendi için yapmadığını nerden biliyon?"

Viola kaşlarını kaldırıp bana bakıyor. Omuz silkme sırası bende.

"Ama hayır." Tüfekli adamın sesi değişiyor. "Hayır, ah, hayır, sen de böyle bişey göremem değil mi, evlat? Çünkü sen hâlâ küçük bi enciksin, di mi?"

Yutkunuyorum. "29 gün sonra erkek olacağım."

"Gurur duymanı gerektirecek bişey değil, encik. Hele hele *senin* geldiğin yerde."

Ve sonra tüfeği yüzünden biraz indiriyor.

Ve neden bu kadar Sessiz olduğunu anlıyorum.

Adam bir kadın.

Adam büyük bir kadın.

Adam *yaşlı* bir kadın.

"Bana *kadın* demeni tercih ederim," diyor kadın, göğsünün hizasındaki tüfek hâlâ bize çevrili. "Ve seni vuramıycak kadar da yaşlı değilim."

Bize daha dikkatli bakıyor, beni süzüyor, yalnızca Ben'de hissettiğim bir beceriyle Sesimi duyabiliyor. Yüzü şekilden şekle giriyor, beni inceliyo gibi, bu haliyle yalan söyleyip söylemediğimi anlamaya çalışan Cillian'a benziyor. Bu kadının hiç Sesi yok, ama içinden şarkı bile söylüyor olabilir.

Viola'ya dönüp uzun uzun bakıyor.

"Her encik gibi," diyor bana dönerek, "seni okumak yeni doğmuş bebeyi okumak kadar kolay, evlat." Viola'ya bakıyor. "Ama sen güççük kız, senin hikâyen pek alışageldik değil ha?"

"Şu silahı indirirseniz hikâyemi anlatmaktan memnun olurum," diyor Viola.

Bu o kadar şaşırtıcı ki Manchee bile dönüp bakıyor. Ben de ağzım açık Viola'ya bakıyorum.

Kayanın üzerinden bir kıkırdama duyuluyor. Yaşlı kadın kendi kendine gülüyor. Tozlu kıyafetleri gerçek deri, yıllarca giyilmekten eskiyip buruşmuş, bir şapkası ve çamura karşı botları var. Tam bir çiftçiye benziyor.

Fakat tüfek hâlâ bize dönük.

"Prentisstown'dan mı kaçıyodunuz?" diye sorup Sesimi dinliyor. Saklamanın bir anlamı olmadığından neden kaçtı-

ğımızı, köprüde olanları, bizi kovalayanların kim olduğunu anlatıyorum. Zaten hepsini duyduğunu biliyorum, ama tek yaptığı dudaklarını buruşturup gözlerini kısmak oluyor.

Kolundaki tüfeği indirip kayalardan aşağı inmeye başlıyor. "Köprümü uçurmanıza sinirlemedim diyemem. Patlamayı tee çiftlikten duydum." En son kayadan da aşağı atlayıp az ötemizde duruyor. Yetişkin sessizliği öylesine güçlü ki elimde olmadan gerilediğimi hissediyorum. "Ama göprünün garşısı zaten on yıl, belki daa da uzun süredir gidmeye değmicek bi yer. Son bi umuddu işte." Tekrar bizi süzüyor. "Kim bana garşı gelcek?"

Ellerimiz hâlâ havada, çünkü çok da mantıklı konuşmuyor öyle değil mi?

"Bunu yalnız bi kez sorcam," diyerek tüfeği yeniden kaldırıyor. "Buna ihtiyacım olcek mi?"

Viola'yla göz göze geliyoruz.

"Hayır," diyorum.

"Hayır, bayan," diyor Viola.

Bayan mı?

"*Bay* demek gibi bişey, evlat." Kadın tüfeği omzuna takıyor. "Bi bayanla konuşuyosan tabi." Manchee'nin yanına eğiliyor. "Peki, sen kimsin köpecik?"

"Manchee!"

"Ah, öyle mi, adın bu di mi?" diyerek onu hızlı hızlı okşuyor. "Peki ya siz ikiniz?" diye soruyor başını kaldırmadan. "Güzel analarınız sizi nası çağrır?"

Viola'yla tekrar bakışıyoruz. İsimlerimizi vermek bir bedel ödemekmiş gibi geliyor, ama silahın artık bize doğrultulmuyor oluşu için adil bir karşılık olsa gerek.

"Ben Todd. Bu da Viola."

"Doğan güneş kadar gerçek," derken Manchee'yi sırtüstü yatırmayı başarıp karnını okşamaya başlamış bile.

"Nehri geçmek için başka yol var mı?" diye soruyorum. "Bir başka köprü? Çünkü o adamlar..."

"Ben Mathilde," diye araya giriyor kadın, "ama beni tanımayanlar böyle hitap eder, bana Hildy diyebilirsiniz ve belki günün birinde elimi sıkma hakkını da kazanırsınız."

Yine Viola'ya bakıyorum. Sesi olmayan birinin deli olup olmadığını nasıl anlarsınız?

Yaşlı kadın kıkırdıyor. "Sen komik birisin, evlat." Ayağa kalkınca, şimdiden büyük bir hayranı olan Manchee yerde yuvarlanıp ona bakmaya başlıyor. "Soruna gelince, akıntı boyunca bigaç günlük mesafede geçilebilcek sığ bi yer var ama her iki yönde de yakın başka köprü yok."

Gözlerini dikmiş bana bakıyor, dudağında belli belirsiz bir gülümseme. Yine Sesimi okuyor olmalı, bunu erkekler yaparken olduğu gibi dürtüklendiğimi hissetmiyorum.

Ve bana bakmaya devam ederken bazı şeylerin farkına varıyor ve onları bir araya getiriyorum. Prentisstown'ın Ses virüsü yüzünden karantina altına alındığı doğru olmalı değil mi? Çünkü burda virüsün öldürmediği bir kadın var, bakışları dostane olsa da aramızdaki mesafeyi koruyor ve geldiğimiz taraftan gelen yabancıları tüfekle karşılıyor.

Eğer bulaşıcı bir hastalık taşıyorsam bu Viola'nın da hastalığa yakalanmış, hatta biz konuşurken yavaş yavaş ölmeye başlamış olduğu anlamına geliyor olabilir, ben de yeni yerleşim yerinde hoş karşılanmam heralde, onlardan uzak durmamı isterler ve bu da her şeyin sonu olur, di mi? Gidecek bir yer bulamadan yolculuğum sona erdi.

"Ah, yerleşim yerinde istenmezsin," diyor kadın. "Hiç *heralde* falan demene gerek yok. Ama," burada bana göz kırpıyor, gerçekten de *göz kırpıyor*, "bilmediğin şey seni öldürmez."

"Bahse var mısın?" diyorum.

Arkasını dönüp geldiği yoldan kayalara tırmanıyor. Tepeye varıp bize dönene kadar ona bakıyoruz.

"Gelmiyonuz mu?" diyor sanki bizi davet etmiş de onu bekletiyormuşuz gibi.

Viola'ya bakıyorum. Kadına sesleniyor, "Yerleşim yerine gitmemiz gerekiyordu." Viola yine bana bakıyor. "İstensek de istenmesek de."

"Ah, oraya varcaksınız elbet, ama sizin gibi iki enciğin ihtiyacı olan şey hele iyi bi uyku ve iyi bi yimek. Bunu körler bile görebilir."

Uyku ve sıcak yemek fikri öyle cazip ki! Bir an için bize silah doğrultmuş biriyle konuşuyor olduğumuzu unutuyorum. Ama sadece bir an için. Çünkü düşünmem gereken başka şeyler var. Kararı ben veriyorum. "Yoldan ayrılmamalıyız," diyorum Viola'ya alçak sesle.

"Nereye gittiğimizi bile bilmiyorum. Sen biliyor musun? Doğruyu söyle?"

"Ben dedi ki..."

"Çiftliğime gelin, güzel bişiler yiyin, sert bir yatakta uyuyun, sabaha gideriz *yerleşim yerine*." Aynen böyle söylüyor, gözlerini iyice açıp vurgulayarak, sanki öyle dediğimiz için bizimle dalga geçiyor.

Hâlâ kıpırdamıyoruz.

"Şöyle düşünün," diyor yaşlı kadın. "Silah var bende." Silahı sallıyor. "Ama gelmenizi *rica ediyom*."

"Neden onunla gitmiyoruz?" diye fısıldıyor Viola. "Sadece bakmak için."

Sesim şaşkınlıkla yükseliyor. "Neye bakmak için?"

"Banyoya ihtiyacım var," diyor. "Uykuya da."

"Benim de, ama peşimizde bissürü adam var ve yıkılan bi köprünün onları durdurmasına izin vermiceklerdir, bu kadın hakkında hiçbi şey bilmiyoz. Belki de katildir?"

"İyi görünüyor." Kadına bakıyor. "Biraz çatlak, ama *tehlikeli* değil gibi."

"Hiçbi şey *gibi* görünmüyor." Şaşkınım ama dürüst davranıyorum. "Sesi olmayan insanlar hiçbi şeye benzemiyo."

Viola bana bakıyor, aniden kaşları çatılıp dudakları birleşiyor.

"*Sen* hariç tabiiki," diyorum.

"Her zaman..." diye konuşmaya başlıyor fakat başını iki yana sallayıp susuyor.

"*Ne* her zaman?" diye fısıldıyorum, Viola'ysa sadece gözlerini kaydırıp kadına dönüyor.

"Bekle," diyor sinirli bir sesle. "Eşyalarımı alayım."

"Hey!" diye sesleniyorum. Hayatını kurtardığımı hatırlamasına ne oldu? "Bi dakka. Yola devam etmeliyiz. Yerleşim yerine gitmeliyiz."

"Yollar asla bi yere hızlı gitmez," diyor kadın. "Bunu bilmiyon mu?"

Viola bir şey söylemeden beş karış suratla çantasını alıyor. Gitmeye hazır, gördüğü ilk Sessiz insanla gitmeye, gelen ilk tatlı çağrıya kanıp beni bırakmaya hazır.

Ve söylemek istemediğim şey aklına gelmiyor.

"Ben *gidemem* Viola," diyorum dişlerimi sıkarak, bunu

söylerken kendimden biraz nefret ediyorum, yüzüm kızarıyor ve bandajlarımdan biri düşüyor. "Bende *virüs* var. Tehlikeliyim."

Bana dönüyor, sesinde bir kesinlik var. "O zaman belki de gelmemelisin."

Ağzım açılıyor. "Bunu yapar mısın? *Öylece* çekip gider misin?"

Viola gözlerini kaçırıyor ama o bişey demeden yaşlı kadın araya giriyor. "Evlat, eğer endişen hastalık bulaştırmaksa, kız arkadaşın yaşlı Hildy ile önden giderken sen de köpeciğinle az geriden gelirsin."

"Manchee!" diye havlıyo Manchee.

"Fark etmez," diyor Viola ve arkasını dönüp yaşlı kadının bulunduğu yere doğru kayalara tırmanmaya başlıyor.

"Ve unutma," diyor kadın, "adım *Hildy*, *yaşlı kadın* değil."

Viola yanına varınca tek kelime etmeden gözden kayboluyolar. Öylece.

"Hildy," diyor Manchee.

"Kapa çeneni."

Peşlerinden gitmekten başka şansım var mı ki?

İşte kayalarla otların arasındaki dar yolda bu şekilde, Viola ile yaşlı Hildy olabildiğince yakın, ben ve Manchee ise kilometrelerce geride, kim bilir hangi tehlikeye doğru ilerliyoruz ve yol boyunca Başkan, Bay Küçük Prentiss ve Aaron'u görecekmişçesine sürekli arkama bakıyorum.

Bilmiyorum. Nasıl bilebilirsin ki? Ben ve Cillian nasıl buna hazır olmamı bekliyor olabilir? Tabiiki de yatak ve sıcak yemek fikri uğrunda vurulmaya değer ancak belki de bu bi tuzaktır ve biz de yakalanacak kadar aptalızdır.

Üstelik peşimizde adamlar var ve koşmamız gerek.

Ama belki sahiden nehri aşmanın başka yolu yoktur.

Hem Hildy bizi zorlayabilecekken bunu yapmadı. Viola da iyi birine benzediğini söyledi, kim bilir belki Sessizler birbirlerini anlayabiliyodur.

Görüyosun? Nasıl bilebilirim ki?

Ve Viola'nın ne dediği *kimin umrunda*?

"Şuraya bak," diyorum Manchee'ye. "Çok iyi anlaşıverdiler. Sanki kayıp akraba falanlar."

"Hildy," diyor Manchee yeniden. Poposuna vurmak için eğiliyorum ama hızlanıp kaçıyor.

Viola ve Hildy konuşuyor, fakat yalnızca kesik kesik kelimeler duyabiliyorum. Ne konuştuklarını bilmiyorum. Normal Sesli insanlar olsaydılar patikada onların ne kadar gerisinde olduğum bişey fark etmezdi, hepimiz aynı anda konuşabilirdik ve sırlarımız da olmazdı.

Ve kimse arkada bırakılmazdı. Kimse eline geçen ilk fırsatta diğerini bi başına bırakmazdı.

Yürümeye devam ediyoruz.

Biraz daha düşünüyorum.

Ve arayı biraz daha açmalarına izin veriyorum.

Ve biraz daha düşünüyorum.

Çünkü zaman geçtikçe her şey yerine oturuyor.

Artık Hildy'i bulduğumuza göre belki Viola'yla o *ilgilenebilir*. Kesinlikle çok sıkıfıkılar öyle di mi? En azından benden farklılar. Belki Hildy ona geldiği yere dönmesi için yardım edebilir. Çünkü benim Prentisstown'dan başka gidecek yerim olmadığı çok açık. Çünkü onu ve karşılaştığım herkesi öldürebilcek bir virüs taşıyorum, sonsuza dek o yerleşim yerine

girmeme engel olacak, hatta koyun ve patateslerle birlikte Hildy'nin ahırında kalmama neden olabilecek bir virüs.

"Buraya kadarmış değil mi Manchee?" Duruyorum, göğsümde bir ağırlık hissediyorum. "Burada hiç Ses yok, tabii ben getirmediğim sürece." Alnımda birikmiş terleri siliyorum. "Gidecek hiçbiyerimiz yok. İleri gidemeyiz. Geri de gidemeyiz."

Bir kayanın üzerine oturup içinde bulunduğum durumun gerçekliğinin farkına varıyorum.

"Hiçbiyere gidemeyiz," diyorum. "Hiçbi şeyimiz kalmadı."

"Şeyimiz Todd," diyerek kuyruğunu sallıyo Manchee.

Bu adil diil.

Bu hiç adil diil.

Ait olduğun tek yer asla geri dönemiyeceğin bi yer.

Ve bu yüzden de hep yalnızsın, sonsuza dek, daima.

Bunu neden yaptın, Ben? Bunu hak edecek kadar kötü ne yaptım?

Kolumla gözlerimi siliyorum.

Keşke Aaron ve Başkan gelip beni *yakalasa.*

Keşke her şey bitiverse.

"Todd?" diye havlıyor Manchee, yanıma gelip yüzümü koklamaya çalışarak.

"Beni rahat bırak," diyerek onu itiyorum.

Hildy ve Viola daha da ilerliyolar ve eğer ayağa kalkmazsam izlerini kaybedicem.

Kalkmıyorum.

Konuşmalarını hâlâ duyabiliyorum, ama sesleri giderek azalıyo, takip ediyo muyum diye dönüp bakmıyolar bile.

Hildy ve küççük kız ve lanet olasıca sızdıran boru ve yine Hildy ve yanan köprü dendiğini duyuyorum.

Ve başımı kaldırıyorum.

Çünkü bu yeni bir ses.

Ve bunu duymuyorum. Yani kulaklarımla duymuyorum.

Hildy ve Viola uzaklaşıyor, ama onlara yaklaşan başka biri var, tokalaşmak için elini uzatan biri.

Sesi merhaba diyen biri.

15

ACI KARDEŞLİĞİ

Bu yaşlı bir adam, onun da elinde tüfek var, ama namlusu yere dönük. Hildy'ye yaklaşırken Sesi yükseliyor, onu selamlamak için sarılıp öperken Sesi hâlâ yüksek, arkasını dönüp dostane bir şekilde tanıştırılmayı bekleyen Viola'ya bakarkense vızıldıyor.

Hildy, Sesi olan bir adamla evli.

Yetişkin, Sesli bir adam.

Ama nasıl?..

"Hey, evlat!" diye bana sesleniyor, Hildy. "Bütün gün orda durup burnunu mu karıştırcan, yoksa akşam yemeği için bize katılcan mı?"

"Yemek, Todd!" diye havlıyo Manchee, o tarafa koşmaya başladı bile.

Ben hiçbi şey düşünmüyorum. *Ne* düşüneceğimi bilemiyorum.

"Başka bir Sesli!" diye bağırıyor yaşlı adam. Viola ve Hildy'nin yanından geçip bana doğru yürüyor. Sesi ışıltılı bir geçit töreni gibi çağlıyor, hem hoş hem nahoş, hem iyi hem kötü hislerle dolu. küçük evlat ve düşen köprüler ve sızdıran boru ve acı kardeşliği ve Hildy, benim Hildy'm. Tüfeği hâlâ elinde ama yaklaşırken tokalaşmak için elini uzatıyor.

Öyle şaşkınım ki sahiden elini sıkıyorum.

"Adım Tam!" Nerdeyse bağırarak konuşuyor. "Peki ya sen kimsin evlat?"

"Todd."

"Tanıştımıza memnun oldum, Todd!" Kolunu omzuma dolayıp beni sürükleyerek patikada ilerliyor. Dengemi sağlamaya çabalarken hiç durmadan konuşarak Hildy ve Viola'ya doğru yürüyor. "Çok uzun zamandır yemeğe misafir gelmediğinden mütevazı kulübemizi mazur görmek zorundasın. Dohuz on yıl oldu ki bu tarafa kimse gelmedi, ama sen hoş geldin! Hepiniz hoş geldiniz!"

Onların yanına varıyoruz ve ben hâlâ ne demem gerektiğini bilmeden Hildy'den Viola'ya, sonra Tam'e ve tekrar Hildy'ye bakıp duruyorum.

Tek isteğim dünyanın mantıklı bir yer olması, bu kadar kötü bişey mi?

"Hiç de değil küçük Todd," diyor Hildy nazikçe.

"Sen Sese nasıl yakalanmadın peki?" diye soruyorum, en sonunda kelimeler zihnimden çıkıp ağzıma ulaşıyor. Sonra yüreğim ağzıma geliyor, öyle ki gözlerimin yuvalarından fırladığını, boğazımın düğümlendiğini hissediyorum, Sesim bembeyaz, umut dolu.

"Bir tedavisi mi var?" diyorum titreyen sesimle. "Bir tedavisi var mı?"

"Eğer tedavisi olsaydı," diyor Tam, hâlâ bağırıyomuş gibi konuşuyor, "beyinciğimin üzerinde yüzüyüzüveren tüm bu çöp yığınını duymanızı ister miydim sence?"

"Eğer istiyosan Tanrı seni korusun," diyor Hildy gülümseyerek.

"Ve ne düşünüyo olduğumu anlayamadıysan Tanrı *sana*

yardım etsin," diyor Tam gülümseyerek, Sesi sevgi dolu. "Hayır, evlat. Bildiğim bi tedavisi yok."

"Haven'da bir tedavi üstünde çalışılıyomuş," diyor Hildy. "En azından insanlar böyle söylüyo."

"Hangi insanlar?" diye soruyor Tam şüpheyle.

"Talia," diyor Hildy. "Susan F. Kız kardeşim."

Tam şışşşşş diye bir ses çıkarıyor. "Ben susuyorum. Dedikodunun dedikodusunun dedikodusu. Kız kardeşinin bırak işe yarar bilgileri, kendi *adını* bile doğru söyleyebilceğine güvenmiyom ben."

"Ama..." diyerek sağa sola bakıyorum, konuyu kapatmak istemiyorum. "Ama o halde sen nasıl hayattasın?" diyorum Hildy'ye. "Ses kadınları öldürür. *Tüm* kadınları."

Hildy ve Tam bakıştıktan sonra Tam'in Sesinde bir şeyler bastırdığını görüyor, hayır, hissediyorum.

"Hayır Todd, evlat," diyor Hildy çok kibarca. "Şu kız arkadaşın Viola'ya da söylediğim gibi. O güvende."

"Güvende mi? Nasıl güvende olabilir?"

"Kadınlar bağışık," diyor Tam. "Şanslılar."

"Hayır, değiller!" Sesim giderek yükseliyor. "Hayır, *değiller*! Prentisstown'daki her kadın Sese yakalandı ve hepsi de bu yüzden *öldü*! *Annem* bu yüzden öldü! Belki Mankların üzerimize saldığı türü sizinkinden daha yeniydi ama..."

"Todd, evlat," diyor Tam beni sakinleştirmek için elini omzuma koyarak.

Silkinerek ondan kurtuluyorum, fakat ne söylemem gerektiğini bilmiyorum. Viola tüm bunlar olurken tek kelime etmedi, bu yüzden şimdi ona bakıyorum. Bana bakmıyor. "Ben bildiğimi bilirim," diyorum, hernekadar bu şimdiye kadar çok sorun yaratmış olsa da.

Bu nasıl *gerçek* olabilir?

Bu nasıl *gerçek* olabilir?

Tam ve Hildy yine bakışıyor. Tam'in Sesini inceliyorum, düşündüklerini gizleme konusunda çok usta. Fakat duyabildiklerimin tümü çok iyi şeyler.

"Prentisstown'ın kötü bir tarihi var, evlat," diyor. "Orada hoş olmayan çok şey oldu."

"Yanılıyosun," diyorum ama sesimden ne konuda yanıldığı hakkında emin olmadığım anlaşılabiliyor.

"Burası yeri değil, Todd," diyor Hildy, Viola'nın sırtını sıvazlayarak. Viola buna hiç itiraz etmiyor. "Yemek yiyip uyumanız gerek. Vi'nin söylediğine göre nerdeyse hiç uyumadan kilometrelerce yürümüşünüz. Karnınızı doyurup dinlenince her şey daha iyi görünür."

"Yani benim yanımda güvende mi?" diye soruyorum, "Vi"ye bakmamaya çalışarak.

"Senin şu Ses hastalığına yakalanmıcağı kesin," diyor Hildy gülümseyerek. "Ama başka konularda güvende olup olmadığını annamak için seni daha iyi tanımak gerek."

Haklı olmasını istiyorum, fakat haksızsın demek de istiyorum ve sonunda hiçbi şey demiyorum.

"Hadi," diyor Tam sessizliği bozarak, "gidip bi güzel ziyafet çekelim."

"Hayır!" diyorum her şeyi yeniden anımsayarak. "*Ziyafet* için vaktimiz yok." Viola'ya bakıyorum. "Peşimizde adamlar var, unuttun heralde. İyiliğimizi düşünmeyen adamlar." Hildy'ye bakıyorum. "Eminim şu ziyafet çok güzel ve..."

"Todd, evlat..." diyor Hildy.

"Ben evlat falan değilim!"

Hildy dudaklarını büzüp gülümsüyor. "Todd, evlat," diyor

yeniden, ama bu kez daha alçak bir sesle. "Nehrin o kısmısındaki hiçbi adam bu tarafa *asla* adım bile atmaz, anmıyo musun?"

"Evet," diyor Tam, "Bu doğru."

Bir ona bir ötekine bakıyorum. "Ama..."

"On yıldan uzun süre o köprünün bekçiliğini yaptım evlat," diyor Hildy, "ve daha öncesinde de yıllarca bakımını yaptım. Köprüyü geçenleri izlemek kişiliğimin bi parçası." Viola'ya bakıyor. "Kimse gelmiyor. Güvendesiniz."

"Evet," diyor Tam bir kez daha, topuklarının üzerinde ileri geri sallanıp duruyor.

"Ama..." diyorum yine, ama Hildy konuşmama izin vermiyor.

"Ziyafet zamanı."

Ve konuşma bitiyor. Viola hâlâ bana bakmıyor, hâlâ kollarını kavuşturmuş durumda. Hildy ona sarılmış, birlikte yürüyolar. Bense yürümeye başlamamı bekleyen Tam'le kalıveriyorum. Artık pek yürümek istediğimi söyleyemem ama herkes gittiği için ben de gidiyorum. Tam ve Hildy'nin gizli patikasında ilerliyoruz, Tam konuşup duruyor, Sesi tüm kasabaya yeter.

"Hildy köprümüzü uçurduğunuzu söylüyor," diyor.

"*Benim* köprüm," diyor önümüzde giden Hildy.

"Onu Hildy inşa etti," diyor Tam bana. "Ama yıllardır kimse kullanmıyodu."

"Hiç kimse mi?" diye sorarken bir an için Prentisstown'dan kaybolan erkekleri, ben büyürken ortadan yok olan onca insanı düşünüyorum. Hiçbiri bu kadar ilerleyememiş.

"Köprü güzel bir mühendislik örneği." Tam beni duymamış gibi konuşmaya devam ediyor, o kadar yüksek sesle konuşuyor ki belki sahiden duymamıştır. "Yıkıldığını duymak üzücü."

"Başka çaremiz yoktu."

"Ah, her zaman başka bi çare vardır evlat, ama duyduğum kadarıyla doğru olanı yapmışınız."

Bisüre sessizce yürüyoruz. "Güvende olduğumuza emin misin?" diye soruyorum.

"Asla *tam* olarak emin olamazsın. Fakat Hildy haklı." Gülümsüyor, bana sanki biraz hüzünlü bir gülümsemeymiş gibi geliyor. "Erkeklerin bu tarafa geçmemesini sağlayan tek şey köprüler değil."

Söylediklerinin doğru olup olmadığını anlamak için Sesini dinlemeye çalışıyorum, ama öyle pürüzsüz ve hoş ki her şey doğru olabilir.

Prentisstown'daki erkeklerinkine hiç benzemiyor.

"Bunu anlamıyorum," hâlâ aynı konudayım. "Bu farklı bir Ses virüsü olmalı."

"Benim Sesim seninkinden farklı mı?" diye soruyor Tam, gerçekten meraklanmış görünüyor.

Ona bakıp bi saniye dinliyorum. Hildy ve Prentisstown ve patatesler ve koyunlar ve yerleşimciler ve sızdıran boru ve Hildy.

"Karını gerçekten de çok düşünüyosun."

"O benim parlayan yıldızım, evlat. Beni çekip çıkarmasa Sesin içinde kaybolup gitmiştim."

"Nasıl yani?" Neden bahsettiğini anlamıyorum. "Savaşa mı katıldın?"

Bu onu durduruyor. Sesi grileşip bulutsuz bir gökyüzü gibi hareketsizleşiyor ve hiçbi şey duyamıyorum.

"Savaştım evlat," diyor. "Ama savaş böyle güneşli ve açık havalarda konuşmak isticeğin bişey değil."

"Neden?"

"Bunu asla öğrenmemen için bildiğim tüm tanrılara dua edeceğim." Elini omzuma koyuyor. Bu kez sakınmıyorum.

"Bunu nasıl yapıyosun?" diye soruyorum.

"Neyi?"

"Sesini dümdüz bir hale getirmeyi, hiçbi şey duyamıyorum."

Gülümsüyor. "Yıllarca şu yaşlı kadından bişeyler saklamaya çalışarak."

"Ben de bu yüzden o kadar iyi duyuyorum," diye sesleniyor Hildy. "O daha iyi saklamaya başladıkça, ben de daha iyi *bulmaya* başlıyorum."

Yine birlikte gülüyolar. Viola'ya kaçamak bakışlar attığımı fark ediyorum, ama o bana bakmıyor ve bir kez daha bakmamak için kendimi zorluyorum.

Patika kayalık bir hal alıyor ve alçak tepeyi tırmandıktan sonra önümüze bir çiftlik çıkıyor. Tepelerle birlikte alçalıp yükselen arazide buğday ve lahana tarlalarının yanı sıra üzerinde birkaç koyun olan bir de çayır var.

"Meraba koyunlar!" diye bağırıyor Tam.

"Koyun!" diyor koyunlar.

Patikanın başında büyükçe bir ahşap kulübe var, tıpkı köprü gibi sağlam ve su geçirmez şekilde inşa edilmiş, sonsuza dek orada öylece durabilirmiş gibi görünüyor.

"Tabii siz havaya uçurmadıkça," diyor Hildy gülerek.

"Denemenizi görmek isterdim," diyor Tam. O da gülüyor.

Her lanet olası şeye gülüp durmalarından sıkılmaya başladım.

Daha sonraysa, çok farklı görünen çiftlik evine geliyoruz.

Kasabamdaki benzin sitasyonu ve kilise gibi metalden, ama onlar kadar haşat olmamış. Yarısı ışıldayan bir yelken gibi gökyüzüne yükseliyor ve en tepesinde duman kusan kıvrımlı bir baca var. Evin diğer yarısıysa metalin üstüne monte edilmiş ahşaptan yapılma, ahır gibi sağlam ama şekli sanki şey gibi...

"Kanat," diyorum.

"Evet, kanat," diyor Tam. "Peki bunlar sence nasıl kanatlar?"

Bidaha bakıyorum. Çiftlik evi gerçekten de bi kuşa benziyor; baca, kafasıyla boynunu oluşturuyor; ışıltılı ön yüzü ve arkaya uzanan ahşap kanatlarıylaysa, suda ya da başka yerde dinlenen bir kuşu andırıyor.

"Bu bir kuğu, Todd evlat," diyor Tam.

"Bir ne?"

"Kuğu."

"Kuğu nedir?" diye soruyorum gözlerimi evden ayırmadan.

Sesindeki anlık şaşkınlığı duyuyorum, fakat hemen ardından üzüntülü bir duraksama olunca dönüp ona bakıyorum. "Neyin var?"

"Bir şey yok evlat," diyor. "Hatıralar işte."

Viola ve Hildy hâlâ önümüzdeler, Viola'nın gözleri iyice açılmış, ağzıysa balıklarınki gibi açılıp kapanıyo.

"Sana demedim mi?" diyor Hildy.

Viola çitlere doğru koşuyor. Evin metal parçalarına, sağına soluna, her yerine bakıyor. Ben de yanına gidip bakıyorum. Söylicek bişeyler bulmak çok zor (kapa çeneni).

"Bu bir kuğuymuş," diyorum en sonunda. "Her ne demekse."

Beni duymazdan gelip Hildy'ye dönüyor. "Bu, Açılım Üç 500'mü?"

"Ne?"

"Daha eski Vi, evlat," diyor Hildy. "A Üç 200."

"Biz A Yedilere kadar ilerledik," diyor Viola.

"Şaşırmadım," diyor Hildy.

"Neden bahsediyosunuz allaşkına?" diyorum. "Kaçılım *neymişne*?"

"Koyun!" diye havlıyo Manchee uzakta bir yerde.

"Yerleşimci gemisi," diyor Hildy, bunu bilmemem onu şaşırtmış gibi. "Açılım Sınıf Üç, Seri 200."

Tek tek yüzlerine bakıyorum. Tam'in Sesinde bir uzay gemisi uçuşuyor, ön gövdesi çiftlik evinin tersyüz edilmiş haline benziyor.

"Ah, evet," diyorum anımsayarak, sanki en başından beri biliyomuş gibi yapıyorum. "Evlerinizi elinizde olanlarla inşa ettiniz."

"Öyle sayılır, evlat," diyor Tam. "Tabii istersen bunları birer sanat eseri olarak da görebilirsin."

"Tabii eğer karın aptal heykellerini ayağa kaldırabilecek bir mühendisse," diyor Hildy.

"Tüm bunları nereden biliyosun?" diye soruyorum Viola'ya.

Gözlerini kaçırıp yere bakıyor.

"Yoksa sen..." derken susuyorum.

Anlıyorum.

Tabiiki de anlıyorum.

Her zaman olduğu gibi çok geç, ama anlıyorum.

"Sen yerleşimcisin," diyorum. "Yeni yerleşimcilerdensin."

Bakışlarını kaçırıp omuz silkiyor.

"Ama şu düşen geminiz, yerleşimci gemisi olamıycak kadar küçük."

"O sadece gözcü gemisiydi. Asıl gemim, Açılım Sınıf 7."

Hiçbi şey demeyen Hildy ve Tam'e bakıyor. Tam'in Sesi ışıltılı ve meraklı. Hildy'den hiçbi şey duyamıyorum. Bir şekilde onun bunu bildiğini, Viola'nın bana değil de ona söylediğini hissediyorum, hernekadar hiç sormamış olsam da kötü bir his bu.

Gökyüzüne bakıyorum.

"Oralarda bir yerde değil mi? Şu Açılım Sınıf 7."

Viola başıyla onaylıyor.

"Daha fazla yerleşimci getiriyosunuz. Yeni Dünya'ya daha çok yerleşimci geliyor."

"Düştüğümüzde hiçbir şey çalışmıyordu," diyor Viola. "Onlarla irtibata geçebilmemin, gelmemeleri için uyarabilmemin yolu yok." Yukarı bakıp güçlükle soluyarak, "*Onları uyarmalısın,*" diyor.

"Bunu kastetmiş olamaz. İmkânı yok."

Viola yüzünü buruşturuyor. "Neden?"

"Kim neyi kastetmiş?" diye soruyor Tam.

"Kaç kişi?" diye soruyorum Viola'ya bakarak, dünyamın değişmeye devam ettiğini hissediyorum. "Kaç tane yerleşimci geliyor."

Viola yanıt vermeden önce derin bir soluk alıyor, bunu Hildy'ye bile söylememiş olduğuna bahse girerim.

"Binlerce," diyor. "Binlerce."

16

ÖZÜR DİLENMEYEN GECE

"Buraya varmaları aylar alır," diyor Hildy bana biraz daha patates püresi verirken. Viola ve ben öyle hızlı yiyoruz ki masada yalnızca Hildy ve Tam konuşuyor.

"Uzay seyahati vidyolarda gördüklerine benzemez," diyor Tam, sakalından et suyu damlatarak. "Bi yerden diğerine gitmek yıllar yıllar yıllar sürer. Eski Dünya'dan Yeni Dünya'ya gitmek bile altmış dört sene sürer."

"*Altmış dört sene mi?*" derken çevreye püre parçaları saçıyorum.

Tam başını sallıyor. "Bu sürenin çoğunda donuk olursun, zaman geçiverir, tabi yolda ölüp kalmazsan."

Viola'ya dönüyorum. "Sen altmış dört yaşında mısın?"

"Altmış dört Eski Dünya senesi," diyor Tam, hesap yapar mış gibi parmaklarını birbirine vurarak. "Bu da... ne oluyor? Yaklaşık elli sekiz, elli dokuz Yeni Dünya..."

Ama Viola başını iki yana sallıyor. "Ben gemide doğdum. Hiç uyumadım."

"Yani ya annen ya da baban bakıcı olmalı," diyor Hildy, turpumsu bir şeyi ısırarak açıklama yapmak için bana dönüyor. "Yani uyanık kalıp gemiyi kontrol edenlerden."

"Babam bakıcıydı," diyor Viola, "ondan önce annesi, daha önce de büyükannesi."

"Bi dakka," diyorum, her zaman olduğu gibi iki adım geriden geliyorum. "Yani Yeni Dünya'da yirmi küsur yıl kaldıysak..."

"Yirmi üç," diyor Tam. "Daha uzunmuş gibi geliyor."

"O halde daha biz buraya varmadan yola çıktın," diyorum, "ya da baban, büyükbaban, her neyse işte o."

Benim düşündüğümü düşünen olup olmadığını görmek için etrafa bakınıyorum. "Neden? Burada ne olduğunu bile bilmeden neden geldin?"

"*İlk* yerleşimciler neden geldi?" diye soruyor Hildy. "İnsanlar neden yaşamak için yeni bir yer arar?"

"Çünkü yaşadığın yer kalmaya değmez," diyor Tam. "Çünkü yaşadığın yer öyle kötüdür ki *gitmen* gerekir."

"Eski Dünya pis, vahşi ve kalabalık," diyor Hildy peçeteyle yüzünü silerek, "insanlar birbirinden nefret ediyor, birbirini öldürüyor, herkes üzgün olmadan kimse mutlu olmuyor. En azından eskiden böyleydi."

"Bunu bilemem," diyor Viola, "Hiç görmedim. Annem ve babam..." Dalıp gidiyor.

Bense hâlâ uzay gemisinde doğmanın nasıl bişey olduğunu düşünüyorum; vay be, sahiden de *uzay gemisi*. Yıldızların arasında uçarken büyümek, nereye istersen gidebilmek, seni istemediği çok açık olan bir gezegene mahkûm olmamak. Her yere gidebilirsin. Eğer bir yer sana uymazsa bir başkasını bulursun. Her yönde sonsuz özgürlük. Dünyada *bundan* daha kıyak bişey olabilir mi?

Masada bir sessizlik olduğunu fark etmiyorum. Hildy yine Viola'nın sırtını sıvazlıyor, Viola'nın gözleriyse ıslak ve yine ileri geri sallanmaya başlamış.

"Ne? Şimdi sorun ne?" diyorum.

Viola yüzünü buruşturup bana bakıyor.

"*Ne?*"

"Bence Vi'nin ana babası hakkında yeterince konuştuk," diyor Hildy usulca. "Bence artık oğlan ve kız evlatların biraz uyku zamanı geldi."

"Ama daha erken," diyorum pencereden dışarı bakarak. Güneş daha tam batmamış bile. "Yerleşim yerine gitmeliyiz."

"*Yerleşim yerinin* adı Uzakdal," diyor Hildy, "ve sabah ilk iş sizi oraya götürücez."

"Fakat o adamlar..."

"Sen doğmadan önce ben burda güvenliği sağlıyodum, evlat," diyor Hildy nazik ancak kesin bir tavırla. "Gelen gelmeyen ne varsa başa çıkarım."

Buna yanıt vermiyorum ve Hildy Sesimi duymazdan geliyor.

"Uzakdal'da ne işiniz var sorabilir miyim?" diyor Tam mısır koçanına uzanırken, sorusunu Sesindekinden daha az meraklı bir şekilde sormaya çalışıyor.

"Sadece oraya gitmemiz gerekiyo," diye yanıtlıyorum.

"İkinizin de mi?"

Viola'ya bakıyorum. Artık ağlamıyor ama yüzü hâlâ kıpkırmızı. Tam'e yanıt vermiyorum.

"Epey iş var," diyor Hildy ayağa kalkıp tabağını alarak. "Eğer aradığınız buysa. Meyveliklerde çalışcak insana hep ihtiyaç olur."

Tam de ayağa kalkıyor ve birlikte masayı toplayarak mutfağa gidince Viola'yla ben yannız kalıyoruz. Mutfakta usulca konuştuklarını duyabiliyoruz, ama Seslerini duyduklarımızı anlayamıcamız kadar gizliyolar.

"Sence gerçekten geceyi burda mı geçirmeliyiz?" diye soruyorum alçak sesle.

Fakat beni sinirli bir fısıltıyla yanıtlıyor, sanki hiç soru sormamışım gibi. "Düşünce ve duygularımın dur durak bilmeden dünyaya dökülmüyor olması bunlardan yoksun olduğum anlamına gelmez."

Şaşkın bir şekilde ona dönüyorum. "*Ne?*"

Sinirli bir şekilde fısıldamaya devam ediyor. "Ne zaman *ah, bu kız boşluktan ibaret* ya da *içinde hiçbir şey yok* ya da *belki kızı bu ikisinin başına atabilirim* diye düşünsen duyuyorum, tamam mı? Düşündüğün her aptalca şeyi duyuyorum, anladın mı? Ve göstermek istediğimden *çok* daha fazlasını anlıyorum."

"Ah, öyle mi?" diye fısıldıyorum, oysa Sesim kesinlikle fısıldamıyor. "*Sen* ne zaman bişey düşünsen ya da bişey hissetsen ben de bunu *duyamıyorum*, böyleyken senin hakkında nasıl bir şey öğrenebilirim söyler misin? Her şeyi saklarsan neler olup bittiğini nasıl bilebilirim?"

"Ben bir şey *saklamıyorum*." Artık dişlerini sıkarak konuşuyor. "Sadece *normal* davranıyorum."

"Burası için normal değil, *Vi*."

"Bunu sen nasıl bilebilirsin ki? Söyledikleri her şeye şaşırdığını duyabiliyorum. Geldiğin yerde okul falan yok muydu senin? *Hiç mi* bir şey öğrenmedin?"

"Hayatta kalmaya çabalıyosan tarih pek de önemli değildir," diyorum sinirli bir şekilde fısıldayarak.

"Tam aksine, asıl *o zaman* çok önemlidir," diyor Hildy masanın yanından. "Ve aranızdaki şu aptal tartışma yorgun olduğunuzu ispatlamaya yetmediyse, hiçbi şey hissedemeyecek kadar yorgunsunuz demektir. Hadi bakalım."

Viola'yla bakışıyoruz ama ayağa kalkıp Hildy'yi takip ederek ortak kullanıma açık büyük bi odaya giriyoruz.

"Todd!" diye havlıyo Manchee odanın köşesinden, Tam'in verdiği kemik hâlâ ağzında.

"Misafir odalarını başka amaçlar için kullanmaya başlıyalı çok oldu," diyor Hildy. "Kanepelerde idare etmek zorundasınız."

Yatakları yapmalarına yardım ederken Viola hâlâ somurtuyor, benimse Sesim kıpkırmızı.

"Şimdi," diyor Hildy işleri halledince. "Birbirinizden özür dileyin."

"Ne?" diyor Viola. "*Neden*?"

"Bunun seni ilgilendirdiğini sanmıyorum," diyorum.

"Asla tartıştıktan sonra uyumayın," diyor Hildy elleri belinde, vazgeçmicekmiş ve birilerinin onu vazgeçirmeye kalkışmasına memnun olmıcakmış gibi görünüyor. "Tabii eğer arkadaş kalmak istiyosanız."

Hiçbi şey demiyoruz.

"O senin hayatını kurtarmadı mı?" diye soruyor Hildy, Viola'ya.

Viola başını öne eğip, "Evet," diyor.

"Evet, kurtardım."

"Ve o da köprüde senin hayatını kurtardı, öyle değil mi?"

Ah.

"Evet," diyor Hildy. "*Ah*. Bunlar size bişey ifade etmiyo mu?"

Hâlâ bişey demiyoruz.

Hildy göğüs geçiriyor. "Pekâlâ. Heralde yetişkinliğe bu kadar yakın iki evlat kendi kendilerine özür dileyebilir." İyi geceler bile dilemeden dışarı çıkıyor.

Birbirimize sırtımızı dönüyoruz. Ayakkabılarımı çıkarıp *kanepelerden* –bildiğimiz divan işte– birinin üzerine serdiğimiz çarşafın altına giriyorum. Çarşafın yumuşaklığı ve ateşin sıcağından gözlerimi kapamak üzereyim.

"Todd?" diyor Viola karşı kanepeden.

Kendime gelir gibi oluyorum. "Ne?"

Bir saniye hiç konuşmuyor, nasıl özür dileyeceğini düşünüyor olmalı.

Ama hayır.

"Uzakdal'a vardığında ne yapman gerektiği hakkında kitabında neler yazıyor?"

Sesim biraz daha hiddetleniyor. "Kitabımın ne dediğini boşver. O benim, bana ait."

"Ormandayken bana haritayı göstermiştin ya. Sonra da bu yerleşim yerine gitmemiz gerektiğini söylemiştin. Altında ne yazdığını hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum tabii."

"Neydi?"

Sesi konuyu kurcalamaya çalışıyormuş gibi değil, en azından öyle algılıyorum, ama öyle olmalı di mi? Kurcalamak.

"Uyu tamam mı?"

"*Uzakdal* yazıyordu," diyor. "Gitmemiz gereken yerin adı."

"Kapa çeneni." Sesim yine hiddetleniyor.

"Bu utanmanı gerektirecek bir şey değil, yani..."

"*Kapa çeneni* dedim."

"Sana yardım edebilirim."

Aniden Manchee'yi kanepeden düşürerek ayağa kalkıyorum. Çarşaf ve yorganımı alıp yemek yediğimiz odaya gidiyo-

rum. Onları yere serip yatıyorum, Viola ve o anlamsız kötücül Sessizliğinden uzak bir oda.

Manchee onunla kalıyor. Tipik Manchee işte.

Gözlerimi kapıyorum ama çok uzun süre uyuyamıyorum.

En sonunda heralde uyuyorum.

Çünkü bir patikadayım, bataklıkta, ama aynı zamanda kasaba ve de çiftliğimiz, Ben, Cillian ve Viola orada, hepsi de, "Burada ne yapıyosun, Todd?" diyor ve Manchee "Todd! Todd!" diye havlıyor ve Ben kolumdan yakalayıp beni kapıdan dışarı sürüklüyor ve Cillian kolunu omzuma atmış beni patika boyunca itekliyor. Viola çiftlik evinin kapısının önüne kamp ateşi kutusunu koymuş, Başkan'ın atları kapıdan içeri dalıp kızı dümdüz ediyolar ve timsah yüzlü Aaron, Ben'in tam arkasında ve ben bağırıyorum, "Hayır!" ve...

Ve yattığım yerde doğrulmuş, ter içindeyim, kalbim deli gibi çarpıyor ve tam üzerimde Başkan'la Aaron'u görmeyi bekliyorum.

Fakat gördüğüm yalnızca Hildy ve şöyle diyor, "Burda ne halt ettiğini sanıyosun?" Kapıda duruyor, sabah güneşi omzunun üzerinden odaya öyle bir ışıltıyla doluyor ki ellerimi kaldırıp gözlerime siper etmek zorunda kalıyorum.

"Daha rahat," diye mırıldanıyorum, ama kalbimin atışı azalmak bilmiyor.

"Eminim öyledir," diyor yeni uyanan Sesimi dinleyerek. "Kahvaltı hazır."

Pastırma kokusu Viola'yla Manchee'yi uyandırıyor. Sabah kakası için Manchee'yi dışarı salarken Viola'yla tek kelime konuşmuyoruz. Yemek yerken Tam geliyor, koyunları beslemeye gitmiş olmalı. Evde olsam ben de aynını yapıyor olurdum.

Evde olsam.

Neyse.

"İç bakalım, evlat," diyor Tam önüme bir fincan kahve koyarak. Asık bir suratla kahvemi içiyorum.

"Dışarda kimse var mı?" diye soruyorum.

"Fısıltı bile yok," diyor Tam. "Üstelik çok güzel bi gün."

Viola'ya bakıyorum ama o bana bakmıyo. Hatta yemeğimizi yerken, yüzümüzü yıkarken, üstümüzü değişip eşyalarımızı toplarken de tek kelime etmiyoruz.

"İkinize de bol şans," diyor Tam, Uzakdal'a gitmek üzere Hildy ile yola çıkmak üzereyken. "Başka kimsesi olmayan iki insanın arkadaş olması her zaman iyidir."

Buna da diycek bişeyimiz yok.

"Hadi evlatlar," diyor Hildy. "Vakit kaybediyoz."

Tekrar patikaya çıkıyoruz, çok geçmeden, köprüye uzanıyor olması gereken bir yolla birleşiyor.

"Bu bir zamanlar Uzakdal'dan Prentisstown'a giden yoldu," diyor Hildy küçük çantasını sırtına takarak. "Ya da o zamanki ismiyle Yeni Elizabeth'e."

"Ne ne ne?" diye soruyorum.

"Prentisstown'ın ismi bir zamanlar Yeni Elizabeth'ti."

"Hayır, asla böyle bi isim olmadı," diyorum kaşlarımı kaldırarak.

Hildy bana bakıyo, kaşlarıyla beni taklit ediyo gibi. "Öyle mi? Yanılmış olmalıyım o halde."

"Kesinlikle," derken ona bakıyorum.

Viola alay edermişçesine gülümseyince, ona kötü kötü bakıyorum.

"Kalabileceğimiz bir yer olacak mı?" diye soruyor Hildy'ye beni görmezden gelerek.

"Sizi kız kardeşime götürücem," diyor Hildy. "Bu sene Başkan Vekili, bilmiyo musunuz?"

"Peki sonra ne yapacağız?" diyorum ayaklarımı sürüyerek yürürken.

"Bu sizin ikinize kalmış," diyor Hildy. "Kendi kaderiniz kendi elinizde olmalı, di mi?"

"Pek öyle olmadı bugüne dek," dediğini duyuyorum Viola'nın ve kendi Sesimdeki kelimelerin nerdeyse aynısı olduğundan başımızı kaldırıp bakışıyoruz.

Neredeyse gülümseyeceğiz. Ama gülümsemiyoruz.

İşte o zaman Sesi duymaya başlıyoruz.

"Ah," diyor Hildy, o da duyuyor olmalı. "Uzakdal."

Yol küçük bir vadiyi tırmanıyor.

Ve işte orada.

Diğer yerleşim yeri. Aslında olmaması gereken diğer yerleşim yeri.

Ben'in gitmemizi istediği yer. Güvende olabileceğimiz yer.

Önce yolun meyveliklerin, bakımlı ağaçların ve suligasyon kanallarının arasından geçerek, hiç şüphe yok ki, nehre dökülen dereye doğru kıvrılarak alçaldığını görüyorum.

Ve her yerde erkeklerle kadınlar var.

Çoğu meyve bahçelerine dağılmış durumda, üstlerinde ağır işçi önlükleri var, erkeklerin kıyafetleri uzun kollu, kadınlarınsa uzun etekleri var, palalarla ananasa benzeyen meyveler kesiyorlar, sepet taşıyorlar ya da suligasyon borularının başında çalışıyorlar.

Erkekler ve kadınlar, kadınlar ve erkekler.

Birkaç düzine erkek, Prentisstown'dan daha az.

Kim bilir kaç tane kadın.

Bambaşka bir yerde yaşıyolar.

Sesleri (ve Sessizlikleri) sis gibi havada asılı.

İki, lütfen ve Bana göre böyle ve Yabani otlar ve Evet diyebilir *demeyebilir de* ve Eğer servis birde bitiyorsa, o zaman ben ve işte böyle, sonu gelmeyen bir dua gibi, amen.

Yolun ortasında durup bir an bakakalıyorum, henüz buraya girmeye hazır değilim.

Çünkü çok garip.

Doğrusunu isterseniz garipten de öte.

Hepsi çok, ne bileyim işte, *sakin*. Sanki arkadaşlarıyla konuşuyolarmış gibi. Rasgele ya da kötü hiçbi şey yok.

Ve kimse bir şey arzulamıyor.

Etrafta hissedebileceğim ne bir arzu ne de özlem var.

"Artık gerçekten de Prentisstown'da değiliz," diye fısıldıyorum Manchee'ye.

Bir saniye bile geçmiyo ki hemen yanımızdaki bir tarladan Prentisstown? dendiğini duyuyorum.

Ve sonra birkaç farklı yerde daha duyuyorum. Prentisstown? ve Prentisstown? ve sonra yakın çevremizdeki meyveliklerde çalışan erkeklerin yaptıkları her neyse bıraktığını fark ediyorum. Ayağa kalkıyorlar. Bize bakıyorlar.

"Hadi," diyor Hildy. "Yürümeye devam. Sadece meraklılar."

Prentisstown kelimesi tarlaları alev gibi sarıyor. Manchee bacaklarıma yanaşıyor. Yürürken her yönden bize bakıyolar. Viola bile yanımıza geliyor.

"Endişelenmeyin," diyor Hildy. "Tanışmak isteyen bissürü insan..."

Lafının ortasında duruveriyor.

Bir adam patikaya çıkıp yolumuzu kesmiş.

Yüz ifadesi hiç de bizimle tanışmak istermiş gibi değil.

"Prentisstown mı?" diyor, Sesi rahatsız edici bir hızla rahatsız edici bir kırmızıya bürünüyor.

"Günaydın, Matthew," diyor Hildy, "Sadece yanımda..."

"Prentisstown," diye yineliyor adam, bu kez soru sormuyor ve Hildy'ye bakmıyor.

Bana bakıyor.

"Burda istenmiyosun," diyor. "Hem de hiç."

Ve elinde görüp görebileceğiniz en büyük pala var.

17

MEYVE BAHÇESİNDEKİ KARŞILAŞMA

Hiç düşünmeden sırt çantamdaki bıçağıma uzanıyorum.

"Bırak onu Todd evlat," diyor Hildy gözlerini adamdan ayırmadan. "Bu iş böyle olmaz."

"Köyümüze ne getirdiğini sanıyosun, Hildy?" diyor adam, palayı kaldırıp indirirken hâlâ bana bakıyor, sesinde şaşkınlık ve...

Yoksa bu *acı mı*?

"Yolunu kaybetmiş bi oğlan evlat, bi de kız evlat," diyor Hildy. "Yana çekil, Matthew."

"Etrafta hiç oğlan evlat göremiyorum," diyor Matthew giderek artan bi sinirle. Boyu çok uzun, omuzları bir öküzünkini andırıyo ve şaşkınlıkla kalkmış kaşlarında pek fazla incelik ya da sabır yok. Yürüyen, konuşan bir fırtınaya benziyor. "Ben Prentisstownlı bir erkek görüyom. Prentisstown pisliği dolu Prentisstown Sesi olan Prentisstownlı bi adam."

"Gördüğün bu değil," diyor Hildy. "Daha iyi bak."

Matthew'un Sesi üzerime çullanmış bile, düşüncelerime sızıp beynimin altını üstüne getirmeye çalışıyor. Sinirli, meraklı ve ateş gibi bir Ses, öyle dengesiz ki nasıl başa çıkabileceğimi bilmiyorum.

"Kanunları biliyosun, Hildy."

Kanunlar mı?

"Kanunlar erkekler içindir," diyor Hildy sakince, sanki orada durmuş havadan sudan konuşuyoruz. Adamın Sesinin nasıl kıpkırmızı kesildiğini göremiyor mu? Sohbet etmek istiyosan aradığın renk kırmızı diildir. "Bu evlat henüz erkek olmadı."

"Hâlâ yirmi sekiz günüm var," diyorum düşünmeden.

"Senin rakamların burda bişey ifade etmez evlat," diye kestirip atıyor Matthew. "Daha kaç günün olduğu umrumda diil."

"Sakin ol, Matthew," diyor Hildy, bence olması gerekenden daha sert konuşuyor. Ne var ki Matthew ona incinmiş gibi bakıp bir adım geriliyor. "Prentisstown'dan kaçan bir evlat o," diyor Hildy, daha yumuşak bir sesle. "Kaçıyor, annadın mı?"

Matthew şüphe içinde önce ona, sonra bana bakarken palasını indiriyor. Birazcık.

"Tıpkı bi zamanlar senin de yaptığın gibi," diyor Hildy.

Ne?

"Sen Prentisstown'dan mısın?" diyiveriyorum.

Pala yine yükseliyor ve Matthew yine öne doğru bir adım atıyor, bu tehdit Manchee'nin havlaması için yeterli oluyor, "Gerile! Gerile! Gerile!"

"Ben *Yeni Elizabeth*'tendim," diye homurdanıyor Matthew sımsıkı kapadığı dişlerinin arasından. "Ben *asla* Prentisstownlı olmadım, evlat, hayır asla, bunu sakın unutmayasın."

Sesi daha netleşiyor. İmkânsız şeyler, çılgın şeyler, elinde değilmiş gibi apar topar hareket ettiğini görüyorum, Bay

Hammar'ın kasabadaki en büyük ve kavgacı oğlanlara izlettirdiği, içinde insanların gerçekten öldüğü ama buna asla tam olarak emin olunamayan vidyolardakilerden bile kötü şeyler görüyorum. Görüntüler ve kelimeler, kan ve çığlıklar ve...

"Kes şunu!" diye bağırıyor Hildy. "Kendine hâkim ol, Matthew Lyle. Kendine hâkim ol, *hemen şimdi.*"

Matthew'un Sesi aniden alçalıyor, ama hâlâ üstümüzden çağlayarak geçiyor, Tam kadar kontrollü olmasa da Prentisstown erkeklerinden çok daha kontrollü.

Fakat bunu aklımdan geçirir geçirmez pala yine yükseliyor. "Kasabamızda o kelimeyi kullanmıycaksın, evlat. Tabi iyiliğini istiyosan."

"Ben hayatta olduğum müddetce misafirlerim tehdit edilemez," diyor Hildy güçlü ve anlaşılır bir şekilde. "Annaşıldı mı?"

Matthew ona bakıyor, başını sallamıyor, evet demiyor, ama hepimiz annadığını annıyoz. Ancak o hiç de mutlu diil. Sesi beni dürtüp duruyor, elinde olsa tokat atıverecek. En sonunda Viola'ya dönüyor.

"Peki ya bu kim?" diyor palayla kızı işaret ederek.

Ve o an yemin ederim ki ne yaptığımı bilmeden hareket ediveriyom.

Bi dakka önce herkesin arkasında dururken, hemen sonra, bıçağımı çekmiş vaziyette Matthew'la Viola'nın arasındayım, Sesim çığ gibi yuvarlanıyor, "Kızdan uzaklaşsan iyi edersin, hem de hemen."

"Todd!" diye bağırıyor Hildy.

Ve "Todd!" diye havlıyor Manchee.

Ve "Todd!" diye bağırıyor Viola.

Ama işte ordayım, bıçak elimde, kalbim en sonunda ne yaptığımı anlamış gibi küt küt çarpıyo.

Geri dönüş yok.

Sizce *bu* nasıl oldu?

"Bunu yapmam için bi sebep göstersene, Prentiss oğlanı," diyor Matthew palayı kaldırarak. "Sadece mantıklı tek bir sebep."

"Yeter!" diyor Hildy.

Bu kez sesinde farklı bir şey var, emir verir gibi, öyle ki Matthew geri çekiliveriyor. Palası hâlâ yukarda, bana bakıyor, Hildy'ye bakıyor, Sesi bir yara gibi zonkluyor.

Sonra yüzü buruşuyor.

Ve aniden ağlamaya başlıyor.

Koca adam sinirli, öfkeli bir şekilde kendini kontrol etmeye çabalıyor, fakat palası elinde çocuk gibi öylece durmuş *ağlıyor*.

Gerçekten de bunu beklemiyodum.

Hildy'nin sesi yumuşuyor. "Bıçağı kaldır, Todd evlat."

Matthew palasını yere atıyor ve burnunu çekip hıçkırıp inlerken bir yandan koluyla gözlerini kapıyor. Viola'ya bakıyorum. Öylece Matthew'a bakıyor, en az benim kadar şaşırmış olsa gerek.

Bıçağı tutan elimi indiriyorum ama bıçağı kaldırmıyorum. Henüz değil.

Matthew derin derin soluyor, Sesi acı dolu, herkesin içinde kontrolünü kaybettiği için öfkesi de hissedilebiliyor. "*Bitmesi* gerekiyordu," diyor hırıltıyla. "*Uzun* zaman önce."

"Biliyorum," diyor Hildy, öne çıkıp kolundan tutuyor.

"Neler oluyor?" diye soruyorum.

"Boşver, Todd evlat," diyor Hildy. "Prentisstown'ın üzücü bir tarihi var."

"Tam de böyle demişti. Sanki bilmiyorum."

Matthew başını kaldırıyor. "Hiçbi şey bilmiyosun, evlat," diyor dişlerinin arasından.

"Bu kadar yeter ama," diyor Hildy. "Bu çocuk düşmanın diil." Gözlerini iyice açıp bana bakıyor.

"Ve bu yüzden de bıçağını kaldırıyor."

Bisüre bıçağı elimde döndürüp durduktan sonra sırt çantama uzanıp yerine koyuyorum. Matthew tekrar bana baktığında gerilemeye başlıyor ve böyle bir adamın kendisine itaat etmesini sağlayan Hildy'nin kim olduğunu düşünüyorum.

"İkisi de kuzu kadar masum, Matthew evlat," diyor Hildy.

"Kimse masum diil," diye kestirip atıyor Matthew, birkaç kez daha burnunu çekip palasını yerden alırken. "Hiç kimse."

Sonra dönüp ardına bile bakmadan meyveliklere doğru yürümeye başlıyor.

Diğer herkes hâlâ bize bakıyor.

"Zamanı gelecek!" diye olduğu yerde dönerek çevredekilere sesleniyor Hildy. "Tanışıp konuşmak için çok vaktimiz olacak!"

Çalışanlar ağaçlarına, sepetlerine ve yaptıkları her neyse ona dönerken ben ve Viola öylece bakıyoruz; bazı bakışlar hâlâ üzerimizde ama çoğu kimse işine dönüyor.

"Buranın lideri falan mısın?" diye soruyorum.

"Falanım, Todd evlat. Hadi bakalım, daha kasabayı görmediniz."

"Ne kanunundan bahsediyodu?"

"Uzun hikâye, evlat. Sonra annatırım."

Küçük vadiye yayılmış meyve bahçelerinin arasından kıvrılarak ilerleyen patika hâlâ erkekler, araçlar ve atların geçebileceği kadar geniş olsa da üzerinde yannızca erkekler var.

"Bu ne tür bir meyve?" diye soruyor Viola. İki kadın ağzına kadar dolu sepetlerle önümüzden geçerken kadınlar bize bakıyor.

"Bi tür ananas," diyor Hildy. "Şeker gibi ve tam bi vitamin deposu."

"Hiç duymadım," diyorum.

"Hayır," diyor Hildy. "Duymuş olamazsın."

Nüfusu elliden fazla olmayan bu yerleşim yeri için çok sayıda ağaç var. "Yalnızca bunu mu yiyosunuz?"

"Tabiiki de diil. Yol üstündeki diğer yerleşim yerleriyle değiş tokuş yapıyoz."

Sesimdeki şaşkınlık öylesine anlaşılır ki Viola gülümsüyor.

"Tüm Yeni Dünya'da sadece iki yerleşim yeri olduğunu düşünmedin di mi?" diye soruyor Hildy.

"Yoo," diyorum yüzümün kızardığını hissederek, "ama diğer tüm yerleşim yerleri savaşta yok olmuştu."

"Hımm," diyor Hildy altdudağını ısırarak, başını sallıyo ama başka bişey demiyo.

"Şu Haven mı?" diyor Viola usulca.

"Ne Haven mı?" diye soruyorum.

"Diğer yerleşim yeri," diyor ama bana bakmadan konuşuyor. "Haven'da Ses hastalığının tedavisi olduğunu söylemiştin."

"Ahh," diye araya giriyo Hildy. "Bu yalnızca dedikodu ve spekülosyon."

"Şu Haven gerçek bi yer mi?" diye soruyorum.

"İlk kurulan yerleşim yeri ve içlerinde en büyüğü," diyor Hildy. "Yeni Dünya'da büyük şehir olarak adlandırılabilecek tek yer. Kilometrelerce uzakta. Bizim gibi köylülere uygun diil."

"Hiç duymadım," diyorum yeniden.

Bu kez kimse bir şey demiyor ve kibarlık yaptıklarını hissediyorum. Matthew ve bıçak olayından bu yana Viola bana pek bakmadı. Dürüst olmak gerekirse, bunun ne anlama geldiğini pek bilemiyorum.

Herkes yürümeye devam ediyor işte.

Uzakdal'da toplamda yedi bina var gibi, Prentisstown'dan daha küçük ve binalar bile çok farklı, sanki Yeni Dünya'dan çıkıp bambaşka bir yere gelmişim gibi.

Yanından geçtiğimiz ilk bina küçük bir taş kilise; temiz, ışıl ışıl ve canlı, Aaron'un vaaz verdiği o karanlık kiliseye hiç benzemiyor. Daha ileride bir bakkal, hemen yanındaysa tamirhane var ama etrafta hiç ağır makine göremiyorum. Füzyon bisikleti bile görmedim. Toplantı salonuna benzeyen bir bina var, bir başka binanın ön kısmına doktor yılanları kazınmış ve depoya benzeyip ahır gibi görünen iki farklı bina daha var.

"Fazla bir şey yok," diyor Hildy. "Fakat evimiz burası."

"Senin evin değil," diyorum. "Sen kasabanın dışında yaşıyorsun."

"Pek çok insan gibi," diyor Hildy. "Ne kadar alışık olsan da evde yanınızca sevdiklerinin Sesini duymak istiyosun. Kasaba biraz gürültülü olabiliyo."

Gürültüyü duyabilmek için dinliyorum ama yine de Prentisstown'la *alakası* yok. Elbette ki Uzakdal'da da Ses var, günlük sıkıcı işlerini yapan erkekler hiçbir anlam ifade etme-

yen şeyler düşünüp duruyor, Tak tak tak ve Düzinesine sadece yedi verirsin ve şunun şarkı söyleyişini dinlesene, dinle yanımız ve bu akşam kümesi tamir etmeliyim ve şimdi düşüverecek; duyduklarım öyle önemsiz ve güvenli ki, alışkın olduğum o kapkara Sesin yanında duş almak gibi kalıyo.

"Ses bazen burda da kararıyor, Todd evlat," diyor Hildy. "Erkekler burda da sinirlenebiliyo. Tabi kadınlar da."

"Bazı insanlar, sürekli olarak erkeklerin Seslerinin dinlenmesinin ayıp olduğunu söyler," diyorum çevreye bakarak.

"Çok doğru, evlat." Gülümsüyor. "Ama henüz erkek olmadığını kendin söyledin."

Kasabanın merkezinden geçiyoruz. Birkaç erkek ve kadın yanımızdan geçiyor, bazıları Hildy'ye şapkasıyla selam verirken, bazıları sadece bize bakıyor.

Ben de onlara bakıyorum.

Dikkatli dinlenirse kadınların nerede oldukları da erkekler kadar açık bir şekilde anlaşılabiliyor. Sesin üstünden akıp geçtiği kayalara benziyolar ve biraz alışınca, Sessizliklerinin nerede olduğu anlaşılabiliyor ve bahse girerim ki şurada durup bisüre dinlesem her binada kaç kadın olduğunu sayabilirim.

Üstelik bunca erkeğin sesine karışınca ne oluyor biliyor musunuz?

Sessizlik o kadar da ıssız gelmiyor.

Ve sonra otların ardından bize bakan küçük insanlar görüyorum.

Çocuklar.

Benden küçük çocuklar.

İlk kez görüyorum.

Elinde sepet taşıyan bir kadın onları görüp elleriyle kışkışlıyor. Kadın aynı anda hem somurtup hem de gülümsüyor ve çocuklar da kıkırdayarak kilisenin bahçesine koşuyor.

Onlara bakıyorum. Göğsümün sıkıştığını hissediyorum.

"Geliyo musun?" diye sesleniyor Hildy.

"Evet," desem de aklım çocukların nereye gittiğinde. Yürümeye başlıyorum fakat hâlâ dönüp dönüp arkama bakıyorum.

Çocuklar. Gerçek çocuklar. Burası çocuklar için yeterince *güvenli* ve Viola'yla birlikte bu iyi görünen kadınlar, erkekler ve çocukların arasında kendimizi evimizde gibi hissedip hissedemeyeceğimizi düşünüyorum. Onun güvende olup olmayacağını merak ediyorum, benim güvende olmadığımsa çok açık.

Güvende olacağına bahse girerim.

Viola'ya bakınca gözlerini kaçırdığını görüyorum.

Hildy bizi Uzakdal'ın en ucundaki binaların arasındaki bir eve götürüyor. Önünde birkaç basamak ve rüzgârda sallanan bir bayrağın olduğu bi bayrak direği var.

Duruyorum.

"Bu Başkan'ın evi," diyorum. "Öyle di mi?"

"Başkan Vekili," diyor Hildy, basamakları çıkarken botları ahşap zeminde tok sesler çıkarıyor. "Kız kardeşim."

"Ve *benim* kız kardeşim," diyor kapıyı açan kadın. Hildy'ye çok benziyor ama biraz daha toplu, daha genç ve daha asık suratlısı.

"Francia," diyor Hildy.

"Hildy," diyor Francia.

Başlarıyla selamlaşıyorlar, ne sarılıyor ne de tokalaşıyorlar, sadece başlarıyla selam veriyorlar.

"Kasabama ne tür bir bela getirdiğini sanıyosun?" diyor Francia bizi süzerek.

"Kasaba artık senin mi oldu?" diyor Hildy gülümseyip kaşlarını kaldırarak. Bize dönüyor. "Matthew Lyle'e de söylediğim gibi, sadece kaçıp sığınabilecekleri güvenli bi yer arayan iki evlat." Kız kardeşine dönüyor. "Ve eğer Uzakdal bir sığınak değilse nedir söyler misin?"

"Ben onlardan bahsetmiyom," diyor Francia kollarını kavuşturup bize bakarak. "Peşlerindeki ordudan bahsediyom."

18

UZAKDAL

"Ordu mu?" derken midemin düğümlendiğini hissediyorum. Viola da benimle aynı anda aynı şeyi söylüyo, ama bu kez hiç de komik değil.

"Ne ordusu?" diyor Hildy kaşlarını çatarak.

"Uzak tarlalardan gelen dedikodulara bakılırsa nehrin öte yanında bi ordu hazırlanıyomuş," diyor Francia. "Atlı adamlar. *Prentisstown*lı adamlar."

Hildy dudaklarını büzüştürüyor. "Sadece *beş* atlı adam. Ordu falan değil. Bu genç evlatların peşine düşen bi grup yanınzca."

Francia ikna olmuşa benzemiyor. Kolların bu kadar sıkı kavuşturulabileceğini bilmezdim.

"Hem zaten nehri geçen köprü de yıkıldı," diye devam ediyor Hildy, "yani Uzakdal'a yakın zamanda kimse gelemez." Tekrar bize bakıyor. "*Ordu,* öyle mi?" diyerek başını iki yana sallıyor. "Sahiden mi?"

"Eğer bir tehdit varsa kardeşim," diyor Francia, "benim görevim..."

Hildy gözlerini yuvarlıyor. "Bana *görev mörev* deme kardeşim," diyerek Francia'nın yanından geçip evin ön kapısını

açıyor. "Senin şu görevini ben *icat* ettim. Hadi evlatlar, içeri girin."

Viola ve ben hareket etmiyoruz. Francia da bizi içeri davet etmiyor. "Todd?" diye havlıyo Manchee.

Derin bir nefes alıp basamakları çıkıyorum. "Nassınız, bağyan?" diyorum.

"*Bayan*," diye fısıldıyor Viola hemen arkamdan.

"Nassınız, bayan?" diye yineliyorum. "Ben Todd. Bu da Viola." Francia'nın kolları hâlâ kavuşmuş durumda, sanki bu konuyla ilgili bir yarışmaya katılmış gibi. "Gerçekten de sadece beş kişi vardı," diyorum ama *ordu* kelimesi Sesimde yankılanıp duruyor.

"Sana öylece güvenmeliyim ha?" diye soruyor Francia. "Kovalanan bi oğlana, öyle mi?" Hâlâ en alt basamakta bekleyen Viola'ya bakıyor. "Kim bilir *neden* kaçıyosundur?"

"Of, kes artık Francia," diyor Hildy, hâlâ kapıyı tutuyor.

Francia arkasını dönüp Hildy'yi kışkışlıyor. "Kendi evime girilmesinden ben sorumluyumdur, teşkür iderim gendim halliderim," dedikten sonra bize dönüyor. "E... hadi geliyosanız gelin."

Ve işte Uzakdal'ın misafirperverliğini ilk kez böyle görüyoruz. İçeri giriyoruz. Francia ve Hildy, kalmak istediğimiz süre boyunca evde bizi yatırabilecek yer olup olmadığını kendi aralarında tartışıp duruyolar. Tartışmayı Hildy kazanıyor ve Francia Viola'yla bana üst katta yan yana iki ayrı küçük oda gösteriyor.

"Köpeğin dışarda yatçak," diyor Francia.

"Ama o..."

"Bu bir soru değildi," diyor Francia odadan çıkarken.

Onu sahanlığa kadar takip ediyorum. Aşağı inerken dönüp bakmıyo bile. Bi dakkadan az bisüre sonra tekrar Hildy ile tartışmaya başladıklarını duyabiliyorum, alçak sesle konuşmaya çalışıyolar. Viola da odasından çıkıp dinliyor. Bisüre orda öylece duruyoruz.

"Ne düşünüyosun?" diye soruyorum.

Bana bakmıyor. Sonra sanki bir anda bakmaya karar verip bakıyor.

"Bilmiyorum," diyor. "*Sen* ne düşünüyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Bizi gördüğüne pek mutlu olmuş sayılmaz, ama uzun süredir ilk kez kendimi bu kadar güvende hissediyorum. En azından çevremizde dört duvar var." Yeniden omuz silkiyorum. "Hem Ben buraya gelmemizi istemişti."

Bu doğru olsa da uygun olup olmadığına emin diilim.

Viola Francia gibi kollarım kavuşturmuş, ama aslında hiç de Francia gibi değil. "Ne demek istediğini biliyorum."

"Yani bence şimdilik idare eder."

"Evet," diyor Viola. "Şimdilik."

"Orada yaptığın şey..." diyor Viola.

"Aptalcaydı," diyorum hiç beklemeden. "Konuşmak istemiyorum."

Yüzüm kızarmaya başladığından geri dönüp odama giriyorum. Orada öylece durup dudaklarımı ısırıyorum. Oda sanki daha büyük birine aitmiş gibi görünüyor. Kokusu da öyle gibi, ama en azından gerçek bir yatak var. Sırt çantamı alıp açıyorum.

Kimsenin beni takip etmediğinden emin olduktan sonra kitabı çıkarıyorum. Haritayı açıp bataklık boyunca nehrin öte yanını işaret eden oklara bakıyorum. Haritada köprü yok fakat yerleşim yeri var. Altında da bişey yazılı.

"Uzol," diyorum kendi kendime. "Uzol dat."

Sanırım Uzakdal olmalı.

Haritanın arkasındaki yazıya bakarken yüksek sesle soluk alıp veriyorum. En aşağıda hâlâ altı çizili olarak *Onları uyarmalısın* (tabiiki de, *tabiiki de*, kapa çeneni) yazılı. Viola'nın söylediği gibi, ama kimi uyarmalı? Uzakdal'ı mı? Hildy'yi mi?

"Ne hakkında?" diyorum. Sayfaları karıştırıyorum, sürüyle karalama var, sayfalar dolusu, kelime üstüne kelime; sanki hiçbi anlam ifade etmeyecek hale gelene dek kâğıda aktarılmış Ses gibi. Herhangi birini *bununla* ilgili olarak nasıl uyarabilirim ki?

"Of, *Ben*," diye mırıldanıyorum. "Ne düşünüyodun ki?"

"Todd?" diye sesleniyor Hildy alt kattan. "Vi?"

Kitabı kapayıp kapağına bakıyorum.

Sonra. Daha sonra sorarım.

Soracağım.

Ama sonra.

Kitabı bırakıp aşağı iniyorum. Viola inmiş bile. Hildy ve yine kollarını kavuşturmuş olan Francia da bekliyorlar.

"Çiftliğime dönmem lazım, evlatlar," diyor Hildy. "Hepmizin iyiliği için çalışmam lazım. Francia bugünnük size bakmayı gabul etti, annaşıp annaşmadığınızı görmek için akşama gelirim."

Viola'yla bakışıyoruz, ikimiz de Hildy'nin gitmesini istemiyoruz.

"Bunun için teşkür ederim," diyor Francia asık suratla. "Kız gardeşim benim hakkımda her ne ağnatmış olursa olsun öcü falan diilim."

"Hakkınızda hiçbi..." derken kendimi durduruyorum, ama Sesim devamını getiriyor. *Bişey söylemedi.*

"Evet, tabi, tipik Hildy işte," diyor Francia Hildy'ye bakarak ama sinirlenmişe benzemiyor. "Şincilik burda kalabilirsiniz. Babamla halam öleli çok oldu ve bu sıralar odaları pek fazla rağbette diil."

Haklıymışım. Yaşlı birinin odası.

"Ama Uzakdal çalışan insanların kasabasıdır." Francia önce bana, sonra Viola'ya, sonra tekrar bana bakıyo. "Bikaç günnüğüne de olsa burda kalmayı hak etmeniz lazım, bu arada da her ne yapçaksanız planlarsınız."

"Emin değiliz," diyor Viola.

"Hıh, her neyse," diyor Francia. "Eğer meyveliklerin ilk bakımından sonraya galırsanız, gitmeniz gereken bir okul olcak."

"Okul mu?" diye soruyorum.

"Okul ve kilise," diyor Hildy. "Tabii eğer o zamana dek galırsanız." Yine Sesimi dinliyor olmalı. "O kadar galcak mısınız?"

Ben hiçbi şey demiyorum, Viola da hiçbi şey demiyor ve Francia yine oflayıp pufluyor.

"Pardon, Bayan Francia?" diyor Viola, Francia Hildy'yle konuşmak için ona doğru dönerken.

"Sadece Francia, evlat. Sorun nedir?"

"Gemime mesaj gönderebileceğim bir yer var mı?"

"Gemin," diyor Francia. "Şu kopkoyu karanlığın içindeki yerleşim gemisi olmasın?" Dudaklarını birleştiriyor. "Hani içinde bissürü insan olan?"

Viola başıyla onaylıyor. "Rapor göndermemiz gerekiyordu. Bulduğumuz şeylerle ilgili."

Viola'nın sesi alçak, bakışlarıysa öyle umut dolu ve hayal kırıklığına açık ki içimi yine o tanıdık üzüntü kaplıyor, derin bir keder gibi tüm Sesleri içine çekiyor, kaybolup gitmişim

gibi hissediyorum. Sallanmamak için kanepeye tutunuyorum.

"Ah, kız evlat," diyor Hildy, sesi yine şüphe uyandıracak kadar sakin. "Gezegeni keşfederken Yeni Dünya'daki bizlerle irtibata geçmeye çalıştınız, di mi?"

"Evet," diye yanıtlıyor Viola. "Yanıt veren olmadı."

Hildy ve Francia bakışıyolar. "Bizim kilise yerleşimcileri olduğumuzu unutuyosun," diyor Francia, "kendi ufak ütopyamızı kurmak için dünyevi şeylerden uzaklaşırız, yaşam mücadelesine girişince o tür aletlerin de çürüyüp gitmesine engel olamadık."

Viola'nın gözleri açılıyor. "Kimseyle iletişim kuramıyor musunuz?"

"Bırak uzayı, diğer *yerleşim yerleri* için bile iletişim cihazımız yok."

"Bizler çiftçiyiz, evlat," diyor Hildy. "Basit bir hayatın peşinde koşan basit çiftçileriz. Bunca yol kat edip buralara gelmemizin tek sebebi buydu. Eski insanların arasında sorun yaratan her şeyden vazgeçmek için." Parmaklarıyla masaya vuruyor. "Ama pek de düşündüğümüz gibi olmadı."

"Başkalarının da olacağını beklemiyorduk," diyor Francia. "Bıraktığımız zamanki Eski Dünya gibi olacağını düşünmüyoduk."

"Yani buraya sıkışıp kaldım, öyle mi?" diye soruyor Viola, sesi biraz titriyor.

"Gemin gelene dek," diye yanıtlıyor Hildy. "Korkarım öyle."

"Ne kadar uzaktalar?" diye soruyor Francia.

"24 hafta sonra bu sisteme girecekler. Dört hafta sonra günberi.[1] Ondan iki hafta sonra da yörünge transferi."

1 Yer yörüngesinin Güneş'e en yakın noktası - Ç.N.

"Üzgünüm evlat," diyor Francia. "Görünüşe bakılırsa yedi ay daha burdasın."

Viola sırtını bize dönüyor, bu yeni haberi sindirmeye çalıştığı çok belli.

Yedi ayda çok şey olabilir.

"Pekâlâ," diyor Hildy neşeli bir ses tonuyla, "Haven'da bissürü farklı şey olduğunu duydum. Füzyon arabaları, şeher sokakları ve gezgez bitmicek kadar çok tükkan. Gerçekten endişelenmeden önce orayı bir denemek isteyebilirsin belki hı?"

Hildy göz ucuyla Francia'ya bakınca, Francia, "Todd evlat? Neden seni ahırda çalıştırmıyoz? Sen çiftlikte yetiştin di mi?" diyor.

"Ama..."

"Çiftlikte yapılması lazım bin tür iş var," diyor Francia, "bunu senin de çok iyi bildiine eminim..."

Francia bu şekilde konuşup durarak beni arka kapıdan çıkarıyor. Omzumun üzerinden arkaya bakınca Hildy'nin Viola'yı teselli etmeye çalıştığını görüyorum, yine duyup anlayamadığım bissürü sözcük havada uçuşuyor.

Francia kapıyı arkamızdan çekip beni ve Manchee'yi anayolun üzerinden, buraya gelirken gördüğümüz o büyük depolardan birine götürüyor. Ön kapısına el arabaları taşıyan adamlar görebiliyorum, bir adam da arabalardaki meyveleri boşaltıyor.

"Burası doğu ambarı," diyor Francia, "takasa hazır olan şeyleri burda depolarız. Bekle."

Gidip arabaları boşaltan adamla bişeyler konuşurken bekliyorum. Bi dakka kadar konuşuyolar ve adamın Sesinde Prentisstown? kelimesiyle hemen ardından gelen duygu selini

apaçık seçebiliyorum. Öncekilerden biraz farklı duygular, fakat tam olarak anlayamadan Francia geri geliyor.

"Ivan arka tarafı süpürebileceğini söylüyor."

"*Süpürmek mi?*" diyorum şaşkınlığa kapılarak. "Çiftlikte işlerin nası yürüdüğünü biliyorum bağyan ve ben..."

"Buna eminim, ama fark ettiysen Prentisstown sevilen yerlerden biri sayılmaz. En iyisi herkes alışmaya başlayana kadar insannardan uzak durman. Annaştık mı?"

Hâlâ sert görünüyor, kollarını kavuşturmuş öylece bana bakıyor ama evet, aslında bu mantıklı, yüzü sevecenmiş gibi görünmese de belki de öyledir.

"Tamam," diyorum.

Francia başıyla onaylayıp beni Ivan'ın yanına götürüyor. Ben yaşlarında, daha kısa, koyu renk saçlı ve kahrolasıca kütükler kadar kalın kolları olan bi adam bu.

"Ivan, bu Todd," diyor Francia.

Tokalaşmak için elimi uzatıyorum. Ivan uzatmıyor. Sadece kötü kötü bakıyor.

"Arkada çalışcaksın," diyor. "Ve köpeğinle birlikte ayak altında dolaşmıcaksın."

Francia bizi yalnız bırakınca Ivan beni içeri alıp bi süpürgeyi işaret ediyor ve ben de çalışmaya başlıyorum. İşte Uzakdal'daki ilk günüm böyle geçiyor: Karanlık bi ambarda tozları süpürüp ara sıra uzaktaki kapıdan görünen ufacık gök maviliğine bakarak.

Ah, ne keyif ama!

"Kaka, Todd," diyor Manchee.

"Burada değil, sakın."

Oldukça büyük bi ambar. Baştan uca 75-80 metre vardır

ve yarıya kadar iğneli çam sepetleriyle dolu. Bir taraf olduğu gibi ince iplerle tutturulmuş, kasa kasa istiflenmiş sebze dolu, bir başka bölümdeyse öğütülmeye hazır buğday balyaları var.

"Bunları başka yerleşim yerlerine mi satıyosunuz?" diye sesleniyorum Ivan'a.

"Sohbet sırası diil," diye yanıt veriyor.

Buna bir şey demiyorum ama elimde olmadan Sesimde pek kibar olmayan şeyler beliriveriyor. Aceleyle süpürme işine geri dönüyorum.

Sabah geçip gidiyor. Ben ve Cillian'ı düşünüyorum. Viola'yı düşünüyorum. Aaron ve Başkan'ı düşünüyorum. *Ordu* kelimesini ve bu kelimenin nasıl midemde kramplara neden olduğunu düşünüyorum.

Bilmiyorum.

Durmamız doğru değilmiş gibi geliyor. Hele hele onca koşuşturmadan sonra.

Herkes burası güvenliymiş gibi davransa da ben emin diilim.

Etrafı süpürürken Manchee ara sıra yanıma gelip kalkan tozların arasındaki böcekleri kovalıyor. Ivan da ben de aramızdaki mesafeyi koruyoruz, ama topladıkları meyveleri bırakmak için kapıya gelen herkesi görebiliyorum, gözlerini kısarak ambarın karanlığına bakıp beni görmeye çalışıyorlar, Prentisstownlı oğlan.

Prentisstown'dan nefret ediyolar, o kadarını anladım. Prentisstown'dan *ben de* nefret ediyorum ama bunun için hepsinden daha çok nedenim var.

Güneş yükseldikçe etrafta olup bitenlerin farkına varmaya başlıyorum. Mesela erkekler de kadınlar da ağır iş yapıyor, kadınlar erkeklerden daha çok emir veriyor. Francia Başkan

Vekili, Hildy de Uzakdal'da sözü geçen biri olduğundan, buranın kadınların yönettiği bir kasaba olduğunu düşünüyorum. Kimi zaman dışarıdan geçerlerken sessizliklerini duyabiliyorum, erkeklerin Seslerinin verdiği tepkiyi de, bazen sinir olsalar da çoğunlukla aldırış etmiyorlar.

Buradaki erkeklerin Sesleri alışkın olduğumdan *çok* daha kontrollü. Prentisstown'da duyduklarım düşünüldüğünde, etrafta bu kadar kadın olunca, havada akla hayale gelmicek şeyler yapan çıplak kadınların uçuşmasını beklerdim. Tabiiki de ara sıra böyle şeyler duyulabiliyor, ne de olsa erkek her yerde erkek, ama çoğu zaman şarkı, dua ya da yapılan işle ilgili düşünceler duyuluyor.

Burada, Uzakdal'da çok sakinler ve bu biraz tedirgin edici.

Ara sıra Viola'yı duymaya (duyamamaya) çalışıyorum.

Ama hiçbi şey yok.

Öğleyin Francia elinde bi sandviç ve bi sürahi suyla çıkageliyor.

"Viola nerede?" diye soruyorum.

"Bişey diil," diyor Francia.

"Ne için?"

"Viola meyve bahçesinde yere düşen meyveleri topluyor," diyor Francia göğüs geçirerek.

Nasıl olduğunu sormak istiyorum ama sormuyorum ve Francia da Sesimi dinlemeyi reddediyor.

"Nası gidiyo?" diye soruyor.

"Kahrolasıca bi süpürge sallamaktan çok daha fazlasını biliyorum."

"Sözlerine dikkat et, evlat. Gerçek iş yapacak bol vaktin olacak."

Fazla kalmıyor, ön kapıya gidip Ivan'la biraz konuştuktan sonra başkan vekilleri gün içinde ne yaparsa onu yapmaya gidiyor.

Bunu söyleyebilir miyim? Hiç mantıklı diil, fakat onu *biraz* sevdim. Belki de bana Cillian'ı ve onun beni deli eden davranışlarını hatırlattığı içindir. Hafıza aptalca bişey, öyle di mi?

İştahla sandviçime bakıyorum ve ilk lokmamı çiğnerken Ivan'ın yaklaştığını duyuyorum.

"Kırıntıları süpürürüm," diyorum.

Ama beni şaşırtarak biraz kaba bir şekilde kahkaha atıyor. "Buna eminim." Kendi sandviçinden bir ısırık alıyor. "Francia bu akşam bir kasaba toplantısı olacağını söylüyor."

"Benle mi ilgili?"

"İkinizle. Sen ve kız. Prentisstown kaçakları."

Sesi garip. Dikkatli ama güçlü, sanki beni inceliyomuş gibi. Hiç düşmanca bir şey duymuyorum, en azından bana karşı, ama içinde *dolaşan* bir şeyler var gibi.

"Herkesle mi tanışcaz?" diye soruyorum.

"Olabilir. Önce senin hakkında konuşcaz."

"Eğer bir oylama olursa," diyorum lokmamı çiğnerken, "heralde kaybederim."

"Hildy senin tarafta," diyor. "Uzakdal'da bu çok şey ağnamına gelir." Lokmasını yutuyor. "Üstelik burdaki insannar iyidir. Daha önce Prentisstown'dan gelenleri kabul ettiğimiz oldu. Çok önceleri, kötü zamanlarda."

"Savaşta mı?"

Bana bakıyor, Sesi bilgimi sınarmış gibi. "Evet," diyor. "Savaşta." Çevreye bakıyor, öylesine bakıyomuş gibi, ama yalnız olup olmadığımızı anlamaya çalıştığını hissediyorum. Tekrar

bana dönüp bakışlarını üzerime dikiyor. Gerçekten bişeyler görmeye çalışan bakışlar bunlar. "Ve hepimiz aynı duyguları taşımıyoz," diyor.

"Ne hakkında?" Bakışlarından da, fısıldayarak konuşmasından da hoşlanmadım.

"Tarih hakkında." Alçak sesle konuşuyor, bakışları hâlâ beni delip geçecekmiş gibi keskin, biraz daha öne eğiliyor.

Ben de geriliyorum. "Ne demek istediğimi anmıyon mu?"

"Hâlâ Prentisstown müttefikleri var," diye fısıldıyor, "şaşırtıcı yerlerde gizleniyorlar."

Sesinde ufak görüntüler beliriyor, Sesi sadece bana yöneltilmiş gibi ve giderek daha net görebiliyorum, parlak şeyler, ıslak şeyler, hızlı şeyler, güneşin vurduğu kızıl...

"Yavrucuklar! Yavrucuklar!" diye havlıyo Manchee. Olduğum yerde zıplıyorum, Ivan bile şaşırıyor ve Sesi yavaşça siliniyor. Manchee havlamaya devam ediyor ve ondan geliyor olamayacak kıkırdamalar duyuyorum. Sesin geldiği yöne bakıyorum.

Bir grup çocuk dizlerinin üstüne çökmüş, kırık bikaç tahtanın arasından gülerek, kahkaha atarak, birbirini itekleyip deliğe yaklaşmaya çalışarak içeri bakıyor.

Beni işaret ediyorlar.

Ve çok küçükler. *Çok* küçükler.

Yani şunlara bi *baksanıza*!

"Defolun sizi küçük fareler!" diye bağırıyor Ivan, ama Sesinde biraz alay var gibi, sanki daha önce gizlediği şeylerin izleri bunlar. Çocuklar koşuşturup kaçarken deliğin ardından kahkahalar duyuluyor.

Ve hepsi bu, gidiyolar.

Sanki onları ben uydurmuşum gibi.

"Yavrucuklar Todd!" diye havlıyo Manchee. "Yavrucuklar!"

"Biliyorum," diyorum başını okşayarak. "Biliyorum."

Ivan ellerini kavuşturuyor. "Öğle yemeği bitmiştir. İşe dönme zamanı." Ambarın ön kapısına gitmeden önce bir kez daha bana uzun uzun bakıyor.

"Bu da neydi?" diye soruyorum Manchee'ye.

"Yavrucuklar," diye mırıldanıp yüzünü elime sürüyor.

Ve sonra akşamüzeri de sabah saatlerinden farksız gelip geçiyor. Yer süpürme, gelip gidenler, sessiz bi su molası, daha fazla yer süpürme.

Bundan sonra ne yapabileceğimizi düşünüyorum. Tabii bunları *biz* olarak yapacaksak. Uzakdal'da bizimle ilgili toplantı yapılacak ve gemisi gelene kadar Viola'nın burda kalmasına izin verecekler, buna hiç şüphe yok, peki ama beni isteyecekler mi?

Ve eğer isterlerse, kalacak mıyım?

Onları uyarmalı mıyım?

Ne zaman kitap aklıma gelse midem yanıyomuş gibi olduğundan sürekli olarak konuyu değiştiriyorum.

Hiç bitmicekmiş gibi gelen bi süre sonra güneş batmaya başlıyor. Artık süpürecek daha başka kahrolasıca yer kalmadı. Tüm ambarı birkaç kez süpürdüm, sepetleri saydım, bi daha saydım, kimse böyle bir şey istememiş olmasına rağmen duvardaki o deliği tamir etmeye çalıştım. Ambardan çıkmanıza izin verilmiyorsa yapacağınız çok az kahrolasıca şey vardır.

"Bu çok doğru, öyle değil mi?" diyor Hildy aniden belirivererek.

"İnsanları böyle korkutmamalısınız," diyorum. "Hepiniz, bütün Sessizler."

"Francia'nın evinde sen ve Viola için biraz yemek var. Niye gidip bişeyler yemiyosun?"

"Siz toplantı yaparken mi?"

"Evet evlat, biz toplantı yaparken," diyor Hildy. "Viola evde zaten, eminim senin payını da yiyodur."

"Aç, Todd!" diye havlıyor Manchee.

"Senin için de mama var köpecik," diyor Hildy onu okşamak için eğilirken. Manchee sırtüstü yatıp göbeğini açıveriyor, itibardan eser yok.

"Şu toplantı neyle ilgili?"

"Ah, yeni gelen yerleşimcilerle. Bu büyük bi haber." Manchee'yi okşarken başını kaldırıp bana bakıyor. "Ve tabi sizi tanıştırmak için. Kasabayı bu fikre alıştırmak için."

"Peki bize *alışacaklar mı*?"

"İnsanlar bilmedikleri şeylerden korkar, Todd evlat," diyor doğrularak. "Bir kere tanıdıktan sonra sorun kalmaz."

"Kalabilecek miyiz?"

"Sanırım. Eğer isterseniz tabi."

Buna yanıt vermiyorum.

"Hadi sen eve git," diyor. "Vakit gelince sizi almaya gelirim."

Sadece başımı sallıyorum ve o da el sallayıp gitgide karanlığa gömülen ambarda kapıya doğru yürümeye başlıyor. Süpürgeyi yerine götürürken ayak seslerim yankılanıyor. Kasabanın toplantı salonuna gelen erkeklerin Sesleriyle kadınların Sessizliklerini duyabiliyorum. Birçok yerden Prentisstown Sesleri geliyor ve tabii benim, Viola'nın ve Hildy'nin ismi.

Ve şunu belirtmeliyim, hernekadar korku ve şüphe dolu Sesler duysam da şiddetli bir şekilde istenmediğimizi hisset-

miyorum. Matthew Lyle tarzı öfkeden çok sorular var.

Ki bu da çok kötü sayılmaz heralde.

"Hadi Manchee. Gidip bişeyler yiyelim."

"Yemek, Todd!" diye havlıyo Manchee ayaklarımın dibinde.

"Acaba Viola'nın günü nasıl geçti?" diyorum kendi kendime.

Ve ambarın ana kapısına doğru yürürken Seslerden birinin kalabalığın mırıltısından sıyrıldığını fark ediyorum.

Seslerin oluşturduğu akıntıdan ayrık bir Ses.

Ambara doğru geliyor.

Hemen kapının önünde.

Ambarın koyu karanlığında duruyorum.

Uzakta kalan kapıda bir gölge beliriyor.

Matthew Lyle.

Ve Sesi şöyle diyor, Hiçbiyere gitmiyosun, evlat.

19

BİR BIÇAĞIN BİRDEN FAZLA SEÇİMİ

"GERİ! GERİ! GERİ!" diye havlamaya başlıyo Manchee.

Ayların ışığı Matthew Lyle'ın palasından yansıyor.

Arkama uzanıyorum. Çalışırken kını gömleğimin altına saklamıştım, bıçağın hâlâ orda olduğunu hissedebiliyorum. Kesinlikle orda. Bıçağı çıkarıp yanımda tutuyorum.

"Bu sefer seni gorucak yaşlı bir gadın yok," diyor Matthew havayı dilimlemek istermişçesine palasını ileri geri sallarken. "Yaptıglarından sonra berisine saklanabilceen etek filan da yok."

"Ben hiçbi şey yapmadım," deyip geri adım atarak, arkamda kalan kapıdan Sesimin görünmesini engellemeye çalışıyorum.

"Fark etmez," diyor Matthew öne doğru ilerlerken. "Bu kasabada kanun denen bişey var."

"Seninle bir sorunum yok," diyorum.

"Ama benim *senle* bir sorunum var, evlat," diyor ve Sesi yükselmeye başlıyor, sinirlendiğini duyabiliyorum, fakat o garip kederi de hissediyorum, neredeyse tadını alabileceğim öfkeli bir *hüzün* bu. Ayrıca gizlemeye çalışsa da gergin, huzursuz da denebilir, olduğu çok açık.

Karanlıkta bir adım daha geriliyorum.

"Ben kötü bi adam diilim," diyor aniden hiç beklenmedik bir şekilde, ama palasını sallamaya da devam ediyor. "Bir karım var. Bir de kızım."

"Masum bir oğlana zarar vermeni istemiceklerdir. Eminim..."

"Kes!" diye bağırıyor ve yutkunduğunu duyabiliyorum.

Buna emin değil. Yapmak üzere olduğu şeyden emin değil.

Burada neler oluyor?

Neden sinirli olduğunu bilmiyorum, ama üzgünüm. Her neyse...

"Bedelini ödemeden önce bilmeni istediğim şey," diyerek ilerliyor, sanki beni dinlememek için kendini zorluyor, "bilmen *gereken* şey, annemin adının Jessica olduğu."

Olduğum yerde duruyorum. "Annayamadım?"

"Annemin adı," diye kükrüyor, "*Jessica*'ydı."

Bu hiçbi şey ifade etmiyor.

"*Ne*? Neden bahsettimi..."

"*Dinle* evlat!" diye bağırıyor. "*Sadece dinle.*"

Ve sonra Sesi açılıyor.

Ve görüyorum...

Görüyorum...

Görüyorum...

Gösterdiklerini görüyorum.

"Bu yalan," diye fısıldıyorum. "Bu kahrolsıca bi yalan."

Yanlış bir şey söylemiş olmalıyım.

Matthew çığlık atarak bana doğru koşmaya başlıyor.

"Koş!" diye Manchee'ye bağırdıktan sonra dönüp arka kapıya doğru kaçıyorum. (Kes sesini, bıçağın palayla başa çıka-

bileceğini mi düşündün?) Matthew'un hâlâ bağırdığını duyabiliyorum, Sesi arkamdan geliyor ve arka kapıya ulaşıp kapıyı açtığımda farkına varıyorum.

Manchee yanımda değil.

Arkamı dönüyorum. Koş dediğimde Manchee diğer tarafa koşup tüm o pek de inandırıcı olmayan saldırganlığıyla Matthew'a doğru atılmış.

"Manchee!" diye bağırıyorum.

Ambar çok karanlık ve önce hırıltılar, havlamalar, tangırtılar, sonraysa Matthew'un acı içinde bağırdığını duyuyorum, ısırılmış olmalı.

Cici köpek, diye düşünüyorum, *kahrolsıca cici köpek.*

Fakat onu bırakıp gidemem, değil mi?

Yeniden karanlığa, Matthew'un zıplayıp durduğu, Manchee'nin pala darbelerinden kaçarken bir yandan da o küçük poposunu yırtarcasına havladığı yere doğru koşuyorum.

"Todd! Todd! Todd!" diye havlıyor.

Beş adım ötedeyim, hâlâ koşuyorum ve tam o anda Matthew iki eliyle birden yere hamle yapıp palanın ucunu ahşap zemine batırıyor. Manchee ciyaklayıp ambarın karanlık bir köşesine kaçıyor, bu sesi acı dışında tarif edebilecek kelime yok.

Çığlık atarak Matthew'a çarpıyorum. Uçup tek vücut halinde yerde yuvarlanıyoruz. Acıyor, ama Matthew'un üzerine düştüğüm için sorun yok.

Ayrılınca acı içinde bağırdığını duyuyorum. Hemen ayağa kalkıyorum, bıçak elimde, ondan birkaç metre ötedeyim, arka kapıdan epey uzaklaştım, ön kapıyla aramdaysa Matthew var. Manchee'nin karanlıkta inlediğini duyabiliyorum.

Köy tarafından toplantı yerine doğru artan bir Ses duyabiliyorum, ama şimdi bunu düşünmenin sırası değil.

"Seni öldürmekten korkmuyorum," derken Seslerimizin boğuşmadan dolayı anlaşılmaz hale gelmiş olduğunu umuyorum.

"Kulübe hoş geldin," diyerek palasına doğru hamle yapıyor. İlk çekişte çıkaramıyor, ikincisinde de. Fırsattan istifade edip karanlığa dalarak Manchee'yi arıyorum.

"Manchee?" diye seslenerek çılgınca meyve sepetleriyle balyaların arasına bakıyorum. Hâlâ Matthew'un palasını çıkarmaya uğraştığını ve dışarıdaki Seslerin yükseldiğini duyabiliyorum.

"Todd?" diye bir ses geliyor karanlıktan. Sebze yığınlarının yanından, duvara doğru açılmış ufak bir delikten geliyor. "Manchee?" diye seslenip başımı uzatıyorum.

Hemen arkama bakıyorum.

Matthew son bir gayretle palayı saplandığı yerden çıkarıyor.

"Todd?" diyor Manchee, aklı karışmış ve korkmuş. "Todd?"

Ve işte Matthew geliyor, ağır adımlarla, sanki artık acele etmesine gerek yokmuş gibi, Sesi hiçbir tartışmaya aman vermez şekilde dalga dalga yayılarak geliyor.

Başka çarem yok. O ufak deliğe doğru büzüşüp bıçağı uzatıyorum.

"Giderim," diyorum yüksek bir sesle. "Köpeğimi almama izin ver, sonra giderim."

"Bunun için çok geç," diyor Matthew, yaklaşıyor.

"Bunu yapmak istemiyorsun. Bunu *hissedebiliyorum*."

"Kapa çeneni."

"Lütfen," diyerek bıçağı sallıyorum. "Sana zarar vermek istemiyorum."

"Endişeli bir halim var mı evlat?"

Yakın, daha yakın, adım adım.

Dışardan bir yerden bir gürültü geliyor. İnsanlar koşuyor, bağırıyor ama ikimizin de umrunda değil.

Kendimi deliğe doğru iyice itiyorum ancak yeterince geniş değil. Kaçabilecek bir yer görmek için çevreye bakıyorum.

Fazla bişey yok.

Bıçağım halletmek zorunda. Harekete geçmeli, bir *palaya* karşı bile olsa.

"Todd?"

"Endişelenme, Manchee," diyorum. "Her şey yoluna girecek."

Bir köpeğin neye inanacağını kim bilebilir ki?

Matthew artık neredeyse üzerimizde.

Bıçağı sıkıca kavrıyorum.

Matthew bir metre önümde duruyor, öyle yakın ki karanlıkta gözlerinin ışıdığını görebiliyorum.

"Jessica," diyor.

Palayı başının üzerine kaldırıyor.

Sakınıp bıçağımı kaldırıyorum, kendimi hazırlıyorum.

Ama duraksıyor.

Duraksıyor.

Tanıdık bi şekilde hem de.

Ve bu yeterli oluyor.

Köprüde kullanılan malzemelerle aynı olmaması için bildiğim tüm duaları okuyarak bıçağımı yay çizecek şekilde savurunca, sebze kasalarını tutan ipleri kesiveriyorum (teşekkürler, çok teşekkürler). Diğer ipler de ağırlığın kaymasıyla kopunca sebze kasaları gürültüyle yuvarlanmaya başlarken eğilip ellerimle başımı koruyorum.

Patırtıları ve Matthew'un "off" sesini duyduğumda başımı kaldırınca, palayı düşürmüş, sebze kasalarının arasına gömülmüş olduğunu görüyorum. Ayağa kalkıp palaya tekme vurarak uzaklaştırdıktan sonra, Manchee'yi bulmak üzere arkamı dönüyorum.

Devrilmiş yığının arkasında, karanlık bi köşeye sığınmış. Hemen yanına koşuyorum.

"Todd?" diyor yanma gelince. "Kuyruk, Todd?"

"Manchee?" Öyle karanlık ki görebilmek için yanma eğilmem gerekiyor. Kuyruğu eskisinin üçte ikisi boyunda, her yer kan içinde, ama hâlâ kuyruğunu sallamaya çalışıyor.

"Ahh, Todd?"

"İyileşeceksin, Manchee," diyorum. Sesim sadece kuyruğu olduğunu görmenin rahatlığıyla ağlamaklı. "Seni hemen iyileştiricez."

"İyi mi, Todd?"

"Ben iyiyim," diyerek başını okşuyorum. Elimi ısırıyor, ama elinde olmadığını biliyorum, çok acı çekiyor. Özür dilemek için elimi yaladıktan sonra yine ısırıyor. "Ahh, Todd," diyor.

"Todd Hewitt!" Ambarın ön kapısından adımın seslenildiğini duyuyorum.

Francia.

"Buradayım!" diye bağırarak ayağa kalkıyorum. "Ben iyiyim. Matthew delirdi..."

Ama duruyorum çünkü beni dinlemiyor.

"Saklanmalısın, Todd evlat," diyor Francia alelacele. "İçeri..."

Sebze yığının arasında yatan Matthew'u görünce duruyor.

"Neler oldu?" diye sorarken sebze kasalarını Matthew'un üzerinden alıp hâlâ nefes alıp almadığına bakmaya çalışıyor.

Palayı gösteriyorum. "İşte *bu* oldu."

Francia önce palaya, sonra bana bakıyor, yüzünde anlayamadığım bir ifade var. Matthew'un yaşayıp yaşamadığını bilmiyorum ve asla da öğrenemeyeceğim.

"Saldırıya uğradık, evlat," diyor doğrularak.

"*Ne* oldu?"

"Erkekler. Prentisstownlı erkekler. Şu peşinizdeki grup. Kasabaya saldırıyor."

Yüreğimin ağzıma geldiğini hissediyorum.

"Olamaz," diyorum. Sonra tekrarlıyorum, "Olamaz."

Francia hâlâ bana bakıyor, kim bilir neler düşünüyor.

"Bizi onlara teslim etmeyin," diyerek gerilemeye başlıyorum. "Bizi öldürürler."

Francia'nın suratı asılıyor. "Nasıl bi kadın olduğumu düşünüyosun?"

"Bilmiyorum, bütün sorun da bu."

"Seni onlara teslim *etmicem*. Buna *söz* veriyorum. Viola'yı da. Hatta kasaba toplantısı yarıda kesildiğinde sizi bu gelecek tehlikeden nasıl koruyacağımızı kararlaştırmaya çalışıyoduk." Matthew'a bakıyor. "Tabi bu tutamayacağımız bi söz de olabilir."

"Viola nerede?"

"Evde," diyor Francia aniden hareketlenerek. "Hadi. Seni buradan çıkarmalıyız."

"Bekle." Kasaların arkasına geçip Manchee'yi kuyruğunu yalarken buluyorum. Bana bakıp havlıyo, hiçbir anlama gelmeyen bir havlama. "Şimdi seni kaldırıcam. Beni çok sert ısırmamaya çalış, tamam mı?"

"Tamam, Todd," diye inliyor, kuyruğunu her sallayışında acıyla havlıyor.

Eğilip onu göbeğinden kavrayarak kaldırıyorum. Acıyla havlayıp bileğimi ısırıyor, sonra yalıyor.

"Önemli diil," diyerek onu sarsmadan tutmaya çalışıyorum.

Francia ambar kapısında beni bekliyor, birlikte ana caddeye çıkıyoruz.

Her tarafta insanlar koşuşuyor. Meyve bahçelerine koşan silahlı erkeklerle kadınlar ve çocukları (işte yine ortaya çıktılar) evlere sokmaya çalışan daha başka kadınlar görüyorum. Uzaktan silah ve bağırış çağırış sesleri geliyor.

"Hildy nerede?" diye soruyorum.

Francia yanıt vermiyor. Evin giriş kapısına varıyoruz.

"Çarpışmaya gitti," diyor bana bakmadan kapıyı açarak. "Önce onun çiftliğine ulaşmış olmalılar. Tam hâlâ ordaydı."

"Olamaz," diyorum yine, sanki benim *olamazlarım* bir işe yarayacakmış gibi.

Biz içeri girerken Viola bir hışım üst kattan iniyor.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" diyor handiyse bağırarak, hangimizle konuştuğunu kestiremiyorum. Manchee'yi görünce nefesi kesiliyor.

"Bandajlar," diyorum. "Şu kıyak olanlardan bikaç tane."

Başını sallayıp yine yukarı çıkıyor.

"Siz ikiniz burada kalın," diyor Francia. "Ne duyarsanız duyun dışarı çıkmayın."

"Ama kaçmamız gerek!" diyorum, artık hiçbi şey anlayamıyorum. "Burdan kaçmamız lazım!"

"Hayır, Todd evlat. Prentisstown'ın sizi istemesi onları sizden uzak tutmamız için yeterli nedendir."

"Ama silahlılar..."

"Biz de öyle. Hiçbi Prentisstown eşkıyası *kasabamızı* alamaz."

Viola merdivenlerden inerken çantasında bandaj arıyor.

"Francia!.." diye sesleniyorum.

"Burada kalın," diyor. "Sizi korucaz. *İkinizi de.*"

Anlaştığımızı görmek istermiş gibi uzun uzun baktıktan sonra dönüp kapıdan çıkıyor.

Bir an öylece kalakaldıktan sonra Manchee inleyince onu yere indirmek zorunda kalıyorum. Viola çantasından kare bir bandajla ufak neşterini çıkarıyor.

"Bunlar köpeklerde işe yarar mı bilemiyorum," diyor.

"Hiç yoktan iyidir."

Ufak bir parça kesiyor ve yaralı kuyruğun etrafına sararken Manchee'nin başını tutmak zorunda kalıyorum. Viola yarayı sarana kadar hırlıyor, özür diliyor, sonra yine hırlayıp yine özür diliyor. Onu bırakır bırakmaz yaralı yeri yalamaya başlıyor.

"Kes şunu," diyorum.

"Kaşıntı," diyor Manchee.

"Aptal köpek." Kulaklarını kaşıyorum. "Kahrolsıca aptal köpek."

Viola da onu okşayarak yalanmasını engellemeye çalışıyor.

"Sence güvende miyiz?" diye soruyor.

"Bilmiyorum."

Yine silah sesleri duyuluyor. İrkiliyoruz. Bağıran insanlar var. Ve Sesler.

"Bu başladığından beri Hildy'yi görmedim," diyor Viola.

"Biliyorum."

Manchee'yi sevmeye devam ederken yine bi sessizlik oluyor. Kasabanın tepelerindeki meyve bahçelerinden anlaşılmayan sesler duyuluyor.

Her şey çok uzakta, sanki hiç olmuyomuş gibi.

"Francia'nın söylediğine göre nehrin ana kolunu izleyince Haven'ı bulabilirmişsin," diyor Viola.

Ona bakıyorum. Bunun ne anlama geldiğini anlayıp anlayamadığımı kestiremiyorum.

Sanırım anladım.

"Gitmek istiyosun," diyorum.

"Vazgeçmeyecekler. Çevremizdeki insanları tehlikeye sokuyoruz. Buraya kadar geldiler, sence bundan sonra da gelmeye devam etmeyecekler mi?"

Evet. Ben de böyle düşünüyorum. Söylemiyorum ama böyle düşünüyorum.

"Ama bizi koruyabileceklerini söylediler."

"Buna inanıyor musun?"

Buna da yanıt vermiyorum. Aklıma Matthew Lyle geliyor.

"Artık burada güvende olduğumuzu düşünmüyorum," diyor.

"Artık *hiçbir yerde* güvende olduğumuzu düşünmüyorum," diyorum. "Neresi olursa olsun."

"Gemimle iletişim kurmam lazım, Todd," diyor yalvarırcasına. "Benden haber bekliyorlar."

"Bunu yapmak için öylece bilinmeyenin ortasına atılmak mı istiyosun?"

"Sen de bunu istiyorsun. Hissedebiliyorum." Bakışlarını kaçırıyor. "Birlikte gidebilsek..."

Ona bakıyorum, söylediklerini *anlamaya* çalışıyorum, gerçeği ve doğruyu.

Tek yaptığı bana bakmak.

Bu da yetiyor zaten.

"Gidelim," diyorum.

Tek kelime etmeden alelacele toplanıyoruz. Sırt çantamı takıyorum, o da çantasını omzuna asıyor, Manchee ayaklanıyor ve arka kapıdan çıkıveriyoruz. Bu kadar basit işte, gidiyoruz. Uzakdal artık çok daha güvende, buna hiç şüphe yok, peki ya biz? Hildy ve Francia'nın verdikleri sözlerden sonra gitmek zor.

Ama gidiyoruz. Gidiyoruz işte.

En azından bu kararı *biz* verdik. İnsanların benim için neler yapacaklarını duymamayı tercih ederim, iyilik yapmak isteseler bile.

Hava kararmış, her iki ay da ışıl ışıl parlıyor. Tüm kasabanın dikkati ardımızda kaldı, bizi durdurabilecek kimse yok. Kasabanın içinden geçen dereyi aşan küçük bir köprü var. "Haven ne kadar uzakta?" diye fısıldıyorum köprüden geçerken.

"Epey uzak," diye fısıldıyor Viola.

"Bu epey ne kadar oluyo?"

Bisüre yanıt vermiyor.

"Ne kadar *uzakta*?" diye soruyorum yeniden.

"Yürüyerek birkaç hafta," diye yanıtlıyo bana bakmadan.

"Birkaç *hafta mı*?"

"Başka nereye gidebiliriz ki?"

Buna da ben yanıt veremeyince yürümeye devam ediyoruz.

Dereyi aştıktan sonra yol vadinin uzak tepelerinden birine tırmanmaya başlıyor. Kasabadan mümkün olduğunca hızlı çıkabilmek için önce bu yolu izledikten sonra güneye inip nehri takip etmeye karar veriyoruz. Ben'in haritası Uzakdal'da sona eriyor, artık gideceğimiz istikameti kestirebilmek için tek şansımız nehir.

Uzakdal'dan kaçarken aklımıza o kadar çok soru geliyor ki! Yanıtlarını asla öğrenemiceğimiz bissürü soru: Neden Başkan birkaç adamla kilometrelerce yol kat edip kahrolsıca bir kasabaya saldırmak istedi? Neden hâlâ peşimizdeler? Neden bu kadar önemliyiz? Ve Hildy'ye ne oldu?

Ve Matthew Lyle'ı öldürdüm mü?

Ve Sesiyle gösterdiği şeyler gerçekten doğru muydu?

Prentisstown'ın asıl tarihi o muydu?

"Asıl tarihi *ne miydi*?" diye soruyor Viola hızlı hızlı yürürken.

"Hiçbi şey. Beni dinlemeyi de kes."

Vadinin ötesindeki tepenin zirvesine vardığımızda yankılanan silah sesleri duyuyoruz. Durup bakıyoruz.

Ve görüyoruz.

Tanrım, evet, görüyoruz.

"Aman Tanrım," diyor Viola.

İki ayın aydınlattığı vadi, Uzakdal'ın binalarından, meyve bahçelerinin olduğu tepelere kadar ışıl ışıl parlıyor.

Uzakdallı erkek ve kadınların o tepeden aşağı doğru indiğini görüyoruz.

Geri çekiliyolar.

Ve tepede beş, on, on beş atlı adam var.

Hemen arkalarında da silahlı beş sıra adam, muhtemelen Başkan'ın emrindeki atlıların hemen arkasında ilerliyorlar.

Küçük bir grup değil. Kesinlikle değil.

"Tüm Prentisstown burda," diyorum, her şey ayağımın altından kayıp gidiyomuş gibi hissediyorum. "Prentisstown'daki tüm kahrolsıca erkekler burda."

Bu da Uzakdal'ın nıfısının neredeyse üç katı demek.

Üç kat fazla silah.

Silah sesleri duyuyoruz ve evlerine doğru koşan Uzakdallı erkeklerle kadınların yere yığıldığını görüyoruz.

Kasabayı kolayca ele geçirecekler. Bir saate kalmaz.

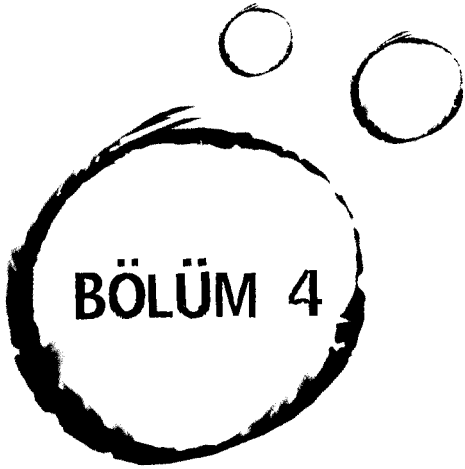
Çünkü söylenenler doğruymuş. Yani Francia'nın duydukları.

Söylenenler doğruymuş.

Bu bir ordu.

Koca bir ordu.

Peşimizde koca bir ordu var.

BÖLÜM 4

20

ORDU DOLUSU ADAM

Otların arkasına saklanıyoruz, karanlık da olsa, ordu vadinin öte yanında da olsa, burada olduğumuzu bilmiyor olsalar da ve onca karmaşanın içinde Sesimi duymalarına imkân olmasa da saklanıyoruz. Siz de olsanız böyle yapardınız.

"Dürbünün karanlıkta görebiliyo mu?" diye fısıldıyorum.

Viola yanıt vermek yerine çantasından dürbünü çıkarıp vadiye bakıyor. "Neler oluyor?" diye soruyor dürbünün üzerindeki düğmelere basarken. "Kim bu adamlar?"

"Prentisstown," diyorum elimi uzatarak. "Kahrolsıca kasabadaki herkes gelmiş."

"Nasıl herkes olabilir ki?" Birkaç saniye daha baktıktan sonra dürbünü uzatıyor. "Bu çok anlamsız."

"Bi de bana sor." Dürbünün gece ayarı tüm vadiyi yeşile kesiyor. Bayır aşağı dörtnala koşup, kasabaya girerken sağa sola ateş eden atlı adamlar görüyorum, geri çekilirken ateş eden, yere düşen, ölen Uzakdallıları görüyorum. Prentisstown ordusu esir almaya istekli görünmüyor.

"Buradan gitmeliyiz, Todd," diyor Viola.

"Evet," diyerek dürbünle bakmaya devam ediyorum.

Her yer yemyeşilken yüzleri kestirmek güç. Görüntüyü nasıl yaklaştıracağımı bulana dek düğmelere basıyorum.

İlk tanıdığım kişi Bay Küçük Prentiss oluyor, en önde, ateş edecek hiçbi şey yoksa tüfeğini havaya doğrultup ateş ediyor. Sonra Bay Morgan ve Bay Collins'i görüyorum, birkaç Uzakdallı erkeği depolara doğru kovalarken arkalarından ateş ediyolar. Bay O'Hare de orada, tabii Başkan'ın her zamanki adamları da, Bay Edwin, Bay Henratty, Bay Sullivan. Ve işte Bay Hammar, küçük çocukları uzaklaştırmaya çalışan kadınlara arkadan ateş ederken yüzünde beliren yemyeşil gülümseme bu mesafeden bile kötücül. Başımı çevirmek zorunda kalıyorum, yoksa midem bomboş olmasına rağmen kusacağım.

Kasabaya yürüyerek girenler de var. En öndekini tanıyorum, dükkân sahibi Bay Phelps. Bu çok tuhaf, çünkü hiçbi zaman ordudan hoşlanmamıştı. Sonra Dr. Baldwin var. Ve Bay Fox. En iyi sütçümüz Bay Cardiff. Ve Başkan kitapları yasakladığında, yakılacak en çok kitabı olan Bay Tate. Kasabanın buğdayını öğüten, hep alçak sesle konuşan ve Prentisstown'daki oğlanların doğum günlerinde onlara ahşap oyuncaklar yapan Bay Kearney.

Bu insanların orduda ne işi var?

"Todd," diyor Viola kolumdan çekerek.

Yürüyenler pek de memnun değiller sanırım. Suratları asık, bakışlarındaysa korku var. Bay Hammar'dan farklı olarak tüm hislerini kaybetmiş gibi görünüyorlar.

Ama yine de ilerliyolar. Yine de ateş ediyolar. Kapılara tekme atıyolar.

"Şu Bay Gillooly. Kendi etini bile kesemez."

"*Todd*," diyor Viola ve otların arasından çıktığını hissediyorum. "Hadi *gidelim*."

Neler oluyor? Evet Prentisstown düşünebileceğiniz en berbat yerdi, ama nasıl oldu da bir anda koca bir *orduya* dönüştü? Prentisstownlı erkeklerden bazıları gerçekten çok kötü, ama hepsi değil. *Hepsi* değil. Bay Gillooly'nin elinde tüfek oluşu öyle tuhaf bir görüntü ki ona bakmak bile gözlerimi acıtıyor.

Ve sonra aradığım yanıtı görüyorum.

Başkan Prentiss! Silahı bile yok, bir eli atının dizginlerinde, diğer eliyse yanında, akşamüstü gezintisine çıkmış gibi kasabaya giriyor. Uzakdal bozgununu sanki pek de eğlenceli olmayan bir vidyo izlermiş gibi izliyor, her şeyi diğerlerine yaptırıyor, ama kontrolün elinde olduğu öyle açık ki kimse ondan kılını kıpırdatmasını dahi istiyemez.

Nasıl oluyor da bu kadar insana istediğini yaptırabiliyor?

Ayrıca kurşun geçirmez mi ki bu kadar korkusuzca ilerleyebiliyor?

"Todd," diyor Viola hemen arkamdan. "Bak, sensiz giderim."

"Hayır, gitmezsin. Bi saniye."

Çünkü hâlâ oradan oraya bakıyorum, di mi? Kasabaya giriyolar ve çok geçmeden Viola'yla benim orada olmadığımızı öğrenip peşimize düşecekler, ama ben bir Prentisstownlıdan diğerine bakıyorum, çünkü bilmem lazım.

Bilmeliyim.

Yakıp yıkarlarken tek tek her birine bakıyorum. Bay Wallace, Bay Asbjornsen, Bay St. James, Bay Belgraves, yaşlı Bay Smith, genç Bay Smith, Dokuz Parmaklı Bay Smith, hatta Bay Marjoribanks bile sendeleyip sallanarak ilerliyor ama yine de ilerliyo işte. Bir Prentisstown erkeğinden diğerine bakıyorum ve baktıklarımı tanıdıkça kalbim yerinden fırlıcakmış gibi oluyor.

"Orada değiller," diyorum nerdeyse kendi kendime.

"Kim orada değil?" diye soruyor Viola.

"Değil!" diye havlıyor Manchee kuyruğunu yalayarak.

Orada değiller.

Ben ve Cillian orda değil.

Bu tabiiki de harika, di mi? *Tabiiki de* katillerin arasında değiller. Diğer tüm Prentisstown erkekleri buradayken onlar *tabiiki de* yok. Olamazlar. Asla, her ne olursa olsun.

İyi adamlar, *müthiş* adamlar, her ikisi de, Cillian bile.

Ama tabii bu doğruysa, o halde diğeri de doğru olmalı, öyle di mi?

Burada değillerse, sonsuza dek burada olmıcakları anlamına gelir.

İşte al sana bi ders.

Sonrasında kötü bişey olmayan iyi bişey yoktur zaten.

Umarım en iyi şekilde çarpışmışlardır.

Dürbünü indirip kolumla gözlerimi sildikten sonra dürbünü Viola'ya verip doğruluyorum, "Hadi gidelim."

Dürbünü alırken yerinde duramıyor, bir an önce gitmek istediği çok açık ama sonra, "Üzgünüm," diyor. Sesimi dinlemiş olmalı.

"Daha önce olmamış bişey diil," diyorum yere bakarken, bir yandan da sırt çantamı düzeltiyorum. "Hadi, başımızı daha çok belaya sokmadan gidelim."

Tepenin zirvesine uzanan patikaya çıkıp başım önde hızlı hızlı ilerlemeye başlıyorum. Viola hemen arkamda, Manchee'yse koşarken durup durup kuyruğunu yalıyor.

Fazla ilerlemeden Viola hızlanıp yanıma geliyor. "Onu gördün mü?" diyor nefes nefese.

"Aaron'u mu?"

Başını sallayarak onaylıyor.

"Hayır. Görmedim. Oysa en önde olacağını düşünürdüm."

Hızla ilerlerken sessizce bunun ne anlama geldiğini düşünüyoruz.

Vadinin bu tarafında yol daha geniş ve tepe boyunca kıvrılıp bükülen yolun karanlık kısımlarından ilerlemeye gayret ediyoruz. Ayların ışığı gölgelerimizi yola vuracak kadar aydınlatıyor, bir şeyden kaçarken insana her yer fazla aydınlık geliyor. Prentisstown'da gece görüş dürbünü görmemiştim, ama ordu da görmemiştim, bu yüzden her ikimiz de içgüdüsel olarak eğilerek koşuyoruz. Manchee önümüzde, yeri koklayarak koşarken sanki nereye gittiğimizi biliyomuş gibi, "Bu yöne! Bu yöne!" diye havlıyor.

Sonra tepenin zirvesinde yol ikiye ayrılıyor.

Bir bu eksikti.

"Şaka gibi," diyorum.

Yolun biri sola, diğeri sağa gidiyor.

(*İkiye* ayrılıyor işte!)

"Uzakdal'daki dere sağa doğru akıyordu," diyor Viola, "köprüyü geçtikten sonra da ana nehir hep sağımızda kalmıştı, yani oraya dönmek istiyorsak sağa sapmalıyız."

"Ama sanki soldaki yol daha çok kullanılmış gibi," diyorum. Gerçekten de öyle. Soldaki yol daha pürüzsüz ve düz, at arabalarının geçtiği yollara benziyor. Sağ yol daha dar ve her iki tarafında da otlar var, üstelik *gece* olmasına rağmen tozlu olduğu anlaşılabiliyor. "Francia yolun çatallaşmasıyla ilgili bişey söylemiş miydi?" Dönüp vadiye bakıyorum.

"Hayır," diyor Viola, o da arkasına bakıyor. "Sadece Haven'ın ilk yerleşim yeri olduğunu ve insanlar batıya doğru gittikçe

nehir boyunca yeni yerleşim yerlerinin kurulduğunu söyledi. Prentisstown en uzaktaki. Uzakdal'sa ondan bir önceki."

"Sanırsam bu nehre gidiyor," diyerek sağdaki yolu işaret ediyorum, sonra soldakini işaret ederek, "Bu da heralde düz bir çizgi gibi Haven'a gidiyodur," diyorum.

"Sence hangisine saptığımızı düşünecekler?"

"Karar vermeliyiz. Hem de çok çabuk."

"Sağa," diyerek onaylamamı beklermişçesine bana bakıyor. "Sağa mı?"

Yankılanan bir BOM sesi olduğumuz yerde zıplamamıza neden oluyor. Uzakdal'ın üzeri kopkoyu bir duman tabakasıyla kaplı. Bütün gün çalıştığım ambar alev alev yanıyor.

Belki de sola saparsak hikâyemiz değişir, bizi bekleyen kötü şeyler olmaz, belki, sola saparsak bizi mutluluk, sımsıcak yerler ve sevdiğimiz insanlar bekliyodur, belki Ses yoktur, ama sessiz de değildir, bissürü yiyecek vardır ve kimse ölmüyodur, kimse asla ama asla ölmüyodur.

Belki.

Ama buna şüpheliyim.

Şanslı biri sayılmam.

"Sağ," diyorum. "Sağ da olabilir."

Sağa sapıyoruz, Manchee dizimizin dibinde, gece ve yol önümüzde uzanıyor, arkamızdaysa bir ordu ve felaket var, yan yana koşuyoruz, ben ve Viola.

Koşamayacak hale gelene kadar koşuyoruz, sonra tekrar koşabilene kadar hızlı yürüyoruz. Çok geçmeden Uzakdal'ın sesleri duyulmaz oluyor, sessizliği yalnızca ayak seslerimiz, benim Sesim ve Manchee'nin havlamaları bozuyor. Etrafta gece mahlukları varsa bile onları korkutup kaçırıyoruz.

Bu iyi bir şey.

"Bir sonraki yerleşim yeri neresi?" diye soruyorum neredeyse yarım saatlik bir koşma-yürüme maratonundan sonra. "Francia bişey söyledi mi?"

"Parlayan Fener," diyor Viola nefes nefese. "Ya da Parlak Işık. *Yanan* Işık. Yanan Fener?"

"Çok yardımcı oldun."

"Dur." Patikada durup iki büklüm eğilerek soluklanıyor. Ben de duruyorum. "Susadım."

Eee? dercesine ellerimi iki yana açıp havaya kaldırıyorum. "Ben de?" diyorum. "Sende su var mı?"

Kaşlarını kaldırıp bana bakıyor. "Off."

"Şimdiye kadar hep nehri takip ettik."

"O halde yine bulsak iyi olur."

"Bence de." Derin bir nefes alıyorum ve yine koşmaya başlıyoruz.

"Todd," diyor beni durdurarak. "Düşündüm de..."

"Evet?"

"Yanan Işık ya da her neyse?"

"N'olmuş?"

"Düşünecek olursan," üzgün ve tedirgin bir sesle tekrarlıyor, "düşünecek olursan, Uzakdal'a bir ordu gelmesine neden olduk."

Çatlayan dudaklarımı yalıyorum. Ağzıma toz tadı geliyor. Ne demeye çalıştığını anlıyorum.

"*Onları uyarmalısın*," diyor usulca karanlığa doğru. "Üzgünüm, ama..."

"Başka bir yerleşim yerine gidemeyiz," diye tamamlıyorum.

"Sanıyorum öyle."

"Haven'a kadar olmaz."

"Haven'a kadar olmaz," diye tekrarlıyor, "ve umarım Haven bir orduyla başa çıkabilecek kadar büyüktür."

Hepsi bu öyleyse. Artık tamamen bir başımızayız. Gerçekten ve kesinlikle. Ben, Viola, Manchee, bize yannızca karanlık eşlik ediyor. Yolun sonuna varana dek bize yardım edebilecek kimse yok, tabii şimdiye kadar ki şanssızlığımızı düşünecek olursak yolun sonunda da olmayabilir.

Gözlerimi kapıyorum.

Ben Todd Hewitt, diye düşünüyorum. *Gece yarısı olunca erkek olmama yirmi yedi gün kalacak. Annemle babamın oğluyum, huzur içinde yatsınlar. Ben ve Cillian'ın oğluyum, huzur içi...*

Ben Todd Hewitt.

"Ben Viola Eade."

Gözlerimi açıyorum. Elini uzatmış.

"Benim soyadım. Eade. E-A-D-E."

Birkaç saniye ona ve havada asılı duran eline baktıktan sonra uzanıp elini sıkıyorum ve hemen bırakıyorum.

Çantamı yerleştirmek için omuzlarımı oynatıyorum. Bıçağın orda olduğunu hissetmek için arkaya uzanıyorum. Nefes nefese kalmış zavallı yarım-kuyruk Manchee'ye baktıktan sonra Viola'yla göz göze geliyoruz.

"Viola Eade," diyorum ve başıyla onaylıyor.

Sonra da gecenin karanlığına karışıyoruz.

21

UÇSUZ BUCAKSIZ DÜNYA

"Nasıl bu kadar uzak olabilir?" diye soruyor Viola. "Çok mantıksız."

"*Mantıklı* olmasını mı bekliyodun ki?"

Suratı asılıyor. Benim de. Yorgunuz ve giderek daha da yoruluyoruz, Uzakdal'da gördüklerimizi düşünmemeye çalışıyoruz ve bütün gece koşmuşuz gibi hissetmemize rağmen hâlâ nehir yok. Giderek yanlış yola saptığımız fikrine kapılıyorum, öyleyse de yapacak bişey yok, çünkü artık geri dönemeyiz.

"*Geri* dönemeyiz," diye mırıldandığını duyuyorum Viola'nın.

Gözlerimi iyice açıp ona dönüyorum. "Bu iki nedenden ötürü yanlış," diyorum. "Birincisi, sürekli insanların Seslerini dinlersen buralarda pek hoş karşılanmazsın."

Kollarını kavuşturup omuzlarını kaldırıyor. "Peki ya ikincisi?"

"İkincisi de istediğim gibi konuşurum."

"Evet, öyle de yapıyorsun."

Sesim yükselmeye başlıyor ve derin bir nefes alıyorum, ama "Şışşş," diyor ve arkama bakarken ay ışığında gözleri parlıyor.

Akan suyun sesi.

"Nehir!" diye havlıyor Manchee.

Koşup yolu takip ederek dönüyoruz, yokuş aşağı koşup tekrar dönüyoruz ve işte nehir orda, en son gördüğümüze kıyasla daha geniş, daha düz ve daha yavaş akıyor, ama yine de ıpıslak. Hiçbi şey söylemeden suyun kenarında dizlerimizin üzerine çöküp içmeye başlıyoruz, Manchee de göbeğine kadar suya girip dilini şapırdata şapırdata içiyor.

Viola hemen yanımda, Sessizliği de. İki yönlü bişey bu. Burada, bir yerleşim yerindeki Seslerden uzakta yalnız başımızayken Sesimi ne kadar açık ve net duyabiliyorsa, ben de Sessizliğini güçlü bir kükreme gibi duyup derin bir üzüntü misali beni kendine çektiğini hissediyorum. Yüzümü Sessizliğine gömüp hiçliğin içinde sonsuza dek kaybolup gitmek istiyorum sanki.

Bu çok rahatlatıcı olurdu. Hem de çok.

"Seni *duymadan* edemiyorum," diyerek ayağa kalkıp çantasını açıyor. "Hele de etraf sessizse ve yalnızca ikimiz varsak."

"Ben de seni bi türlü duymayı başaramıyorum," diyorum. "Etraf nasıl olursa olsun." Manchee'ye ıslık çalıyorum. "Sudan çık. Yılan olabilir."

Bandaj çıkana kadar poposunu suyun altında sallayıp duruyor. Sonra sudan çıkıp hemen kuyruğunu yalamaya başlıyor.

"Şuna bir bakayım," diyorum. "Todd!" diye havlayarak önce izin verse de elimi uzatırken kuyruğunu kıvırıp kaçırıyor. Yavaşça kuyruğunu elime alıyorum. Manchee, "Kuyruk, kuyruk," diye kendi kendine mırıldanıp duruyor.

"Bak sen şuna! Bandaj köpeklerde işe yarıyor."

Viola çantasından, disk şeklinde, ne olduğunu anlamadığım şeyler çıkarıyor. Başparmağını içlerine sokunca büyüyüp su şişesi oluyolar. Nehrin kenarında diz çöküp her ikisini de doldurduktan sonra birini bana fırlatıyor.

"Teşekkürler," diyorum ona bakmamaya çalışarak.

Şişesini silip kuruluyor. Bir müddet daha nehrin kenarında duruyoruz ve şişeyi çantasına geri koyarkenki sessizliğinden söylemesi zor bir şeyler söylemeye çalıştığını anlıyorum.

"Lütfen yanlış anlama," diyor bana bakarak, "ama sanırım artık haritanın üzerindeki notu okusam iyi olur."

Karanlıkta kızarmaya başladığımı ve tartışmaya hazırlandığımı hissediyorum.

Fakat sonra iç çekiyorum. Yorgunum, vakit geç oldu ve *yine* koşuyoruz, üstelik haklı, di mi? Yalnızca inadım ona karşı çıkmama neden olabilir.

Çantamı yere koyup kitabı çıkardıktan sonra kapağının iç kısmından haritayı alıyorum. Ona bakmadan uzatıyorum. Çantasından fenerini çıkarıp kâğıda, Ben'in mesajının olduğu yere tutuyor. Yüksek sesle okumaya başlaması beni şaşırtıyor, sanki Ben'in sesi Prentisstown'dan bana kadar ulaşıp yumruk gibi göğsüme vuruyor.

"*Köprüyü geçip nehri takip ederek yerleşim yerine git,*" diye okuyor. "*Adı Uzakdal ve oradaki insanlar misafirperver davranacaktır.*"

"Öyle de oldu," diyorum. "Bazıları hariç."

Okumaya devam ediyor, "*Tarihimizle ilgili bilmediğin şeyler var, Todd ve bunun için üzgünüm, ama bunları bilmen seni tehlikeye sokardı. Tek şansın masumluğun.*"

Kızarmaya başladığımı hissediyorum, neyse ki etraf çok karanlık.

"*Annenin kitabı sana daha fazlasını anlatacaktır, fakat öte yandan dünyanın geri kalanı da uyarılmalı, Todd. Prentisstown harekete geçti. Yıllardır planlanan bir şey bu, yalnızca Prentisstown'daki son oğlanın da erkek olması bekleniyor.*" Bana bakıyor. "Bu sen misin?"

"Benim. En küçük oğlan bendim. 27 gün sonra on üçüme giricem ve Prentisstown kanunlarına göre resmi olarak erkek olucam."

Ve Ben'in bana gösterdiği şeyi düşünmeden edemiyorum.

Bir oğlanın nasıl...

Çabucak başka şeyler düşünüp konuşmaya başlıyorum, "Ama beni beklemeleriyle ilgili ne kastettiği hakkında *hiç* fikrim yok."

"*Başkan Uzakdal'ı almayı planlıyor ve kim bilir daha neler. Sillian ve ben...*"

"Cillian," diye düzeltiyorum. "C sesiyle."

"*Cillian ve ben bunu mümkün olduğunca engellemeye çalışacağız, ama durdurmamız imkânsız. Uzakdal tehlikede ve onları uyarman gerek. Sakın, sakın, ama sakın unutma ki seni kendi oğlumuz gibi seviyoruz ve gitmeni istemek yapmamız gereken en zor şey olacak. Eğer mümkün olursa seni yeniden göreceğiz, ancak önce mümkün olduğunca hızlı bir şekilde Uzakdal'a gitmen ve oraya varınca da onları uyarman gerekiyor. Ben.*" Viola bana bakıyor. "Son kısmın altı çizili."

"Biliyorum."

Sonra bi dakka boyunca susuyoruz. Havada suçluluk kokusu var, ama belki de yannızca ben böyle düşünüyorumdur.

Karşındaki kişi Sessiz olunca nasıl annayabilirsin ki?

"Benim hatam," diyorum. "Hepsi benim hatam."

Viola notu içinden tekrar okuyor. "Sana *söylemeleri* gerekirdi," diyor. "Okumanı beklemek yerine, yani senin..."

"Bana söylemiş olsalar Prentisstown'daki herkes Sesimde bunu duyar ve bildiğimi anlardı. Onlardan önce yola çıkma avantajımızı da kaybederdik." Gözlerinin içine bakıp başımı çeviriyorum. "Notu okuyabilecek birine vermeliydim işte, hepsi bu. Ben iyi bir adam." Alçak sesle ekliyorum. "Adamdı."

Haritayı katlayıp bana geri veriyor. Artık işimize yaramayacak olsa da dikkatlice yerine yerleştiriyorum.

"Senin için okuyabilirim," diyor Viola. "Annenin kitabını. Tabii eğer istersen."

Kitabı çantaya koyarken sırtım hâlâ ona dönük. "Gitmeliyiz," diyorum. "Burada yeterince vakit kaybettik."

"Todd..."

"Peşimizde bir ordu var. Okuma zamanı değil."

Böylelikle yine yola koyulup elimizden geldiğince koşarak ilerliyoruz, ama güneş doğarken yavaşlıyoruz, yorgunuz ve üşüyoruz, çalışarak geçen bir günden sonra hiç uyumadık ve peşimizde bir ordu olmasına rağmen güçlükle yürüyebiliyoruz.

Ama yürüyoruz, hem de bütün sabah. Yol umduğumuz gibi nehrin yanından ilerliyor ve zemin giderek düzleşiyor, çimenlikler alçak tepelere ve oradan daha yüksek tepeleri aşıp kuzeye, daha ötedeki dağlara uzanıyor.

Her yer yaban. Ne bir çit, ne bir tarla, ne de bir yerleşim yeri ya da insanların varlığına dair, izlediğimiz patika dışında, bir işaret var. Bu bir bakıma iyi ama aynı zamanda çok garip.

Eğer Yeni Dünya tamamen yok olmadıysa, herkes nerede?

"Sence bu doğru mu?" diye soruyorum bi ıssız dönemeçten diğerine ilerlerken. "Sence doğru yönde mi gidiyoruz?"

Viola düşünceli düşünceli oflayıp pufluyor. "Babam şöyle derdi: *Sadece ileri gidilebilir, Vi, sadece öne ve öteye.*"

"Sadece ileri gidilebilir," diye tekrarlıyorum.

"Öne ve öteye," diye ekliyor Viola.

"Nasıl biriydi? Yani baban?"

Yola bakıyor ve yüzünde ufak bir gülümseme olduğunu görebiliyorum. "Taze ekmek kokardı," diyor ve başka hiçbi şey söylemeden yürümeye devam ediyor.

Böyle böyle, sabah yerini öğleden sonraya bırakıyor. Koşabildiğimizde koşuyor, koşamadığımızda hızlı yürüyoruz ve yanımızca ilerliyemicek duruma geldiğimizde dinleniyoruz. Nehir dümdüz ve sakin, aynı çevresindeki kahverengi, yeşil arazi gibi. Gökte, çok yukarılarda, av peşindeki mavi kartalların süzüldüğünü görebiliyorum; tek yaşam belirtisi de onlar.

"Bomboş bir gezegen," diyor Viola hızlı bir öğle yemeği için mola verdiğimizde. Doğal bir savağa bakan kayalara dayanmış dinleniyor.

"Ah, epey doludur aslında," diyorum peynirimi gevelerken. "İnan bana."

"Sana *inanıyorum*. Sadece insanların neden buraya yerleşmek isteyebileceğini anladığımı belirtmeye çalıştım. Çiftçilik için elverişli çok fazla verimli toprak var, yeni bir hayat kurmak için çok uygun bir yer."

Çiğnemeye devam ediyorum. "İnsanlar yanılabilir."

Boynunu ovuyor ve muhtemelen savağın altında yaşayan köstebeklerin kokusunu alan Manchee'ye bakıyor.

"Burada neden on üç yaşında erkek olunuyor?" diye soruyor.

Şaşırarak ona bakıyorum. "Ne?"

"Şu not. Kasabada en son oğlanın da erkek olmasının beklenmesi." Bana bakıyor. "Neden bekleniyor?"

"Yeni Dünya'da hep böyle olmuş. Kutsal Kitap'a uygun olmalı. Aaron bunu hep, Bilgi Ağacı'ndan yiyerek masumiyetten günaha geçiş olarak sembolize ederdi."

Tuhaf tuhaf bakıyor. "Bu çok aşırı değil mi?"

Omuz silkiyorum. "Ben'in söylediğine göre, ıssız bir gezegende yaşayan bir grup insanın mümkün olan en fazla sayıda yetişkine ihtiyacı vardır, bu yüzden de on üç yaşında gerçek sorumluluklar üstlenmeye başlanılır." Bir taş alıp nehre atıyorum. "Bana sorma. Tek bildiğim on üç olduğu. On üç aylık on üç yıl."

"*On üç* ay mı?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak.

Başımı sallayarak onaylıyorum.

"Bir yılda on iki ay vardır," diyor.

"Hayır. On üç."

"Belki *burada* değil, ama benim geldiğim yerde on iki."

"Yeni Dünya yılında on üç ay vardır," derken nedense kendimi aptal gibi hissediyorum.

Bir şeyler anlamaya çalışıyomuş gibi yukarı bakıyor. "Yani bu gezegende günlerin ya da ayların ne kadar sürdüğüne bağlı olarak... şu anda on dört yaşında bile olabilirsin."

"Burada işler öyle yürümüyor," diyorum sinirlenerek, duyduklarım pek hoşuma gitmiyor. "On üçüme yirmi yedi gün sonra basacağım."

"Aslında on dört yıl *bir* ay," diyor hâlâ hesap yaparak. "Burada *herhangi* birinin yaşı nasıl anlaşılır..."

"Doğum günüme yirmi yedi gün var," diyorum kestirip atarak. Ayağa kalkıp sırt çantamı takıyorum. "Hadi. Konuşarak çok vakit kaybettik."

İlk medenniyet işaretlerini güneş ağaçların ardında kaybolmaya başladığında görüyoruz: Nehrin kıyısında terk edilmiş bir su değirmeni, çatısı kim bilir kaç yıl önce yanıp kül olmuş. O kadar uzun zamandır yürüyoruz ki artık konuşmuyoruz, tehlikelere karşı çevremizi incelemiyoruz, sadece, içine girip çantalarımızı duvarın kenarına fırlattığımız gibi, sanki şimdiye dek yattığımız en yumuşak yatakmış gibi yere uzanıyoruz. Hiç yoruluyomuş gibi görünmeyen Manchee sağa sola koşturup çatlak tahtaların arasında bulduğu her ota arka ayağını kaldırmakla meşgul.

"Ayaklarım," diyerek pabuçlarımı çıkarırken beş, hatta *altı* farklı yerin su toplamış olduğunu görüyorum.

Viola da karşı duvarın dibinde oflayıp pufluyor. "Uyumalıyız," diyor. "Ne olursa olsun."

"Biliyorum."

Bana bakıyor. "Gelirlerse duyarsın, değil mi?"

"Duyarım. Kesinlikle duyarım."

Nöbetleşe uyumaya karar veriyoruz. Önce onun uyuyabileceğini söylüyorum ve Viola iyi geceler bile diyemeden uykuya dalıyor. Gün batarken uyumasını izliyorum. Hildy'nin evinde az da olsa yaptığımız temizlik çoktan silinip gitmiş. Ben de onun gibi görünüyor olmalıyım, yüzü toz içinde, gözlerinin altında kara torbacıklar var, tırnaklarının içiyse pislik dolu.

Düşünmeye başlıyorum.

Onu sadece üç gündür tanıyorum, değil mi? Tüm yaşamımda yalnızca üç kahrolsıca gün, ama sanki daha önce olanlar hiç olmamış, her şey kocaman bir yalanmış gibi hissediyorum. Hayır *gibi* değil, gerçekten *öyle* ve asıl yaşam bu, hiçbir güvence ya da yanıt bulamadan koşmak, hiç durmadan hareket etmek.

Bir yudum su içip cırcırböceklerinin **seks, seks, seks** diye ötüşlerini dinlerken, şu üç günün öncesinde *onun* yaşamının nasıl olduğunu düşünüyorum. Mesela bir uzay gemisinde büyümek nasıl bişeydi? Farklı hiç kimsenin olmadığı, sınırları asla aşılamıcak bir yer.

Prentisstown gibi bir yerde yaşarken kaybolursan bi daha asla geri gelemezsin.

Dönüp ona bakıyorum. Ama oradan *çıkmış*, değil mi? Kaza yapan o küçük uzay gemisinde anne ve babasıyla yedi *ay* yaşamış.

Bu nasıl bişey acaba?

"Yerel saha araştırmaları yapıp iniş için en uygun yeri tespit etmek amacıyla keşif gemileri kullanılır," diyor hiç kıpırdamadan. "Hiç durmayan bir Ses varken insanlar nasıl uyuyabiliyor?"

"Alışıyosun. Ama neden bu kadar uzun? Neden yedi ay?"

"İlk kampı kurmak bu kadar sürüyor." Bitkin bir şekilde gözlerini eliyle kapıyor. "Ben, annem ve babam, gemilerin iniş yapıp ilk kampın kurulabileceği en iyi yeri bulmak için gönderilmiştik, sonrasında da yeni gelecek yerleşimcilerin ihtiyaç duyacağı acil şeyleri inşa etmeye başlayacaktık. Kontrol kulesi, yiyecek deposu, klinik gibi." Parmaklarının arasından bana bakıyor. "Standart prosedürler."

"Yeni Dünya'da hiç kontrol kulesi görmedim."

Bunun üzerine Viola doğruluyor. "*Biliyorum.* Yerleşim yerleriniz arasında iletişim kurmamanıza *inanamıyorum.*"

"O zaman siz *kilise* yerleşimcisi değilsiniz," diyorum bilgiç bilgiç.

"Bunun konuyla ne ilgisi var? Neden aklı başında bir kilise dünyanın geri kalanından kendini soyutlamak ister ki?"

"Ben, bu dünyaya daha basit bir yaşam sürebilmek için geldiklerini, hatta ilk zamanlarda füzyon jeneratörlerini yok etmek için bir çatışma bile olduğunu söylemişti."

Viola dehşete kapılmış gibi görünüyor. "Hepiniz ölürdünüz."

"Bu yüzden yok edilmediler," diyerek omuz silkiyorum, "Başkan Prentiss neredeyse geri kalan her şeyi yok etmeye karar verdikten sonra bile."

Viola bacaklarını kaşıyarak çatıdaki delikten görünen yıldızlara bakıyor. "Annemle babam öyle heyecanlıydı ki! Yeni bir dünya, yeni bir başlangıç, tüm bu huzur ve mutluluk planları." Duraksıyor.

"Böyle olmadığı için üzgünüm," diyorum.

Ayaklarına bakıyor. "Ben uykuya dalana kadar dışarıda bekleyebilir misin?"

"Tamam, sorun değil."

Çantamı alıp bir zamanlar kapı olduğunu düşündüğüm boşluktan dışarı çıkıyorum. Manchee kıvrılıp yattığı yerden kalkıp benimle geliyor. Ben oturur oturmaz bacaklarımın yanma kıvrılıp uykuya dalıp mutlu mutlu osurarak köpeklere özgü bi şekilde iç geçiriyor. Köpek olmak ne kadar kolay.

Ayların doğuşunu ve yıldızları izliyorum; burada, dünyanın bir ucunda bile aylar ve yıldızlar aynı. Bir kez daha kitabı çıkarıyorum, kapağındaki yağ ay ışığında parlıyor. Sayfaları karıştırıyorum.

Annem buraya indiğinde heyecanlı mıydı diye düşünüyorum, acaba onun da aklında huzur, umut ve sonsuza dek sürecek mutluluk düşleri mi vardı?

Acaba ölmeden önce aradıklarını bulabildi mi?

Bu düşünceler göğsümü öyle sıkıştırıyor ki kitabı geri koyup değirmenin ahşap duvarına yaslanıyorum. Nehrin akışını, ağaçların hışırtısını dinleyip uzak tepelerle ormanlara bakıyorum.

Bikaç dakka daha bekledikten sonra içeri girip Viola'nın iyi olup olmadığına bakarım.

Saatler sonra Viola'nın beni sarsmasıyla uyanıyorum, aklım karmakarışık, "Ses, Todd," diyor Viola. "Ses duyuyorum."

Daha ayılamadan apar topar ayağa kalkarak Viola ve sersemlemiş Manchee'yi susturmaya çalışıyorum. Susuyolar ve geceyi dinlemeye başlıyorum.

fısıltı fısıltı fısıltı bir esinti gibi fısıltı fısıltı fısıltı başka bir kelime yok, oldukça uzaktan geliyor, ama fırtına bulutu gibi tepeden üzerimize doğru yaklaşıyor fısıltı fısıltı fısıltı.

"Gitmemiz lazım," diyerek çantama uzanıyorum.

"Ordu mu geliyor?" diye soruyor Viola değirmenin kapısından girip kendi çantasını alırken.

"Ordu!" diye havlıyo Manchee.

"Bilmiyorum. Heralde."

"Öbür yerleşim yeri olabilir mi?" Viola çantası omzunda değirmenden çıkıyor. "Fazla uzağında olamayız."

"O zaman neden buraya geldiğimizde duymadık?"

Dudaklarını ısırıyor. "Kahretsin."

"Evet. Kahretsin."

Ve Uzakdal'dan ayrılışımızın ikinci gecesi de ilki gibi geçiyor, karanlıkta koşarak, ihtiyaç duyduğumuzda meşale yakarak, düşünmemeye çalışarak. Güneşin doğmasına yakın, nehir

ovadan çıkıp Uzakdal'ın yakınındakine benzer bir vadiye giriyor ve işte, Parlayan Fener ya da her neyse orda, demek buralarda sahiden yaşayan birileri var.

Meyve bahçeleriyle buğday tarlaları da var, ama hiçbiri Uzakdal'dakiler kadar bakımlı değil. Şansımıza, kasabanın büyük bölümü tepenin üzerinde, içinden de büyükçe bir yol geçiyor, belki de yol ayrımında seçmediğimiz sol patika, beş altı tane de boyası atık bina var. Üzerinde olduğumuz nehri takip eden toprak yoldaysa sadece tekneler ve tahta kurularınca kemirilmiş gibi görünen iskeleler, iskele binaları ve akan bir nehrin kenarına ne inşa edilebilirse onlar var.

Kimseden yardım isteyemiyoruz. Yardım alsak bile ordu geliyor, di mi? Onları uyarmalıyız, ama ya burası Hildy'den çok Matthew Lyle gibi insanlarla doluysa? Ya onları uyarınca herkesin Sesinde olacağımız için orduyu *direk* olarak onlara çekersek? Peki ya bu yerleşim yerindekiler ordunun gelmesine bizim neden olduğumuzu biliyor ve bizi onlara teslim etmeyi düşünüyorsa?

Fakat uyarılmayı hak ediyolar, öyle değil mi?

Ama ya bu *bizi* tehlikeye sokarsa?

Görüyor musunuz? Doğru yanıt ne?

İşte böylece yerleşim yerinde, hırsızlar gibi, gizlice bir iskele binasından diğerine geçerek ilerliyor, tepenin üzerindeki kasabadan görülmemeye çalışıyoruz, ağaçların arasındaki kümese bir sepet taşıyan cılız kadını görünce olabildiğince sessiz durarak bekliyoruz. Kasaba çok büyük değil ve güneş tam olarak yükselmeden geçip, sanki orada yokmuş gibi, içinden hiç geçmemişiz gibi diğer tarafından tekrar yola çıkıyoruz.

"Burası *o* yerleşim yeri," diye fısıldıyor Viola, arkasına dönüp dönemecin ardında gözden kaybolan kasabaya bakarak.

"İsmini asla öğrenemeyeceğiz."

"İşte şimdi *gerçekten* önümüzde ne olduğunu bilmiyoruz."

"Haven'a varıncaya kadar yola devam edeceğiz."

"Peki ya sonra?"

Buna yanıt vermiyor.

"Bir söze çok fazla güveniyoruz."

"Bir şey olmalı, Todd," diyor. Üzgün görünüyor. "Orada *bir şey* olmalı."

Bisüre ben de sessiz kalıyorum ve sonra, "Sanırım göreceğiz," diyorum.

Ve sonra yeni bir sabah başlıyor. Yol boyunca iki kez at arabalı adamlar görüyoruz. Her ikisinde de adımlarımızı hızlandırıyoruz ve Viola bir eliyle Manchee'nin ağzını kaparken ben de onlar geçene kadar Sesimden Prentisstown'ı olabildiğince uzaklaştırmaya çabalıyorum.

Saatler geçerken değişen pek bişey olmuyor. Ordudan gelen, tabii eğer gerçekten öyleyse, başka fısıltı duymuyoruz ve nereden geliyor olduğunu da bulmaya niyetimiz yok. Sabah bir kez daha yerini akşamüzerine bırakırken, uzak bir tepede bir başka yerleşim yeri görüyoruz. Biz de bir başka tepenin zirvesine varmak üzereyiz, nehrin alçalıp uzakta, geçmemiz gereken bir ovada kollara ayrıldığını görebiliyoruz.

Viola bi dakka boyunca dürbünüyle yerleşim yerine baktıktan sonra bana uzatıyor. Bu kez on ya da on beş bina var, ama bu mesafeden dahi çok kötü durumda görünüyolar.

"Anlamıyorum," diyor Viola. "Yerleşim yerleriyle ilgili olağan plana göre, geçim ekonomisi devrinin yıllar önce sona ermiş olması gerekiyor. *Ticaret* yapıldığı da çok açık. Peki ama neden bu kadar kötü durumdalar?"

"Yerleşimcilerin yaşamıyla ilgili pek bişey bilmiyosun, di mi?" diyorum biraz sinirlenerek.

Dudaklarını büzüyor. "Okulda zorunlu dersti. Beş yaşından bu yana, nasıl başarılı bir koloni oluşturulabileceğini öğreniyorum."

"Okul yaşam diildir."

"*Diil* midir?" diye soruyor alaylı bir şekilde kaşlarını kaldırarak.

"*Sana daha önce ne dedim*?" diye çıkışıyorum. "Bazılarımız hayatta kalması gerektiğinden geçin ekonomisi falan öğrenemedi."

"*Geçim.*"

"Neyse ne." Yeniden yürümeye başlıyorum.

Viola koşarak arkamdan geliyor. "Gemim gelince sana bir sürü şey öğreteceğiz. Buna emin olabilirsin."

"Biz ahmaklar minnettarlığımızı göstermek için poponuzu öpme sırasına girmez miyiz ya?" diyorum, ama Sesim "poponuzu" demiyo.

"Evet, *girersiniz.*" Sesini yükseltiyor. "Karanlık çağlara dönmeye çalışmak sahiden işinize yaramış, öyle değil mi? Gemim buraya gelince insanların nasıl yerleşmeleri *gerektiğini* göreceksin."

"Daha *yedi ay* var," diye onu azarlıyorum. "Diğerlerinin nasıl yaşadığını görmek için yeterince vaktin olacak."

"Todd!" diye havlıyo Manchee, atlayıp zıpladıktan sonra aniden önümüzden koşmaya başlıyor.

"Manchee!" diye bağırıyorum arkasından. "Buraya gel!"

Sonra ikimiz de duyuyoruz.

22

WILF VE ŞEYLER DENİZİ

Tuhaf, nerdeyse hiç kelime içermeyen bir Ses önümüzdeki tepeyi aşıp üzerimize geliyor, tek bi zihin gibi, ama öte yandan sanki binlerce ses aynı şarkıyı söylüyor.

Evet.

Şarkı.

"Bu da ne?" diye soruyor Viola, o da benim kadar korkmuş görünüyor. "Ordu mu? Ama nasıl önümüze geçmiş olabilirler?"

"Todd!" diye havlıyo Manchee alçak tepenin üzerinden. "İnekler, Todd. Dev inekler!"

Viola'nın yüzü buruşuyor. "*Dev inekler mi*?"

"Hiçbir fikrim yok," derken tepeye doğru koşmaya başlıyorum.

Çünkü bu ses...

Nasıl anlatsam?

Yıldızların sesi olsa böyle olurdu. Ya da ayların. Ama dağların değil. Dağlar için fazla akışkan. Sanki bi gezegen diğerine şarkı söylüyor, birbirinden farklı, uzayan tiz sesler şarkıya farklı notalardaş başlayıp diğer notalara doğru kıvrılıp bükülerek, sesten bir ip gibi birbirine dolanıyor, sesler üzücü ama

üzücü değil, yavaş ama yavaş değil ve hepsi tek kelime söylüyor.

Yanmzca tek kelime.

Tepenin zirvesine varıyoruz ve altımızda bi başka ova uzanıyor, nehir ovayla birleştikten sonra gümüşi bir damar gibi yayılıp genişliyor, nehrin bir o yanına bir bu yanına yürüyüp duran mahluklar var.

Hayatımda daha önce hiç görmediğim mahluklar.

Çok büyükler, dört metre vardırlar, bol tüylü ve gümüş rengi postlarının bir ucunda kalın tüylü bi kuyruk, diğer ucundaysa alınlarının arasından uzayan kıvrık, beyaz boynuzlar var, geniş omuzlarının arasındaki uzun boyunlarıysa ovanın çimenlerine doğru eğilmiş ve kalın dudakları, toprağı ezerek ilerliyorlarken ovanın çimenlerini yalayıp yutarken, nehri geçerken suyu sömürüyor ve *binlerce* ama binlercesi sağdan sola dek tüm ufukta uzanıyor, Seslerindeyse tek bir kelime var, farklı zamanlarda ve farklı tonlarda şarkı gibi mırıldandıkları bu kelime onları bir araya getirip ovanın üzerinde birleştiriyor.

"Burada," diyor Viola yanımda. "*Burada* diyorlar."

Burada diyorlar. Birbirlerine böyle sesleniyorlar. Seslerinde bu var.

İşte **Buradayım.**

İşte **Buradayız.**

Buradan gidelim.

Burada.

Bu...

Öyle mi gerçekten?

Bu her şeyin daima yolunda olduğu bir ailede söylenen şarkılara benziyor, yalnızca duyulduğunda bile aidiyet

duygusuna kapıldığınız bir ait olma şarkısı, hep yanında olup seni asla yalnız bırakmayacak bir şarkı. Kalbin varsa, kırılıyor, kırık bir kalbin varsa, düzeliyor.

Bu...

Vay be.

Viola'ya bakıyorum. Bir eliyle ağzını kapamış ve gözleri dolmuş, ama parmaklarının arasından bir gülümseme görüyorum ve konuşmak için ağzımı açıyorum.

"Yayan yapıldak çok fazla uzaa gidimezsiniz," diyor bambaşka bir ses solumuzdan.

Sesin geldiği yöne dönerken hemen bıçağıma uzanıyorum. İki öküzün çektiği boş bir arabanın üstündeki bir adam ufak bir patikadan bize bakıyor, ağzını kapatmayı unutmuş gibi görünüyor.

Hemen yanında, sanki oraya öylece koyulmuş gibi duran bir çifte var.

Uzaktan Manchee'nin sesi duyuluyor. "İnek!"

"Bunnarın hepsi arabaların etrafına dolaşır," diyor adam, "ama yüriyerek güvenli diil, yok. Bunnarın hepsi sizi ezivirir."

Ve yine ağzı açık kalıyor. Sürüden gelen tüm o **burada** seslerinin ardında kaybolan Sesi de aynı şeyleri söylüyor. Belli başlı kelimeleri düşünmemek için kendimi öyle çok zorluyorum ki başım ağrımaya başlıyor.

"Sizi arlarından geçiribilirim," diyor. "İsteeseniz."

Kolunu kaldırıp sürünün altında kaybolan yolu işaret ediyor. Bu mahlukatın yolumuzu kapayabileceği hiç aklıma gelmemişti, ama neden aralarından yürüyerek geçmek istemeyebileceğimizi anlayabiliyorum.

Adama dönüp bişey söylemeye çalışıyorum, *herhangi bişey*, kurtulmak için en hızlı yol bu olacaktır.

Fakat çok şaşırtıcı bir şey oluyor.

Viola adama bakıp şöyle diyor, "Ben Hildy." Beni işaret ediyor. "Bu da Ben."

"Ne?" diyorum, handiyse Manchee gibi tepki vererek.

"Wilf," diyor adam Viola'ya, adını söylediğini anlamam birkaç saniyemi alıyor.

"Nassın Wilf," diyor Viola, sesi kendi sesi diil, hem de hiç diil, dudaklarının arasından çıkan kelimeler uzayıp kısalıyo, kıvrılıp bükülüyo ve konuştukça daha da tuhaf bi hal alıyor.

Konuşması giderek Wilf'inkine benziyor.

"Biz hepmiz Uzakdal'danız. Sen nirdensin?"

Wilf başparmağını omzunun üstüne yerleştiriyor. "Bar Vista," diyor. "Ben Brockley Şellalesine dooru gidyom, mazzeme ağmağa."

"Çok şanssıyız be," diyor Viola. "Biz de Brockley Şellalesine gidyoz."

Baş ağrım artıyor. Ellerimi şakaklarıma götürüyorum, Sesimi içeriye hapsetmeye, yanlış şeylerin dökülüvermesine izin vermemeye çalışıyorum. Neyse ki **burada** şarkısı sayesinde bir Ses denizi içinde yüzüyor gibiyiz.

"Atlayın," diyor Wilf omuz silkerek.

"Hadi Ben," diyor Viola, arabaya yürüyüp çantasını yerleştirerek. "Wilf bizi götürcek."

Arabaya atlıyor ve Wilf öküzlerin dizginlerini vuruyor. Yavaşça ilerlemeye başlıyorlar ve yanımızdan geçerken Wilf bana bakmıyor bile. Yanımdan geçerken Viola arabaya binmem için deli gibi ellerini sallıyor, ama ben şaşkın bir şekilde öylece duruyorum. Başka seçeneğim yok, değil mi? Arabaya yetişip arkasına atlıyorum.

Viola'nın yanına oturup ağzım beş karış açık bir şekilde ona bakıyorum. "*Ne yapıyosun sen*?" diye fısıldıyorum en sonunda.

"*Şışşşşt!*" diyerek omzunun üzerinden Wilf'e bakıyor, ama Sesinde olup bitenlere bakılacak olursa bizi arabasına aldığını unutmuş bile olabilir. "Bilmiyorum," diye fısıldıyor, "sadece rol yap."

"Nasıl rol yapayım?"

"Sürüyü geçebilirsek orduyla aramıza girecek, öyle değil mi?"

Ben bunu düşünmemiştim. "Ama ne yaptığını sanıyosun? Ben'le Hildy'nin ne alakası var?"

"Silahı var," diye fısıldıyor yeniden Wilf'e göz ucuyla bakarak. "Nereden geldiğini duyan insanların nasıl tepki vereceklerini sen kendin söylemiştin. Bir anda aklıma bu geldi."

"Ama *onun gibi* konuşuyordun."

"Fazla beceremedim."

"*Yeterince* iyi!" derken sesim yine şaşkınlık dolu.

"*Şışşşşt*," diyor bir kez daha, ama mahlukatın giderek yükselen sesi ve Wilf'in kıt zekâsı sayesinde yüksek sesle sohbet bile edebiliriz.

"Bunu nasıl yapıyosun?" diye soruyorum, hâlâ şaşkınlık içindeyim.

"Sadece yalan söylüyorum, Todd," diyerek susmam için eliyle işaret ediyor. "Sizin buralarda yalan söylenmez mi?"

Tabiiki de yalan söylenir. Yeni Dünya ve benim geldiğim kasabada (ismini söyleme, ismini *düşünme*) yalandan *başka* bir şey yokmuş gibi görünüyor. Ama bu farklı. Daha önce de söylemiştim, erkekler hep yalan söyler, kendilerine, diğer erkeklere, tüm dünyaya, ama aklının içinde dolaşan onca yalan gerçeğin bir parçasıysa bunu kim kestirebilir ki? Herkes

yalan söylediğini bilir ama herkes yalan söyler, bu yüzden ne fark eder ki? Ne değişir? Söylenenler yalnızca erkeklere özgü bir nehrin, Sesin bir parçasıdır ve bazen fark edersin, bazense edemezsin.

Ama bunu yaparken asla kendisi olmaktan vazgeçmez.

Çünkü Viola hakkında tüm bildiklerim onun söylediklerinden ibaret. Bildiğim tek doğru onun söyledikleri ve orada onun Hildy, benimse Ben olduğumu ve Uzakdal'dan geldiğimizi söyleyip, tıpkı Wilf gibi konuşurken (yanıt hernekadar o Uzakdallı olmasa da), bir an için sanki tüm söyledikleri *sahiden* gerçek oldu, bir an için tüm dünya değişiverdi, birkaç saniyeliğine de olsa Viola'nın sesi bir şeyler söylemiyor, *değiştiriyordu*, sadece konuşarak bizi *değiştiriyordu*.

Of, başım!

"Todd! Todd!" diye havlıyo Manchee. At arabasının hemen arkasında atlayıp zıplarken ayaklarımızın arasından bakıyor. 'Todd!"

"Kahretsin," diyor Viola.

Arabadan aşağı atlayıp onu yakaladığım gibi ağzını sıkıp diğer kolumu kullanarak yeniden arabaya çıkıyorum. "Td?" diye sıkıştırdığım ağzının arasından konuşmaya çalışıyor.

"Sessiz ol, Manchee," diyorum.

"Hiç fark edeceğini sanmıyorum," diyor Viola sesini yükselterek.

Yukarı bakıyorum.

"Hık," diyor Manchee.

Yanımızdan bir mahluk geçiyor.

Sürünün arasına girdik.

Şarkıya girdik.

Ve bir an için tüm yalanları unutuyorum.

Hayatım boyunca denizi yanınızca vidyolarda gördüm. Doğup büyüdüğüm yerde göl de yoktu, yanınızca nehir ve bataklık vardı. Bir zamanlar tekneler de varmış ama ben doğmadan önce.

Fakat eğer denizin üzerinde olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal edecek olsam böyle bir şey düşünürdüm. Sürü bizi çevreleyip her şeyi alıp götürüyor ve geriye yalnızca gökyüzüyle bizi bırakıyor. Çevremizde bir akıntı gibi dolaşıp kimi zaman farkımıza varıyor ama çoğunlukla sadece kendisinin ve **burada** şarkısının farkında, Sesler öylesine yükselmiş ki sanki vücutlarımızın kontrolünü eline alıp kalplerimizle ciğerlerimizi çalıştıran enerjiyi o sağlıyor.

Bisüre sonra Wilf'i ve o an düşünebileceğim diğer her şeyi unuttuğumu fark edip öylece uzanarak yanımızdan gelip geçmelerini izliyorum, mahlukat çevreyi kokluyor, otluyor, ara sıra birbirlerine tosuyorlar, aralarında bebeler de var ve yaşlılar ve uzunlar, kısalar, kimisinin postunda yaralar var, kimisininkiyse çok daha pis.

Viola yanımda uzanıyor ve Manchee'nin ufak köpek beyni gördüklerine inanamıyor, dili dışarıda öylece sürünün gelip geçmesini izliyor ve bisüre, kısa bisüre, Wilf bizi ovadan geçirirken, tüm dünya bundan ibaret oluyor.

Başka hiçbi şey yok.

Viola'ya bakıyorum, o da bana bakıp gülümseyerek başını sallarken bir yandan da gözyaşlarını siliyor.

Burada.

Burada.

Buradayız başka bir yerde değil.

Çünkü **burada**n başka hiçbiyer yok.

"Demek bu... *Aaron*," diyor Viola alçak sesle ve neden şimdi ondan bahsettiğini anlıyorum.

Burada'nın içinde öyle güvendeyiz ki istediğimiz her tür tehlike hakkında konuşabiliriz.

"Evet?" diyorum ben de alçak sesle konuşarak. Hemen önümüzdeki bir mahluk ailesine bakıyorum, anne bize bakan meraklı bebeyi burnuyla itekliyor.

Viola yattığı yerde bana dönüyor. "Aaron sizin kutsal adamınız mıydı?"

Başımı sallıyorum. "Evet."

"Ne tür vaazlar veriyordu?"

"Her zamanki şeyler. Cehennem ateşi. Lağnetlenme. Mahşer günü."

Bana bakıyor. "Bunların her zamanki şeyler olduğuna emin değilim, Todd."

Omuz silkiyorum. "Dünyanın sonunu göreceğimize inanıyodu. Yanıldığını kim iddia edebilir ki?"

Başını sallıyor. "Gemideki papazımız böyle değildi. Papaz Marc. İyi ve dost canlısı biriydi ve her şey yoluna girecekmiş gibi konuşuyordu."

"Hayır, bu hiç Aaron'a benzemiyor. O hep *Tanrı duyar* ve *Birimiz düşersek hepimiz düşeriz* diyodu. Sanki bunu bekliyor gibiydi."

"Bunu söylediğini ben de duydum," diyerek kollarını kavuşturuyor Viola.

Burada hâlâ çevremizde akarak bizi sarıp sarmalıyor.

Ona dönüyorum. "Sana... sana zarar verdi mi? Bataklıktayken?"

Yine başını iki yana sallayıp göğüs geçiriyor. "Bana bağırıp çağırdı ve sanırım vaaz veriyordu, ama kaçtığımda peşimden gelip biraz daha konuşuyordu, ağlayıp yardım istediğimde beni duymazdan gelip vaaz vermeye devam ediyordu ve Sesin *ne* olduğunu bilmiyorken bile onun Sesinde kendimi görüyordum. Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım, gemimiz düşerken bile."

İkimiz de güneşe bakıyoruz.

"*Birimiz düşersek hepimiz düşeriz,*" diyor. "Bu *ne* anlama geliyor?"

Düşünüyorum da, ben de ne anlama geldiğini bilmiyorum ve hiçbi şey söylemiyorum, öylece uzanıp **burada** şarkısının bizi biraz daha sürüklemesine izin veriyoruz.

İşte **buradayız.**

Başka biyerde değil.

Bir saat ya da bir hafta ya da bir saniye sonra mahlukat azalmaya başlıyor ve sürüyü geçiyoruz. Manchee arabadan aşağı atlıyor. Yeterince yavaş gidiyoruz ve onun geride kalma riski olmadığından izin veriyorum. Arabada uzanmaya devam ediyoruz.

"Bu harikaydı," diyor Viola usulca, şarkı silinip gitmeye başladı bile. "Ayaklarımın nasıl acıdığını bile unuttum."

"Evet, ben de."

"*Bunlar* neydi öyle?"

"Büyyük şiyler," diyor Wilf arkasına dönmeden. "Sadice şiyler, hepiciği bu."

Onun orada olduğunu unutmuş gibi Viola'yla birbirimize bakıyoruz.

Konuştuklarımızın ne kadarını duydu acaba?

Wilf omzunun üstünden bize bakıyor. "Baksına, ikiğiz de Uzakdal'dan mı?"

"Evet bağyım," diyor Viola bana bakarak.

Wilf başıyla onaylıyor. "Hepniz şu ordaki orduyu görmüştünüz mü?"

Sesim kontrol edebilene kadar aniden yükseliyor ama Wilf farkına varmıyor. Viola bana bakıyor, yüzünde endişeli bir ifade var.

"Hangi ordumuş bu Wilf?" diye sorarken sesi biraz titriyor.

"Şu lanetli kasabanınki," diyor sanki sebzeler hakkında konuşuyomuşuz kadar rahat. "Bataklıktan çığıveren, yeğleşimleği alan, ileğledigçe büyyen orduyu? Bunu görmüştünüz mü?"

"Ordu mordu nerden duyyosun bunnarı, Wilf?"

"Higayeler," diye yanıtlıyor Wilf. "Nehrin daşıdığı higayeler. İnsannar gonuşuyo. Annasın ya. Higayeler. Bunu görmüştünüz mü?"

Viola'ya bakıp başımı iki yana sallıyorum, ama o aldırış etmiyor. "Evet, gördük."

Wilf yine omzunun üstünden arkaya bakıyor. "Gocaman mı essahtan?"

"Çok gocaman," diyerek ciddi bir şekilde ona bakıyor Viola. "Hazırlanman lazım, Wilf. Tehlike geliyo. Brockley Tepesi'ni uyarmalısın."

"Brockley Şellalesi," diye düzeltiyor Wilf.

"Onnarı uyarman lazım, Wilf."

Wilf'in homurdandığını duyuyoruz, ancak sonra güldüğünü anlıyoruz. "Hiçbigimse Wilf'i dinnemiyoki," diye neredeyse kendi kendine mırıldandıktan sonra öküzleri dehliyor.

Ovanın diğer tarafına geçmemiz neredeyse bütün akşamüstünü alıyor. Viola'nın dürbününden bakınca geçtiğimiz şey sürüsünün hiç bitmicekmişçesine güneyden kuzeye doğru ilerlediğini görüyoruz. Wilf ordu hakkında daha fazla konuşmuyor. Biz nerdeyse hiç konuşmamaya çalıştığımızdan pek fazla bişey ele vermiyoruz. Ayrıca Sesimi tertemiz tutmaya çalışmak öyle güç ki neredeyse tüm dikkatimi ona veriyorum. Manchee yol boyunca bizi takip ederken her çiçeği koklayıp sağa sola işiyor.

Güneş iyice alçalmışken at arabası en sonunda gıcırdayarak duruyor.

"Brockley Şellalesi," diyor Wilf, başıyla uzakta, alçak bir tepeden aşağıya akan nehri işaret ediyor. Şelalenin dibinde, sonradan tekrar nehre dönüşen gölün çevresinde on beş yirmi kadar bina var. Daha dar bir yol ile bulunduğumuz yoldan ayrılarak oraya doğru ilerliyor.

"Burada iniyoruz," diyor Viola ve arabadan aşağı atlayıp çantalarımızı alıyoruz.

Wilf, "Ben de öle düşünmüşdüm," diyerek omzunun üzerinden bize bakıyor.

"Tişkürler Wilf," diyor Viola.

"Bi şi deel," diyerek uzaklara bakıyor. "Fazla oyılanmadan bi yerlere sığınsanız eyi olur. Yağmur yağcak."

Viola da ben de gökyüzüne bakıyoruz. Tek bi bulut dahi yok.

"Hımm," diyor Wilf. "Kimse Wilf'i dinnemiyo."

Viola tekrar ona bakıyor, söylediklerini iyice anlamasını sağlamaya çalışırken sesi eski haline dönüyor. "Onları uyarmalısın, Wilf. Lütfen. Eğer bir ordunun geldiğini duyduysan haklısındır ve insanlar hazırlıklı olmalı."

Wilf yalnızca, "Hımm," dedikten sonra dizginleri eline alıp öküzleri yol ayrımına doğru sürmeye başlıyor. Bidaha da arkasına bakmıyor.

Bisüre ona baktıktan sonra dönüp yürümeye başlıyoruz.

"Ah," diyor Viola adım atarken bacaklarını esneterek.

"Biliyorum. Ben de aynı durumdayım."

"Sence haklı mıydı?"

"Ne hakkında?"

"Ordunun ilerledikçe büyüdüğü hakkında." Yine onun sesini taklit ediyor. "*İleğledigçe büyyen ordu.*"

"Bunu *nasıl* yapabiliyorsun? *Oralı* bile değilsin."

Omuz silkiyor. "Eskiden annemle oynadığım bir oyun. Her karakter için farklı bir ses kullanarak bir hikâye anlatmak."

"Beni de taklit edebilir misin?" diye soruyorum çekinerek.

Gülümsüyor. "*Demek kendi kendine soyhbet edebiliyosun?*"

Suratım asılıyor. "Bu hiç de bana benzemiyo."

İlerlemeye devam ediyoruz, Brockley Şelalesi arkamızda gözden kayboluyor. At arabasında geçirdiğimiz vakit güzeldi ama uyumak gibi değildi. Olabildiğince hızlı ilerlemeye çabalıyoruz, ama çoğu zaman yanınızca yürüyebiliyoruz. Üstelik belki ordu çok geride kalmıştır, gerçekten de mahlukatın arkasında beklemesi gerekecektir.

Belki. Belki de hayır. Ama yarım saat içinde ne oluyor biliyor musunuz?

Yağmur yağıyor.

"İnsanlar Wilf'i dinlemeli," diyor Viola göğe bakarak.

Yol kıvrılarak yeniden nehrin kenarına ulaşınca ikisinin arasında olabildiğince korunaklı bir yer buluyoruz. Belki akşam yemeğimizi yerken yağmur durur. Eğer durmazsa yağmurda

yürümekten başka seçeneğimiz yok. Ben'in çantama bir muşamma koyup koymadığına bile bakamadım.

"Muşamma nedir?" diye soruyor Viola ikimiz de ayrı ayrı ağaçların dibine otururken.

"Yağmurluk," diyerek çantamın içine bakıyorum. Hayır, muşamma falan yok. Harika. "Beni dinlemenle ilgili ne konuşmuştuk?"

Hernekadar böyle olmaması gerekse de, doğruyu söylemek gerekirse hâlâ çok sakinim. Sanki hâlâ **burada** şarkısı söyleniyor, artık duyamıyor olsak da, kilometrelerce gerimizde kalmış olsa da. Kendi kendime mırıldandığımı fark ediyorum, oysa belli bir melodisi yok, sadece o bağlantı ve *aidiyet* duygusu, **burada** olduğunu söyleyebileceğin birilerine ait olduğun hissi.

Meyve paketlerinden birini yiyen Viola'ya bakıyorum.

Hâlâ sırt çantamda duran annemin kitabını düşünüyorum.

Hikâyelerin içinde sesler, diye düşünüyorum.

Annemin sesinden konuşulduğunu duymaya dayanabilir miyim?

Viola bitirdiği paketi buruşturuyor. "Bu sonuncuydu."

"Bende az peynir var, az da kurutulmuş et, ama yolda kendi yiceğimizi kendimiz bulmaya başlasak iyi olcak."

"Çalmayı mı kastediyorsun?" diye kaşlarını kaldırıyor.

"Avcılığı kastediyom. Fakat çalmak da olabilir, çok zor durumda kalırsak. Hem yabani meyveler var, kaynatırsak yiyebileceğimiz bazı kökler de bilirim."

"Hımm," diyerek suratını asıyor Viola. "Uzay gemisinde avcılığa pek gerek olmuyor."

"Sana gösterebilirim."

"Tamam," diyor neşeli bir şekilde konuşmaya çalışarak. "Silaha gerek yok mu?"

"İyi bi avcıysan yok. Tavşanlar kapanla kolay avlanır. Balıklar da oltayla. Bıçakla sincap yakalanabilir ama pek eti olmaz."

"At, Todd," diye havlıyo Manchee.

Çok uzun zaman sonra ilk kez gülüyorum. Viola da gülüyor. "*At* avlamıyoz, Manchee." Onu okşamak için uzanıyorum. "Aptal köpek."

"At," diye havlıyor, yeniden, ama bu kez ayağa kalkıp geldiğimiz tarafa bakıyor.

Artık gülmüyoruz.

23

BIÇAK ANCAK ONU TUTAN EL KADAR İYİDİR

Nal sesleri duyuluyor, uzakta, fakat dörtnala yaklaşıyor.

"Brockley Tepesi'nden biri mi?" diye soruyor Viola, sesinde hem umut hem de kuşku var.

"Brockley *Şelalesi*," diyorum ayağa kalkarak. "Gizlenmeliyiz."

Alelacele çantalarımızı topluyoruz. Yolla nehir arasında sıkışıp kalmayı başardığımız yer dar bi ağaç şeridi. Yolu geçmeye cesaret edemeyiz, arkamızda da nehir olduğu göz önünde bulundurulacak olursa en iyi şansımız devrilmiş bir ağaç kütüğü olabilir. Son kalan eşyalarımızı da toplayıp ağaç kütüğünün arkasına saklanıyoruz, Manchee dizlerimin arasında, yağmur bardaktan boşanırmış gibi yağıyor.

Bıçağımı çıkarıyorum.

Nal sesleri yaklaşıyor ve gitgide yükseliyor.

"Yalnızca tek bir at," diye fısıldıyor Viola. "Ordu değil."

"Evet, ama ne kadar hızlı gittiğini dinlesene."

Tak taka-tak taka-tak diye sesler duyuyoruz. Ağaçların berisinde bir karaltı görebiliyoruz. Yağmura ve yaklaşan geceye

rağmen dörtnala ilerliyor. İyi haberler taşıyan kimse atını bu şekilde sürmezdi, öyle di mi?

Viola arkasını dönüp nehre bakıyor. "Yüzebilir misin?"

"Evet."

"İyi. Çünkü ben yüzemem."

Tak taka-tak taka-tak.

Atın üstündeki her kimse Sesini bir cızırtı gibi duyabiliyorum ama nal sesleri çok daha yüksek olduğundan anlayamıyorum.

"At," diyor Manchee.

Orada. Nal seslerinin arasında duyulan bir cızırtı. Ara sıra. Kelime parçaları. Yok... ve Pa... ve karanlık... ve Apt... ve çok daha fazlası.

Bıçağı daha sıkı kavrıyorum. Viola artık hiç konuşmuyor.

Tak taka-tak taka-tak.

Hızlı ve Gece çökmeden ve Vur ve Her neyse...

Yol boyunca yaklaşıyor, üç yüz metre önce döndüğümüz köşeyi dönüp öne atılı...

Tak taka...

Bıçak elimde dönüyor çünkü...

Hepsini vur ve kız pek tatlıydı ve Burası karanlık...

Tak TAKA...

Sanırım tanıyo...

TAKA TAK-TAKA TAK...

Giderek yaklaşıyor, sanki nerdeyse...

Sonra yağmur, nal ve nehir seslerinin arasında net bir şekilde Todd Hewitt? dendiğini duyuyorum.

Viola eliyle ağzını kapıyor.

Kim olduğunu görebiliyorum.

"Küçük," diye havlıyo Manchee.

Gelen Bay Küçük Prentiss.

Kütüğün daha da altına gizlenmeye çabalıyoruz ama faydası yok çünkü durmak için dizginlere asıldığını görebiliyoruz, at şaha kalkınca neredeyse düşecek gibi oluyor.

KAHROLASI TODD HEWITT! diye bağırıyor Sesi.

Viola'nın, "Kahretsin," dediğini duyunca ne demek istediğini anlıyorum.

"Hey, YİHH-HUU!" diye bağırıyor Bay Küçük Prentiss. Yüzündeki gülümsemeyi görüp sesindeki şaşkınlığı duyacak kadar yakınındayız. "*YOLDAN MI* gidiyonuz?! *YOLDAN* çıkmamışınız bile!"

Viola'yla göz göze geliyoruz. Başka seçeneğimiz var mıydı ki?

"Nerdeyse tüm yaşamım boyunca Sesini duydum aptal çocuk!" Atını bir o yana bir bu yana çevirerek tam olarak nerede olduğumuzu kestirmeye çalışıyor. "*SAKLANINCA* duymıcağımı mı sandın?"

Sesinde mutluluk var. Gerçek mutluluk, sanki şansına inanamıyor gibi.

"Bi dakka," diyor ve atını yoldan çıkarıp ağaçlara yaklaştırdığını duyabiliyoruz. "Dur bi dakka. Yanındaki de ne? Şu bomboş ***hiçlik***."

Bunu öyle pis bir şekilde söylüyor ki Viola ürküyor. Bıçak elimde ama o at üstünde ve silahlı olduğunu biliyoruz.

"Haklısın, Todd evlat, kahrolası bi silahım var," diye sesleniyor, artık bizi aramıyor ve atına otları ezdirip ağaçların çevresinden dolaştırarak olduğumuz yere yöneliyor. "Bir başka silahım daha var, özel bi silah, şu yanındaki güççük bayan için, Todd."

Viola'ya bakıyorum. Onun ne düşündüğünü görebildiğini biliyorum, Sesinin yaydığı şeyleri görebiliyor. Bunu anlıyorum, çünkü yüzü giderek değişiyor. Koluna vurup bakışlarımla tek kaçış şansımız olan sağımızı işaret ediyorum.

"Ah, *lütfen* kaç evlat," diye sesleniyor Bay Küçük Prentiss. "*Lütfen* sana zarar vermem için bir neden ver."

At öylesine yakınımızda ki onun da Sesini duyabiliyorum, korkmuş ve çılgına dönmüş gibi.

Daha fazla eğilecek yerimiz yok.

Neredeyse üzerimizde.

Bıçağı iyice kavradıktan sonra şans getirmesi için Viola'nın elini bir kez sert bir şekilde sıkıyorum.

Ya şimdi ya da hiç.

Ve...

"ŞİMDİ!" diye bağırıyorum.

Ok gibi fırlıyoruz ve bir silah sesi duyuluyor, başımızın üzerindeki dallar parçalanıyor ama yine de koşmaya devam ediyoruz.

Bay Küçük Prentiss "YAKALA!" diye bağırınca atı iki adımda yola çıkıp peşimize düşüyor.

Yolla nehrin arasında kalan ağaçlar giderek seyrekleşiyor ve koşarken birbirimizi görebilmeye başlıyoruz. Dallara basıyoruz, su birikintilerine giriyoruz, ayaklarımız kayıyor ama o yol boyunca ilerlemeye devam ediyor.

Ondan kaçamıcaz. Mümkün değil.

Fakat deniyoruz, kütüklerle otların arasında zikzaklar çizerek ilerliyoruz, Manchee hemen yanımızda nefes nefese koşarken havlayıp duruyor, yağmur yağmaya devam ediyor ve yol giderek yaklaşıyor, ama sonra aniden sert bir şekilde

nehre dönünce karşı taraftaki sık ormanlık alana ulaşmak için atın önünden nehri geçmekten başka şansımız yok. Viola yolla bizi ayıran otları aşıp koşarak yola çıkıyor ve Bay Küçük Prentiss'in elinde bir şey çevirerek köşeyi döndüğünü görüyorum. Karşıya geçmek için hızlanıyoruz fakat at hemen arkamızda ve aniden bir şeyin bacaklarıma dolanıp sertçe çektiğini hissedip yere yuvarlanıyorum.

"Aaahh!" diye bağırarak yüzüstü çamur ve yaprakların arasına düşüyorum ve sırt çantam neredeyse kolumu koparırcasına başımın üzerinden fırlayıp gidiyor. Viola düştüğümü görüyor, neredeyse karşıya varmak üzere, ama beni görünce durduğunu fark edip "HAYIR! KOŞ! KOŞ!" diye bağırıyorum. Göz göze gelince bakışlarında bir şeyin değiştiğini görüyorum, ama kim bilir ne anlama geliyor ve at ona doğru koşarken dönüp ormanın içinde gözden kayboluyor. Manchee "Todd! Todd!" diye havlayarak yanıma geliyor ama ben yakalandım yakalandım yakalandım.

Çünkü Bay Küçük Prentiss hemen yanımda, beyaz atının üzerinde tüfeğini bana doğrultmuş öylece duruyor. Neler olduğunu anlıyorum. Her iki ucunda da ağırlık olan bir ip atıp beni bacaklarımdan yakalamış, ustaca, tıpkı bataklık geyiği avlayan bir avcı gibi. Burada çamurun içinde vahşi bir hayvan gibi yatıyorum.

"Babam seni gördüğüne kesinnikle çok sevincek," diyor. Atı gergin ve sağa sola hareket edip duruyor. Yağmur diye düşündüğünü duyuyorum ve Şu bir yılan mı?

"Sadece yol boyunca sizle ilgili bişeyler duyan olup olmadığına bakcaktım, ama işte kanlı canlı elimdesin."

"Str'olasıca."

Bıçak hâlâ elimde.

"Korkudan titriyorum," diyerek tüfeği yüzüme doğrultuyor. "At şunu."

Kolumu öne uzatıp bıçağı bırakıyorum. Çamura saplanıyor ve ben hâlâ yüzükoyun yerdeyim.

"Şu güççük bayan sana pek de sadık galmadı, öyle di mi?" diyerek yere atlayıp boştaki eliyle atını sakinleştirmek için okşamaya başlıyor. Manchee hırlıyor ama Bay Küçük Prentiss yalnızca gülüyor. "Kuyruğuna ne oldu?"

Manchee dişlerini göstererek üzerine atlasa da Bay Küçük Prentiss daha hızlı davranarak yüzüne sert bir tekme vurarak onu uzaklaştırıyor. Manchee acıyla inleyip otların arasına saklanıyor.

"Argadaşların seni terk edip duruyo, Todd," diyerek yanıma yürüyor. "Ders çıkarmen gerek, di mi? Köpekler köpektir, eninde sonunda kadınların da köpek olduğu ortaya çıkar."

"*Kapa çeneni*!"

Sesinde zafer ve sahte bir iyi niyet sezilebiliyor. "Zavallı, zavallı Toddy. Bunca zamandır bi gadınla yoldasın, ama onlarla ne yapman gerektiğini hâlâ annayamamışın."

"Onun hakkında konuşmayı kes!" diye bağırıyorum. Hâlâ yüzüstü yerde yatıyorum ve bacaklarım bağlı.

Fakat dizlerimi kırabiliyorum.

Sesi giderek yükselip çirkin bir hal alıyor, yüzüyse bir karabasan kadar ifadesiz. "Senin yaptığın," diyerek bana daha da yakınlaşmak için eğiliyor, "yosmaları gezdirip yosma olmayanları vurmak, Todd."

Biraz daha eğiliyor. Yağan yağmurun dahi koyulaştıramadığı, henüz terlememiş ince bıyıklarını görebiliyorum. Benden yalnızca iki yaş büyük. Yalnızca iki yaş.

Yılan? diye düşünüyor at.

Ellerimi yavaşça yere indiriyorum.

Ellerimi çamura sokuyorum.

"Seni bağladıktan sonra," diyor alaycı bir şekilde, "şu güçük bayanı bulup nası biri olduğunu sana göstericem."

İşte tam o an zıplayarak kalkıyorum.

Kendimi ellerim ve bacaklarımla sertçe ittirerek kalkarken başımın arka kısmı bir çatırtıyla burnuna çarpınca sendeleyip geriye doğru düşüyor. Vakit kaybetmeden üzerine çullanıyorum. Tepki veremeyecek kadar şaşkınken önce yüzünü yumrukluyor, sonra dirseğimi bacaklarının arasındaki hassas bölgeye indiriveriyorum.

Böcek gibi kıvrılarak inliyor ve üzerinden inip bıçağımı aldıktan sonra ayağa kalkıp tekmeleyerek silahını uzaklaştırıyorum. Atın önüne geçip kollarımı sallayarak "Yılan! Yılan!" diye bağırınca hayvan korku içinde kişneyerek yağmura ve karanlığa doğru koşarak gözden kayboluyor.

Etrafıma bakıyorum ve Bay Küçük Prentiss BAM! diye burnuma yumruğu indiriyor fakat düşmüyorum ve o "Seni lanet..." diye bağırırken bıçağımı birkaç kez savurunca geriliyor, hem yumruğun hem de yağmurun etkisiyle gözlerimden sular akıyor. Benden biraz uzakta topallayarak aradığı silahını çamurun içinde görüp oraya yönelince hiç düşünmeden üstüne atlayıp onu yeniden yere düşürüyorum ve bu kez bana dirseğiyle vuruyor, ama düşmüyorum. Seslerimiz çığlık çığlığa.

Ve nasıl olduğunu bilmiyorum ama kendimi onu sırtüstü yere yatırmış, bıçağı çenesinin altına dayamış vaziyette buluyorum.

Artık debelenmiyoz.

"Neden peşimizdesin?" diye bağırıyorum. "Neden bizi kovalıyosun?"

Yine o aynı içler acısı bıyıksız gülümseyiş.

Bi kez daha bacaklarının arasına dizimi indiriyorum.

İnleyerek yüzüme tükürüyor ama bıçak hâlâ elimde ve boğazı az da olsa kesilmiş.

"Babam seni istiyo," diyor en sonunda.

"Neden? Bizi neden istiyor?"

"*Siz* mi?" Gözleri irileşiyor. "Kahrolasıca *siz* diye bişey yok. Seni istiyo, Todd. Sadece seni."

Buna inanamıyorum. "Ne? *Neden*?"

Yanıt vermiyor. Sesimi dinliyor. Dinleyip araştırıyor.

"Hey!" diyerek elimin tersiyle bir tokat atıyorum. "*Hey*! Sana bişey *sordum*!"

Yine aynı gülümseyiş. Yine aynı kahrolasıca gülümseyişi gördüğüme inanamıyorum.

"Babam her zaman ne derdi biliyo musun, Todd Hewitt?" diyerek bana bakıyor. "Bıçak yanızca onu tutan el kadar iyidir."

"Kes sesini."

"En azından savaşçısın, hakkını vermeliyim." Hâlâ gülümsüyor, boynundan aşağı kan akıyor. "Ama katil diilsin."

"*Kes* sesini!" diye bağırıyorum, fakat Sesimden aynı cümleyi Aaron'dan da duyduğumu anlayabiliyor.

"Öyle mi? Peki ya naparsın? Beni *öldürür* müsün?"

"Bunu *YAPARIM*!" diye bağırıyorum. "Seni *ÖLDÜRÜRÜM*."

Dudaklarında birikmiş yağmur suyunu yalayıp gülüyor. Onu yere yatırıp boynuna bıçak dayadım ama o *gülüyor*.

"KES ŞUNU!" diye bağırarak bıçağı havaya kaldırıyorum.

Gülmeye devam ederek bana bakıp şöyle diyor...

Diyor ki...

Şöyle diyor...

"Ben ve Cillian'ı kaşlarının arasından vurmadan önce nası yalvardıklarını duymak istiyon mu?"

Ve Sesim hiddetleniyor.

Bıçağı sıkıca kavrıyorum.

Onu öldüreceğim.

Onu *öldüreceğim.*

Onu öldüreceğim.

Ve...

Ve...

Ve...

Ve tam bıçağı en tepeye kaldırmışken...

Tam bıçağı indirmek üzereyken...

Tam güç bende ve her istediğimi yapabilecekken...

Duraksıyorum.

Yine...

Bir saniyeliğine...

Lanet olsun...

Çünkü tam o sırada bacaklarını kaldırarak beni üzerinden fırlatıp dirseğiyle gırtlağıma vuruyor. Öksürerek eğilince elimden bıçağı aldığım hissediyorum.

Bir çocuğun elinden şekerini alır gibi.

"Pekâlâ Todd," diyor ayağa kalkarken, "sana nasıl bıçak kullanılacağıyla ilgili bikaç şey göstereyim."

24

BEŞ PARA ETMEZ KORKAĞIN ÖLÜMÜ

Bunu hak ediyorum. Her şeyi batırdım. Bunu hak ediyorum. Bıçak yine bende olsa kendimi öldürmek için kullanırdım. Tabii eğer bunu da yapamıcak kadar korkak değilsem.

"Sahiden beş para etmezsin Todd Hewitt," diyor Bay Küçük Prentiss bıçağıma bakarken.

Artık çamurun içinde, dizlerimin üstündeyim, elim boğazımda ve hâlâ nefes almaya çabalıyorum.

"Bu dövüşü kazanmışken her şeyi mahvettin." Parmağını bıçağın üzerinde gezdiriyor. "Çok aptalca."

"Bitir şu işi," diye mırıldanıyorum.

"Ne dedin?" diyor Bay Küçük Prentiss, yine gülümsüyor, Sesi ışıl ışıl.

"BİTİR ŞU İŞİ!" diye bağırıyorum.

"Ah, seni öldürmicem ki," derken gözleri de parlıyor. "Babam bundan hoşlanmaz, öyle değil mi?"

Yanıma gelip bıçağı yüzüme doğru tutuyor. Ucunu burnuma sokup ittirince başımı geriye, daha da geriye atmak zorunda kalıyorum.

"Fakat adam öldürmeden de bi bıçakla çok şey yapılabilir," diyor.

Artık kaçmanın yollarını aramıyorum.

Yalnızca parlayan gözlerinin içine bakıyorum, ışıldayan bakışlarıyla Sesinden kazanmak üzere olduğu anlaşılıyor, Uzakdal'la ilgili düşünceler, çiftlikteki halimle ilgili düşünceler, onun önünde diz çöktüğüme dair düşünceler.

Benim Sesimdeyse aptallığım, işe yaramazlığım ve nefretimden başka bişey yok.

Üzgünüm Ben.

Çok ama çok üzgünüm.

"Ama tabii sen erkek *diilsin*, öyle di mi?" Alçak sesle konuşmaya başlıyor. "Ve asla da olmıcaksın."

Bıçağı yanağımın üzerinde gezdiriyor.

Gözlerimi kapıyorum.

Ve tam arkamda, üzerimden akıp giden Sessizliği hissediyorum.

Gözlerim açılıyor.

Bay Küçük Prentiss, "Bak bak bak, kimler gelmiş," diyerek başımın üzerinden arkaya bakıyor. Sırtım nehrin karşısındaki sık ormanlara dönük ve sanki görebiliyormuşum gibi Viola'nın Sessizliğini hissederek orada olduğunu anlıyorum.

"Kaç!" diye bağırıyorum arkamı dönmeden. "Uzaklaş burdan!"

Beni duymazdan geliyor. "Gerile," dediğini duyuyorum Bay Küçük Prentiss'e. "Seni uyarıyorum."

"*Sen* mi *beni* uyarıyosun?" diyerek bıçağıyla kendini işaret ederken yine gülümsüyor.

Sonra bir şey göğsüne yapışıp kalınca irkilerek sıçrıyor. Bu şey ucunda plastik bir ampul olan bissürü tele benziyor. Bay Küçük Prentiss'in vücudu spazma girerek sallanmaya başlarken

arkaya doğru zıplıyorum. Bıçak elinden düşüyor, üzerindeki tellerden kıvılcımlar çıkıyor. Kollarından, yakasından, pantolonunun bacaklarından duman çıkıyor. Viola beni arkaya doğru sürüklemeye devam ederken Bay Küçük Prentiss yere, tam da tüfeğinin üzerine düşüyor.

Viola kolumu bırakınca yolun kenarındaki otların arasına dalıyoruz. Yine boğazımı tutuyorum ve bisüre orada nefes nefese bekliyoruz. Kıvılcımlar kesilse de Bay Küçük Prentiss çamurun içinde titremeye devam ediyor.

Viola nefes nefese konuşmaya başlıyor. "Her taraf ıslakken bize de..." nefes alıyor, "zarar vereceğimi düşündüm..." nefes alıyor, "ama neredeyse seni..."

Hiçbi şey söylemeden hareketsiz duruyorum, gözlerim bıçakta, Sesim de öyle. Oraya doğru yürüyorum.

"Todd..." diyor Viola.

Yerden bıçağı alıyorum. "Öldü mü?" diye soruyorum Viola'ya bakmadan.

"Ölmemiş olmalı. Sadece biraz elektrik..."

Bıçağı kaldırıyorum.

"Todd, hayır!"

"Bunu yapmamam için tek bir iyi neden göster," diyorum başımı çevirmeden. Bıçak hâlâ havada.

"Sen katil değilsin, Todd."

Dönüp üzerine yürüyorum, Sesim canavar gibi kükrüyor. "Bidaha BUNU SÖYLEME! Bidaha BUNU ASLA SÖYLEME!"

"Todd..." diyerek elini uzatıyor.

"Başımızın belada olmasının nedeni BENİM! SENİN değil, *BENİM* peşimdeler!" Yine Bay Küçük Prentiss'e dönüyorum. "İçlerinden birini öldürebilsem belki o zaman..."

"Todd, hayır, dinle beni," diyerek yanıma yaklaşıyor. "Beni dinle!" Ona bakıyorum. Sesim öyle kötü, bakışlarım öyle çirkin ki bir an için duraksasa da bana doğru bir adım daha atıyor. "Anlatacaklarımı dinle, lütfen."

Dedikten sonra şimdiye kadar hiç konuşmadığı kadar çok konuşuyor.

"Beni bataklıkta bulduğunda şu adamdan, yani *Aaron*'dan dört gündür kaçıyordum ve sen bu gezegende gördüğüm ikinci insandın, üstelik senin de elinde bıçak vardı ve ona çok benzediğini düşünmüştüm."

Elleri hâlâ havada, sanki ben Bay Küçük Prentiss'in yatıştırılması gereken atıyım.

"Fakat Sesin ne olduğunu, Prentisstown'da neler olup bittiğini anlamadan senin nasıl biri olduğunu anlamıştım. *İnsanlar* böyle şeyleri anlayabilir, Todd. Bize zarar vermeyeceğini anlayabiliriz. Bu sen değilsin."

"Yüzüme bir dalla vurmuştun," diyorum.

Ellerini beline koyup bana bakıyor. "Ne bekliyordun ki? Bıçakla üstüme yürüdün. Hem çok da hızlı vurmamıştım, öyle değil mi?"

Buna yanıt vermiyorum.

"Haklı da çıktım. Kolumu sardın. Bunu yapmana gerek yokken beni Aaron'dan kurtardın. Biraz daha kalsam öldürülebileceğim bataklıktan beni çıkardın. Meyve bahçesindeki o adama karşı beni savundun. Uzakdal'dan kaçmamız gerektiğinde benimle geldin."

"Hayır," diyorum alçak bir sesle, "hayır, hikâyeyi doğru anlatmıyosun. Kaçmamız gerek çünkü ben..."

"Nihayet hikâyeyi anlıyorum, Todd," diye araya giriyor. "Neden böylesine hırsla peşindeler? Neden koca bir ordu

kasabalardan, nehirlerden, ovalardan geçerek şu aptal gezegende peşini bırakmıyor?" Bay Küçük Prentiss'i işaret ediyor. "Ne dediğini duydun. Seni neden bu kadar çok yakalamak istediklerini merak etmiyor musun?"

İçimdeki uçurum giderek daha da karanlık bir hal alıyor. "Çünkü onlar gibi değilim."

"Kesinlikle!"

Gözlerim irileşiyor. "Buna neden seviniyorsun? Katil olmadığım için koca bir ordu benim peşimde."

"Yanlış. Peşinde seni bir katil *yapmaya çalışan* bir ordu var."

"Ne?"

Bana doğru bir adım daha atıyor. "Eğer seni istedikleri gibi bir erkek yapabilirlerse..."

"Oğlan. Henüz erkek olmadım."

Söylediğimi duymazdan geliyor. "İçindeki iyiliği, insanları öldürememeni sağlayan parçanı kesip atabildiklerinde *onlar* kazanmış olacak, bunu göremiyor musun? Bunu sana yapabilirlerse herkese yapabilirler. Ve *kazanmış* olurlar. Kazanırlar!"

Artık iyice yanımda ve elini uzatıp hâlâ bıçağı sıkıca kavrayan elimi tutuyor.

"Onları yeniyoruz," diyor, "istedikleri kişiye dönüşmeyerek onları *sen* yeniyorsun."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Ben ve Cillian'ı öldürdü."

Başını iki yana sallıyor. "Hayır, bunu yaptığını *söyledi*. Sen de ona inandın."

Dönüp ona bakıyoruz. Artık titremiyor ve çevresindeki duman bulutu dağılmak üzere.

"Bu tür oğlanları tanırım," diyor. "Uzay gemilerinde bile bu tür oğlanlar olur. Yalancının teki."

"O bir erkek."

"Nasıl oluyor da *sürekli* olarak bunu söyleyebiliyorsun?" diye soruyor, sesinden artık sinirlenmeye başladığı belli. "Nasıl oluyor da, onun bir erkek olduğunu, seninse olmadığını söyleyebiliyorsun? Sadece aptalca bir *doğumgünü* yüzünden mi? Benim geldiğim yerden geliyor olsaydın şimdiye on dört yıl bir ay yaşında olurdun!"

"Senin geldiğin yerden *gelmiyorum*!" diye bağırıyorum. "Ben *buralıyım* ve burada işler böyle yürüyor!"

"O halde burada işlerin yürüyüşü *yanlış*." Kolumu bırakıp Bay Küçük Prentiss'in yanına eğiliyor. "Onu bağlayalım. Onu iyice bağladıktan sonra buradan çekip gidelim, tamam mı?"

Bıçağı bırakmıyorum.

Bu bıçağı asla bırakmıcam, ne derse desin, ne düşünürse düşünsün.

Çevreye bakıyor. "Manchee nerede?"

Ah, hayır.

Onu otların arasında buluyoruz. Hiç konuşmuyo, yanlızca hırlıyor. Sol gözü kapalı, ağzının çevresiyse kanlı. Birkaç kez denemem gerekse de en sonunda onu yakalıyorum ve Viola şu mucizevi ilkyardım çantalarından birini daha çıkarıyor. Ben sıkıca tutarken Viola ona zorla gevşetici bir hap yutturduktan sonra kırık dişlerini temizleyip gözüne bir krem sürüyor. Bandajladıktan sonra tek-göz bakıp sarhoş gibi "Thawd?" derken öyle küçük ve çaresiz görünüyo ki bisüre ona sarılıp otların arasında, yağmurun altında oturuyorum. Viola malzemelerini toplayıp sırt çantamı çamurun içinden çıkarıyor.

"Kıyafetlerin ıpıslak," diyor bi süre sonra. "Yiyeceklerse ezilmiş. Ama kitap hâlâ poşetin içinde. Ona bir şey olmamış."

Annemin, bir gün oğlunun ne kadar korkak olacağını biliyor olduğu düşüncesi kitabı nehre fırlatmayı istememe neden oluyor.

Bunu yapmıyorum.

Bay Küçük Prentiss'i kendi ipiyle bağlarken elektrik şokunun tüfeğinin üzerindeki ahşap kabzayı koparıp attığını görüyoruz. Oysa tüfek işimize yarayabilirdi.

"Ona neyle elektrik verdin?" diye soruyorum, oflayıp puflayarak Bay Küçük Prentiss'i yolun kenarına sürüklerken. Bayılan insanlar gerçekten *ağır* oluyor.

"Gezegenin neresinde olduğumu uzay gemisine bildirmeme yarayan bir cihazla. Onu söküp kullanabileceğim bir hale getirmem çok uzun sürdü."

Ayağa kalkıyorum. "Peki ama nerede olduğunu gemindeki insanlar nereden öğrenecek?"

Omuz silkiyor. "Haven'da bir şeyler olmasını ummaktan başka şansımız yok."

Gidip kendi çantasını alıyor. Umarım Haven beklentilerinin yarısını bile karşılayabilir.

Oradan ayrılıyoruz. Bay Küçük Prentiss yolu takip etmenin aptalca olduğunu söylerken haklı olduğundan, nehri gözden kaybetmemeye çalışarak yolun yirmi otuz metre uzağından yürümeye başlıyoruz. Gece ilerlerken Manchee'yi sırayla kucağımızda taşıyoruz.

Fazla konuşmuyoruz.

Haklı olabilir, öyle di mi? Evet, tamam, belki ordu bu yüzden peşimde, belki benim onlara katılmamı sağlarlarsa herkesin katılmasını sağlayabilirler. Belki de kendilerini bu şekilde sınıyorlar, kim bilir, zaten tüm kasaba böyle bişeye inanabilcek kadar deli.

Birimiz düşersek, hepimiz düşeriz.

Ancak birincisi, bu açıklama Aaron'un neden peşimizde olduğuna mantıklı bir neden gösteremiyor ve ikincisi, onun daha önce yalan söylediğini duydum, öyle değil mi? Söyledikleri mantıklı gelebilir ama doğruyu mu söylüyor yoksa uyduruyor mu bunu kim bilebilir ki?

Çünkü ben *asla* orduya katılmayacağım ve Başkan Prentiss bunu biliyor olmalı, hele hele Ben ve Cillian'a yaptıklarından, Bay Küçük Prentiss'in Sesinde duyduğum gerçeklerden sonra asla olmaz, yani Viola bu konuda yanılıyor. İstedikleri her neyse, hak eden birini dahi öldürmeme engel olan zayıflığım her neyse, erkek olabilmem için değişmeli. *Değişmeli*, yoksa nasıl başım dik yürüyebilirim ki?

Gece yarısı oluyor ve benim erkek olmama yirmi beş gün ve bir milyon yıl var.

Çünkü eğer Aaron'u öldürmüş olsaydım Başkan Prentiss'e beni en son nerede gördüğünü söyleyemezdi.

Çiftlikteyken Bay Küçük Prentiss'i öldürebilmiş olsaydım, Başkan'ın adamlarını Ben ve Cillian'a götürecek ve Manchee'ye zarar verecek kadar uzun yaşamamış olurdu.

Eğer adam öldürebilecek biri olsaydım Ben ve Cillian'la kalıp kendilerini savunmalarına yardım ederdim.

Belki katil olsaydım hâlâ yaşıyor olurlardı.

Bunu hiç düşünmeden yapardım.

Eğer gereken buysa katil olurum.

Bekleyin ve görün.

Nehir yeniden kanyonlar oluşturmaya başlarken zemin sertleşip dikleşiyor. Bi süre kayaların gölgesinde dinlenip Bay Küçük Prentiss'le kavgamızdan sonra hâlâ yenilebilecek durumda olan son yiceklerimizi yiyoruz.

Manchee'yi kucağıma yatırıyorum. "Verdiğin hapta ne vardı?"

"İnsanlar için kullanılan bir ağrı kesiciden çok ufak bir parça verdim. Umarım fazla gelmemiştir."

Tüylerini okşuyorum. Sıcak ve uyuyor, yani en azından hâlâ hayatta.

"Todd..." diyor Viola ama onu susturuyorum.

"Hareket edebildiğimiz sürece yola devam etmek istiyorum. Uyumamız gerektiğini biliyorum, fakat artık ilerleyemeyecek duruma gelene kadar yürüyelim."

Bisüre duraksadıktan sonra, "Tamam," diyor ve tekrar konuşmadan yemeğimizi bitiriyoruz.

Yağmur bütün gece yağıyor. Ormanda yağan yağmur kadar gürültülü başka bişey yoktur, milyarlarca yaprağa çarpan milyarlarca yağmur damlası, kabarıp köpüren nehir, ayaklarımızın altında ezilen çamurlu yol. Ara sıra uzaklarda Şes duyuyorum, heralde orman mahluklarının Sesleri fakat yaklaştıkça gözden kaybolduklarından hiçbirini göremiyorum.

"Buralarda bize zarar verebilecek bir şey var mı?" diye soruyor Viola, sesini duyurabilmek için bağırması gerekiyor.

"Sayılamıcak kadar çok," diyerek kucağında taşıdığı Manchee'yi işaret ediyorum. "Uyandı mı?"

"Henüz değil," diyor endişeli bir şekilde. "Umarım ben..."

Bir başka kayalığın yanından geçip kamp alanına girdiğimizde işte bu kadar hazırlıksız yakalanıyoruz.

İkimizde anında durup bir saniye içinde gördüklerimizi anlamlandırmaya çalışıyoruz.

Yanan bir ateş.

Ateşin üzerinde şişe geçirilmiş taze bir balık.

Taşın üzerinde bir başka balığın pullarını soyan bir adam.

Beklenmedik bir anda kampına girerken bize bakan aynı adam.

Bir *an* içinde, daha önce hiç kız görmemiş olsam da Viola'yı görür görmez kız olduğunu anladığım gibi, bıçağıma uzanırken, karşımızdakinin de bir adam olmadığını biliyorum.

O bir Mank.

25

KATİL

Dünya duruveriyor.

Yağmur duruyor, alevler havada asılı kalıyor, kalbim çarpmıyor.

Bir Mank.

Artık Mank yok ki.

Hepsi de savaşlarda öldü.

Artık Mank yok.

Ama işte bir tanesi tam karşımda duruyor.

Vidyolardan anımsadığım gibi ince ve uzun boylu, teni beyaz, uzun parmakları ve kolları var, ağzı yüzünün orta yerinde, kulakları çenesine kadar iniyor, gözleriyse bataklıktaki taşlar kadar kara, teni yosun gibi tüm vücudunu kapladığından üzerinde kıyafet yok.

Tuhaf. Çok tuhaf görünüyor.

Lağnet olsun.

Şimdiye dek tanıyıp bildiğim dünyadaki hiçbi şeye benzemiyor.

"Todd?" diye soruyor Viola.

"Hareket etme," diye yanıtlıyorum.

Çünkü yağmur sesinin arasında Mank'ın *Sesini* duyabiliyorum.

Bu bir şey duymaya benzemiyor, tuhaf renkli, birbirine girmiş görüntüler gibi, Viola'yla beni şaşkın bir şekilde ona bakarken gösteren tuhaf görüntüler.

Öne uzattığım bıçağı gösteren görüntüler.

"Todd," diyor Viola yeniden, beni uyarır gibi konuşuyor.

Çünkü bu tuhaf yaratığın Sesi endişeli. Uğultunun içinde duygularını duyabiliyorum.

Korkuyor.

Korktuğunu hissedebiliyorum.

Güzel.

Sesim hiddetleniyor.

"Todd," diye sesleniyor Viola.

"Adımı tekrarlamayı kes."

Mank yavaşça balığı yere bırakıp doğruluyor. Ufak bir tepenin eteklerindeki kayalık bir çıkıntının altına kamp kurmuş. Bulunduğumuz yerin büyük bir kısmı kuru ve çevrede yatak olarak kullanıldığını düşündüğüm bir yosun yığını görüyorum.

Bir de kayalara dayanmış parlak ve uzun bir şey var.

Mank'ın Sesinde bu şeyi görebiliyorum.

Nehirde balık yakalamak için kullandığı mızrak.

"*Sakın*," diyorum.

Bir saniyeliğine, ama *yalnızca* bir saniyeliğine, tüm bunları nasıl bu kadar açık bir şekilde anlayabildiğimi, onu nasıl nehrin içinde ayakta dururken görebildiğimi, her biri görüntülerden oluşsa da düşüncelerini nasıl bu kadar kolaylıkla okuyabildiğimi düşünüyorum.

Fakat bu saniye hızla geçiyor.

Çünkü mızrağa ulaşmak için sıçramayı düşündüğünü fark ediyorum.

"Todd?" diyor Viola. "Bıçağı yere bırak."

Ve işte sıçrıyor.

Ben de aynı anda sıçrıyorum.

(Bekleyin ve görün)

"Hayır!" diye bağırdığını duyuyorum Viola'nın, ama Sesim bir kükremeye dönüştüğünden bunu yalnızca bir fısıltı gibi duyabiliyorum.

Çünkü kamp yeri boyunca uçarcasına koşarken; bıçağımı kaldırmış, mızrağına ulaşmaya çalışan sıska ve kemikli Mank'a doğru var gücümle koşarken, aklımdan yalnızca şimdiye dek yaşadıklarıma dair kelimeler, görüntüler, duygular, bıçağı kullanamadığım tüm o fırsatlar geçiyor, kıpkırmızı kesilen Sesimde yalnız bunlar görülebiliyor ve tüm benliğim çığlık atıyor.

Kimin katil olduğunu sana göstereceğim.

Mızrağına uzanamadan ona ulaşıp üzerine atlıyorum. Paldır küldür yere yuvarlanıyoruz. Uzun kolları ve bacakları her yanıma çarpıyor, örümcek gibi vücuduma dolanırken bir yandan da başıma vuruyor ama hissetmiyorum bile ve fark ediyorum, fark ediyorum, fark ediyorum ki...

Benden daha güçsüz.

"Todd, yeter!" diye bağırdığını duyuyorum Viola'nın.

Benden kaçmaya çabalarken onu yumrukluyorum. Öyle hafif ki hemen yanımızdaki kayaların üzerine yuvarlanıp bana bakarak dudaklarının arasından tıslamaya benzer bir ses çıkarıyor ve bakışlarında dehşet, Sesindeyse panik var.

"KES ŞUNU!" diye bağırıyor Viola. "Ne kadar korktuğunu görmüyor musun?"

"Evet korkmalı!"

Artık Sesim kontrol dışı.

Ona doğru bir adım atarken sürünerek kaçmaya çalışıyor fakat uzun beyaz bileğinden çekip yeniden yere yatırıyorum. Korkunç, *kulak tırmalayıcı* bir ses çıkarıyor ve ben bıçağımı kaldırıyorum.

Viola Manchee'yi yere bırakmış olmalı, çünkü kollarımı tutup Mank'ı bıçaklamamı engellemeye çalışıyor, kollarımı sallayarak ondan kurtulmaya çabalasam da bırakmıyor ve birlikte yere yuvarlanıp kayalığın dibinde korkudan elleriyle yüzünü örten Mank'dan uzaklaşıyoruz.

"Bırak beni!" diye bağırıyorum.

"Lütfen Todd!" diyerek kolumu çekip kıvırıyor. "Kes şunu, lütfen!"

Kolumu kıvırıp boştaki elimle onu ittikten sonra Mank'ın yerde sürünerek ilerlediğini görüyorum.

Mızrağına doğru...

Uzanmak üzere...

Tüm nefretim volkan gibi patlıyor...

Ve üzerine çullanıyorum...

Ve bıçağı göğsüne saplıyorum.

Bir çatırtı duyuyorum, kemiğe gelmiş olmalı ve Mank korkunç ama korkunç bir çığlık atıyor ve açılan yaradan koyu kırmızı (kırmızı, evet kanları *kırmızı*) bir kan akmaya başlarken uzun kollarıyla yüzümü çizmeye çalışıyor, fakat kolumu çekip bıçağı yeniden saplıyorum ve dudaklarının arasından hırıltıyla birlikte upuzun, ince bir çığlık çıkıyor, kolları ve ba-

caklarını savururken o kara, kapkara gözleriyle bana bakıyor ve Sesi acı, şaşkınlık, korku dolu...

Ve bıçağı çeviriyorum...

Ama ölmüyor, ölmek bilmiyor, evet, ölmek bilmiyor...

Son bir kez daha inleyip titreyerek ölüyor.

Sesi tamamen kesiliyor.

Öğürüyorum. Bıçağı çekip çamurda geri geri sürünüyorum.

Ellerime ve bıçağa bakıyorum. Her yerde kan var. Bıçak kanlı, sapı bile ve ellerimle kollarım, kıyafetlerim, öyle ki bu kan yüzümdeki yaradan sızan kendi kanıma karışmış.

Yağmur hâlâ yağıyor fakat çevrede mümkün olabileceğinden çok daha fazla kan var.

Mank yatıyor...

Onu öldürdüğüm yerde.

Viola'nın nefessiz kalmış gibi öksürdüğünü duyup ona bakınca geriliyor.

"Bilmiyorsun!" diye bağırıyorum. "Hiçbi şey bilmiyorsun! Savaşı *onlar* başlattı. Annemi *onlar* öldürdü! Her şey ama her şey *onların suçu*!"

Ve sonra kusmaya başlıyorum.

Kusmaya devam ediyorum.

Sesim sakinleşiyor ama yeniden kusuyorum.

Başımı yere yakın tutuyorum.

Dünya durmuş gibi.

Evet, dünya durmuş.

Viola'nın yalnızca Sessizliğini duyabiliyorum. Öne eğilirken sırt çantamın enseme çarptığını hissediyorum. Mank'a bakmıyorum.

"Bizi öldürürdü," diyorum en sonunda. Toprakla konuşuyor gibiyim.

Viola yanıt vermiyor.

"Bizi öldürürdü," diyorum yeniden.

"*Dehşete* kapılmıştı!" diye bağırıyor Viola. "Ne kadar korkmuş olduğunu ben bile görebiliyordum."

"Mızrağına uzanıyordu," diyorum başımı kaldırarak.

"Çünkü *sen bıçakla* ona saldırdın!" Artık onu görebiliyorum. Gözleri irileşmiş, bakışlarıysa giderek manasızlaşıyor, tıpkı dizlerine sarılarak sallanmaya başladığı andaki gibi.

"Yeni Dünya'daki herkesi öldürdüler," diyorum.

Sertçe başını iki yana sallıyor. "Seni aptal! Seni *siktir olasıca* APTAL!"

Str'olasıca demiyor.

"Sana söylenenlerin doğru olmadığını kaç kez öğrendin?" diye soruyor daha da gerileyip yüzünü buruşturarak. "Söylesene kaç kez?"

"Viola..."

"Tüm Manklar savaşta öldürülmemiş miydi?" diye soruyor ve Tanrım, sesindeki korkuyu duymaktan nasıl da nefret ediyorum. "Ha? *Cevap versene*?"

Ve yine aptallık ettiğimin farkına varınca Sesimdeki hiddet yok oluyor.

Dönüp Mank'a bakıyorum...

Ve kamp yerini görüyorum...

İplere asılı balıkları da...

Ve (hayır hayır hayır hayır hayır) Sesindeki korkuyu görüyorum...

(Hayır hayır hayır lütfen hayır)

İçimde kusacak bir şey kalmadı ama yine de iki büklüm oluyorum...

Ve artık bir katilim.

Katilim...

Katilim...

(Ah lütfen hayır) Katilim.

Titremeye başlıyorum. Öyle şiddetli titriyorum ki ayağa kalkamıyorum. Hiç durmadan "Hayır" demeye başlıyorum ve Mank'ın Sesindeki korku benimkine karışıp kulaklarımda yankılanırken kaçabilecek hiçbiyerim yok. Ses beynimin içinde, çınlıyo, çınlayıp duruyo ve öyle şiddetli titriyorum ki ellerimle dizlerimin üzerinde bile duramayarak çamurun içine düşüyorum. Hâlâ her yer kan içinde ve yağmur etrafı temizleyemiyor.

Gözlerimi sımsıkı kapıyorum.

Ve yalnızca karanlığı görüyorum.

Yalnızca karanlık, başka hiçbi şey yok.

Bir kez daha her şeyi berbat ettim. Bir kez daha her konuda hata yaptım.

Uzakta bir yerde Viola'nın bana seslendiğini duyuyorum.

Fakat öyle uzakta ki.

Ben bir başımayım. Burada ve daima, tek başıma.

Tekrar adımı duyuyorum.

Kolumun çekildiğini hissediyorum.

Belli belirsiz bir Ses duyunca gözlerimi açıyorum.

"Sanırım daha çoklar," diye fısıldıyor Viola yanı başımda.

Başımı kaldırıyorum. Sesim öylesine karmakarışık, üstelik korku dolu ki söylenenleri net duyamıyorum, hâlâ şiddetli bir yağmur yağıyor ve bir an için bidaha asla kuruyamıcaz

gibi saçma bir düşünceye kapılıyorum, ama sonra sesi duyuyorum, ağaçların arasında belli belirsiz bir mırıldanma gibi, yerini tam olarak kestirmek güç fakat kesinlikle oralarda bir yerde.

"Daha önce bizi öldürmek istemiyor bile olsalar, *artık* fikirleri değişmiştir," diyor Viola.

"Gitmemiz lazım." Ayağa kalkmaya çalışıyorum. Hâlâ titriyorum ve birkaç kez denemem gerekse de sonunda başarıyorum.

Bıçak hâlâ elimde. Kandan yapış yapış olmuş.

Bıçağı yere fırlatıyorum.

Viola'nın yüz ifadesi korkunç. Üzgün, korkmuş ve dehşete kapılmış, hepsi de benim yüzümden, hepsi benim suçum, ama her zamanki gibi başka seçeneğimiz yok ve Manchee'yi kayaların arasında bıraktığı yerden alırken yalnızca, "Gitmemiz lazım," diyebiliyorum.

Hâlâ uyanmamış ve yerden kaldırırken soğuktan titreyen vücuduna yüzümü bastırıp o tanıdık köpek kokusunu içime çekiyorum.

"*Acele et*," diyor Viola.

Arkamı dönünce çevreye baktığını görüyorum, yüzündeki korku dolu ifade değişmemiş. Yağmura rağmen Ses hâlâ ağaçların arasında bir fısıltı gibi duyulabiliyor.

O da bana bakıyor fakat onunla göz göze gelebilmemin imkânsız olduğunu hissederek başımı çeviriyorum.

Ama başımı çevirirken hemen arkasında bir hareketlenme görüyorum.

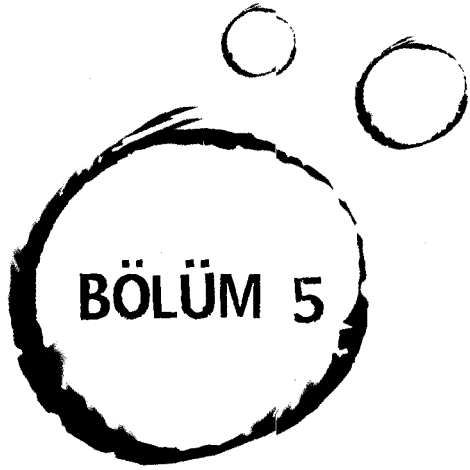
Otlar aralanıyor.

Ve yüz ifademin değiştiğini fark ettiğini görüyorum.

Arkasını döner dönmez, ağaçların arasından çıkan Aaron'la yüz yüze geliyor.

Aaron tek eliyle onu boynundan yakalarken, diğer elini kullanarak ağzıyla burnunu bir bez parçasıyla kapatıyor. Öne bir adım atarken Viola'nın çığlık attığını duyabiliyorum ve elleriyle karşı koymaya çalışıyor fakat Aaron onu sımsıkı tutuyor, ikinci ve üçüncü adımlarımı atarken bez parçasına her ne sürülüyse onu kendinden geçiriyor, dördüncü ve beşinci adımlarımdaysa onu yere bırakıyor ve Manchee hâlâ kollarımda, altıncı adımımı atarken arkasına uzanıyor, ama bıçağım elimde değil ve kucağımda Manchee olduğu halde ona doğru koşuyorum ve yedinci adımımda sırtına asılı ahşap bir sopayı çıkarıp havada savurarak başımın yan tarafına ÇAT diye vurunca düşüyorum, Manchee kollarımın arasından yere yuvarlanıyor ve ben karnımın üzerine düştüğümde başım öyle bir çınlıyo ki kendimi kontrol edemez oluyorum, her yer grileşip dönmeye başlıyor ve yalnızca acı hissedebiliyorum ve her şey kayıyor, düşüyor, kollarımla bacaklarım kaldıramayacağım kadar ağırlaşıyor, yüzümün yarısı çamurun içinde fakat Aaron'un bana baktığını görebiliyorum, Sesindeyse Viola'yı ayırt edebiliyorum, çamurların arasında kıpkırmızı parlayan bıçağımı gördüğünü görüyorum ve eğilip yerden alırken sürünerek uzaklaşmaya çabalıyorum ama vücudumun ağırlığından dolayı kıpırdayamıyorum bile, tek yapabildiğim ona bakmak.

"Sana ihtiyacım kalmadı, evlat," diyor ve son anımsadığım şey havaya kaldırdığı bıçağı tüm gücüyle indirdiği o kısacık an oluyor.

BÖLÜM 5

26

HER ŞEYİN SONU

Düşüyorum hayır *DÜŞÜYORUM* hayır lütfen yardım edin *Düşüyorum* Bıçak *Bıçak* Mank hepsi öldü mankların tümü öldü *VIOLA* üzgünüm lütfen üzgünüm mızrağı var *DÜŞÜYORUM* Lütfen lütfen *Aaron, hemen arkanda! Geliyor!* artık sana ihtiyacım kalmadı, evlat, Viola düşüyor, Viola Eade *Mank* çığlıklar ve kan, hayır BEKLEYİN VE GÖRÜN görün *hayır lütfen* görün bizi öldürürdü Ben lütfen üzgünüm Aaron! Koş! E-A-D-E *Daha fazlalar* buradan gitmemiz lazım *DÜŞÜYORUM düşüyorum* koyu kan Bıçak ölü *koş* Katilim lütfen hayır MANK *Viola Viola Viola...*

"Viola!" diye bağırmaya çalışıyorum fakat yalnızca karanlık, sessiz bir karanlık, karanlığın içine düşmüşüm gibi ve sesim çıkmıyor.

"Viola," diye deniyorum yeniden, ciğerlerim sıvı dolu ve midemde bi ağrı var ve acı, acıyo.

"Aaron," diye kendi kendime fısıldıyorum. "Kaç, bu Aaron."

Ve sonra yine karanlığın içine yuvarlanıyorum...

...

...

"Todd?"

...

Manchee.

"Todd?"

Yüzümde bir köpek dili dolaştığını hissedebiliyorum, demek ki yüzümü hissedebiliyorum yani hâlâ yaşıyorum ve derin derin soluma isteğiyle gözlerimi açıyorum.

Manchee hemen başımın yanında, sağa sola hareket ediyor, sinirli bir şekilde dudaklarıyla burnunu yalıyor, gözü hâlâ bandajlı ama çok silik görünüyor ve çok güç...

"Todd?"

Onu sakinleştirmek için ismini söylemeye çalışıyorum fakat tek yapabildiğim öksürmek ve öksürünce sırtıma keskin bir acı saplanıyor. Hâlâ yüzüstü çamurun içinde yatıyorum, düşmüştüm, Aaron şey yapınca...

Aaron.

Aaron başıma asasıyla vurunca. Başımı kaldırmak için kendimi zorlayınca kafatasım sağ tarafından çeneme kadar zonkluyor ve tekrar konuşmaya çabalamadan önce bisüre dişlerimi sıkarak öylece acının azalmasını beklemem gerekiyor.

"Todd?" diye inliyor Manchee.

"Burdayım Manchee," diye mırıldanabiliyorum en sonunda, fakat göğsümde biriken sıvı yüzünden hırıldayarak konuşunca yeniden öksürmeye başlıyorum.

Sırtıma saplanan acı yüzünden öksürüğümü tutmam gerekiyor.

Sırtım.

Yeniden öksürmemeye çalışırken tüm vücuduma bir dehşet duygusu yayılıyor.

Gördüğüm en son şey...

Hayır.

Ah, hayır.

Hiç hareket etmeden yavaşça öksürmeye çalışıyorum, beceremeyince acım azalana dek bekledikten sonra ağzımı oynatmayı deniyorum.

"Sırtımda bıçak mı var, Manchee?" diyorum güçlükle.

"Bıçak, Todd," diye havlıyor endişeli bir şekilde. "Sırt, Todd."

Tekrar yanıma gelip yüzümü yalıyor, kendince iyi hissetmemi sağlamaya çalışıyor. Tek yapabildiğim hareket etmeden nefes almak. Gözlerimi kapayıp neredeyse ağzına kadar sıvıyla dolu ciğerlerimin isyan etmesine rağmen derin bir nefes alıyorum.

Ben Todd Hewitt, diye düşünüyorum, bu bir hata, çünkü o an her şeyi hatırlıyorum, Mank'ın kanı ve Viola'nın benden korktuğunu belli eden yüz ifadesi ve Aaron'un ağaçların arasından çıkıp onu alması...

Hıçkırarak ağlamaya başlıyorum, fakat öyle güçlü bir acı hissediyorum ki bir an için felç geçirdiğimi sanıyorum, sanki kollarımla sırtımda bir ateş yanıyor ve acı azalana dek beklemekten başka yapabileceğim bişey yok.

Yavaşça, yavaşça, çok yavaşça altımda kalan kollarımdan birini çekip çıkarmaya çalışıyorum. Başım ve sırtım öyle çok acıyor ki kısa bisüreliğine bayıldım sansam da kendime gelip yavaşça, yavaşça, çok yavaşça sırtüstü uzanıyorum, parmaklarım leş gibi ve ıslak gömleğim boyunca yukarı çıkarken leş gibi ve ıslak çantama dokununca hâlâ sırtımda olduğuna şaşırıyorum ve sonra parmaklarım biraz daha yukarı uzanınca onu hissediyorum.

Bıçağın sapı. Sırtıma saplanmış olan bıçağın sapı.

Ama öyle olsa ölürdüm.

Evet, *öldürdüm.*

Yoksa öldüm mü?

"Ölü değil, Todd," diye havlıyor Manchee. "Çanta! Çanta!"

Bıçak sırtıma saplanmış, omuz başlarımın arasına, ama önce çantaya girmiş, çantadaki bişey de sırtıma tamamen girmesine engel olmuş.

Kitap.

Annemin kitabı.

Tekrar parmaklarımla hissetmeye çalışıyorum, olabildiğince yavaş hareket ederek, evet, Aaron kolunu kaldırdıktan sonra bıçağı sertçe indirirken sırt çantamdaki kitap vücuduma tamamen saplanmasını (Mank'ın vücuduna olduğu gibi) engellemiş.

Gözlerimi yeniden kapayıp olabildiğince derin bir nefes alarak bıçağı kavrayana dek nefesimi tutuyorum. Acının azalmasını beklerken soluk alıp veriyor ve bıçağı çekip çıkarmaya gayret ediyorum, ancak bıçak öyle ağır, sırtımdaki yaraysa öyle acı verici ki bıçak yavaş yavaş sırtımdan çıkarken avazım çıktığı kadar bağırıyorum.

Bi dakka boyunca bağırıp kıvranarak tekrar ağlamamaya çabalarken, hâlâ kitap ve çantaya saplı olan bıçağı gövdemden uzakta tutuyorum.

Manchee bir kez daha yüzümü yalıyor.

Neden olduğunu bilmeden, "Aferin oğlum," diyorum.

Kollarımı sırt çantasından kurtarıp en nihayetinde bıçakla birlikte her şeyi kenara fırlatıp atmam neredeyse bir ömür sürüyor. O zaman bile ayağa kalkabilecek durumda diilim ve tekrar bayılmış olmalıyım, çünkü Manchee yüzümü yalıyor ve gözlerimi açıp öksürmeden nefes almaya çabalamam gerekiyor.

Orda, çamurun içinde öylece yatarken, Aaron'un bıçağının sırtıma saplanmış olmasını, Mank gibi ölü olmayı, artık suçlanabilecek bir Todd'un ya da hayal kırıklığına uğratacak bir Ben ya da bir Viola'nın olmadığı o karanlık mı karanlık çukurun dibine düşmüş olabilmeyi dünyadaki her şeyden çok istiyorum.

Bunun yerine Manchee yüzümü yalıyor.

"Uzak dur," diyerek onu itekliyorum.

Aaron beni öldürebilirdi, hem de kolayca.

Bıçağı enseme, gözüme ya da boğazıma saplayabilirdi. Tam anlamıyla savunmasızdım ama beni öldürmedi. Ne yaptığını biliyor olmalı. *Kesinlikle.*

Başkan'ın beni bulmasını mı istiyordu? Fakat neden ordudan bu kadar öndeydi? Bay Küçük Prentiss gibi atlı değilken bunca yolu nasıl gelmiş olabilir? Bizi ne kadar zamandır takip ediyordu?

Otların arasından çıkıp Viola'yı kaçırmadan ne kadar süre önce bizi takip etmeye başlamıştı?

Acıyla inliyorum.

İşte beni *bu yüzden* öldürmemiş. Viola'yı kaçırdığını bilerek yaşamam için. Böylece kazanmış oluyor, öyle di mi? Böylelikle acı çekmemi sağlıyor. Hayatta kalıp sonsuza dek Sesimin içinde onu alıp götürdüğünü duymama neden olarak.

İçimde beklenmedik bir enerji hissedince, acıyı duymazdan gelerek doğrulup ayağa kalkabilmeyi düşünebilecek duruma gelene dek nefes alıp veriyorum. Ciğerlerimdeki hırıltıyla sırtımdaki acı öksürmeme neden olsa da dişlerimi sıkıp üstesinden geliyorum.

Çünkü onu bulmalıyım.

"Viola," diye havlıyo Manchee.

"Viola," diyerek dişlerimi daha da sert sıkıp ayağa kalkmaya çalışıyorum.

Fakat bu çok fazla geliyor, acıdan bacaklarımın kontrolünü yitirip çamurun içine yuvarlanıyorum. Orada öylece yatıp nefes almaya çabalarken sersemlediğimi hissediyorum ve Sesim de bir hiçliğe doğru koşuyor, koşuyor, koşuyorum, her yanım alev gibi ve terliyorum, Sesimde koşuyorum ve ağaçların arkasında Ben'i duyup ona doğru koşuyorum ve o şarkı söylüyor, çocukluğumdan kalma bir ninni bu, erkeklere değil oğlanlara göre, ama duyar duymaz kalbim yerinden fırlıcakmış gibi oluyor ve *bir sabah erkenden, güneş doğarken.*

Kendime geliyorum. Şarkı hâlâ aklımda.

Şöyle devam ediyor,

Bir sabah erkenden, güneş doğarken,

Bir genç kızın seslendiğini duydum, aşağıdaki vadiden

Ah, beni aldatma, beni asla bırakma.

Gözlerimi açıyorum.

Beni aldatma. Beni asla bırakma.

Onu bulmalıyım.

Onu bulmalıyım.

Yukarı bakıyorum. Güneş henüz batmamış, fakat Aaron Viola'yı kaçırdığından bu yana ne kadar zaman geçmiş olabileceği hakkında en ufak bi fikrim yok. Şafak sökmeden hemen önceydi. Şu an hava bulutlu ama aydınlık, yani sabahın erken saatleri ya da öğleden sonra olabilir. Aynı gün bile olmayabileceği aklıma gelse de bu düşünceyi uzaklaştırıyorum. Gözlerimi kapayıp dinlemeye çalışıyorum. Yağmur durmuş, artık etraf o kadar gürültülü değil, ancak duyabildiğim tek

Ses benim, Manchee'nin ve benimle hiçbir alakaları olmadan gündelik yaşamlarına devam eden orman mahlukatının.

Aaron'a dair hiçbi şey duymuyorum. Viola'nın Sessiz boşluğu da yok.

Gözlerimi açınca çantasını görüyorum.

Boğuşurken düşürmüş olmalı, Aaron da işine yaramıcağından orda öylece yerde bırakmış olmalı, sanki kimseye ait değilmiş ya da Viola'ya ait olması hiç önemli diilmiş gibi.

Bissürü aptalca ama faydalı şeylerle dolu şu çanta.

Göğsüm sıkışıyor, acı içinde öksürüyorum.

Ayağa kalkabilecek gibi değilim, bu yüzden öne doğru sürünüyorum, sırtım ve başımdaki acıyla nefes nefese kaldığım halde sürünmeye devam ediyorum, Manchee durmaksızın endişeli bir şekilde "Todd, Todd," diye havlıyor, çantaya varmam öylesine *kahrolsıca* uzun sürüyor ki yıllar geçmiş gibi, fakat en sonunda çantaya ulaşınca hiçbi şey yapmadan önce acının geçmesi için iki büklüm bekliyorum. Yeniden nefes alabildiğimde çantayı açıp içinde bandajların olduğu kutuyu bulana kadar karıştırıyorum. Sadece bir tane kalmış, bu kadarı yetmek zorunda. Daha sonra gömleğimi çıkarmaya koyuluyorum, devamlı durmam, hızlı hızlı soluk alıp vermem ve çok yavaş hareket etmem gerekiyor ama en sonunda çıkarmayı başardığımda sırtım ve başım acıdan yanıyor, gömleğin her yanı kan ve çamurla kaplı.

İlkyardım çantasında bisturiyi bulup bandajı ikiye kesiyorum. Yarısını başıma tutup yapışana kadar bastırdıktan sonra yavaşça arkaya uzanıp diğer yarısını sırtıma yapıştırıyorum. Bandaj malzemesi, yani şu insan hücresi ya da her neyse, yaralarımın içine girmeye başladığında bir an için eskisinden de çok acıyor. Dişlerimi sıkarak geçmesini bekliyorum, ilaç

etki etmeye başlayınca sanki kanıma serin bi su karışmış gibi rahatlıyorum. Ayağa kalkabilecek hale gelene kadar etki etmesini bekliyorum. Doğrulduğum an biraz başım dönse de bi dakka boyunca ayakta durmayı başarıyorum.

Bi dakka daha sonra ilk adımımı atıyorum. Sonra bir adım daha.

Fakat nereye gideceğim?

Onu nereye götürdüğüne dair hiç fikrim yok. Ne kadar vakit geçmiş olabileceğini de bilmiyorum. Ordunun yanma varmış bile olabilir.

"Viola," diye inliyo Manchee.

"Bilmiyorum oğlum. Bırak da düşüneyim."

Bandajlarla bile dik durmakta güçlük çekiyorum ama elimden gelenin en iyisini yapıp çevreye bakıyorum. Mank'ın cesedini göz ucuyla görebilirim, fakat görmemek için yan dönüyorum.

Ah, beni aldatma. Beni asla bırakma.

Göğüs geçiriyorum ve ne yapmam gerektiğini biliyorum.

"Başka çare yok, Manchee. Orduya geri dönmemiz lazım."

"Todd?" diye inliyor.

"Başka çare yok," diye tekrarlayarak ilerlemek dışında her şeyi aklımdan çıkarıyorum.

Öncelikle üstüme giycek bir şeye ihtiyacım var.

Mank'ın arkamda kalmasına dikkat ederek sırt çantamı buluyorum.

Bıçak hâlâ sırt çantasıyla kitaba saplı duruyor. Ona dokunmak istemiyorum ve bu kadar sersemlemişken kitaba ne olduğuna da görmek istemiyorum, fakat bıçağı almam gerek, bu yüzden çantaya ayaklarımla bastırıp sıkıca asılıyorum. Birkaç

kez denemem gerekse de sonunda çıkarmayı başarıp yere atıyorum.

Islak, çamurlu zeminin üzerinde duran bıçağa bakıyorum. Her yanı kanla kaplı. Çoğu Mank kanı ama en ucundaki açık kırmızı olan benim kanım. Aaron beni bıçakladığında kanıma Mank kanı karışıp karışmadığını düşünüyorum. Acaba Manklardan direk olarak kapılabilecek başka virüsler var mıdır?

Fakat bunu düşünecek zamanım yok.

Sırt çantamı açıp kitabı çıkarıyorum.

Tam ortasında bıçağın açtığı delik var. Bıçak öyle keskin ve Aaron öyle güçlü olmalı ki kitap nerdeyse hiç zarar görmemiş. Yalnızca sayfaların ortasında küçük bir kesik, kenarlarındaysa kan izi var, ama hâlâ okunabiliyor.

Hâlâ okuyabilirim, birine okutabilirim.

Tabii eğer bunu hak edersem.

Bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırıp temiz bir atlet çıkarıyorum. Bir yandan da öksürüyorum ve bandajlara rağmen öyle çok acıyor ki öksürük geçene kadar beklemem gerekiyor. Göğsümde nehirden çıkarılmış bir torba dolusu ıslak taş taşıyormuşum gibi hissetmeme karşın atleti giyip çantadan işime yarayabileceğini düşündüğüm şeyleri alıyorum: birkaç kıyafet, ilkyardım çantası, Bay Küçük Prentiss'in ya da yağmurun zarar vermediği diğer şeyler. Hepsini annemin kitabıyla birlikte Viola'nın çantasına koyuyorum, çünkü artık sırtıma çanta takabilecek durumda diilim.

Sonra hâlâ yanıtlanmamış şu soru var, öyle di mi?

Nereye gitmeliyim?

Yolu gerisingeri orduyla karşılaşana kadar takip etmeliyim, gitmem gereken yer orası.

Orduya gidip onu bi şekilde kurtarmam gerek, bu onun yerine beni tutsak almalarını gerektirse bile.

Silahsız gidemem, değil mi?

Hayır, gidemem.

Bir kez daha bıçağa bakıyorum, çamurun içinde öylesine duran, genç bi oğlanın yaşamına çok uzak, fakat tüm suçunu onu kullanan genç oğlana yükleyen metal bir nesne.

Ona dokunmak istemiyorum. Hem de hiç. Asla. Ama onu alıp ıslak yapraklar kullanarak üzerindeki kanı olabildiğince temizleyip, hâlâ belimde asılı duran kınına yerleştirmem gerekiyor.

Bunları yapmalıyım. Başka çarem yok.

Mank'ı göz ucuyla görebilsem de bıçağı yerden alırken ona bakmamaya gayret ediyorum.

"Hadi, Manchee!" Viola'nın çantasını olabilecek en neşeli bi şekilde omzuma asıyorum.

Beni aldatma. Beni asla bırakma.

Gitme vakti.

"Onu bulcaz," diyorum.

Kamp yerini arkama alarak yol istikametinde yürümeye başlıyorum. En iyisi bir an önce yola çıkıp olabildiğince hızlı gerisingeri yürümek. Geldiklerini duyunca yoldan çıkabilirim ve sonra sanırım onu kurtarmanın bir yolu olup olmadığına bakmam gerekecek.

Bunun için onlarla kafa kafaya gelmem gerekebilir.

Sıra sıra otların arasından geçerken Manchee'nin havladığını duyuyorum. "Todd?"

Kamp yerine bakmamaya çalışarak arkamı dönüyorum, "Hadi oğlum."

"Todd!"

"Hadi dedim ama!"

"Bu taraftan, Todd," diye havlayarak kesik kuyruğunu sallıyor.

Ona doğru iyice dönüyorum. "Ne dedin?"

Gittiğim yönün tam tersi istikameti işaret ediyor. "Bu yöne," diye havlıyor. Patisiyle vurarak gözündeki bandajı çıkardıktan sonra yaralı gözünü kısarak bana bakıyor.

"Ne demek *bu yöne*?" diye soruyorum. İçimde tuhaf bi his var.

Başını sallayarak ön patileriyle yoldan uzaklaşmakla kalmayıp, ordunun bulunduğu yerin tam aksine doğru uzanan bir istikameti işaret ediyor. "Viola," diye havlayarak kendi etrafında döndükten sonra tekrar o yöne bakıyor.

"Kokusunu mu alıyorsun?" diye soruyorum, göğsüm heyecandan hızlı hızlı inip kalkıyor.

Evet demek istercesine havlıyor.

"Gerçekten *kokusunu* alabiliyor musun?"

"Bu yöne, Todd!"

"Yola çıkmıyalım mı? Orduya geri gitmicez mi?"

Sesimin yükseldiğini fark edince o da heyecanlanıp "Todd!" diye havlıyor.

"*Emin* misin? Kesin emin olman gerek, Manchee. *Kesin.*"

"Bu yöne!" diye havladıktan sonra otların arasından koşarak geçince ulaştığı patika ordudan uzaklaşıyor.

Ve Haven'a yaklaşıyor.

Manchee'nin hızla uzaklaştığını görünce yaralarımın elverdiği en hızlı şekilde peşinden koşmaya başlıyor ve neden bilmem, kendi kendime şöyle düşünüyorum: *Cici köpek, çok cici köpek.*

27

YOLA DEVAM

"Bu yöne, Todd," diye havlıyo Manchee bir başka kayalığın çevresinden dolaşarak.

Mank'ın kamp yerinden ayrıldığımızdan bu yana zemin giderek daha kötüleşti. Son bir iki saattir ormanlar da tepelerle birlikte yükselip alçalırken biz de bir aşağı bir yukarı inip çıkıyoruz. Koşmaktan çok dağ yürüyüşüne çıkmış gibiyiz. Tepelerden birinin zirvesindeyken önümüzde uzanan daha başka ağaçlıklı tepeler görüyorum, birkaçı öyle dik ki tırmanmak yerine etraftan dolaşmak daha akıllıca olacakmış gibi görünüyor. Sağımızda yol ve nehir, tepelerin üzerinde yılan gibi kıvrılmaya devam ederken, arasıra durup midem boş olmasına rağmen kusmaya çalışıyorum.

Ama ilerlemeye devam ediyoruz.

Daha hızlı, diye düşünüyorum kendi kendime. *Daha hızlı git Todd Hewitt.*

En azından yarım gün, hatta belki de *bir* gün kadar önümüzdeler, nereye gittikleri ya da gittikleri yere varınca Aaron'un ne yapmayı planladığına dair en ufak bir fikrim yok.

"Emin misin?" diye sorup duruyorum Manchee'ye.

"Bu yöne," diye havlıyor.

Viola'yla benim izleyeceğimiz yolda, nehri takip edip anayoldan uzak durarak, doğuya, Haven'a doğru ilerliyor oluşumuz bana hiç de mantıklı gelmiyor. Aaron'un neden oraya gittiğini bilmiyorum, neden ordudan uzaklaşmak isteyebileceğini de, fakat Manchee kokularını burada aldığından ilerlemeye devam ediyoruz.

Neredeyse günün yarısı boyunca tepeleri aşıp, yaprakları yükseklerde daha geniş, ovalardaysa daha uzun ve dikensi olan ağaçların arasında ilerliyoruz. Ağaçların kokuları bile farklı ve ağzımda keskin bi tat kalıyor. Manchee'yle birlikte nehri besleyen farklı farklı akarsularla derelerden geçerken ara sıra su şişelerimi doldurmak için duruyoruz.

Düşünmemeye çabalıyorum. Düşüncelerimi yola, Viola'ya ve onu bulmaya odaklamaya çalışıyorum. Mank'ı öldürdüğümde yüzünde oluşan ifadeyi düşünmemeye gayret ediyorum. Benden nasıl korktuğunu ve ona zarar verebileceğimi düşünerek nasıl gerilemeye başladığını da. Aaron ağaçların arasından çıkıverdiğinde Viola'nın nasıl dehşete düşmüş olması gerektiğini de aklıma getirmemeye çalışıyorum.

Mank'ın Sesini, Sesinde duyduğum korkuyu, yalnızca bir balıkçı olduğu halde saldırıya uğradığı için nasıl şaşırmış olduğunu da düşünmemeye çalışıyorum ya da bıçağı vücuduna sapladığımda hissettiğim çatırtıyı, koyu kırmızı kanını, son nefesini verişini, son nefesini verişini, son...

Düşünmüyorum.

İlerliyoruz, yalnızca ilerliyoruz.

Öğleden sonra yerini akşamüzerine bırakırken, ormanlar ve tepeler hiç bitmicekmiş gibi görünüyor ve bir başka sorunla karşılaşıyoruz.

"Yiyecek, Todd?"

"Hiç kalmadı," diyorum tepeden aşağı inerken. "Bana da bir şey kalmadı."

"Yiyecek?"

En son ne zaman yemek yediğimi ya da ne zaman gerçek anlamda *uyuduğumu* bilmiyorum, ne de olsa baygın geçirilen zaman uykudan sayılamaz.

Erkek olmama kaç gün kaldığını da artık kestiremiyorum, ama daha önce kendimi erkek olmaya hiç bu kadar uzak hissetmediğimi söyleyebilirim.

"Sincap!" diye havlıyor Manchee ve ok gibi fırlayarak bir ağacın yanından geçip hemen arkasındaki eğreltiotlarının arasında gözden kayboluyor. Sincabı görmedim bile fakat duyabiliyorum: Fıldır köpek ve "Sincap!" ve Fıldır fıldır fıldır... ve sonra Ses kesiliyor.

Manchee, ağzında bataklıktakilerden daha iri ve daha koyu renk bir sincapla çıkageliyor. Kanlı bir top gibi yere, ayağımın dibine bırakınca açlığımı unutuyorum.

"Yiyecek?" diye havlıyor.

"Önemli değil, evlat." Yerdeki kanlı yığına bakmamaya çalışıyorum. "Sen yiyebilirsin."

Normalden daha çok terliyorum ve Manchee yemeğini yerken ben de iri yudumlar alarak su içiyorum. Çevremizi neredeyse görünmez bir sinek bulutu kaplıyor ve onları kovalayıp durmaktan nefret ediyorum. Sırtımla başımdaki ağrıyı duymazdan gelerek tekrar öksürüyorum. Manchee yemeğini bitirdiğinde bisûre kararsız kalsam da yeniden yola koyuluyoruz.

Sakın durma, Todd Hewitt. Sakın durma.

Uyumaya cesaret edemiyorum. Aaron uyumayabilir, bu yüzden ben de uyumamalıyım. İşte böyle ilerliyoruz, kimi zaman bulutlar ben farkında olmadan geçip gidiyor, ay yükseliyor, yıldızlar ışıldıyor. Alçak bir tepenin altına varınca geyiğe benzer birtakım hayvanlardan oluşan bir sürünün arasından geçiyorum, fakat boynuzları Prentisstown'dan bildiğim geyiklerinkinden çok farklı ve zaten handiyse varlıklarını bile anlamadan ağaçların arasında gözden kayboluyorlar.

Gece boyunca ilerliyoruz (Yirmi dört gün mü kaldı? Yirmi üç mü?). Tüm gün ne bir Ses duyduk ne de başka bir yerleşim yerine rastladık, nehirle yola yaklaştığımız anlarda bile, yahut en azından ben göremedim. Fakat bir başka ağaçlık tepenin zirvesine yaklaşırken ve ayların her ikisi de tam tepemizdeyken en sonunda çok net bir şekilde erkek Sesleri duyuyorum.

Durup gece olmasına rağmen çömeliyoruz.

Çevreye göz gezdiriyorum. Aylar yükselmiş ve önümüzdeki yamaçların üzerindeki iki farklı açıklıktan iki uzun kulübe görüyorum. Birinden uyuyan erkeklerin mırıltılı Sesleri yükseliyor. Julia? ve at üstünde ve ona öyle olmadığını söyle ve bu sabah nehir boyunca ve daha bissürü anlamsız şey, çünkü rüya halindeki Ses içlerinde en tuhafıdır. Diğer kulübeyse Sessiz, kadınlara özgü o acı verici Sessizliği buradan bile hissedebiliyorum, erkekler bir kulübede, kadınlar öteki kulübede, ki sanırım uyku sorununu çözmenin yollarından biri de bu. Kadınların kulübesindeki Sessizlik bana Viola'yı hatırlatıyor ve dengemi sağlamak için bir ağacın gövdesine tutunmam gerekiyor.

İnsanların olduğu yerde yiyecek de vardır.

"Patikadan ayrılırsak sonra tekrar bulabilir misin?" diye öksürmemeye gayret ederek fısıldıyorum Manchee'ye.

"Yolu bulurum," diye havlıyo Manchee.

"Emin misin?"

"Todd, koku. Manchee koklar."

"O halde sessiz ol." Ağaçların arasından geçerek tepeden aşağı doğru olabildiğince sessiz bir şekilde inince ufak bir vadiye varıyoruz. Yamaçtaki uyuyan kulübeler daha yukarımızda kalıyor.

Kendi Sesimin kollarımdan akan ter gibi çevreye yayıldığını duyabiliyorum, Sesimi bastırmaya çalışıyorum tıpkı Tam gibi, Sesini Prentisstown'daki herkesten daha iyi kontrol edebilen Tam...

Ve işte kanıtı. Neredeyse anında erkeklerin kulübesinden şöyle bir Ses yükseliyor: Prentisstown?

Kaskatı kesiliyoruz. Omuzlarım çöküyor. Duyduğumuz hâlâ rüya Sesleri, fakat kelimeler sanki vadi boyunca yankılanıyor. Prentisstown? ve Prentisstown? ve Prentisstown? sanki henüz ne anlama geldiğini bilmiyorlarmış gibi.

Fakat uyandıklarında bilecekler.

Aptal.

"Hadi gidelim," diyorum ve geldiğimiz yolu takip ederek patikaya ulaşıyoruz.

"Yiyecek?" diye havlıyor Manchee.

"*Hadi* ama."

Böylece hâlâ yemek yememiş oluyorum ve gece boyunca elimizden geldiğince hızlı ilerlemeye çalışıyoruz.

Daha hızlı Todd. Kaldır şu kahrolasıca kıçını.

Tepeleri tırmanıyoruz, kimi zaman kendimi yukarı çekmek için bitkilere tutunuyorum ve tepelerden iniyoruz, ara sıra dengemi sağlamak için kayalara yaslanıyorum. Nedense

Manchee'nin aldığı koku hep, nehir kenarındaki düz yollar gibi ilerlemesi kolay yerlere uzak. Güneş yükselmeye başladığında öksürüp sendelemeye başlıyorum ve bisüre sonra artık ilerleyemiyorum, bacaklarım bir et yığınına dönüşüyor, oturmak zorundayım.

Oturmalıyım.

(Üzgünüm)

Sırtım ağrıyor, başım ağrıyor, terliyorum, kötü kokuyorum ve öyle açım ki yalnızca bi dakkalığına şu ağacın dibine oturmam gerek. Üzgünüm, üzgünüm, üzgünüm.

"Todd?" diye mırıldanarak yanıma geliyor Manchee.

"İyiyim, oğlum."

"Sıcak Todd," diyor beni kastederek.

Öksürünce ciğerlerim tepelerden yuvarlanan kayalar gibi sarsılıyor.

Ayağa kalk, Todd Hewitt. Şu lanet kıçını kaldır ve yürümeye devam et.

Aklım başka yerlere kayıyor, elimde değil, Viola'nın düşüncesine tutunmaya çalışıyorum, ama işte küçüğüm, yatağımda hasta yatıyorum, *gerçekten* hastayım ve Ben odamda çünkü ateş bazı korkunç şeyler görmeme neden oluyor, parlayan duvarlar, orada olmayan insanlar, Ben'in ağzından çıkan sivri dişler, ekstra kollar, bu tür şeyler işte. Çığlık atıp uzaklaşmaya çalışıyorum ama Ben yanımda ve bana şarkı söyleyip soğuk su verirken ilaç kutuları çıkarıyor...

İlaç.

Ben bana ilaç veriyor.

Kendime geliyorum.

Başımı kaldırıp Viola'nın çantasından ilkyardım çantasını çıkarıyorum. İçinde bissürü farklı hap var. Ufak paketlerin

üzerinde bişeyler yazsa da kelimeler bana hiçbi şey ifade etmiyor ve yannışlıkla, Manchee'yi bayıltan sakinleştiriciyi yutma riskini göze alamam. Kendi ilkyardım çantamı çıkarıyorum, onunki kadar işe yaramıyor ama hernekadar ev yapımı ve uyduruk olsalar da en azından ağrı kesici olduğunu bildiğim beyaz haplar var. İki tane alıyorum. Sonra iki tane daha alıyorum.

Ayağa kalk seni işe yaramaz pislik.

Doğrulup bisüre nefes alıp verirken uykuya dalmamak için kendimi zorluyor, zorluyor, zorluyorum. Güneş uzak tepelerin üzerinde belirmeye başlarken kendimi biraz daha iyi hissediyorum.

Aslında gerçekten daha iyi hissedip hissetmediğimi bilmiyorum ama başka şansım yok.

Ayağa kalk, Todd Hewitt. Kahrolasıca, YÜRÜSENE!

"Tamam," diyerek dizlerimi ovuyorum. "Ne yöne Manchee?"

İlerlemeye devam ediyoruz.

Koku daha önce olduğu gibi, yolun, uzakta gördüğümüz binaların uzağında ilerliyor, hep ileri, Haven'a doğru ve neden oraya gittiğimi yalnız Aaron biliyor. Öğleye doğru nehre akan bir başka dere görüyoruz. Hernekadar ufak olsa da timsah olup olmadığını kontrol ettikten sonra su şişelerimizi dolduruyorum. Manchee suya atlayıp bir yandan içerken öte yandan tüylerine dolanan sarı renkli balıkları yakalamaya çalışıyor.

Dizlerimin üzerine çöküp yüzümü yıkıyorum. Soğuk suyu yüzüme çarptıkça biraz daha uyandığımı hissediyorum. Keşke onlara yaklaşıp yaklaşmadığımızı bilebilseydim. Keşke ne kadar uzakta olduklarını bilseydim.

Ve keşke bizi hiç bulmasaydı.

Keşke en başta Viola'yı bulmasaydı.

Ben'le Cillian bana yalan söylemeseydi.

Ben şimdi burada olsaydı.

Ve ben Prentisstown'da olsaydım.

Yavaşça arkaya yaslanıp güneşe bakıyorum.

Hayır. Hayır. Prentisstown'da olmak istemiyorum. Artık değil, hayır.

Üstelik Aaron onu bulmamış olsa *ben de* bulamazdım ve bu da hiç iyi olmazdı.

"Hadi, Manchee," diyerek çantamı almak üzere arkamı dönüyorum.

Döndüğüm anda da, güneşin altındaki bir kayanın üzerinde duran kaplumbağayı görüyorum.

Donakalıyorum.

Daha önce hiç bu tür bir kaplumbağa görmemiştim. Kabuğu pütürlü ve keskin, her iki tarafında da boylu boyunca uzanan kırmızı bir çizgi var. Güneşten olabildiğince faydalanmak için kabuğundan iyice çıktığından, yumuşak sırtını görebiliyorum.

Benim geldiğim yerde kaplumbağalar yenebilir.

Güneşin altında esnerken Sesi upuzun bir **ahhhhhhhh** şeklinde duyuluyor. Pek umrunda değil gibiyiz, bizden daha hızlı hareket ederek ona ulaşamadan kabuğuna girip suya dalabileceğini düşünüyor olmalı. Suya dalmadan yakalasak bile yemek için kabuğundan çıkaramayız.

Tabii onu öldürmek için bi bıçağımız olmadığı sürece.

"Kaplumbağa!" diye havlıyo Manchee onu görür görmez. Yanına yaklaşmıyor, çünkü bizim bildiğimiz bataklık kaplum-

bağalarının çeneleri köpeklere zarar verebilecek kadar güçlü olur. Kaplumbağa bizimle hiç ilgilenmeden öylece oturuyor.

Arkama, bıçağa uzanıyorum.

Hareketin yarısında omuz başlarımın arasında bir acı hissediyorum.

Duruyorum. Yutkunuyorum.

(Mank ve acı ve şaşkınlık)

Suya bakınca kendimi görüyorum, saçım kuş yuvası gibi, başımın yarısını kaplayan bandaj leş gibi.

Tek elimle bıçağa uzanıyorum.

(Kırmızı kan ve korku ve korku ve korku)

Duruyorum.

Elimi geri çekiyorum.

Ayağa kalkarken, "Hadi, Manchee," diyorum. Kaplumbağaya bakmıyorum, Sesini bile dinlemeye çalışmıyorum. Manchee ona bikaç kez havlarken ben derenin karşı kıyısına geçmek üzereyim. İlerliyoruz, ilerliyoruz, ilerliyoruz.

Avlanamıyorum.

Yerleşim yerlerine yaklaşamıyorum.

Yani Viola'yla Aaron'u çok yakında bulamadığım takdirde, bu öksürükten önce açlıktan öleceğim.

"Harika," diye mırıldanıyorum kendi kendime. Olabildiğince hızlı ilerlemekten başka yapabileceğim hiçbi şey yok.

Yeterince hızlı değil, Todd. Aç şu kahrolsıca pergelleri, seni gerzek.

Sabah yerini önce bir başka öğleye, daha sonraysa bir başka akşamüstüne bırakıyor. Birkaç hap daha alıyorum, ilerlemeye devam ediyoruz, yiyecek yok, dinlenmek yok, sadece ileri, ileri, ileri. Patika tekrar alçalmaya başlıyor, en azından

bunun için şükredebilirim. Aaron'un kokusu yola daha da yaklaşıyor, fakat öyle kötü bir haldeyim ki uzaktan ara ara gelen bir Ses duyduğumda başımı bile kaldırmıyorum.

Bu ses Aaron'un değil, ona eşlik eden bir Sessizlik de yok, o halde neden uğraşayım ki?

Akşamüstü yerini geceye bırakırken, yaklaştığımız dik bir tepeden aşağı yuvarlanıyorum.

Ayaklarım kayıveriyor ve dengemi sağlayabilecek kadar hızlı davranamayınca düşüp tepeden aşağı kaymaya başlıyorum. Gitgide hızlanarak otlara çarparken sırtımın yırtıldığını hissediyorum, durabilmek için ellerimi kollarımı uzatsam da hiçbi şeye tutunamıcak kadar güçsüzüm ve yapraklarla otların arasından kayıp bir çıkıntıya çarparak önce yükselip sonra omzumun üzerine düşünce sırtıma bir ağrı saplanıyor. Avazım çıktığı kadar bağırsam da anca tepenin altındaki dikenli çalılara çarparak durabiliyorum.

Manchee, "Todd! Todd! Todd!" diye havlayarak peşimden koşsa da tek yapabildiğim acıya, yorgunluğa, ciğerlerimdeki sıvıya, midemi kemiren açlığa ve sırtımdaki diken izlerine dayanmak oluyor. Heralde gücüm olsa ağlamaya başlardım.

"Todd?" diye havlıyo Manchee, dikenli otların çevresinde dolaşarak yanıma gelmenin yollarını arıyor.

"Bi dakka," diyerek kendimi ittirmeye çalışıyorum. Sonra öne eğilip yüzüstü düşüyorum.

Ayağa kalk, diye düşünüyorum. *Ayağa kalk, seni pislik, AYAĞA KALK!*

"Aç, Todd," diyor Manchee, benim aç olduğumu söylemeye çalışıyor. "Ye. Yė, Todd."

Ellerimle kendimi itiyorum, doğrulurken öksürünce avuç

avuç sıvı çıkıyor. En sonunda dizlerimin üzerinde doğrulabiliyorum.

"Yiyecek, Todd."

"Biliyorum. Biliyorum."

Öyle sersemlemişim ki tekrar başımı yere koymak zorunda kalıyorum. "Bi saniye ver bana," diye fısıldıyorum. "Yalnızca bi saniye."

Ve sonra yeniden karanlığa düşüyorum.

Ne kadar süre kendimden geçmiş olduğumu bilmiyorum ama kendime geldiğimde Manchee'nin, "İnsanlar!" diye havladığını duyuyorum. "İnsanlar! Todd, Todd, Todd! İnsanlar!"

Gözlerimi aralıyorum. "İnsanlar mı?"

"Bu yöne," diye havlıyor. "İnsanlar. Yiyecek, Todd. Yiyecek!"

Kısa aralıklı nefesler alırken öksürüyorum, kendimi iterek otların arasından çıkarken vücudum sanki bir milyon ton ağırlığında. Çevreye bakıyorum.

Yolun hemen kenarındaki bir çukurun içindeyim.

Önümde, sol tarafta öküz ve atların çektiği sıra sıra arabaların köşeyi dönüp gözden kaybolduğunu görebiliyorum.

"Yardım!" diye bağırıyorum, fakat sesim duyulamayacak kadar alçak.

Ayağa kalk.

"Yardım edin!" diye seslenmeye çalışıyorum bir kez daha.

Ayağa kalk.

Her şey bitti. Daha fazla dayanamıcam. Artık hareket edemem. Her şey bitti.

Ayağa kalk.

Ama her şey bitti.

Sonuncu araba da köşeyi dönüp gözden kayboluyor.

... *vazgeç.*

Başımı yol kenarına yaslayınca yanağıma taşlar batıyor. Sonra sallandığımı hissediyorum, yana yuvarlanıp bacaklarımı göğsüme çekerek gözlerimi kapıyorum ve başaramadım, başaramadım, lütfen, karanlık beni alsın, lütfen lütfen lütfen...

"Sen misin, Ben?"

Gözlerimi açıyorum.

Karşımda Wilf duruyor.

28

KÖKLERİN KOKUSU

"Eyi misin Ben?" diye sorarken ayağa kalkmama yardım etmek için bir elini koltuk altıma sokuyor ama o şekilde bile yerimden kalkamadığım, hatta başımı dahi oynatamadığım için, diğer elini de öteki koltuk altımda hissediyorum. Bu da işe yaramayınca daha da ileri gidip beni omzuna alıyor. Beni arabaya taşırken sırtından sarkmış öylece bacaklarının arkasına bakıyorum.

"Wilf, kim oo?" diye soruyor bir kadın sesi.

"Ben," diye yanıtlıyor Wilf. "Çoh kötü görünüyo."

Sonra beni arabaya bıraktığını anımsıyorum. Araba ağzına kadar bohçalar, deri kaplı kutular, dekler ve kocaman sepetlerle dolu, neredeyse yola taşmak üzere.

"Çok geç," diyorum. "Her şey bitti."

Kadın ayağa kalkıp arabanın yanına gelmiş, eğilip yüzüme bakıyor. Üzerinde yırtık pırtık bir elbise var, saçları dağınık, gözlerinin kenarları kırışmış, hızlı hızlı konuşuyor. "Biten ne genç adam?"

"O gitti." Yüzüm buruşuyor, boğazım kaskatı kesiliyor. "Onu kaybettim."

Alnımda serin bir el hissediyorum, bu öyle iyi geliyor ki yüzümü bastırıyorum. Elini çekip Wilf'e, "Ateşi var," diyor.

"Hıhı," diyor Wilf.

"Yara lapası yapmalı," diyor kadın ve çukura doğru gittiğini düşünüyorum, ama bu hiç anlamlı diil.

"Hildy nirde, Ben?" diye soruyor Wilf göz göze gelmeye çalışarak. Gözlerim öyle sulanmış ki onu görmekte bile güçlük çekiyorum.

"Adı Hildy değil," diyebiliyorum.

"Ah, biliyom. Ama ona ööle diyosun."

"O gitti," diyorum gözlerim sulanarak. Başım tekrar öne düşüyor. Wilf'in bir elini omzuma koyup sıktığını hissediyorum.

"Todd?" diye havlıyo Manchee, ne yapacağını kestiremiyor, yolun dışında bekliyor.

"Benim adım Ben değil."

"Biliyom," diyor Wilf yeniden. "Ama biz sana ööle diyoz."

Gözlerimi açıp ona bakıyorum. Yüzü ve Sesi anımsadığım gibi bomboş, ancak öğrendiğim bir şey varsa, o da bir erkeğin aklından geçenleri bilmenin o erkeği tanımak anlamına gelmediğidir.

Wilf başka bir şey demeden at arabasının ön tarafına geçiyor. Kadın elinde leş gibi kokan bi bezle geri geliyor. Bitki kökleri, çamur ve iğrenç baharatların kokusu geliyor, fakat öyle yorgunum ki başımın çevresine, hâlâ düşmemiş olan bandajımın tam üstüne bağlamasına izin veriyorum.

"Bu ateşini iyi ider," diyerek tekrar arabaya zıplıyor. Wilf öküzlerin dizginini şaklatarak arabayı hareket ettirince öne arkaya yalpalanıyoruz. Kadın gözlerini iri iri açmış bana bakarken heyecan verici haberler duymayı bekler gibi. "Sende mi ordudan gaçıyon?"

Sessizliği bana öyle çok Viola'yı anımsatıyor ki ona dayanmamak için kendimi zor tutuyorum. "Sayılır," diye yanıtlıyorum.

"Wilf'e sen ağnattın, di mi?" diye soruyor. "Sen ve bi gız Wilf'e ordudan bağsettiniz, insannara ağnatıp gaçmalarını söletmek istediniz, di mi?"

Başımı kaldırıp, leş gibi kokan kahverengi kök suları yüzüme damlarken önce ona, sonra arabayı süren Wilf'e bakıyorum. Ona baktığımı duyuyor. "Wilf'i dinnedile," diyor.

Bakışlarım onun da ötesine, önümüzdeki yola uzanıyor. Dönemeçlerin birinde, sağımızda, eski bir dost, eski bir hısım gibi akan nehrin sesini duymakla kalmayıp, bir sonraki dönemece kadar uzanan yolu kaplamış at arabalarını, Wilf'inki gibi ağzına kadar eşya yüklü bu arabaların üzerindeyse düşmemek için tutunmaya çabalayan insanları görüyorum.

Bu bir kafile. Wilf uzun bir kafilenin en arkasında. Erkekler, kadınlar ve hatta çocuklar, tabii eğer kafama bu iğrenç kokan şey bağlıyken önümü doğru dürüst görebiliyorsam, Sesleri ve sessizlikleri apayrı, gürültülü bir varlık gibi yolun üzerinde kayıp gidiyor.

Ordu dendiğini duyuyorum sık sık. Ordu ve ordu ve *ordu*.

Ve lanetli kasaba.

"Brockley Şelaleleri mi?" diye soruyorum.

"Bar Vista'da," diye yanıtlıyor kadın başını sallayarak. "Ve de ötegiler. Hem nehir hem yol boyunca söylentileğ yayıldı. Lanetli gasabadan ordu geliyo, geliyo, büyüyerek geliyo, ergekleğ orduya katılmak için silahlanıyo."

Büyüyerek geliyor, diye düşünüyorum.

"Binleğce kişi vağmış diyolar."

"Burayla o lanetli kasaba arasında binlerce insan yok ki," diyor Wilf alaylı bir şekilde.

Kadın dudak büküyor. "Ben yannızca insannarın söylediini söylüyom."

Arkamızda kalan boş yola bakıyorum. Manchee az ileride nefes nefese koşuyor, Ivan'ı anımsıyorum, Uzakdal'daki adamı, herkesin tarih hakkında aynı şekilde düşünmediğini, Pren... yani benim kasabamın hâlâ müttefikleri olduğunu söylemişti. Binlerce kişi olmasa da hâlâ giderek büyüyor olabilir. Yol aldıkça büyüyüp duracak, ta ki önünde kimsenin duramayacağı kadar büyüyene dek.

"Haven'a gidiyoz," diyor kadın. "Orda bizi koruğlar."

"Haven," diye mırıldanıyorum.

"Orlarda Sesin bile ilacı vağmış diyolar. İşte bunu görmek isterim." Kendi kendine kahkaha atıyor. "Heralde *duymak* dimeliydim." Bacağına bir şaplak indiriyor.

"Orda Mank var mı?" diye soruyorum.

Kadın şaşkınlık içinde bana dönüyor. "Manklar insannara yaklaşmaz ki. Yani artık yaklaşmıyola, savaştan bu yana. Kendi başlarınadırlar, biz de öyle ve böylecene barış sağlanmış olur." Sanki son söylediklerini ezbere konuşuyor gibi. "Zaten yok dencek gadar azlar."

"Gitmeliyim." Ellerimden destek alarak kalkmaya çalışıyorum. "Onu bulmam lazım."

Dengemi kaybedip arabadan aşağı yuvarlanıyorum. Kadın Wilf'e seslenince araba duruyor, beni tekrar kaldırıp arabaya çıkarıyorlar, Manchee'yi de. Kadın beni yatırabilmek için birkaç kutuyu üst üste koyduktan sonra Wilf yeniden dizginleri eline alıyor. Bu kez öküzlere daha sert vuruyor ve yolda daha hızlı,

en azından yürüyerek gidebilceğimden çok daha hızlı, ilerlemeye başladığımızı hissediyorum.

"Ye," diyerek bir parça ekmek uzatıyor kadın. "Yimeden bi yere gidemezsin."

Ekmeği elinden alıp ısırıyorum, sonra kalan kısmını öyle hızlı yiyip bitiriyorum ki Manchee'ye biraz ayırmak bile aklıma gelmiyor. Kadın biraz daha ekmek çıkarıp bu kez ikimize de verdikten sonra her hareketimi büyük bir ilgiyle izliyor.

"Teşekkürler," diyorum.

"Ben Jane," diyor kadın. Gözleri hâlâ iyice açık, sanki bişeyler söylemek için yanıp tutuşuyo gibi. "Orduyu gördün mü? Kendi gözlerinnen?"

"Gördüm. Uzakdal'da."

Derin bir nefes alıyor. "Dimek doğru." Soru değil, yalnızca söylüyor.

"Doğru olduğunu *sölemiştim*," diyor Wilf arkaya bakarak.

"İnsannarın gafalarını kesip *gözlerini* gaynattıklarını duydum," diyor Jane.

"Jane!" diye çıkışıyor Wilf.

"Sadice *soruyom*."

"İnsanları öldürüyolar," diyorum. "Öldürmeleri yeter."

"Wilf bana senden çok bahsetti," diyor Jane dikkatle yüzümü inceleyip bisüre de Sesimi dinledikten sonra. Yüzündeki gülümsemenin anlamını çözemiyorum.

Bezden damlayan sıvıdan bir damla ağzıma girince öğürüp tükürerek öksürmeye başlıyorum. "*Bu da* ne böyle?" diye soruyorum elimle bezi bastırıp çıkan kötü kokuyla yüzümü buruşturarak.

"Yara lapası," diyor Jane. "Ateş ve sıtma için."

"*Leş* gibi kokuyor."

"Kötü koku kötü ateşi uzaklaştırır," diyor bana herkesin bildiği bişeyi öğretmeye çalışıyormuş gibi.

"Kötü mü? Ateş kötü değildir. Sadece ateştir işte."

"Evet ve bu lapa da ateşi iyileştirir."

Ona bakıyorum. Bakışları üzerimden hiç ayrılmıyor ve iri gözleri artık beni rahatsız etmeye başlıyor. Aaron da insanı bir şeye mecbur kılarken böyle bakar, yumruklarım sallaya sallaya vaaz verirken, öğütleriyle sizi içinden asla çıkamıcağınız bir deliğe sokarken, işte böyle bakar.

Çılgın bir bakış.

Düşüncemi kontrol etmeye çalışıyorum fakat Jane bunu duymuş gibi değil.

"Gitmem lazım," diyorum yeniden. "Yemek ve yara lapası için teşekkürler ama gitmeliyim."

"Ormanda öylece gafana göre dolaşamazsm, yok, olmaz," diyerek gözlerini iyice açıp gülümserken, bunları bana bir an önce söylemeyi bekliyormuş gibi görünüyor. "Deli gibi bi yer. Ses onnarı çılgına çevirdi. Bi yerde yüzlerini gimse görmesin diye maske takannar vağmış. Başka bir yerde de tüm gün *şarkı* söylemekten başka bişey yapmadıkları için aklını gaçıranlar. Duvarların camdan olduğu, Seslerinde sır saklıyamadıklarından gimsenin gıyafet giymediği bi yer de vaamış."

Bana daha da yaklaşıyor. Nefesi bezden daha kötü kokuyor, tüm bu kelimelerin ardındaki Sessizliğini hissedebiliyorum. Bu nasıl olabilir? Nasıl sessizlik bu kadar gürültülü olur?

"İnsanlar Seslerinde sır saklayabilir," diyorum. "İnsanlar *her tür* sırrı saklayabilir."

"Oğlanı rahat bırak," diyor Wilf.

Jane'in bakışları durgunlaşıyor. "Özür dilerim," diyor isteksizce.

Hafifçe doğruluyorum, şu leş gibi kokan bez parçası işe yarıyo mu yaramıyo mu bilmem, ama mideme bişeyler girmiş olmasının faydasını hissediyorum.

Kafileye yaklaşmışız, artık insanların başlarını görüp erkeklerin Seslerini daha net duyabiliyorum. Onca Sesin arasında kadınların Sessizliği çağlayan bir deredeki kayalara benziyor.

Ara sıra içlerinden biri, genellikle bir erkek, dönüp bize bakıyor ve beni görmeye, neye benzediğimi anlamaya çalıştıklarını hissediyorum.

"Onu bulmam lazım," diyorum.

"Gızı mı?" diye soruyor Jane.

"Evet. Teşekkürler fakat gitmeliyim."

"Ama ateşin var! Hem diğer yerleşim yerleri nolcek?"

"Riski göze alacağım," derken pis bezi çekip atıyorum. "Hadi, Manchee!"

"Gidemezsin," diyor Jane, iyice irileşen gözleri endişeli. "Ordu..."

"Ordu benim sorunum." Ayağa kalkıp arabadan aşağı atlamaya hazırlanıyorum. Hâlâ dengemi tam olarak sağlayamadığımdan harekete geçmeden önce birkaç kez derin derin soluk alıp vermem gerekiyor.

"Ama seni de yakalıcaklar!" diye bağırıyor Jane. "Sen Prentisstown'dansın..."

Hızla dönerek ona bakıyorum.

Jane ağzını bir eliyle kapıyor.

"*Gadın*!" diye bağırıyor Wilf arkasına dönerek.

"Öle demek istimedim," diye fısıldıyor Jane.

Fakat artık çok geç. Söylenenler kafile boyunca hoplaya zıplaya ilerliyor, artık yalnızca bu kelime değil, kelimenin benimle olan bağlantısı, bunu duyan insanların benim hakkımdaki düşünceleri de çok tanıdık. Daha şimdiden kafiledeki yüzler en arkadaki at arabasına çevriliyor, insanlar dönüp bize bakarken öküz ve atların çektiği arabalar duraksıyor.

Yüzler ve Sesler bizi işaret ediyor.

"Orda kim var Wilf?" diye soruyor bir erkek sesi hemen önümüzdeki at arabasından.

"Ateşlenmiş bi oğlan," diye bağırıyor Wilf. "Ateş başına vurmuş. Ne dediğini bilmiyo."

"Buna emin misin?"

"İvet efendim. Çocuk hasta."

"Getir onu," diye sesleniyor bi kadın. "Biz de görelim."

"Ya casussa?" diye bağırıyo bi başka kadın. "Ya orduyu bize çekiyosa?"

"Aramızda casus masus istemiyoz!" diye bağırıyor bir başka adam.

"O Ben," diyor Wilf. "Uzakdal'dan. Lanetli kasaba ordusunun sevdiklerini öldürmesiyle ilgili kâbuslar görüyo. Ben ondan yanayım."

Bisüre kimse bir şey demiyor, ancak erkeklerin Sesleri havada uğulduyor. Herkes hâlâ bize bakıyor. Olduğumdan çok daha kötü durumda görünmeye çalışarak yalnızca Uzakdal'ın istilasını düşünmeye çabalıyorum. Bu pek de zor değil ve bunu düşünürken içim acıyor.

Sonra daha uzun bisüre boyunca herkes sessiz kalıyor. Bu da en az çığlık çığlığa bağıran bir kalabalık kadar etkili.

Bu kadarı yetiyor.

Yavaş fakat kararlı bir şekilde öküzlerle atlar yeniden harekete geçiyor. İnsanlar hâlâ bize bakıyor, ama en azından artık uzaklaşıyorlar. Wilf dizginleri şaklatıp öküzleri diğerlerinden daha yavaş bir şekilde sürerek diğer grupla aramızdaki mesafeyi koruyor.

"Çok *üzgünüm*," diyor Jane yeniden nefes nefese. "Wilf söylemememi tembihlemişti. Bunu *söylemişti* ama..."

"Önemli değil," diyorum. Tek istediğim konuşmayı kesmesi.

"Gerçekten çok çok üzgünüm."

Bir sarsıntıyla araba duruyor. Wilf kafilenin epeyce uzaklaşmasını bekledikten sonra arabadan inerek arkaya geliyor.

"Kimse Wilf'i dinnemiyo," diyor yarım yamalak gülümseyerek. "Ama dinnediklerinde ona inanıyolar."

"Gitmem lazım," diyorum.

"Evet, ama güvenli diil."

"Üzgünüm," deyip duruyor Jane.

Arabadan aşağı atlıyorum, Manchee de peşimden geliyor. Wilf Viola'nın çantasına uzanıp öylece açık tutarak Jane'e bakıyor. Jane en sonunda onu anlayıp kucak dolusu meyve ve ekmek alıp çantaya doldurduktan sonra bir kucak dolusu da kurutulmuş et koyuyor.

"Teşekkürler."

"Umarım onu bulursun," diyor Wilf.

"Ben de öyle umuyorum."

Wilf başını salladıktan sonra öne geçip dizginleri şaklatıyor.

"Dikkatli ol," diye sesleniyor Jane duyup duyabileceğiniz en yüksek sesli fısıltıyla. "Delilere diggat et."

Bisüre durup uzaklaşmalarını izliyorum. Hâlâ öksürüyorum ve ateşim var, fakat yediklerimle pis kokan kökler sayesinde kendimi çok daha iyi hissediyorum. Manchee'nin izi yeniden bulabilmesini umarken, olur da Haven'a varabilirsem, orda beni nasıl bir karşılamanın beklediğini merak ediyorum.

29

BİNLERCE FARKLI AARON

Yeniden ormana girdikten kısa ama yine de korkutucu bisüre sonra Manchee kokuyu yeniden bularak, "Bu yöne," diye havlayınca ilerlemeye başlıyoruz.

Çok iyi bir köpek olduğunu daha önce söylemiş miydim?

Artık gece tamamen çöktü ve hâlâ terleyip öksürüyorum, ayaklarım iyice su topladı, başımsa ateşler içinde, Sesin etkisiyle uğulduyor, fakat en azından midem dolu ve çantamda bikaç gün yetecek kadar yiyecek var. Önemli olan önümüzde bizi bekleyenler.

"*Onun* kokusunu alabiliyo musun, Manchee?" diye soruyorum nehirden karşıya geçerken. "Hâlâ hayatta mı?"

"Koku Viola," diye havlayarak karşı tarafa çıkıyor. "Viola korku."

Bunu duyunca adımlarımı hızlandırıyorum. Bir gece yarısı daha (Yirmi iki gün mü? Yirmi bir mi?) ve el fenerimin pili bitiyor. Viola'nınkini çıkarıyorum fakat bu sonuncusu. Gecenin içinde ilerlerken giderek dikleşen, çıkması tehlikeli tepelere çıkıp iniyoruz ve hiç durmadan ilerliyoruz. Manchee çevreyi koklayarak Wilf'in kurutulmuş etlerini yiyor, bense öksürerek mümkün olduğunca kısa süreler boyunca ağaçların altında iki

büklüm dinleniyorum ve en sonunda güneş bir tepenin ardından yükselmeye başlıyor.

İşte ışık yüzümüze vururken dünyanın parlamaya başladığını görüyorum.

Durup dengemi sağlamak için otlara tutunuyorum. Bir an için her şey dönüyor, gözlerimi kapıyorum ama işe yaramıyor. Renkler ve parlak ışık çakmaları görüyorum, vücudum tepeden aşağı doğru esen rüzgarda jöle gibi sallanıyor. Rüzgâr geçip gittikten sonra da dünya bu tuhaf ışıltılı halini koruyor, sanki bir rüyanın ortasında uyanmışım gibi hissediyorum.

"Todd?" diye havlıyo Manchee endişeli bir şekilde, Sesimden neler olup bittiğini anlamış olmalı.

"Ateş," diyerek yeniden öksürüyorum. "O pis bezi atmamalıydım."

Artık çok geç.

İlkyardım çantasında son kalan ağrı kesiciyi alıyorum, yola devam etmeliyiz.

Tepenin zirvesine vardığımızda bisüre için önümüzde uzanan diğer tepeler, nehir ve yollar birileri tarafından sallanan bir örtünün üzerindeymiş gibi hareket ediyor. Yeniden normale dönene kadar gözlerimi açıp kapayarak bekledikten sonra tekrar yürümeye başlıyorum. Manchee ayağımın dibinde inliyor. Başını okşamaya çalışırken neredeyse takılıp yere düşecek gibi olduğumdan düşmeden ilerlemeye odaklanıyorum.

Bir kez daha sırtıma saplanan bıçağı, bıçak sırtıma saplanırken üzerinde taşıdığı kanı, kanımın Mank'ınkiyle karıştığını düşünüyorum. Aaron beni bıçakladığından bu yana kim bilir damarlarlarımda nasıl bişey dolaşıyor?

"Acaba biliyor muydu?" diyorum Manchee'ye, kendime, kimseye. Tepeden aşağı inince, dünyanın durduğu yerde hareket etmesini engellemek için bir ağaca yaslanıyorum. "Acaba beni yavaş yavaş mı öldürüyor?"

"*Tabiiki de öyle*," diyor Aaron ağacın arkasında belirerek.

Bağırıp gerilerken ona vurmak için kollarımı sallıyorum, fakat kıçüstü yere oturunca aceleyle kalkmaya çalışırken başımı kaldırıp bakıyorum...

Yok olmuş.

Manchee başını yana eğmiş bana bakıyor. "Todd?"

"Aaron," diyorum, nefes nefeseyim ve öksürükler giderek ağırlaşıyor.

Manchee yeniden önce havayı, sonra yerleri kokluyor. "İz bu yönde," diye havlayarak sabırsızca hareketleniyor.

Öksürerek çevreme bakıyorum. Her yer leke leke ve olduğu yerde dönüyor. Çevrede kimse yok, benimkinden başka hiç Ses yok, Viola'nın Sessizliği de yok. Yeniden gözlerimi kapıyorum.

Ben Todd Hewitt diye düşünüyorum. *Ben Todd Hewitt.*

Gözlerimi açmadan su şişesini bulup bir yudum içtikten sonra Wilf'in ekmeğinden koparak yiyorum. Sonrasında gözlerimi açabiliyorum.

Hiçbi şey.

Orman ve tırmanılması gereken bir başka tepeden başka hiçbi şey yok.

Bir de parıldayan gün ışığı var.

Sabah yerini öğlene bırakırken bir başka tepenin dibindeki bir başka dereye varıyoruz. Su şişelerini doldurduktan sonra eğilip buz gibi sudan birkaç yudum içiyorum.

Kötü hissediyorum, buna şüphe yok, tenim karıncalanıyor, bazen titriyor, bazen terliyorum. Başım bir milyon kilo ağırlındaymış gibi hissediyorum. Dereye eğilip yüzüme soğuk su çarpıyorum.

Doğrulunca suda Aaron'un yansıyan yüzünü görüyorum.

"*Katil*," diyor gülümseyerek.

Geriye doğru sıçrayıp sürünerek bıçağıma uzanmaya çalışıyorum (ve sırtımla omuzlarımın arasında gene aynı acıyı hissediyorum) fakat başımı kaldırınca hâlâ balık avlamaya çalışan Manchee'den başka bişey göremiyorum.

"Seni bulmaya geliyorum," diyorum rüzgârla birlikte hareketlenen boşluğa.

Manchee sudan başını kaldırıyor. "Todd?"

"Yapacağım son şey olsa bile seni bulacağım."

"*Katil*," diye bir fısıltı daha taşıyor esen rüzgâr.

Bisüre öylece yatıp derin derin soluk alıp veriyorum. Öksürmeye başlasam da gözlerimi kapamıyorum. Dereye gidip üzerime öyle çok soğuk su vuruyorum ki göğsüm ağrımaya başlıyor.

Güçlükle ayağa kalkıyorum ve yeniden yola koyuluyoruz.

Soğuk su kısa bisüreliğine de olsa işe yarıyor ve puslu güneş tepe noktasına yükselene dek ilerliyoruz. Çevremdeki her şeyi titriyomuş gibi görmeye başladığımda durup yemek yiyoruz.

"*Katil*," dendiğini duyuyorum otların arasından ve ormanın derinliklerinden. "Katil." Bi başka yerden daha. "Katil."

Başımı kaldırmadan yiyorum.

Bunun sebebi Mank kanı diyorum kendi kendime. Sadece ateş ve hastalık, hepsi bu.

"Hepsi bu mu?" diye soruyor Aaron açıklığın karşı tarafından. "Eğer hepsi buysa neden beni kovalayıp duruyorsun?"

Üzerinde pazar ayinlerinde giydiği cüppesi var, yüzü eskiden Prentisstown'da olduğu gibi, az sonra duaya başlayacakmış gibi ellerini önünde kavuşturmuş ve güneşin altında ışıldayarak bana gülümsüyor.

Çok iyi anımsadığım o gülümseyen yumruk.

"*Ses bizi birbirimize bağlar, genç Todd,*" diye bir yılan gibi tıslıyor. "*Birimiz düşersek, hepimiz düşeriz.*"

"Burada diilsin," diyerek dişlerimi sıkıyorum.

"Burada Todd," diye havlıyor Manchee.

"*Diil miyim?*" diye sorarak ışıltılar arasında gözden kayboluyor.

Beynim bu Aaron'un gerçek olmadığını bilse de kalbimin umrunda değil ve göğsüm de dörtnala atmaya devam ediyor. Nefes nefese ayağa kalkıp yeniden ilerlemeye çabalarken daha fazla vakit kaybediyorum.

Neyse ki yiyecekler işe yarıyor. Tanrı Wilf'i ve o deli karısını korusun, fakat yine de kimi zaman birkaç adımdan fazla ilerleyemiyoruz. Nerdeyse sürekli olarak göz ucuyla Aaron'u görüyorum, ağaçların arkasında saklanıyor, taşlara yaslanmış bana bakıyor, devrilmiş ağaç kütüklerinin üzerinde oturuyor ve ben yalnızca başımı çevirip yalpalayarak ilerlemeye devam ediyorum.

Sonra, bir tepenin üzerinden bakınca yolun aşağılarda bir yerde yeniden nehrin üzerinden geçtiğini görüyorum. Her yer sanki çalkalanıyor gibi olduğundan midem bulansa da, yolu nehrin karşısına taşıyan bir köprü gördüğüme eminim ve artık nehirle aramızda hiçbi şey yok.

Uzakdal'dayken seçmediğimiz diğer yolu düşünüyorum. Acaba *o* yol bu ıssızlığın neresinde? Tepenin üzerinden sola doğru bakıyorum, fakat göz alabildiğine uzanan ormanlar ve kımıldamaması gerektiği halde kımıldayan tepelerden başka bişey göremiyorum. Bi dakkalığına da olsa gözlerimi kapamalıyım.

Yavaş, *çok yavaş* bi şekilde tepeden aşağı, yolun kenarına doğru inip oldukça yüksek ve köhne olan korkuluklu köprüye yöneliyoruz. Yolun köprüye ulaştığı yerde su biriktiğinden köprü yer yer su ve çamur birikintisiyle kaplı.

"Nehri geçmiş mi, Manchee?" Soluklanıp öksürebilmek için ellerimi dizlerimin üzerine koyup öne eğiliyorum.

Manchee deli gibi yeri kokluyor, karşıya geçip duruyor, köprüye kadar koşup tekrar yanıma geliyor. "Wilf kokusu," diye havlıyor. "At araba kokusu."

"İzleri görebiliyorum," diyerek elimle yüzümü ovuşturuyorum. "Peki ya Viola?"

"Viola! Bu yöne!"

Nehir kenarından ayrılmadan yoldan uzaklaşıyor. "Cici köpek," diyorum düzensiz soluklarımın arasında. "Cici köpek."

Dallarla otların arasından geçerek onu takip ederken sağımızda kalan nehir günlerdir olmadığı kadar yakınımızda.

Ve aniden kendimi bir yerleşim yerinin içinde buluyorum.

Kaskatı kesilip şaşkınlıktan öksürüyorum.

Yerle bir edilmiş.

Binalar, sekiz ya da on tane var, kül olmuş ve çevrede bir fısıltı dahi yok.

Bir an için ordunun buraya ulaşmış olduğunu düşünüyorum, fakat ardından, yanmış binaların içindeki çiçekleri fark

ediyorum, üstelik hiçbir yerden duman tütmüyor ve rüzgâr sanki burda yıllardır yalnızca ölüler yaşıyormuş gibi ağır ağır esiyor. Çevreye bakınca nehir kenarında birkaç yıpranmış iskele, akıntıyla birlikte tahtalara çarpan eski püskü bir tekne ve kül olmadan önce değirmen olduğu anlaşılan bir binaya kadar uzanan nehir kenarında batmak üzere olan birkaç tekne daha görüyorum.

Burası soğuk ve çok uzun süre önce ölmüş bir yer. İşte Yeni Dünya'da çiftçilik yüzü görmeyen bir başka yer daha.

Ve sonra arkamı dönünce yerleşim yerinin tam ortasında Aaron'u görüyorum.

Yüzü yine timsahların parçaladığı gibi, yarısı soyulmuş, diliyse yanağındaki derin kesikten sarkıyor.

Hâlâ gülümsüyor.

"Bize katıl, genç Todd. Kilise her zaman açık."

"Seni öldüreceğim," diyorum. Rüzgâr nefesimi sırtlanıp gidiyor fakat beni duyabildiğini biliyorum, çünkü ben onun söylediği her şeyi duyabiliyorum.

"Hayır," diyor iki yanma sarkıttığı yumruklarını sıkıp öne doğru bir adım atarak. *"Çünkü sen gerçek bir katil değilsin, Todd Hewitt."*

"Dene de gör," derken sesim tuhaf ve metalik.

Tekrar gülümsüyor. Yüzünün yarısından dişleri görünüyor ve bir ışık çakmasıyla önüme geliveriyor. Kesik ellerini cüppesinin açıklığına sokup, çıplak göğsünü görebileceğim kadar aralıyor.

"İşte Bilgi Ağacı'ndan yemen için sana bir fırsat Todd Hewitt." Sesini beynimin derinliklerinde duyuyorum. *"Öldür beni."*

Rüzgardan titresem de bir yandan terliyorum ve doğru dürüst nefes alamıyorum, başım bambaşka bi şekilde ağrıyor, ne yöne baksam her şeyden ikişer üçer görüyorum.

Dişlerimi sıkıyorum.

Heralde ölüyorum.

Ama önce o ölecek.

Omuzlarımın arasındaki ağrıya rağmen arkama uzanıp bıçağı kınından çıkarıp öne uzatıyorum. Üzeri taze kanla ışıl ışıl, gölgede durmama rağmen gün ışığında parlıyor.

Aaron iyice gülümseyerek göğsünü bana doğru uzatıyor.

Bıçağı kaldırıyorum.

"Todd?" diye havlıyor Manchee. "Bıçak. Todd?"

"*Hadisene Todd,*" diyor Aaron. Küf koktuğuna yemin edebilirim. "*Masumiyetten günaha geç. Eğer yapabilirsen.*"

"Yaptım. Öldürdüm zaten."

"*Mank öldürmek insan öldürmeye benzemez,*" diyerek aptallığıma gülümsüyor. "*Manklar bizi sınamak için gönderilmiş şeytanlardır. Onları öldürmenin kaplumbağa öldürmekten farkı olmaz.*" Gözlerini iyice açıyor. "*Tabii sen bunu da yapamazsın, öyle değil mi?*"

Bıçağı iyice sıkıp hırıltıya benzer bi ses çıkarıyorum. Sanki bütün dünya titriyor.

Fakat bıçak hiç hareket etmiyor.

Bir ses duyuluyor ve Aaron'un yüzündeki yaradan kan fışkırınca güldüğünü fark ediyorum.

"*Kızın ölmesi çok ama çok uzun sürdü,*" diye fısıldıyor.

Ve acıdan haykırıyorum...

Ve bıçağı havaya kaldırıyorum...

Kalbini hedefliyorum...

Hâlâ gülümsüyor...

Ben bıçağı indirip...

Viola'nın göğsüne saplarken.

"Hayır!" diye bağırıyorum oysa artık çok geç.

Önce bıçağa, sonra bana bakıyor. Yüzü acı dolu ve anlaşılmaz bir Ses duyuluyor, tıpkı o Mank gibi...

(Öldürdüğüm o Mank gibi)

Ve gözlerinde yaşlarla bana bakıp dudaklarını aralayarak, "*Katil*," diyor.

Ona uzanıp tutmak üzereyken bir ışık çakmasıyla yok oluveriyor.

Bıçak hâlâ elimde, üzerindeyse tek bi damla kan yok.

Dizlerimin üzerine çöküp öne düşerek küle dönmüş yerleşim yerinde öylece yatıyorum. Çevremde dünya eriyip yok olurken nefes nefese öksürüyor, hıçkırarak ağlayıp inliyorum.

Onu öldüremem.

Bunu istiyorum. Bunu *öyle* çok istiyorum ki. Fakat yapamam.

Çünkü bu ben değilim ve Viola'yı kaybedebilirim.

Yapamam. Yapamam. Yapamam. Yapamam.

Işıltıya kendimi bırakıp bisüre kayboluyorum.

Yüzümü yalayarak beni uyandıran yine vefalı eski dostum Manchee oluyor. Bir yandan inlerken Sesi oldukça endişeli.

"Aaron," diye kesik kesik havlayarak yüzümü yalıyor.

"Gerçekte burada değil," diyorum doğrulmaya çabalayarak. "Bu yalnızca..."

Bu yalnızca Manchee'nin göremiyeceği bir şey.

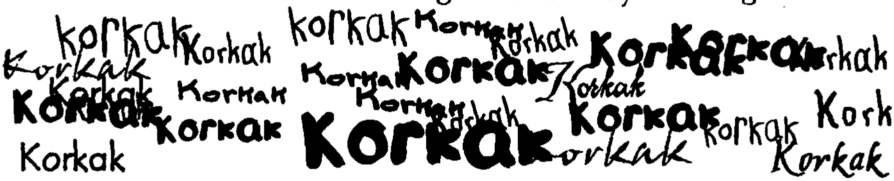
"Nerede?" diye sorarak öyle hızlı kalkıyorum ki her yer pembe ve turuncu renklerle dalgalanıyor. Sersemlemiş halde beni neyin beklediğine bakıyorum.

Yüzlerce farklı yerde yüzlerce farklı Aaron var, hepsi de çevremde öylece ayakta duruyor. Violalar da var, korkuya kapılıp benden yardım istiyorlar, göğüslerine bıçak saplanmış Manklar da bana bakıyor ve hepsi aynı anda, gürlüyormuş gibi konuşuyor.

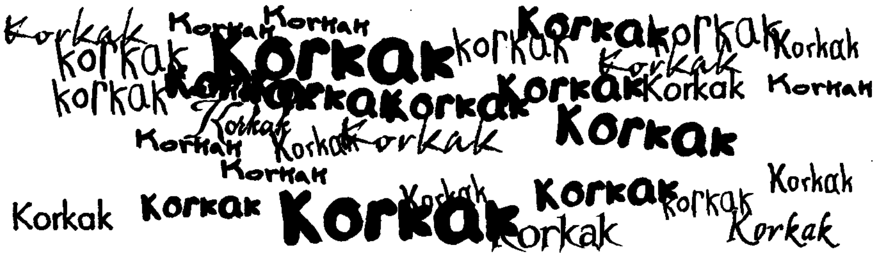
"Korkak," diyolar. Hepsi birden. "Korkak" üst üste, tekrar tekrar.

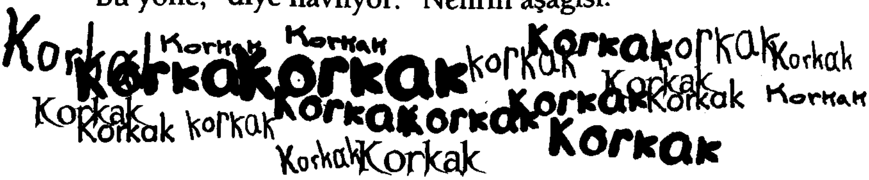
Ama her Prentisstownlı oğlan Sesleri duymazdan gelebilir.

"Nerede, Manchee?" diyerek her şeyin kayıp gittiğini görmezden geliyorum.

"Bu yöne," diye havlıyor. "Nehrin aşağısı."

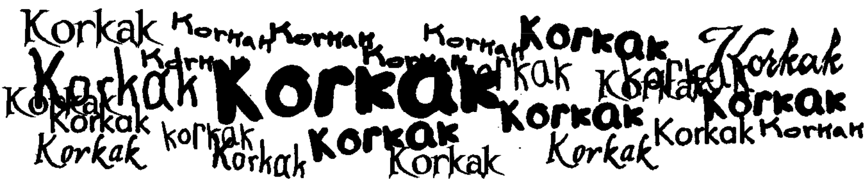
Yanmış yerleşim yerinde onu takip ediyorum.

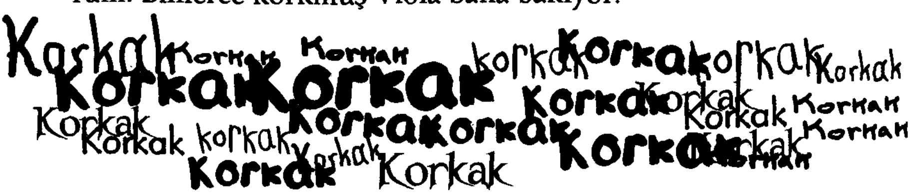
Kilise olduğunu tahmin ettiğim bir bina geçiyoruz, ufak bir kayalığa tırmanırken rüzgâr şiddetleniyo ve ağaçlar eğilip kalkarken bunun gerçek olduğunu, benim görüşümden kaynaklanmadığını düşünüyorum ve Manchee giderek daha yüksek sesle havlıyor.

"Aaron!" diye havlayarak burnunu havaya dikiyor. "Rüzgâr."

Kayalığın üzerindeki ağaçların arasından nehri görebiliyorum. Binlerce korkmuş Viola bana bakıyor.

Göğsüne bıçak saplanmış binlerce Mank var.

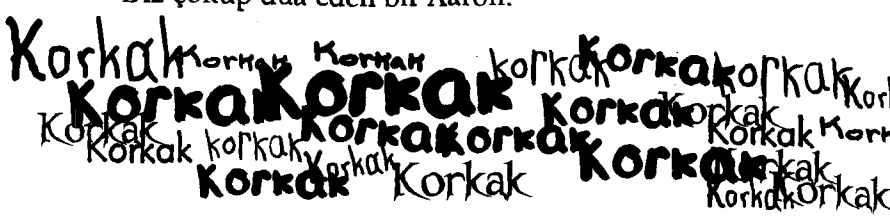
Yüzüme görebileceğiniz en iğrenç gülümsemeyle bakıp, "Korkak!" diye bağıran binlerce Aaron görüyorum.

Ve onların da arkasında, nehir kenarındaki bir kampta bana bakmayan bir Aaron görüyorum.

Diz çöküp dua eden bir Aaron.

Ve hemen önünde Viola'yı görüyorum.

"Aaron," diye havlıyor Manchee.

"Aaron," diyorum.

Korkak.

30

TODD ADINDA BİR OĞLAN

"Ne yapacağız?" diyor oğlan omzuma yanaşarak.

Başımı nehrin soğuk sularından çıkarıp sırtımdan aşağı akmasına izin veriyorum. Kayalıktan aşağı, bana korkak diye bağıran kalabalığın arasından yuvarlanarak geçip baş aşağı nehre düştüm ve şimdi soğuk su vücudumu titretiyor, ama rahatlatıyor da. Uzun sürmeyeceğini biliyorum, eninde sonunda ateşin ve Mank kanı enfeksiyonunun kazanacağını da biliyorum, ama şimdilik olabildiğince net görmem gerek.

"Onları nasıl yakalayacağız?" diye soruyor oğlan diğer yanıma geçerek. "Sesimizi duyacak."

Titremek öksürtüyor, aslında şu anda her şey beni öksürtüyor ve ciğerlerimden yapış yapış yeşil bi sıvı çıkıyor, yine de nefesimi tutup başımı tekrar suya sokuyorum.

Suyun soğukluğu başımı mengene gibi sıkıştırsa da öylece bekliyorum, çağlayan suyu dinlerken Manchee ayaklarımın çevresinde dönüp duruyor. Başımdaki bandajın sökülüp akıntıya kapıldığını hissediyorum. Manchee'yi nehrin bi başka yerinde kuyruğuna yapışan bandajı silkelerken hayal edip suyun altında gülüyorum.

Başımı kaldırınca boğulacakmış gibi hızlı hızlı nefes alıp vererek öksürmeye devam ediyorum.

Gözlerimi açıyorum. Her yer olmaması gerektiği kadar aydınlık ve güneş hâlâ batmamış olmasına rağmen yıldızlar görünüyor, fakat en azından yer artık hareket etmiyor ve tüm o fazladan Aaronlar, Violalar ve Manklar yok olmuş.

"Bunu gerçekten tek başımıza yapabilir miyiz?" diye soruyor oğlan.

"Başka çare yok," diyorum kendi kendime.

Ve dönüp ona bakıyorum.

Sırtında bir çanta, üzerindeyse benimkine benzer kahverengi bir gömlek var, başında yara yok, bir elinde kitap diğer elinde bir bıçak taşıyor. Hâlâ soğuktan titriyorum ve tek yapabildiğim ayağa kalkmak oluyor, bir yandan da hızlı hızlı soluyup öksürerek titremeye devam ediyorum.

"Hadi Manchee," diyerek kül olmuş yerleşim yerine, kayalığa yöneliyorum. Yalnızca yürümek bile çok zor, sanki toprak her an ayaklarımın altından kayıp gidiverecek gibi, çünkü aynı anda hem bir dağ kadar ağır hem de bir tüy kadar hafifim. Yürümeye devam ediyorum, yürümeye devam ediyorum, gözlerimi kayalıktan ayırmıyorum, oraya varıyorum, tırmanmak için ilk bikaç adımı atıyorum, bikaç adım daha atıyorum, dallara tutunup kendimi çekerek tepeye ulaşıyorum, tepede bir ağaca dayanıp uzaklara bakıyorum.

"Bu gerçekten o mu?" diye soruyor oğlan hemen arkamda.

Gözlerimi kısıp ağaçların arasından nehre doğru bakıyorum.

Ve işte kamp yeri hâlâ orada, nehrin kenarında, öyle uzakta ki yalnızca nokta gibi görünüyorlar. Viola'nın çantası hâlâ

omzumda asılı, içinden dürbününü çıkarıp öyle bakmaya çalışıyorum, ancak öyle çok titriyorum ki net bir görüntü elde etmem çok güç. Yeterince uzakta olduklarından rüzgâr Aaron'un Sesini örtse de Viola'nın Sessizliğini duyabildiğime eminim.

Buna eminim.

"Aaron," diye havlıyo Manchee. "Viola."

Böylelikle bunun bir serap değil de gerçek olduğunu anlıyorum. Titreyen bakışlarımın arasından onun diz çöküp dua ettiğini görebiliyorum, Viola'ysa hemen önünde yerde yatıyor.

Neler olduğunu bilmiyorum. Aaron'un neler yaptığını bilmiyorum.

Fakat bunlar gerçekten de onlar.

Bunca uzun süre yürüdükten, sendeledikten, öksürüp neredeyse ölümle burun buruna geldikten sonra gerçekten de onlar, Tanrım buna inanamıyorum.

Çok geç kalmış olmayabilirim ve yalnızca o an, göğsümün inip kalkışından, yol boyunca çok geç kalmış olabileceğimi düşündüğümü anlıyorum.

Ama geç kalmadım.

Tekrar öne eğiliyorum ve (kes sesini) ağlıyorum, ağlıyorum, *ağlıyorum* fakat geçmeli çünkü anlamam lazım, anlamam lazım, her şey bana bağlı, yalnızca ben varım, bi yolunu bulmalıyım, onu kurtarmalıyım, onu kurtarma...

"Ne yapcaz?" diye soruyor oğlan yeniden. Az ötemde duruyor. Hâlâ bir elinde kitap, bir elinde bıçak var.

Ayalarımla gözlerimi kapayıp sertçe bastırarak mantıklı düşünmeye çabalıyorum, odaklanmaya, dinlememeye...

"Ya bu kurban etme töreniyse?" diye soruyor oğlan.

Başımı kaldırıyorum. "Ne kurbanı?"

"Sesinde duyduğun kurban" diyor. "Hani şu..."

"Neden burda yapsın ki? Neden bunca yolu gelip aptal bi ormanın ortasında durup burda yapsın?"

Oğlanın yüz ifadesi değişmiyor. *"Belki yapmak zorundadır, kız ölmeden önce."*

Öne doğru bir adım atınca dengemi yeniden sağlamam gerekiyor. *"Neden ölecek?"* diye soruyorum sinirli bi şekilde. Başım yeniden ağrıyıp dönmeye başlıyor.

"Korkudan," diyor oğlan bir adım gerileyerek. *"Hayal kırıklığından."*

Arkamı dönüyorum. "Bunları dinlicek diilim."

"Dinlemek, Todd?" diye havlıyo Manchee. "Viola, Todd. Bu yöne."

Tekrar ağaca sırtımı veriyorum. Düşünmem gerek. Kahrolasıca düşünmem gerek.

"Onlara yaklaşamayız. Bizi duyar."

"Bizi duyarsa kızı öldürür," diyor oğlan.

"Seninle konuşmuyom." Biraz daha balgam öksürünce başım iyice dönüp daha çok öksürmeme neden oluyor. "Köpeğimle konuşuyorum," diyebiliyorum nefes nefese.

"Manchee," diyor Manchee elimi yalayarak.

"Ve onu öldüremem," diyorum.

"Onu öldüremezsin," diyor oğlan.

"İstesem bile."

"Bunu hak etse bile."

"Başka bi yol olmalı."

"Seni görmek onu çok korkutmayacaksa."

Yeniden ona bakıyorum. Hâlâ orada, bir elinde kitabı, diğer elinde bıçağı tutuyor, sırtındaysa çanta asılı.

"Gitmen lazım," diyorum. "Benden uzak durup bir daha asla gelmemelisin."

"Herhalde onu kurtarmak için çok geç kaldın."

"Benim işime yaramazsın," diyorum sesimi yükselterek.

"Ama ben bi katilim," diyerek üstü kanlı bıçağı uzatıyor.

Gözlerimi kapayıp dişlerimi gıcırdatıyorum. "Yaklaşma. Yaklaşma."

"Manchee?" diye havlıyo Manchee.

Gözlerimi açıyorum. Oğlan yok. "Sen değil, Manchee," diyerek eğilip kulaklarını okşuyorum.

Sonra yeniden ona bakıyorum. "Sen değil," diye yineliyorum.

Ve bir yandan düşünüyorum. Tüm bu bulutlar, dalga dalga renkler, ışık çakmaları, ağrılar, titremeler ve öksürükler arasında düşünüyorum.

Düşünüyorum.

Köpeğimin kulaklarını okşuyorum, hiç istemediğim ama yine de ısrarla yanımda duran, bataklıkta beni izleyen, Aaron beni boğmaya çalışırken onu ısıran, Viola kaybolunca onu bulan, ufacık pembe diliyle elimi yalayan, Bay Küçük Prentiss'in tekme attığı yerdeki gözü hâlâ yarı kapalı olan, köpeğim, *benim köpeğim*, beni kurtarmak için eli palalı bir adamın üstüne koşunca Matthew Lyle tarafından kuyruğu kesilen, karanlığa düşmemi her seferinde engelleyen ve ne zaman unutsam bana kim olduğumu hatırlatan aptal lanet olası kahrolsıca *mükemmel* köpeğim.

"Todd," diye mırıldanarak yüzünü ellerimin arasına gömüp arka ayağıyla yere vuruyor.

"Bir fikrim var," diyorum.

"*Ya işe yaramazsa?*" diyor oğlan bir ağacın arkasından.

Onu duymazdan gelerek dürbüne sarılıyorum. Ellerim hâlâ titrese de Aaron'un kamp yaptığı yeri bulup çevresine bakıyorum. Nehir kıyısına yakınlar ve bana doğru olan tarafta çatallaşmış bir ağaç var, beyazlaşmış ve yapraksız bi ağaç, üstüne yıldırım düşmüş gibi görünüyor.

İşe yarar.

Dürbünü bırakıp Manchee'nin başını iki elimin arasına alıyorum. "Onu kurtarıcaz," diyorum köpeğime. "İkimiz birlikte."

"Kurtar onu Todd," diye havlayarak kesik kuyruğunu sallıyor.

"*İşe yaramıcak,*" diyor oğlan uzakta bir yerde.

"O zaman yaklaşma," diyerek bir yandan öksürürken diğer yandan Sesimle köpeğime neler yapması gerektiğini anlatıyorum. "Çok basit Manchee. Koş ve koş."

"Koş ve koş!" diye havlıyor.

"Aferin oğlum." Tekrar kulaklarını kaşıyorum. "Aferin oğlum benim."

Doğrulup yarı-yürüyüp, yarı-kayıp, yarı-sendeleyerek ufak kayalıktan aşağı, yanmış yerleşim yerine iniyorum. Başım iyice zonkluyor, zehirli kanımın damarlarıma baskı yaptığını duyar gibiyim. Her zonklamayla birlikte dünyam sarsılıyor. Gözlerimi kapıcakmış gibi kısarsam dönüp duran ışıklar o kadar da kötü değil ve az da olsa her şey olması gerektiği gibi görünüyor.

Öncelikle bir sopaya ihtiyacım var. Manchee'yle birlikte yanmış binaların arasından geçerek uygun bir sopa arıyoruz.

Neredeyse her şey yanık ve simsiyah, ancak bu benim işime yarar.

"İtte tu Tot?" diyor Manchee, ağzıyla yarı boyuna gelen yanık bir sopayı küllerin arasından çıkararak. Ne olmuş buraya böyle?

"Mükemmel." Sopayı alıyorum.

"*İşe yaramaz,*" diyor oğlan saklandığı karanlık köşeden. Elinde parlayan bıçağı görebiliyorum. "*Onu kurtaramıcaksın.*"

"Kurtarıcam." Sopadaki iri kıymıkları temizliyorum. Yalnızca bir ucu kömür olmuş, ama zaten istediğim de bu. "Şunu taşıyabilir misin?" diyerek Manchee'ye uzatıyorum.

Manchee sopayı ısırıp rahatça taşıyabileceği konuma getirmek için birkaç kez salladıktan sonra duruyor. "Effet!" diye havlıyor.

"Harika." Ayağa kalkınca düşecek gibi oluyorum. "Şimdi ateşe ihtiyacımız var."

"*Sen ateş yakamazsın,*" diyor oğlan bizi beklediği yerden. "*Kızın ateş yakma kutusu bozuldu.*"

"Hiçbi şeyden haberin yok," diyorum ona bakmadan. "Ben bana öğretti."

"*Ben öldü,*" diyor oğlan.

"Bir sabah err-ken-den," diye şarkı söylemeye başlayınca çevremdeki renkler birbirine karışıp tuhaf bir hal alıyor, fakat devam ediyorum. "Güneş do-ğar-ken."

"*Ateş yakabilcek kadar güçlü diilsin.*"

"Bir genç kızın seslendiğini duydum, aşağıdaki va-di-den." Uzun, düz bi tahta parçası bulup bıçakla altında ufak bir delik kazıyorum. "Ah beni kan-dır-ma." Bir başka ufak sopaya da yuvarlak bir delik kazıyorum. "Beni asla bı-rak-ma."

"*Nasıl böyle kullanırsın zavallı bir genç kızı?*" diye şarkıyı bitiriyor oğlan.

Onu duymazdan geliyorum. Sopanın yuvarlaklaştırılmış ucunu ufak boşluğa sokup tahtaya iyice bastırarak ellerimin arasında çevirmeye başlıyorum. Bu hareketin temposu başımdaki zonklamaya uyuyor ve Ben'le ormanda olduğumu görüyorum, ilk dumanı kim çıkarabilecek diye yarışıyoruz. O her zaman kazanırdı, denemelerimizin neredeyse yarısında ben duman çıkarmayı beceremezdim. Fakat bunlar eski günlerdi.

Eski günler.

"Hadi," diye mırıldanıyorum kendi kendime. Terliyorum, öksürüyorum, başım dönüyor ancak ellerimi *zorla* çeviriyorum. Manchee sopaya havlayarak yardım etmeye çalışıyor.

Ve sonra boşluktan parmak gibi bir duman çıkıyor.

"İşte!" diye bağırıyorum. Elimle dumanı rüzgârdan koruyarak tutuşması için yavaşça üflüyorum. Tutuşturmak için az biraz kurutulmuş yosun kullanıyorum ve ilk alev oluştuğunda kendimi uzun zamandır anımsayamadığım kadar mutlu hissediyorum. Üzerine önce ufak çalı çırpı atıp tutuşmasını bekledikten sonra daha büyükçe tahtalar atıyorum ve çok geçmeden önümde gerçek bir ateş yanıyor. Gerçek bir ateş.

Bi dakka öylece yanmasına izin veriyorum. Dumanın Aaron'a ulaşmaması için rüzgârın esiş yönünde durduğumuzu umuyorum.

Rüzgârdan daha başka şeyler de bekliyorum.

İskeleye varana dek ağaç kütüklerine tutuna tutuna sendeleyerek ilerliyorum. "Hadi, hadi" diye fısıldarken iskelenin üzerinde sallanmadan yürümeye çabalıyorum. Ayaklarımın altında gıcırdıyor ve az kalsın nehre düşecek gibi oluyorum fakat en sonunda hâlâ orda bağlı duran kayığa ulaşıyorum.

"*Batacak,*" diyor oğlan, dizlerine kadar suyun içine girmiş.

Kayığa atladıktan sonra öksürük krizimin geçmesini bekleyip ayağa kalkıyorum. Sallantılı, dar ve eğri büğrü.

Ama batmıyor.

"Kayığa nasıl yön verilir bilmezsin."

Tekrar iskeleye çıkıp yerleşim yerine dönerek kürek olarak kullanabileceğim bir tahta parçası arıyorum.

Tek ihtiyacım olan şey bu.

Artık hazırız.

Oğlan orda duruyor, elinde bana ait olan şeyleri taşıyor, sırtında çantası var; ne bir yüz ifadesi ne de Sesi var.

Ona bakıyorum. Hiçbi şey söylemiyor.

"Manchee?" diye seslenirken ayaklarımın dibine gelmiş olduğunu fark ediyorum.

"Burda, Todd!"

"Aferin oğlum." Ateşe gidiyoruz. Manchee'nin bulduğu sopayı alıp yanık ucunu ateşe sokuyorum. Alevler bu yeni tahta parçasını çevreledikçe çok geçmeden tahtanın ucu akkor oluyor ve duman tütmeye başlıyor. "Bunu tutabileceğine emin misin?" diye soruyorum.

Tahtanın yanmayan ucunu ağzına alıyor ve işte hazır, dünyanın en kahrolsıca iyi köpeği, düşmana ateş taşımaya hazır.

"Hazır mısın, dostum?"

"Hazıv, Tot!" derken hızla kuyruğunu sallıyor.

"*Manchee'yi öldürecek,*" diyor oğlan.

Ayağa kalkıyorum, dünya dönüyor, bedenimi güçlükle hissedebiliyorum, ciğerlerim yavaş yavaş parçalanıyor, başım zonkluyor, bacaklarım titriyor, kanım kaynıyor fakat yine de ayağa kalkıyorum.

Kahrolsıca ayaktayım işte.

"Ben Todd Hewitt," diyorum oğlana. "Ve seni burada bırakıyorum."

"Bunu asla yapamazsın," diyor, ancak ben Manchee'ye dönüp "Hadi oğlum," deyince Manchee kayalığa tırmanıp diğer tarafa geçerken yanan sopa hâlâ ağzında. Yüksek sesle yüze kadar sayıyorum, hiçbi ses duymayınca yeniden yüze kadar sayıp mümkün olan en hızlı şekilde iskeleye koşuyorum ve kayığa girip kürek olarak kullanacağım tahtayı kucağıma koyduktan sonra kayığı iskeleye bağlayan son ip parçasını bıçağımla kesiyorum.

"*Beni asla bırakıp gidemezsin,*" diyor oğlan iskelenin üzerinden. Bir elinde kitap, diğer elinde bıçak öylece duruyor.

"Bekle ve gör," diyorum ve kayık iskeleden uzaklaşıp akıntıya kapılırken oluşan ışık selinin içinde yavaş yavaş gözden kayboluyor.

Aaron'a doğru gidiyoruz.

Viola'ya doğru.

Nehrin ilerisinde beni bekleyen ne varsa ona doğru.

31

GÜNAHKÂRLAR CEZALANDIRILIR

Prentisstown'da da kayıklar vardı, fakat onları kimsenin kullandığını hatırlamıyorum. Nehir orda da var, hem de beni sağa sola yalpalayan bu aynı nehir, ama bizim oranın kıyıları kayalıklıdır, akıntı çok hızlıdır ve yavaşlayıp yayıldığında tek güvenli yer timsahlarla dolu bataklıktır. Ne de olsa ormanlık bir bataklıktır. İşte bu yüzden daha önce hiç kayığa binmemiştim ve hernekadar akıntıda kayığa yön vermek kolay gibi gözükse de, kesinlikle değil.

Ara sıra esen rüzgârla dalgalansa da, nehrin burada biraz daha sakin oluşu tek şansım. Kayık akıntıya kapılıp ben hiçbi şey yapmasam da ilerliyor, ben de öksürmek için harcayacağım tüm enerjimi kayığın dönmeye başlamasını engellemek için kullanıyorum.

Bunu başarmam bikaç dakkamı alıyor.

"Lanet olsun," diye söyleniyorum nefes nefese. "Kahrolsıca şey."

Fakat kürekle bisüre cebelleştikten sonra (ve bikaç kez olduğun yerde dönüp durduktan sonra, kapa çeneni!) kayığın burnunu nasıl istediğim yönde tutacağımı kavrıyorum, başımı kaldırdığımdaysa yolu neredeyse yarılamış olduğumu görüyorum.

Yutkunuyorum, titriyor ve öksürüyorum.

Plan şöyle. Heralde çok iyi bi plan değil, ama zonklayan beynimden şu an daha iyisini bekleyemem.

Manchee yanan sopayı Aaron'un kamp yerinin yakınlarına, rüzgârın ters yönde estiği bi yere bırakınca çıkan dumanlar Aaron'a benim kendi kampımın alev aldığını düşündürecek. Sonra Manchee *Aaron'un* kamp yerine koşup deliler gibi havlayarak sanki Aaron'un yerini yeni bulmuş da bana haber veriyormuş gibi yapacak. Burası basit, tek yapması gereken benim adımı havlamak, zaten hiç durmadan yaptığı tek şey bu.

Aaron onu kovalıcak. Aaron onu öldürmeye çalışacak. Manchee daha hızlı olacak (Koş, koş Manchee, koş, koş). Aaron dumanı görecek. Benden hiç korkmadığı için işimi bitirmek üzere ormana dalıp dumanın geldiği yöne ilerlicek.

O ormanda beni ararken akıntı yönünde ilerleyip nehir tarafından kamp yerine çıkarak Viola'yı kurtarıcam. Manchee onu kovalayan Aaron'dan kaçıp bir daire çizerek kampa gelmiş olacağından onu da alıcam.

Evet, tamam, işte plan bu.

Biliyorum.

Biliyorum, ancak eğer işe yaramazsa, işte o zaman onu öldürmek zorunda kalacağım.

İş o noktaya varırsa nasıl bi insana dönüştüğümün önemi kalmaz, Viola'nın ne düşüneceğinin de.

Kalamaz.

Yapılmak zorundadır ve ben de bunu yapmak zorunda kalırım.

Bıçağı çıkarıyorum.

Üzerinde hâlâ kurumuş kan lekeleri var, benim kanım Mank kanma karışmış, geri kalanıysa ışıl ışıl parlıyor. Uç kısmı

şekilsiz bir başparmak gibi yukarı uzanıyor, kenarındaki tırtıklar gıcırdayan dişlere benziyor, bıçağın kenarlarıysa kan dolu bir damar gibi atıyor.

Bıçak canlı.

Elimde tuttuğum, kullandığım sürece bıçak yaşıyor, yaşamlara son vermek için yaşıyor, ama kontrol edilmesi gerek, benim ona öldürmesini söylemem gerek, bunu istiyor da, öne atılmak, hamle yapmak, kesmek, oymak istiyor, fakat bunu *ben de* istemeliyim, benim irademde ona katılmalı.

Ona izin veren, sorumlu olan benim.

Ancak bıçağın istemesi her şeyi kolaylaştırıyor.

Eğer iş o noktaya gelirse, becerebilecek miyim?

"*Hayır*," diye fısıldıyor bıçak.

"*Evet*," diye fısıldıyor nehirden esen rüzgâr.

Alnımdan akan bir damla ter bıçağa çarpınca yeniden yalnızca bir bıçağa dönüşüyor, elimde tuttuğum bir metal parçası sadece.

Yalnızca bir bıçak.

Bıçağı kayığın zeminine koyuyorum.

Tekrar titremeye başlıyorum. Biraz daha balgam öksürüyorum. Dünyanın sallanmasına aldırış etmeden yukarı, çevreme bakıp rüzgârın beni serinletmesine izin veriyorum. Nehir kıvrılmaya başlarken ben de akıntıyla bir süzülmeye devam ediyorum.

İşte geliyor, diye düşünüyorum. Dönüş yok.

Yukarı ve solumda kalan ağaçların ötesine bakıyorum.

Dişlerim birbirine vuruyor.

Hadi oğlum, şimdilerde olması gerekiyor.

Duman yok.

Hâlâ duman yok.

Ve nehir daha da kıvrılıyor.

Hadi Manchee.

Duman yok.

Ve dişlerim birbirine vuruyor. Kendi kendime sarılıyorum...

Ve işte *duman*! İlk ufak dumanlar, pamuk parçaları gibi nehir boyunca ilerliyor.

Aferin oğlum, diye düşünüyorum dişlerimi sıkarak. *Aferin oğlum.*

Kayık nehrin ortalarına doğru kayıyor gibi, elimden geldiğince kürek çekerek tekrar nehrin kıyısına yanaşmaya çalışıyorum.

Öyle çok titriyorum ki küreği güçlükle tutabiliyorum.

Nehir biraz daha kıvrılıyor.

Ve işte çatallaşmış ağaç, yıldırım çarpmış olan ağaç hemen solumda.

Nerdeyse varmak üzere olduğumun işareti.

Aaron ağacın hemen arkasında olmalı.

İşte geliyor.

Öksürüyorum, terliyorum, titriyorum fakat küreği bırakmaya hiç niyetim yok. Biraz daha kürek çekip kıyıya iyice yanaşıyorum. Herhangi bir sebepten Viola koşamaz durumdaysa kıyıya çıkıp onu almam gerekebilir.

Sesimi olabildiğince boş tutmaya çalışıyorum, ancak her yerde ışıklar çakarak birbiri üzerine katlanıp durduğundan bunun imkânı yok. Tek yapabileceğim rüzgârın yeterince güçlü olduğunu umut etmek ve Manchee'nin...

"Todd! Todd! Todd!" diye bir ses duyuyorum uzaktan. Köpeğim, Aaron'u uzaklaştırmak için adımı havlıyor. "Todd! Todd! Todd!"

Rüzgârdan dolayı Aaron'un Sesini duyamadığımdan bunun işe yarayıp yaramadığını da bilmiyorum, ama çatallaşmış ağacın yanından geçiyorum, yani artık hiç...

"Todd! Todd!"

Hadi, *hadi*...

Çatallaşmış ağacı geçiyorum...

Kayığın içine çömeliyorum...

"Todd! Todd!" sesi giderek alçalıp uzaklaşıyor...

Çıtırdayan dallar...

Ve sonra "TODD HEWITT!!" diye bir kükreme duyuyorum...

Sanki bir aslan *uzaklaşıyor*...

"Hadi," diye fısıldıyorum, "hadi, hadi, hadi..."

Küreği sımsıkı tutan ellerim titriyor...

Köşeyi dönüyoruz ve...

Ağacı geçiyoruz ve...

Kamp yeri görünüyor ve...

İşte orda.

İşte orda.

Aaron gitmiş ve işte Viola orda.

Kamp yerinin ortasında yerde yatıyor.

Hareketsiz.

Kalp atışlarım hızlanıyor, farkına bile varmadan öksürürken bir yandan "Lütfen, lütfen, lütfen," diye tekrarlayarak deli gibi kürek çekip kayığı nehrin kıyısına yaklaştırmaya çalışıyorum ve sonra ayağa kalkıp suya atlayınca kıçüstü yuvarlanıyorum, yine de kayığın ön kısmını yakalıyorum ve "Lütfen, lütfen, lütfen," ayağa kalkıp kayığı kıyıya çektikten sonra koşmaya başlıyorum, koşuyorum, sendeliyorum, tekrar koşuyorum, Viola Viola Viola...

"Lütfen," diyorum koşarken, göğsüm sıkışıyor, öksürdükçe sızlıyor. "*Lütfen.*"

Yanına geliyorum, işte burada. Gözleri kapalı, dudakları aralanmış ve başımı göğsüne yaslayınca Sesimin çınlaması, rüzgârın uğultusu, havlamalar, bağırışlar her şey siliniyor.

"Lütfen," diye fısıldıyorum.

Ve *küt, küt.*

Yaşıyor.

"Viola," diye sertçe fısıldıyorum. Gözlerimin önünde çakıp duran ufak beyazlıkları görmezden geliyorum. "Viola!"

Omuzlarından tutup sallıyorum, yüzünü ellerimin arasına alıp onu da sallıyorum.

"Uyan," diye fısıldıyorum. "Uyan, uyan, uyan!"

Onu taşıyamam. Her yanım titriyor, çok bitkin ve güçsüzüm.

Ama kahretsin, taşımam gerekirse taşırım!

"Todd! Todd! Todd!" Manchee'nin ormanın derinliklerinde havladığını duyuyorum.

"Todd Hewitt!" diye bağırıyor Aaron köpeğimi kovalarken.

Ve sonra hemen yanı başımda bir ses duyuyorum, "Todd?"

"Viola?" derken boğazım yapış yapış ve bakışlarım bulanık.

Ama bana bakıyor.

"Pek iyi görünmüyorsun," diyor kelimeleri ağzında geveleyerek, uykulu görünüyor. Gözlerinin altında morluklar görünce midem öfkeyle kasılıyor.

"Kalkman lazım," diye fısıldıyorum.

"Beni ilaçla..." diyerek gözlerini kapıyor.

"Viola?" diyorum onu yeninden sarsarak. "Geri geliyor, Viola. Burdan gitmemiz lazım."

Artık havlama duyamıyorum.

"Gitmeliyiz! Hemen!"

"Çok uykum var."

"Lütfen Viola," diyorum ve neredeyse yalvarırcasına "*Lütfen*," diye tekrarlıyorum.

Gözlerini kırpıştırıp açıyor.

Bana bakıyor.

"Benim için geldin," diyor.

"Evet," diyorum öksürerek.

"Benim için geldin," diye yineliyor yüzünü hafifçe buruşturarak.

İşte tam o esnada Manchee otların arasından uçarcasına çıkıp tüm yaşamı buna bağlıymış gibi adımı havlıyor.

"TODD! TODD! TODD!" diye kesik kesik havlayıp koşarak yanımızdan geçiyor. "Aaron! Geliyor! Aaron!"

Viola çığlık atar gibi olup beni ittirerek ayağa kalkarken düşecek gibi oluyorum, kolumdan yakalıyor ve birbirimize yaslanarak dengemizi sağladıktan sonra kayığı işaret ediyorum.

"İşte orada!" diyorum nefes alıp verirken.

Ve koşmaya başlıyoruz...

Kamp yeri boyunca...

Kayıkla nehre doğru...

Manchee önümüzde koşuyor, atlayıp kayığa çıkıyor...

Viola hemen önümde sendeleyerek ilerliyor.

Ve beş...

Dört...

Üç adım kaldı...

Derken Aaron hışımla ormandan fırlıyor.

Sesi öylesine yüksek ki dönüp bakmama gerek kalmıyor...

"TODD HEWITT!!"

Ve Viola kayığa varmış içine atlıyor...

Ve iki adım...

Ve bir...

Ve uzanıp tüm gücümle kayığı nehre doğru itiyorum...

Ve "TODD HEWITT!!"

Yaklaşıyor.

Kayık hareket etmiyor.

"GÜNAHKÂRLARI CEZALANDIRACAĞIM!"

Daha da yaklaşıyor.

Ve kayık hâlâ hareket etmiyor...

Sesi yumruk gibi...

Ve kayık *hareket ediyor*...

Adım adım suya giriyorum ve kayık hareket ediyor...

Düşüyorum...

Kayığa atlayacak gücüm yok...

Kayık uzaklaşırken suya düşüyorum...

Ve Viola yakama yakışıp başımla omuzlarım kayığın ön kısmına çıkana dek çekiyor...

"HAYIR, KAÇAMAZSIN!" diye kükrüyor Aaron...

Viola beni çekerken bağırıyor ve üst gövdem kayığın içinde...

Aaron'sa suyun içinde...

Ayağıma yapışıyor...

"Hayır!" diye bağırıyor Viola ve tüm gücüyle bir kez daha çekiyor...

Ve havaya kalkıyorum...

Kayık duruyor...

Viola'nın yüzü sarf ettiği güçle buruşuyor...

Ama bu yalnızca Aaron'un kazanabileceği bir savaş...

Ve sonra "TODD!" diye öyle sert bir havlama duyuyorum ki bir an için sudan timsah çıktığını sanıyorum...

Oysa bu Manchee...

Manchee bu.

Benim köpeğim benim köpeğim benim köpeğim Viola'nın yanından fırlayıp sırtımdan güç aldıktan sonra hırlayarak Aaron'un üzerine atlıyor ve Aaron öfkeyle "TODD!" diye haykırıyor...

Ve ayağımı bırakıyor...

Viola geriye doğru atlıyor, ama beni bırakmadığından yalpalayarak kayığa çıkmayı başarıyorum.

Kayık kıyıdan uzaklaşmaya başlıyor.

Olduğum yerde dururken başım dönüp duruyor ve dengemi sağlayabilmek için ellerimle dizlerimin üstüne çökmem gerekiyor, fakat yine de doğrulabileceğim kadar doğrulup kayıktan sarkarak bağırıyorum, "Manchee!"

Aaron nehrin kıyısındaki yumuşak kumların üzerine düşmüş, cüppesi bacaklarının arasına dolanıyor, Manchee yüzüne saldırıyor, dişlerini geçirmeye çalışıyor, hırlıyor, kükrüyor. Aaron onu sallayıp üzerinden atmaya çalışıyor, fakat Aaron'un burnunu ısırıp başını sallıyor.

Aaron'un burnunu yüzünden koparıp alıyor.

Aaron acı içinde bağırırken her yer kan oluyor.

"Manchee!" diye bağırıyorum. "Acele et Manchee!"

"Manchee!" diye bağırıyor Viola.

"Hadi oğlum!"

Ve Manchee başını kaldırınca ona seslendiğimi görüyor...

Ve işte o anda Aaron'a bir fırsat doğuyor...

"Hayır!" diye bağırıyorum.

Manchee'yi sertçe ensesinden yakalayıp tek hareketle havaya kaldırıyor.

"Manchee!"

Su sesi duyuyorum ve hayal meyal de olsa Viola'nın küreği alıp daha da açılmamıza engel olmaya çalıştığını fark ediyorum, dünya parlıyor, sallanıyor ve...

Ve Aaron köpeğimi yakalıyor.

"BURAYA GEL!" diye bağırıyor Aaron Manchee'yi kol boyu önünde tutarak. Ensesinden kaldırılamıcak kadar ağır ve acı içinde havladığını duyuyorum, fakat başını çevirip Aaron'un elini ısıramıyor.

"Bırak onu!" diye bağırıyorum.

Aaron yüzünü çeviriyor...

Bir zamanlar burnunun olduğu yerden kan fışkırıyor, yanağındaki yarık biraz iyileşmiş olsa da hâlâ dişleri görülüyor ve işte yaratığı andıran bu adam her yanından akan kana aldırış etmeden sakince konuşuyor, "Bana geri gel, Todd Hewitt."

"Todd?" diye acıyla havlıyor Manchee.

Viola akıntıya kapılmamamız için deli gibi kürek çekse de ilaçlar onu yorgun düşürmüş ve giderek kıyıdan uzaklaşıyoruz. "Hayır," dediğini duyabiliyorum. "Hayır."

"Bırak onu!" diye bağırıyorum.

"Ya kız ya köpek, Todd," diye bağırıyor Aaron, sesinin sakinliği kükreyişinden daha korkutucu. "Seçim senin."

Bıçağa alıp havaya kaldırıyorum fakat başım dönüp duruyor ve öne düşüp dişlerimi kayığın kenarına çarpıyorum.

"Todd?" diyor Viola, akıntıya karşı kürek çekmeye çalışırken kayık yalpalayıp duruyor.

Doğrulunca ağzıma kan tadı geliyor ve dünya öylesine hızla sallanıyor ki neredeyse yeniden devriliyorum.

"Seni öldürürüm," diyorum usulca, kendi kendime konuşurcasına.

"Son şansın, Todd," diyor Aaron, artık eskisi kadar sakin değil.

"Todd?" Manchee hâlâ acı içinde havlıyor. "Todd?"

Ve hayır...

"Seni öldürürüm," diye fısıldıyorum...

Ve hayır...

Başka seçenek yok...

Kayık akıntıya kapılıyor...

Viola'ya bakıyorum. Ağlayarak akıntıya karşı kürek çekiyor...

Ve bana bakıyor...

"Hayır," derken sesi titriyor. "Hayır, Todd..."

Ve durması için elimi koluna koyuyorum.

Aaron'un Sesi kıpkırmızı ve simsiyah.

Akıntı bizi sürüklemeye başlıyor.

"Üzgünüm!" diye bağırıyorum uzaklaşırken, sanki her kelime bedenimden koparılıp alınıyor, göğsüm öyle sıkışmış ki güçlükle nefes alabiliyorum. "Üzgünüm, Manchee!"

"Todd?" diye havlıyor, aklı karışmış ve korkmuş bir şekilde onu bırakıp gitmemi izlerken. "*Todd?*"

Aaron boşta kalan elini köpeğime uzatıyor.

"MANCHEE!"

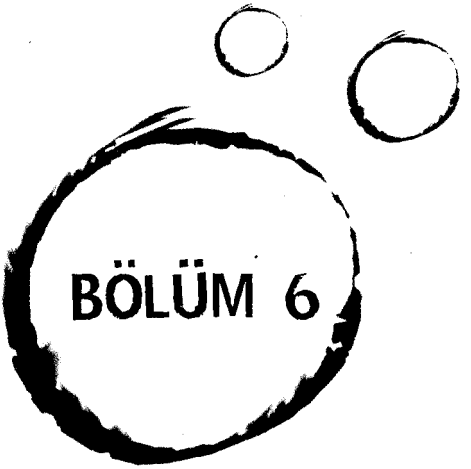
"*Todd*?"

Ve Aaron kollarını kıvırınca bir ÇAT sesiyle birlikte önce bir çığlık, sonraysa kalbimi sonsuza dek paramparça edecek bir inleme duyuyorum.

Acı çok fazla çok fazla çok fazla ve başım ellerimin arasında ve arkaya doğru sendeliyorum ve ağzım içimdeki karanlığın asla bitmeyecek çığlığıyla açılmış.

Ve düşüyorum.

Kendimden geçerken nehir bizi uzağa, uzağa, çok uzağa sürüklüyor.

BÖLÜM 6

32

NEHİR BOYUNCA

Su sesi.

Ve kuş cıvıltıları.

Güvenli mi burası? diye şarkı söylüyorlar. Güvenli mi burası?

Hemen ardından müzik çalıyor.

Müzik çaldığına yemin edebilirim.

Katmanlar halinde, flüt sesine benziyor, garip olduğu kadar da tanıdık...

Ve karanlığın karşısında ışık var, tabaka gibi, beyaz ve sarı.

Sıcaklık.

Ve tenimde hissettiğim yumuşaklık.

Hemen yanımdaysa beni kendine çeken, şimdiye dek hiç olmadığı kadar güçlü bir Sessizlik.

Gözlerimi açıyorum.

Bir yatağın üzerindeyim, örtülerin altında, beyaz duvarlı, küçük, kare bir odada ve gün ışığı, çağlayan nehrin gürültüsü ve ağaçların arasında uçuşan kuşların sesi (ve müzik, bu gerçekten müzik mi?) en az iki açık pencereden odaya doluyor. Bir an için hatırlayamadığım yalnızca nerede olduğum değil, *kim* olduğum ya da neler olduğu ya da neden böyle bir ağrı...

Viola'yı görüyorum, yatağın yanındaki bir sandalyede kıvrılmış uyuyor, yarı aralık ağzından nefes alıyor, elleri bacaklarının arasında.

Hâlâ dudaklarımı oynatıp ismini söyleyemiyecek kadar sersem gibiyim, fakat Sesim yeterince yüksek olmalı, çünkü gözlerini kırpıştırarak açıp beni görür görmez hışımla sandalyeden kalkıp bana sımsıkı sarılıyor.

"Ah, Tanrım, *Todd*," derken öyle sıkı sarılıyor ki canım acıyor.

Sırtına elimi koyup kokusunu içime çekiyorum.

Çiçek kokuyor.

"Asla geri gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştım," diyor sımsıkı sarılarak. "Öldüğünü sandım."

"Ölmemiş miydim?" diye soruyorum hırıltılı bir sesle, bir yandan da olan biteni anımsamaya çalışıyorum...

"Hastaydın," diyerek arkaya yaslanıyor, dizleri hâlâ yatağımın üzerinde. "*Çok* hastaydın. Doktor Snow bir daha uyanıp uyanmayacağına pek emin değildi ve bir doktor *böyle* düşündüğünde..."

"Doktor Snow da kim?" diye soruyorum küçük odayı incelerken. "Nerdeyiz? Haven'da mı? Şu *müzik* de neyin nesi?"

"Carbonel Downs adlı bir yerleşim yerindeyiz. Nehirde sürüklendik ve..."

Yatağın ayak ucuna baktığımı görünce susuyor.

Yani Manchee'nin olması gereken yere.

Hatırlıyorum.

Göğsüm sıkışıyor. Boğazım düğümleniyor. Sesimde havladığını duyabiliyorum. "*Todd*?" derken onu neden bırakıp gittiğimi merak ediyor. Yalnızca "*Todd*?", bir soru işaretiyle, öylece, sonsuza dek onsuz nereye gittiğimi soracakmışçasına.

"O artık yok," diyorum kendi kendime konuşur gibi.

Viola sanki bişey söyleyecekmiş gibi ama ona bakınca gözlerinin dolduğunu görüyorum ve yalnızca başını sallıyor, olması gerektiği gibi.

O artık yok.

O artık yok.

Bense buna ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Yoksa Ses mi duyuyorum?" dendiğini duyuyorum yüksek sesle. Yatağın ayak ucundaki kapıdan bu sesin sahibinden önce kendi Sesi giriyor. İçeri giren bir adam, *iriyarı* bir adam. Uzun boylu, geniş omuzlu; gözlerini pörtlemiş gibi gösteren gözlükleri, darmadağınık saçları, çarpık gülümseyişi ve Sesiyle üzerime doğru öylesine rahatlamış, öylesine neşe dolu bir şekilde geliyor ki hemen arkamdaki pencereden kaçıp gitmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Doktor Snow," diyor Viola yolu açmak için yatağın yanından çekilerek.

"En sonunda tanıştığımıza memnun oldum, Todd," diyor Doktor Snow kocaman gülümseyerek. Hemen yanıma, yatağın üzerine oturup önlüğünün ön cebinden bir cihaz çıkarıyor. İki ucunu kulaklarına soktuktan sonra diğer ucunu hiçbi şey söylemeden göğsümün üzerine koyuyor. "Rica etsem derin bir nefes alır mısın?"

Hiçbi şey yapmadan öylece ona bakıyorum.

"Ciğerlerinin temiz olup olmadığını kontrol edeceğim," derken tuhafıma giden şeyin ne olduğunu fark ediyorum. Aksam Yeni Dünya'da duyduklarım arasında Viola'nınkine en çok benzeyeni. "Tam aynısı değil," diyorum, "ama çok yakın."

"Seni o iyileştirdi," diyor Viola.

Hiçbi şey söylemeden derin bir nefes alıyorum.

"Güzel," diyor Doktor Snow cihazın ucunu göğsümün üzerinde dolaştırırken. "Bir kez daha." Nefes alıp veriyorum.

Ciğerlerimi tamamen doldurabilecek kadar *nefes alabildiğimi* fark ediyorum.

"Çok hastaydın, evlat. Üstesinden gelebileceğine emin değildim. Düne kadar Sesin bile çıkmıyordu." Gözlerimin içine bakıyor. "Uzun süredir böyle bir hastalık görmemiştim."

"Şey, iyi," diyebiliyorum.

"*Uzun* süredir Mank saldırısı olduğunu duymadım." Buna yanıt vermiyorum, yalnızca derin bir nefes alıyorum. "Bu harika, Todd," diyor doktor. "Gömleğini çıkarır mısın lütfen?"

Önce ona sonra Viola'ya bakıyorum.

Viola, "Ben dışarıda beklerim," diyerek dışarı çıkıyor.

Gömleğimi çıkarmak için arkaya uzanınca omuz başlarımın arasında artık acı olmadığını fark ediyorum.

"Orası biraz dikiş gerektirdi," diyor Doktor Snow arkama geçerek. Cihazı sırtıma koyuyor.

Ürperiyorum. "Çok soğuk."

"Bu beşinci sabah."

"*Beş gün mü*?" diyorum ve yanıtlamasına fırsat vermeden yorganı atıp yataktan çıkıveriyorum. "Buradan *gitmemiz* lazım," derken sallanıyorum fakat yine de ayakta durabiliyorum.

Viola kapıdan başını uzatıyor. "Ben de bunu anlatmaya çalışıyordum."

"Burada güvendesiniz," diyor Doktor Snow.

"Bunu daha önce de duyduk," diyorum. Beni desteklemesi için Viola'ya bakıyorum, fakat tek yaptığının gülmemeye çalışmak olduğunu görünce üzerimde yalnızca kapatması gereken bölgeleri dahi kapatamayacak kadar yırtık pırtık bir iç çamaşır olduğunu fark ediyorum. "Hey!" diye bağırarak önemli kısımları ellerimle örtüyorum.

"Herhangi bir yerde olabileceğiniz kadar güvendesiniz," diyor Doktor Snow arkamdan. Yatağın hemen yanındaki yeni yıkanmış çamaşırların arasından pantolonumu alıp bana uzatıyor. "Savaştaki ön cephelerden biriydik. Kendimizi nasıl savunmamız gerektiğini iyi biliriz."

"Onlar Mank'tı." Sırtımı Viola'ya dönüp pantolonu giyiyorum. "Bunlarsa erkek. *Bin tane* erkek."

"Evet, dedikodular bu yönde," diyor Doktor Snow. "Her ne kadar sayısal olarak bu mümkün olmasa da."

"Sayısaldan mayısaldan bişey anlamam ben. Tek bildiğim silahlı oldukları."

"*Biz de* silahlıyız."

"Atları da var."

"Bizim de."

"Onlara katılacak adamınız da var mı?" diye soruyorum meydan okurcasına.

Buna yanıt vermemesi tatmin edici. Ancak yeniden düşününce hiç de tatmin edici değil. Pantolonumun düğmelerini kapıyorum. "Gitmemiz gerek."

"Dinlenmen gerek," diyor doktor.

"Burada durup ordunun gelmesini beklicek diiliz." Viola'yı da katmak için ona dönerken köpeğimin olması gereken yerdeki boşluğu düşünüyorum.

Sessiz geçen bir an boyunca Sesim tüm odayı Manchee'yle dolduruyor, bir yandan bir yana koşarken, hiç durmadan havlayıp dururken, kakasını yapması gerekirken ve sonra biraz daha havlarken.

Ve ölürken.

Buna ne diyeceğimi de bilemiyorum.

(O artık yok, o artık yok)

Kendimi boş hissediyorum. Bomboş.

"Kimse istemediğin bir şeyi sana zorla yaptıramaz, Todd," diyor Doktor Snow usulca. "Fakat köyümüzün ileri gelen erkekleri gitmeden önce seninle görüşmek ister."

Dudaklarımı büzüyorum. "Ne hakkında?"

"Yardımcı olabilecek herhangi bir şey."

"Ben nasıl *yardım* edebilirim?" diyorum yıkanmış gömleklerden birini alarak. "Ordu buraya gelip katılmayan herkesi öldürecek. Hepsi bu."

"Burası bizim yurdumuz, Todd. Savunacağız. Başka seçeneğimiz yok."

"O zaman beni sayma..." demek için ağzımı açıyorum.

"Baba?" diye bir ses duyuluyor.

Kapı eşiğinde, Viola'nın yanında bir oğlan çocuğu duruyor.

Gerçek bir oğlan.

İri gözleriyle bana bakıyor. Sesi komik, parlak, geniş bir Ses ve beni cılız ve yaralı ve uyuyan oğlan olarak tanımladığını duyabiliyorum. Öte yandan babasına karşı hissettiği sıcak duygularla birlikte anlatmak istediği her şeyi yalnızca *babacım* diye yineleyip durarak ifade ediyor: Benim hakkımda soru soruyor, babasını fark ediyor, ona onu sevdiğini söylüyor, hepsi de sürekli olarak yinelenen tek bir sözcükle.

"Selam ufaklık," diyor Doktor Snow. "Jacob, bu Todd. Artık tamamen uyandı."

Jacob bir parmağı ağzında sakince bana bakıp başını sallıyor. "Keçi süt vermiyor," diyor usulca.

"Öyle mi?" diyor Doktor Snow ayağa kalkarken. "Gidip onu konuşarak ikna edip edemeyeceğimize baksak iyi olur, değil mi?"

Babacım babacım babacım diyor Jacob'ın Sesi.

"Gidip keçiye bakacağım," diyor Doktor Snow bana, "sonra gelip köyün ileri gelen erkeklerini bir araya getireceğim."

Jacob'dan gözlerimi ayıramıyorum. O da bana bakmadan duramıyor.

Uzakdal'da gördüğüm çocuklardan çok daha yakınımda.

Ve öyle *ufak ki*.

Ben de bu kadar ufak mıydım?

Doktor Snow hâlâ konuşuyor. "Köyün ileri gelenlerini buraya getireceğim, bize yardım edip edemeyeceğine bakarız." Bakışlarını ona çevirene dek eğiliyor. "Ve bizim sana yardım edip edemeyeceğimize."

Sesi içten, dürüst. Söylediklerinde samimi olduğunu düşünüyorum. Fakat yanıldığını da düşünüyorum.

"Belki," diyor gülümseyerek. "Belki de yanılmıyorumdur. Daha burayı görmedin bile. Hadi Jake!" Oğlunun elini tutuyor. "Mutfakta yemek var. Açlıktan ölüyor olmalısın. Bir saat içinde dönerim."

Kapıya gidip arkalarından bakıyorum. Jacob'ın bir parmağı hâlâ ağzında ve dönüp gözden kaybolana dek bana bakıyor.

"Kaç yaşında?" diye soruyorum Viola'ya, hâlâ koridora bakarken. "Kaç yaşında olduğunu bile kestiremiyorum."

"Dört yaşında. Bunu bana yaklaşık 800 kez söyledi. Keçi sağmak için oldukça küçük."

"Yeni Dünya'da değil ama, öyle di mi?" diyorum. Ona doğru dönünce ellerini beline koymuş, ciddi bir ifadeyle bana baktığını görüyorum.

"Hadi gel de yemek ye. Konuşmamız gerek."

33

CARBONEL DOWNS

Beni en az yatak odası kadar temiz ve aydınlık olan mutfağa götürüyor. Nehrin sesi hâlâ duyulabiliyor, kuşların gürültüsü ve müzik...

"Şu müzik de *ne*?" diyerek pencereye yöneliyorum. Ara sıra tanıdık gelse de dikkatli dinleyince tekrar edip duran farklı seslerden başka bişey olmadığını anlıyorum.

"Ana yerleşim yerindeki hoparlörlerden geliyor," diyor Viola buzdolabından bir tabak soğuk et çıkararak.

Masaya oturuyorum. "Bir tür festival falan mı var?"

"Hayır," diyor ama sanki *bekle biraz* demek istiyor gibi. "Festival değil." Ekmek ve daha önce hiç görmediğim portakala benzer bir meyveyle, tadı şekerli böğürtlene benzeyen kırmızı renkli bi içecek çıkarıyor.

Hızla yemeğe başlıyorum. "Anlatsana."

"Doktor Snow iyi biri," diyor, sanki önce bunu bilmem gerekiyomuş gibi. "Onunla ilgili her şey iyi ve nazik, seni kurtarmak için de çok çaba harcadı Todd. Gerçekten."

"Tamam. Peki neler oluyor?"

"Bu müzik gece gündüz devam ediyor. Evde belli belirsiz, fakat yerleşim yerinde neredeyse düşündüğünü bile duyamıyorsun."

Ağız dolusu ekmek alıp duruyorum. "Bizim birahane gibi."

"Ne birahanesi?"

"Şu bizim Prent..." derken susuyorum. "Nereli olduğumuzu sanıyolar?"

"Uzakdal."

Göğüs geçiriyorum. "Elimden geleni yaparım." Meyveden bir lokma alıyorum. "Geldiğim yerdeki birahanede de Sesi bastırmak için sürekli müzik çalardı."

Başını sallıyor. "Doktor Snow'a bunu neden yaptıklarını sorunca, *Erkeklerin düşüncelerini kendilerine saklamak için* diye yanıtladı."

Omuz silkiyorum. "Çok gürültü çıkarıyor olsa da mantıklı, öyle değil mi? Sesle başa çıkmanın bir yolu."

"*Erkeklerin* düşünceleri, Todd. *Erkekler.* Senden fikir almak için köyün ileri gelen *erkeklerinin* geleceğini söyledi, fark etmedin mi?"

Aklımda korkunç bir düşünce beliriyor. "Acaba burdaki bütün kadınlar da mı öldü?"

"Yo, kadın var," diyor kahvaltı bıçağını çevirirken. "Temizlik yapıyorlar, yemek ve bebek yapıyorlar ve hepsi de kasabanın dışında, erkeklerin işlerine karışamayacakları büyük bir yatakhanede yaşıyor."

Çatalımı bırakıyorum. "Senin peşinden gelirken ben de öyle bir yer gördüm. Erkekler bir yerde, kadınlar başka bir yerde yatıyordu."

"Todd," diyor gözlerini benden ayırmadan. "Beni dinlemiyorlar. Hem de hiç. Orduyla ilgili söylediklerimin tek kelime-

sini bile dinlemediler. Bana sürekli olarak *küçük kız* deyip lanet olasıca başımı okşayıp durdular." Kollarını kavuşturuyor. "Şimdi seninle konuşmak istemelerinin tek sebebi nehir yolunda karavanlı sığınmacıların görülmeye başlanmış olması."

"Wilf," diyorum.

Gözleriyle beni inceleyip Sesimi dinliyor. "Ah, hayır, onu görmedim."

"Bi dakka." Biraz daha içiyorum. Sanki yıllardır hiçbi şey içmemiş gibiyim. "Nasıl oldu da ordunun bu kadar önüne geçebildik? Beş gündür buradaysak nasıl oldu da hâlâ bize yetişemediler?"

"Bir buçuk gün kadar kayıktaydık," diyerek tırnaklarıyla masanın üzerindeki bir çıkıntıyla oynamaya başlıyor.

"Bir buçuk gün. Kilometrelerce yol kat etmiş olmalıyız."

"Evet, kilometrelerce yol. Akıntının bizi sürükleyip götürmesine izin verdim. Geçtiğim yerlerde durmaya korkuyordum. Gördüğüm bazı şeylere inanamazsın..." Başını sallayarak düşüncelere dalıyor.

Jane'in uyarılarını anımsıyorum. "Çıplak kadınlar ve cam evler mi?" diye soruyorum.

Viola tuhaf tuhaf bakıyor. "*Hayır*," diyor dudaklarını büzerek. "Sadece yoksulluk. Feci mi feci bir yoksulluk. Bazı yerler bizi *canlı canlı yiyebilirmiş* gibi görünen insanlarla doluydu, ben de kayığı akıntıya bıraktım, seninse hastalığın kötüleşti ve ikinci sabah Doktor Snow'la Jacob'ı balık tutarlarken gördüm ve Sesinden doktor olduğunu anladım. Burası kadınlar için garip bir yer olsa da en azından temiz."

Tertemiz, pırıl pırıl mutfağa göz gezdiriyorum. "Kalamayız."

"Evet, kalamayız." Başını ellerinin arasına alıyor. "Senin için çok endişelendim." Ses tonundan duygularını anlayabili-

yorum. "Ordunun her an gelebilecek oluşu ve kimsenin beni *dinlememesi* beni çok endişelendiriyordu." Hayal kırıklığıyla masaya vuruyor. "Ve öyle kötü hissediyordum ki, şey için..."

Duruyor. Yüzü kırışıyor ve başını çeviriyor.

"Manchee," diyorum ilk kez yüksek sesle, yani şeyden beri...

"Çok üzgünüm, Todd," derken gözleri doluyor.

"Senin hatan diil." Hızla ayağa kalkıp sandalyemi geriye doğru itiyorum.

"Seni öldürürdü ve sonra yalnızca bunu yapabiliyor olduğu için Manchee'yi de öldürürdü."

"Bu konu hakkında konuşmayalım lütfen," diyerek mutfaktan çıkıp yatak odasına geri dönüyorum. Viola peşimden geliyor. "Şu ileri gelenlerle konuşacağım," diyerek Viola'nın çantasını yerden alıp yıkanmış kıyafetlerden geriye kalanları içine dolduruyorum. "Sonra da gideriz. Haven'dan ne kadar uzaktayız biliyor musun?"

Viola hafifçe gülümsüyor. "İki gün."

Birden doğruluyorum. "Nehir boyunca o kadar ilerledik mi?"

"Evet, ilerledik."

Kendi kendime yavaşça bir ıslık çalıyorum. Yalnızca iki gün. Haven'da bizi bekleyen her neyse oraya varmak için.

"Todd?"

"Evet?" diyerek çantasını omzuma asıyorum.

"Teşekkürler."

"Ne için?"

"Peşimden geldiğin için."

Her şey donakalıyor.

"Bişey diil," derken yüzümün kızarmaya başladığını hissederek başımı çeviriyorum. Başka da bir şey söylemiyor. "İyi misin?" diye soruyorum hâlâ ona bakmadan. "Seni yakaladığı ana göre?"

"Aslında tam..." diye konuşmaya başlarken önce bir kapının kapandığını, sonra da koridorda bize doğru yaklaşan babacım babacım babacım ezgilerini duyuyoruz. Jacob içeri gelmektense kapının pervazına tutunup içeri bakıyor.

"Babam sizi çağırmam için gönderdi," diyor.

"Ah?" diyerek kaşlarımı kaldırıyorum. "Artık yanlarına gitmem gerekiyor öyle mi?"

Jacob çok ciddi bir ifadeyle başını aşağı yukarı sallıyor.

"Eh, o zaman geliyoruz," diyerek çantayı iyice yerleştirip Viola'ya bakıyorum. "Ve sonra da gidiyoruz."

"Çok doğru," diyor Viola ve bunu söyleyiş şekli kendimi iyi hissetmemi sağlıyor. Jacob'ın arkasından koridora çıkıyoruz ama bizi bir kapının önünde durduruyor.

"Sadece sen," diyor bana bakarak.

"Sadece ben ne?"

Viola kollarını kavuşturuyor. "İleri gelen erkeklerle sadece senin konuşabileceğini söylemeye çalışıyor."

Jacob yine çok ciddi bir ifadeyle başını sallıyor. Önce Viola'ya, sonra Jacob'a bakıyorum. "Pekâlâ," diyerek yanına eğiliyorum. "Neden babana gidip bir dakka sonra Viola'yla birlikte gelmeye hazır olacağımızı söylemiyorsun. Tamam mı?"

Jacob ağzını açıyor. "Ama şey dedi..."

"Ne dediği pek de umrumda değil," diyorum usulca. "Hadi şimdi git."

Şaşkınlık içinde koşarak dışarı çıkıyor.

"Sanırım erkeklerin bana ne yapmam gerektiğini söylemelerinden bıktım," derken sesimin ne kadar yorgun çıktığını duymak beni şaşırtıyor ve gidip beş gün daha uyumak istiyorum.

"Haven'a yürüyebilecek misin?"

"Sıkıyosa beni durdur," deyince gülümsüyor.

Ön kapıdan çıkıyorum.

Ve üçüncü defa Manchee'nin peşimizden atlaya zıplaya geleceğini sanıyorum.

Yokluğu öyle büyük bir boşluk yaratıyor ki bir an sanki ordaymış gibi düşünüyorum ve göğsüm tekrar sıkışınca durup derin derin nefes alıp yutkunmam gerekiyor.

"Ah, Tanrım," diyorum kendi kendime.

O son *Todd*? çığlığı Sesimde bir yara gibi.

Sesle ilgili bir başka şey de bu işte. Başınıza her ne geldiyse yankısı Sesinizde kalıyor, hem de sonsuza dek.

Jacob'ı ağaçlarla çevrili bir patikadan yerleşim yerinin başka bir bölgesine doğru koşarken görüyorum. Çevreye bakıyorum. Doktor Snow'un evi o kadar da büyük değil ama nehre bakan bir balkona açılıyor. Ufak bir iskeleyle, Carbonel Downs'ın merkezinden gelen geniş patikayı karşı taraftaki nehir yoluna bağlayan gerçekten çok alçak bir köprü var. Nehrin karşı tarafındaki yol, yani bizim üzerinde onca vakit geçirdiğimiz Haven'a uzanan yol, sıra sıra ağaçların ardında nerdeyse gözden kaybolmuş durumda.

"Tanrım! Yeni Dünya'nın geri kalanıyla kıyaslanınca burası cennet gibi."

"Cennette güzel binalardan çok daha fazlası vardır," diyor Viola.

Bir süre daha çevreye bakıyorum. Doktor Snow'un yerleşim yerine uzanan yolun kenarında oldukça bakımlı bir bahçesi var. Patikaya bakınca ağaçların arasında başka yapılar görüyor ve çalan müziği duyabiliyorum.

Şu garip müzik. Sanırım alışılmaması için sürekli olarak değişip duruyor. Hiç tanıdık gelmiyor fakat burada çok daha yüksek ve sanırım zaten *tanıdık olmaması* gerek, oysa uyanırken yabancı gelmeyen bir şeyler duyduğuma yemin edebilirim...

"Yerleşim yerinin merkezinde neredeyse dayanılmaz bir hal alıyor," diyor Viola. "Kadınların çoğu yatakhaneden çıkmak bile istemiyor." Suratı asılıyor. "Sanırım bütün olay da bu zaten."

"Wilf'in karısı bana bir yerleşim yerinden bahsetmişti, herkesin..."

Aniden duruyorum çünkü müzik değişiyor.

Ama aslında değişmiyor.

Yerleşim yerinden gelen müzik aynı; karmakarışık, yoğun ve anlaşılmaz.

Fakat dahası var.

Müzikten daha fazlası var.

Ve giderek yükseliyor.

"Bunu duyuyor musun?" diye soruyorum.

Arkamı dönüyorum.

Bir kez daha dönüyorum. Viola da öyle.

Duyduğumuzun ne olduğunu anlamaya çalışıyoruz.

"Belki birileri de nehrin karşı tarafına başka bir hoparlör yerleştirmiştir," diyor. "Kadınlar kaçmak gibi saçma fikirlere kapılmasın diye."

Ancak onu dinlemiyorum.

"Hayır," diye fısıldıyorum. "Hayır, olamaz."

"Ne?" diyor Viola, ses tonu değişiyor.

"Şışşşşş." Dikkatle dinliyorum, duyabilmek için Sesimi sakinleştirmeye çabalıyorum.

"Nehirden geliyor," diye fısıldıyor.

"Şışşşşş," diyorum tekrar, çünkü kalp atışlarım hızlanıyor, Sesim iyice yükseliyor.

Orada, su çağlamalarıyla kuş sesleri arasında bir...

"Bir şarkı," diyor Viola usulca. "Biri şarkı söylüyor."

Biri şarkı söylüyor.

Ve söyledikleri şey şu,

Bir sabah err-ken-den, güneş do-ğarr-ken...

Konuşmaya başladığımda Sesim iyice yükseliyor.

"Ben."

34

BENİ ASLA BIRAKMA

Nehrin kıyısına koşup tekrar dinliyorum.

Ah beni aldatma.

"Ben?" diyorum, aynı anda hem fısıldayıp hem bağırmaya çalışarak.

Viola apar topar yanıma geliyor. "Şu *senin* Ben değil ya?" diye soruyor. "Gerçekten o mu?"

Ellerimle susması için işaret ettikten sonra nehrin, kuşların ve kendi Sesimin arasında şarkıyı duymaya çalışıyorum, işte tüm bu seslerin arasında, orada...

Beni asla bırakma.

Viola, "Nehrin diğer tarafı," diyerek ahşap köprüden karşıya doğru koşmaya başlıyor. Hemen arkasındayım, onu geçiyorum, dinliyor ve bakıyorum, dinliyor ve bakıyorum, işte orda, orda...

Orda, nehrin karşı kıyısındaki otların arasında.

Ben.

Gerçekten de Ben.

Yeşilliklerin arkasına çömelmiş, başını bir ağaç kütüğüne yaslayarak ona yaklaşmamı izliyor, köprüden ona doğru koş-

mamı ve yaklaştıkça Sesi kolları gibi açılıyor, her ikisine birden sarılmak için köprüden uçarcasına atlayınca neredeyse yere düşecek gibi oluyoruz ama kalbim duracak sanki, Sesimse ışıl ışıl, masmavi gökyüzü gibi ve...

Ve her şey yoluna girecek.

Her şey yoluna girecek.

Her şey yoluna girecek.

Bu Ben.

Bana sımsıkı sarılıp, "Todd," diyor ve Viola arkamızda durup onu dilediğimce karşılamama izin veriyor ve sarılıyorum, sımsıkı sarılıyorum. Bu Ben, ah ulu Tanrım, bu Ben Ben Ben.

"Benim," diyor gülümseyerek, çünkü onu nefessiz bırakacak kadar sıkı sarılıyorum. "Ah, seni görmek güzel Todd."

"Ben," diyerek arkaya doğru yaslanıyorum, fakat ellerimi ne yapacağımı bilemediğimden yalnızca sevgi anlamına gelecek bir şekilde gömleğinin yakasını tutup sallıyorum. "Ben!"

Başını sallayıp gülümsüyor.

Ama bakışları bulutlanmaya başlamış bile, bunu görebiliyorum, yani çok geçmeden Sesinde duyulacaktır, sormam gerek, "Cillian?"

Hiçbi şey söylemeden Sesiyle gösteriyor, Ben, yanan ve neredeyse çökecek olan çiftlik evine doğru koşuyor, Başkan'ın birkaç adamıyla Cillian da içinde ve Ben yasta, hâlâ yasta.

"Ah, hayır," derken hernekadar uzun zamandır zaten böyle olduğunu düşünüyor olsam da midemin sıkıştığını hissediyorum.

Ancak düşünmek başka, gerçekten bilmek başka.

Ben üzgün bir şekilde yavaşça başını sallıyor ve üstünün başının ne kadar kirli olduğunu, burnunda pıhtılaşmış kanı

görüyorum. Bir haftadır yemek yememiş gibi görünüyor, ama hâlâ aynı Ben ve hâlâ Sesimi kimsenin okuyamadığı gibi okuyarak Sesiyle Manchee'yi soruyor ve ona olan biteni gösterirken en sonunda gözlerim dolup ağlamaya başlayınca beni kollarına alıyor ve bu kez tam anlamıyla ağlıyorum, kaybettiğim köpeğim, Cillian ve geçmişte kalan yaşantım için.

"Onu bıraktım," deyip duruyorum öksürerek. "Onu bıraktım."

"Biliyorum," diyor ve doğru söylediğini anlıyorum, çünkü Sesinde aynı şeyin yinelendiğini duyuyorum. Onu bıraktım diye düşünüyor.

Fakat yalnızca bir dakka sonra beni yavaşça ittirip, "Dinle Todd," diyor. "Fazla vaktimiz yok."

"Ne için fazla vaktimiz yok?" diye soruyorum burnumu çekerken ve Viola'ya baktığını görüyorum.

"Merhaba," diyor Viola, bakışlarından tetikte olduğu anlaşılıyor.

"Merhaba," diyor Ben. "Sen o olmalısın."

"Öyle olmalıyım."

"Todd'a iyi bakıyor musun?"

"Birbirimize iyi bakıyoruz."

"Güzel," diyor Ben. Sesi sımsıcak ve üzüntülü bir hal alıyor. "Güzel."

"Hadi," diyerek kolundan tutup onu köprüye doğru itekleмeye çalışıyorum. "Sana yiyecek bir şeyler bulabiliriz. Bir de doktor var..."

Ama Ben hareket etmiyor. "Bizim için çevreye göz kulak olur musun?" diye soruyor Viola'ya. "Her ne olursa olsun bir şey görür görmez bizi haberdar et. İster yerleşim yerinde olsun ister yolda."

Viola başını sallıyor, bir an göz göze geliyoruz ve sonra yeşillikten çıkıp yola geri dönüyor.

"İşler kızıştı," diyor ciddi bir şekilde. "Haven'a gitmeniz gerek. Hem de olabildiğince hızlı."

"Bunu *biliyorum* Ben, sen neden..."

"Peşinizde bir ordu var."

"*Bunu da* biliyorum. *Ve* Aaron. Ama artık *sen* yanımızdasın, birlikte..."

"Sizinle gelemem."

Ağzım açık kalıyor. "Ne? *Tabiiki* gelebilirsin..."

Fakat başını iki yana sallıyor. "Gelemiceğimi biliyorsun."

"Bir yolunu bulabiliriz," derken Sesim dönüp dolaşıp bir şeyler anımsıyor, düşünüyor.

"Prentisstown erkekleri Yeni Dünya'nın hiçbi yerinde hoş karşılanmaz," diyor.

Başımı sallıyorum. "Prentisstown oğlanlarına da pek hoş bakmıyolar."

Yeniden kolumu tutuyor. "Sana zarar veren oldu mu?"

Sessizce ona bakıyorum. "Bissürü insan."

Dudaklarını ısırıyor ve Sesi daha da üzüntülü bir hal alıyor.

"Seni aradım," diyor. "Günlerce, gecelerce orduyu takip ettim, çevresinden dolaştım, önüne geçtim, tek başlarına dolaşan bir oğlanla kız hakkında konuşulanları duymaya çalıştım. Ve işte burdasın, iyisin, iyi olacağını biliyordum. Bunu biliyordum." Öylesine üzüntülü ve sevgi dolu bir şekilde göğüs geçiriyor ki söylemek üzere olduklarının doğru olduğunu biliyorum. "Ama Yeni Dünya'da senin için bir tehlikeyim." Hırsızlar gibi arkasında saklandığımız çalılıkları işaret ediyor.

"Kalan yola yalnız başına devam etmen gerek."

"Yalnız diilim," diyorum düşünmeden.

Gülümsüyor fakat hâlâ üzgün. "Evet," diyor. "Değilsin." Yeniden çevreye, yaprakların arasından karşı kıyıya, Doktor Snow'un evine bakıyor. "Hasta mıydın?" diye soruyor. "Dün sabah nehirden aşağı gelirken Sesini duydum ama ateşli ve uykuluydu. O andan beri burada bekliyorum. Bir şeylerin ters gittiğini sanıp endişelendim."

"Hastaydım," derken utanç duygusu Sesimi bataklık sisi gibi çevreliyor.

Ben yine bana bakıyor. "Ne oldu Todd?" diye soruyor, her zamanki gibi usulca Sesimi dinliyor. "Neler oldu?"

Sesimi ona açıyorum, başından beri olanları anlatıyorum, Aaron'a saldıran timsahları, bataklıktaki kovalamacayı, Viola'nın gemisini, peşimize düşen Başkan'la atlı adamlarını, köprüyü, Hildy ve Tam'i, Uzakdal'ı, orada olanları, çatallaşan yolu, Wilf ve *Burada* diye şarkı söyleyen şeyleri, Bay Küçük Prentiss'i ve Viola'nın beni kurtarışını.

Ve Mank'ı.

Yaptığım şeyi.

Ben'e bakamıyorum.

"Todd," diyor.

Hâlâ yere bakıyorum.

"Todd. Bana bak."

Başımı kaldırıyorum. Her zamanki gibi masmavi gözleri bakışlarıma kilitleniyor. "Hepimiz hata yaptık, Todd. Hepimiz."

"Onu öldürdüm," diyerek yutkunuyorum. "*Onu* öldürdüm. Bir erkekti biliyor musun?"

"O an bildiğin doğrulara göre hareket ediyordun. En iyisinin bu olacağını düşünmüştün."

"Bu bir *özür mü*?"

Ama Sesinde bir şey var. Kopuk, etkileyici bişey.

"Ne oldu Ben?"

Yavaşça nefes veriyor. "Artık öğrenme vaktin geldi, Todd," diyor. "Gerçeği öğrenme vaktin geldi."

Viola koşarak yanımıza gelirken dalların hışırtısını duyuyoruz.

"Yolda bir atlı var," diyor nefes nefese.

Dinliyoruz. Nehir yolunda hızla yaklaşan nal sesleri. Ben yavaşça otların arasına doğru geriliyor. Onun yanma gidiyoruz, fakat atlı adam öyle hızlı ilerliyor ki bizimle ilgilenmiyor bile. Yoldan fırtına gibi geçip Carbonel Downs'a uzanan köprüye çıktıktan sonra kasabadaki hoparlör seslerinin arasında yitip gitmeden önce, ahşap köprüde takırdayan nal seslerini dinliyoruz.

"Bu iyi bir haber olamaz," diyor Viola.

"Ordu olmalı," diyor Ben. "Heralde buradan bir iki saat uzaklıktadırlar."

"Ne!?" diye bağırarak geriliyorum. Viola da irkiliyor.

"Size fazla vaktimiz olmadığını söyledim," diyor Ben.

"O halde *gitmeliyiz*! Sen de bizimle gelmelisin. İnsanlara anlatmalıyız..."

"Hayır," diyor. "*Hayır*. Haven'a kendiniz gidin. Olması gereken bu. Bu tek şansınız."

Onu soru yağmuruna tutuyoruz.

"Haven güvenli bir yer mi?" diye soruyor Viola. "Ordudan korunabilir miyiz?"

"Ses için bir tedavileri olduğu doğru mu?" diye soruyorum.

"Orada iletişim kurulabilir mi? Gemimizle irtibata geçebilecek miyim?"

"Güvenli olduğuna emin misin? *Emin misin*?"

Ben bizi susturmak için ellerini kaldırıyor. "Bilmiyorum," diyor. "Yirmi yıldır oraya gitmedim."

Viola şaşkınlıkla soruyor.

"Yirmi yıl mı? Yirmi *yıl*?" Sesi gitgide yükseliyor. "Peki orada bizi nelerin beklediğini nasıl bilebiliriz? Hâlâ *orada* olup olmadığını nasıl öğrenebiliriz?"

Ellerimle yüzümü ovuşturup düşünürken asla bilmek istemediğimiz şeyin farkına varmamı sağlayan şey heralde Manchee'nin olması gereken yerdeki boşluk.

"Bilmiyoruz," diyorum yalnızca doğruyu söyleyerek. "Asla bilmedik."

Viola'nın omuzları çöküyor. "Evet," diyor. "Sanırım asla bilmedik."

"Fakat daima umut vardır," diyor Ben. "Her zaman umut etmelisiniz."

Her ikimiz de ona bakıyoruz ve bunu nasıl yaptığımızı açıklayabilcek bi kelime olmalı, ama bunun ne olduğunu bilmiyorum. Ona sanki yabancı bi dilde konuşuyormuş gibi bakıyoruz, sanki aylardan birine gitmek üzere olduğunu ya da her şeyin kötü bir rüya olduğunu ve herkese şeker dağıtılacağını söylemiş gibi.

"Bu dünyada pek fazla umut yok, Ben," diyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Devam etmenizi ne sağladı sence? Sizi buralara kadar getiren şey neydi?"

"Korku," diyor Viola.

"Çaresizlik," diyorum.

"Hayır," diye yanıtlıyor ikimizi de. "Hayır, hayır, hayır. Bu gezegendeki çoğu insanın asla gelemiceği kadar uzağa geldiniz. Sizi öldürmüş olması gereken engeller, tehlikeler ve olaylar atlattınız. Bir ordudan, deli bir adamdan ve öldürücü bir hastalıktan kaçmayı başarıp biçok insanın asla göremiceği şeyler gördünüz. Umudunuz olmasa buralara kadar gelebilir miydiniz sizce?"

Viola'yla göz göze geliyoruz.

"Ne demek istediğini anlıyorum, Ben..." diyorum.

"Umut," diyor kolumu sıkarak. "Umut. Şu an gözlerinin içine bakıyorum ve senin için, ikiniz için de umut olduğunu söylüyorum." Önce Viola'ya, sonra yeniden bana bakıyor. "Yolun sonunda sizi bekleyen umudu bulacaksınız."

"Bunu bilemezsin," diyor Viola ve hernekadar istemesem de Sesim onunla aynı fikirde.

"Evet, bilemem, fakat buna inanıyorum. Sizin için buna inanıyorum. Ve işte bu yüzden umut var."

"Ben..."

"Buna inanmasanız bile," diye araya giriyor Ben, "benim inandığımı unutmayın."

"Bizimle birlikte gelsen buna daha kolay inanabilirdim," diyorum.

"Bizimle gelmiyo mu?" diyor Viola şaşkınlık içinde ve hemen düzeltiyor. "*Gelmiyor mu*?"

Ben ona bakıyor, bişeyler söylicekmiş gibi ağzını açsa da vazgeçiyor.

"Gerçek nedir Ben?" diye soruyorum. "Bilmemiz gereken gerçek nedir?"

Ben derin bir soluk alıp, "Pekâlâ," diyor.

Ama tam o sırada nehrin karşı tarafından yüksek sesle, "Todd!" diye sesleniyor birileri.

Ve işte o sırada Carbonel Downs'tan gelen müziğin köprüyü geçmekte olan erkeklerin Sesleriyle yarış halinde olduğunu fark ediyoruz.

Bissürü erkek.

Sanırım müziğin bir başka amacı da bu. İnsanların geldiğinin duyulmaması.

"Viola?" diye sesleniyor Doktor Snow. "Siz ikiniz orada ne yapıyorsunuz?"

Doğrulup o yöne bakıyorum. Doktor Snow köprünün üzerinde, kucağında Jacob var, peşindeyse ona benzeyen fakat daha az dost canlısı gibi görünen bir grup erkek önce Ben'i, sonra onunla konuştuğumuzu görüyorlar.

Gördükleri onlar için bir anlam ifade etmeye başladıkça Seslerinin de renkleri değişiyor.

Bazılarının silahlı olduğunu görüyorum.

"Ben?" diyorum usulca.

"Koşmanız lazım. *Hemen şimdi* koşmanız lazım."

"Seni bırakmıcam. Bi kez daha olmaz."

"Todd..."

"Çok geç," diyor Viola.

Çünkü artık yanımıza gelmek üzereler, köprüyü geçip artık arkasında saklanıyoruz denemicek otlara doğru ilerliyorlar.

Yanımıza önce Doktor Snow varıyor. Ben'i tepeden tırnağa süzüyor. "Bu da kim böyle?"

Ve sesi hiç de hoşnut değil.

35

KANUNLAR

"Bu Ben," diyorum diğer erkeklerin sorularını duymamak için Sesimi yükselterek.

"Peki Ben kimin nesidir?" diye soruyor Doktor Snow.

"Ben babamdır," diyorum. Ne de olsa bu doğru, öyle di mi? "Babam."

"Todd," dediğini duyuyorum Ben'in, Sesi binbir çeşit duyguyla, ama en önemlisi de uyarılarla dolu.

"Baban mı?" diyor Doktor Snow'un arkasında duran sakallı bi adam. Parmaklarını kabzasında dolaştırıyor olsa da tüfeği doğrultmuyor.

Henüz değil.

"Kimin ailen olduğunu söylemeden önce dikkatli olsan iyi olur," diyor Doktor Snow, Jacob'ı kendine doğru çekerek.

"Oğlanın Uzakdallı olduğunu söylemiştin," diyor gözünün hemen altında mor bir doğum lekesi olan üçüncü bir adam.

"Kız böyle söylemişti," diyerek Viola'ya bakıyor Doktor Snow. "Öyle değil mi Vi?"

Viola da hiçbi şey söylemeden ona bakıyor.

"Bir kadının sözlerine güven olmaz," diyor sakallı olan. "Bu adam Prentisstownlılara benziyor."

"Orduyu üstümüze çekiyor," diyor doğum lekeli.

"Oğlan masum," diyor Ben ve arkamı dönünce ellerini havaya kaldırmış olduğunu görüyorum. "İstediğiniz benim."

"Hayır," diyor sakallı, sesinden giderek sinirlendiği anlaşılıyor. "*İstemediğimiz* sensin."

"Bir dakika Fergal," diyor Doktor Snow. "Burada yanlış olan bir şeyler var."

"Kanunları biliyorsun," diyor doğum lekeli.

Kanunlar.

Uzakdal'da da *kanunlardan* bahsedilmişti.

"Aynı zamanda olağan bir durum yaşamadığımızı da biliyorum," diyor Doktor Snow ve bize sırtını dönüyor. "En azından bir açıklama yapmaları için şans tanımalıyız."

Ben'in nefes aldığını duyuyorum. "Şey, ben..."

"Sen değil," diye araya giriyor sakallı.

"Anlatır mısın Todd?" diyor Doktor Snow. "Ve artık doğruyu söylemen büyük bir önem taşıyor."

Önce Viola'ya, sonra Ben'e, sonra tekrar Viola'ya bakıyorum.

Doğrunun hangi kısmını anlatsam?

Tüfek horozunun çekildiğini duyuyorum. Sakallı silahını doğrultmuş. Arkasındaki bıkaç kişi de öyle.

"Bekleyişiniz ne kadar uzun sürerse," diyor sakallı, "o kadar çok casusa benziyorsunuz."

"Casus değiliz," diyorum alelacele.

"Şu seninkinin sözünü ettiği ordu nehir yolunda görülmüş," diyor Doktor Snow. "Bir saat kadar önce gözcülerimizden biri rapor etti."

"Olamaz," diye fısıldadığını duyuyorum Viola'nın.

"O benimki diil," diyorum alçak sesle.

"Ne?" diye soruyor Doktor Snow.

"Ne?" diye soruyor Viola.

"O kendi kendisinin. Kimseye *ait* değil."

Viola daha önce bana hiç *böyle* bakmamıştı.

"Her neyse," diyor doğum lekeli. "Kasabamıza yaklaşan bir Prentisstown ordusu, çalılıklarımızda saklanan bir Prentisstown erkeği ve son bir haftadır aramızda yaşayan Prentisstownlı bir oğlan. Burnuma kötü kokular geliyor."

"Hastaydı," diyor Doktor Snow. "Kendinde değildi."

"Sen öyle diyorsun," diyor doğum lekeli.

Doktor Snow yavaşça ona doğru dönüyor. "Şimdi de bana yalancı mı diyorsun, Duncan? Kasabanın ileri gelen erkeklerinden oluşan konseyin başkanıyla konuştuğunu unutma lütfen."

"Sen de bana burada bir şeyler döndüğünü görmediğini mi söyleyeceksin, Jackson?" diye soruyor doğum lekeli gerilemeyip tüfeğini doğrultarak. "Kolay bir hedefiz. Kim bilir ordularına neler söylediler?" Tüfeğini Ben'e çeviriyor. "Ama buna hemen *şimdi* bir son vereceğiz."

"Biz casus *diiliz*," diye tekrarlıyorum. "Sizin de yapmanız gerektiği gibi ordudan mümkün olduğunca hızlı bir şekilde kaçmaya çalışıyoruz."

Ve erkekler birbirlerine bakıyor.

Seslerinde orduyu, kalıp kasabayı savunmaktansa kaçmayı düşündüklerini duyabiliyorum. Öfkelenmeye başladıklarını da fark ediyorum, böyle bir seçim yapmak zorunda kalmak, ailelerini en iyi ne şekilde koruyabileceklerini bilememek

onları öfkelendiriyor. Ve öfkenin kendi kendine katlandığını görüyorum, ne orduya, ne Viola onları günlerdir uyarıyor olduğu halde hazırlıksız olmalarına, ne de dünyanın içinde bulunduğu duruma odaklanan bir öfke bu.

Öfkeleri Ben'e odaklanıyor.

Prentisstown'a olan öfkelerini tek bir erkeğin üzerinde topluyorlar.

Doktor Snow, Jacob'ın yanına diz çöküyor. "Hey evlat. Neden şimdi eve gitmiyorsun?"

Babacım babacım babacım diyor Jacob'ın Sesi. Neden "Babacım" derken bana bakıyor?

"Keçinin kendini çok yalnız hissettiğine eminim," diye yanıtlıyor Doktor Snow. "Kimse yalnız bir keçi istemez, değil mi?"

Jacob önce babasına, sonra bana ve Ben'e, sonraysa çevresindeki erkeklere bakıyor. "Neden herkes üzgün?" diyor.

"Ah, sadece bir sorunu halletmeye çalışıyoruz, hepsi bu," diyor Doktor Snow. "Her şey yakında yoluna girecek. Sen bir koşu eve gidip keçiye göz kulak ol, tamam mı?"

Jacob bunu bisüre düşündükten sonra, "Tamam babacım," diyor.

Doktor Snow başına bir öpücük kondurup saçlarını karıştırıyor. Jacob köprüye, Doktor Snow'un evine doğru koşmaya başlıyor. Doktor Snow'la birlikte bissürü silah da bize doğru dönüyor.

"Durumun pek iyiye gitmediğini görüyorsun, Todd," diyor gerçekten üzgün bir sesle.

"O bilmiyor," diyor Ben.

"Kapa çeneni katil!" diye bağırıyor sakallı tüfeğiyle işaret ederek.

"Katil mi?"

"Doğruyu söyle," diyor Doktor Snow bana, "Sen Prentisstown'dan mısın?"

"Beni Prentisstown'dan o *kurtardı*," diye bağırıyor Viola. "Eğer o olmasaydı..."

"Kes sesini kızım," diyor sakallı.

"Şimdi kadınların konuşması için pek iyi bir zaman değil Vi," diyor Doktor Snow.

"Ama..." diyor Viola öfkeden kızararak.

"Lütfen," diyor Doktor Snow. Sonra Ben'e bakıyor. "Ordu-na ne anlattın? Kaç erkeğimiz olduğunu mu? Yoksa savunma hatlarımızı mı?"

"Ben ordudan *kaçıyorum*," diyor Ben ellerini havada tutarak. "Bana baksanıza. İyi bakılan bir askere benziyor muyum? Onlara hiçbir şey söylemedim. Kaçıyordum, benim..." Burada duraksıyor ve sebebini anlıyorum. "Oğlumu arıyordum," diyor.

"Bunu yaparken kanunları biliyor muydun?" diye soruyor Doktor Snow.

"Kanunları biliyorum. Nasıl bilmeyebilirim ki?"

"Hangi kahrolsıca KANUNLAR?" diye bağırıyorum. "Herkes neden bahsediyor?"

"Todd masum," diyor Ben. "İstediğiniz kadar Sesini dinleyebilirsiniz, ama yalan söylediğime dair bir şey bulamazsınız."

"Onlara güvenemezsin," diyor sakallı tüfeğini indirmeden. "Bunu *biliyorsun*."

"Hiçbir şey bilmiyoruz," diyor Doktor Snow. "On yıldan fazla süredir hem de."

"Bir ordu kurmuş olduklarını biliyoruz," diyor doğum lekeli.

"Evet ama ben bu çocukta bir suç göremiyorum? Sence de öyle değil mi?"

Her yönden düzinelerce farklı Ses duyuluyor.

Viola'ya dönüyor. "Kızın tek suçuysa arkadaşının hayatını kurtaran bir yalan söylemek."

Viola uzaklara bakıyor, yüzü hâlâ öfkeden kıpkırmızı.

"Üstelik daha büyük sorunlarımız var," diye devam ediyor Doktor Snow. "Onlarla karşılaşmak için nasıl hazırlandığımızı bilen ya da bilmeyen bir ordu yaklaşıyor."

"Biz *CASUS diiliz!*" diye bağırıyorum.

Fakat Doktor Snow diğerlerine doğru dönüyor. "Oğlanla kızı alıp kasabaya geri dönün. Kız kadınlarla kalabilir, oğlan da bizimle birlikte savaşabilecek durumda."

"Bi dakka!" diye bağırıyorum tekrar.

Doktor Snow, Ben'e dönüyor. "Ve her ne kadar yalnızca oğlunu arayan biri olduğuna inansam da kanun kanundur," diyor.

"Bu son kararın mı?" diye soruyor sakallı.

"Eğer ileri gelen erkekler aynı fikirdeyse," diyerek yanıtlıyor Doktor Snow. Herkes çekimser, ama ciddi bir şekilde başlarını onaylarcasına sallıyorlar. Doktor Snow bana bakıyor. "Üzgünüm Todd."

"Bekleyin!" diyorum, ama doğum lekeli öne çıkıp koluma yapışıyor bile. "Bırak beni!"

Bir başkası Viola'nın kolunu tutuyor ve o da en az benim kadar karşı koyuyor.

"Ben!" diye bağırarak ona bakıyorum. "*Ben!*"

"Git Todd," diyor.

"Hayır Ben!"

"Seni sevdiğimi unutma."

"Ne yapıcaklar?" diyorum kolumu doğum lekelinin elinden kurtarmaya çabalarken. Doktor Snow'a dönüyorum. "Ne yapıcaklar?"

Hiçbi şey söylemese de Sesinden duyabiliyorum.

Kanun ne emrediyorsa.

"Canınız CEHENNEME!" diye bağırarak bıçağıma uzanıp doğum lekelinin elini çiziyorum. Acı içinde çığlık atarak kolumu bırakıyor.

"Koş!" diyorum Ben'e. "Hadi koş!"

Viola'nın kolunu tutan adamı elinden ısırdığını görüyorum. Adam elini çekince geriye doğru sendeliyor.

"Sen de!" diye bağırıyorum ona. "Gidin buradan!"

"Ben olsam buna kalkışmazdım," diyor sakallı ve dört bir yandan tüfeklerin horozlarının çekildiğini duyabiliyoruz.

Doğum lekeli küfrederek bana vurmak için elini kaldırıyor, fakat bıçağı önümde tutuyorum. "Dene hadi," diyorum dişlerimin arasından. "*Hadisene!*"

"YETER!" diye bağırıyor Doktor Snow.

Ve aniden çöken sessizlikte yaklaşan at nallarını duyuyoruz.

Tak taka-tak taka-tak.

Atlar. Beş tane. On. Belki de on beş.

Peşlerinde şeytan varmış gibi hızla ilerliyolar.

"Keşif kolu?" diyorum Ben'e, ama keşif kolu olmadıklarını biliyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Öncü birlik."

"Silahlı olmalılar," diyorum Doktor Snow'a ve adamlara, bir yandan hızla düşünüyorum. "En az sizin kadar silahları vardır."

Doktor Snow da düşünüyor. Sesinin durdurak bilmediğini, atların ordan ne kadar uzakta olduklarını düşündüğünü, Ben, Viola ve benim nasıl bir sorun çıkaracağımızı, ne kadar vakit kaybetmelerine neden olacağımızı düşündüğünü görebiliyorum.

Karar verdiğini görebiliyorum.

"Bırak gitsin."

"Ne?" diyor sakallı, Sesinden *herhangi bir şey* vurmak için sabırsızlandığı anlaşılıyor. "O bir hain ve katil."

"Bizim de korumamız gereken bir kasabamız var," diyor Doktor Snow sertçe. "Güvende olmasını sağlamam gereken bir oğlum var. Senin de öyle, Fergal."

Sakallı suratını asıp susuyor.

Tak taka-tak taka-tak diye yaklaşıyor yoldaki ses.

Doktor Snow bize dönüyor. "Gidin," diyor, "kaderimizi değiştirmemiş olmanız için dua etmekten başka çarem yok."

"Hiçbi şey söylemedik. Bu doğru!" diyorum.

Doktor Snow dudaklarını büzüyor. "Sana inanmak isterim." Adamlarına dönüyor. "Hadi!" diye bağırıyor. "Yerlerinize geçin! Acele edin!"

Adamlar dağılıp hızla Carbonel Downs'a doğru ilerlerken sakallı ve doğum lekeli hâlâ öfkeli bir şekilde bize bakıyor, silahlarını kullanmaları için bir sebep yaratmamızı bekliyorlar, fakat hiçbi şey yapmıyoruz. Yalnızca arkalarından bakıyoruz.

"Lanet olsun," diyor Viola iki büklüm olarak.

"Buradan gitmemiz lazım," diyorum. "Ordu bize onlardan çok daha fazla ilgi gösterecektir."

Viola'nın çantası hâlâ elimde, artık içinde yalnızca bikaç kıyafet, su şişeleri, dürbün ve hâlâ plastik torbasında duran annemin kitabı var.

Dünyadaki tüm varlığımız.

Yani gitmeye hazırız.

"Bu hep sürüp gidecek," diyor Ben. "Sizinle gelemem."

"Evet, gelebilirsin," diyorum. "Daha sonra ayrılabilirsin, fakat şimdi gidiyoruz ve sen de bizimle geliyosun. Seni orduya bırakçak diiliz." Viola'ya bakıyorum. "Haksız mıyım?"

Dimdik, kararlı görünerek, "Haklısın," diyor.

"O halde anlaştık," diyorum.

Ben bir ona bir bana bakıp duruyor. Kaşlarını çatıyor. "Yalnızca güvende olduğunuza emin olana kadar."

"Çok fazla konuştuk," diyorum. "Ve hiç koşmadık."

36

SORULARIN YANITLARI

Bariz nedenlerden ötürü nehir yolundan uzak durarak ağaçların arasında otları dalları eze eze yine Haven'a doğru yola çıkıyoruz. Olabilecek en hızlı şekilde Carbonel Downs'tan bir an önce uzaklaşmak istiyoruz.

On dakka geçmeden ilk silah seslerini duyuyoruz.

Arkamıza bakmıyoruz. Arkamıza bakmıyoruz.

Koşuyoruz ve sesler azalıyor.

Koşmaya devam ediyoruz.

Her ikimiz de Ben'den hızlıyız ve ara sıra bize yetişmesi için yavaşlamamız gerekiyor.

Yolda önce bir, sonra iki küçük terk edilmiş yerleşim yeri geçiyoruz, buraların yaklaşan orduyla ilgili dedikoduları Carbonel Downs'takilere kıyasla daha ciddiye aldıkları kesin. Nehirle yol arasındaki ormanlık bölgede ilerlememize rağmen tek bir karavan dahi görmüyoruz. Haven'a doğru dörtnala ilerliyor olmalılar.

Koşmaya devam ediyoruz.

Gece çöküyor ve biz hâlâ koşuyoruz.

"İyi misin?" diye soruyorum Ben'e şişelerimizi doldurmak için nehrin kıyısında durduğumuzda.

"Devam edin," diyor nefes nefese. "Devam edin."

Viola endişeli bir şekilde bana bakıyor.

"Üzgünüm hiç yemeğimiz yok," diyorum, ancak o yalnızca başını iki yana sallayıp, "Devam edin," diyor.

Biz de devam ediyoruz.

Gece yarısı geldiğinde hâlâ koşuyoruz.

(Kim bilir kaç gün kaldı? Kimin umrunda?)

Ta ki en sonunda Ben, "Bekleyin," diyerek elleri dizlerinde ciddi anlamda sağlıksız bir şekilde nefes alıp vermeye başlayıncaya dek.

Ayların ışığının altında çevreye bakıyorum. Viola da bakıyor. Bir yeri işaret ediyor. "İşte."

"Oraya, Ben," diyerek Viola'nın gördüğü ufak tepeyi gösteriyorum. "Bizi nelerin beklediğini görebiliriz."

Ben hiçbi şey söylemiyor, yalnızca hızlı hızlı soluk alıp vererek başını sallayarak bizi izliyor. Her iki yanı da ağaçlarla çevrili, bakımlı bir patika bu ve en yukarıda bir açıklığa varıyoruz.

Oraya varınca açıklığın sebebini anlıyoruz.

"Bi mezarlık," diyorum.

"Bir ne?" diye soruyor Viola mezarları işaret eden ufak kare taşlara bakarak. Düzgünce sıralanmış, bakımlı, yüz belki iki yüz tane var. Yerleşimciler zorlu ve kısa bir yaşam sürer, Yeni Dünya insanlarının çoğu da savaşı kaybetmiştir.

"Ölüleri gömmek için bi yer."

Gözleri açılıyor. "*Ne* yapmak için?"

"Uzayda insanlar ölmez mi?"

"Evet," diyor. "Ama biz onları yakarız. Böyle *deliklere* tıkmayız." Kollarını kavuşturup düşünceli bir şekilde alnını kırıştırarak mezarlara bakıyor. "Bu *hijyenik* olmaz ki!"

Ben hâlâ konuşmuyor, mezar taşlarının birinin yanına çökmüş soluk alıp verişini düzene sokmaya çalışıyor. Su şişesinden bir yudum alıp Ben'e uzatıyorum. Çevreye göz gezdiriyorum. Devam eden yol görülebiliyor, nehrin bir kısmı da artık solumuzdan akıp gidiyor. Gökyüzü açık, yıldızlar ışıldıyor, aylar hilalleşmiş.

"Ben?" diyorum gece gökyüzüne bakarak.

"Evet?" diyerek suyundan bir yudum alıyor.

"İyi misin?"

"Evet." Nefesi normale dönüyor. "Ben çiftlik işlerine alışığım. Koşmaya değil."

Bir kez daha aylara bakıyorum, ufak olan büyük olanın peşinde, insanoğlunun sorunlarım umursamadan ışımaya devam eden iki aydınlık küre.

Kendimi dinliyorum. Sesimi dinliyorum.

Ve farkına varıyorum.

Bu son şansım.

Ve hazırım.

"Sanırım vakit geldi," diyorum. Tekrar ona bakıyorum. "Eğer eninde sonunda olacaksa, sanırım vakti geldi."

Dudaklarını yalayıp biraz daha su içiyor. Şişenin kapağını kaparken, "Biliyorum," diyor.

"Neyin vakti geldi?" diye soruyor Viola.

"Nereden başlamalıyım?" diye soruyor Ben.

Omuz silkiyorum. "Fark etmez. Doğru olduğu sürece."

Ben'in Sesinin toplandığını, en sonunda gerçekten neler olduğunu, çocukluğum süresince farkına varamayacağım kadar

gizli kalmış gerçekleri açığa çıkarmak için toplanmaya başladığını duyabiliyorum.

Viola'nın sessizliği alışılagelmişten daha derin, nefesini tutuyomuş gibi.

Ben derin bir nefes alıyor.

"Ses virüsü Mankların savaş silahı değildi," diyor. "Birincisi bu. Virüs buraya indiğimizde vardı. Havadaki doğal bir şey, her zaman vardı, her zaman da olacak. Gemilerden indikten sonra bikaç gün içinde herkes birbirinin düşüncelerini duyabilmeye başladı. Şaşkınlığımızı tahmin edebilirsin."

Duraksıyor, anımsıyor.

"Tabii *herkesin* değil," diyor Viola.

"Yalnızca erkeklerin," diyorum.

Ben başıyla onaylıyor. "Nedenini kimse bilmiyor. Hâlâ bilinmiyor. Yanımızdaki bilim adamları genellikle ziraatçıydı, doktorlarımızsa bir sebep bulamadı, sonrasıysa kaos. Sadece... *kaos*, hem de inanamıyacağınız şekilde. Kaos ve karmaşa ve Ses Ses Ses." Çenesini kaşıyor. "Erkeklerin biçoğu dağılıp uzaklarda farklı yerleşim yerleri kurarak Haven'dan olabildiğince hızlı uzaklaşmaya çalıştılar. Fakat çok geçmeden buna karşı yapılabilcek bişey olmadığının farkına varıldı ve bisüre elimizden geldiğince bununla yaşamaya alışmaya çalıştık, bununla başa çıkmanın farklı yollarını bulduk, her bi yerleşim kendi yolunu çizdi. Tıpkı hayvanlarımızın da konuştuğunu fark ettiğimizde olduğu gibi, evcil hayvanlarla çevredeki mahlukatın da."

Önce gökyüzüne, sonraysa mezarlığa, nehre ve yola bakıyor.

"Bu gezegendeki her şey birbiriyle konuşuyor. Her şey. Yeni Dünya bu işte. Bilgi, isteseniz de istemeseniz de durmuyor.

Manklar bunu biliyordu, ona göre bir evrim geçirmişlerdi fakat biz buna hazır değildik. Yakınında bile değildik. Çok fazla bilgi insanı çılgına çevirebilir. Çok fazla bilgi Sesten başka bişey olmaz. Ve asla ama asla durmaz."

Duraksıyor ve her zamanki gibi Sesi orada, Viola'nın Sessizliği yalnızca Seslerimizin gürültüsünü arttırıyor.

"Yıllar geçtikçe Yeni Dünya'daki durum kötüleşti ve giderek de daha kötüye gitmeye başladı. Ekinler bozuluyor, hastalık var, bolluk yok, Cennet yok. Kesinlikle Cennet yok. Ve bir vaaz yayılmaya başladı, zehir dolu, suçlayıcı bir vaaz."

"Uzaylıları suçladılar," diyor Viola.

"Manklar," diyorum ve yeniden utanç duygusuna kapılıyorum.

"Mankları suçladılar," diye onaylıyor Ben. "Ve nasıl olduysa bu vaaz bir harekete, bu hareketse savaşa dönüştü." Başını iki yana sallıyor. "Hiç şansları yoktu. Biz silahlıydık, onlar değildi ve böylelikle Mankların sonu geldi."

"Hepsinin değil," diyorum.

"Hayır. Hepsinin değil. Fakat bi daha insanlara asla yaklaşmamayı öğrendiler."

Tepede kısa süreli bir rüzgâr esiyor. Durduğunda sanki Yeni Dünya'da kalmış son üç kişiymişiz gibi hissediyorum. Biz ve mezarlık ruhları.

"Ama savaş hikâyenin sonu değil," diyor Viola usulca.

"Hayır," diyor Ben. "Hikâye bitmiş diil, daha *yarısına* bile gelmedi üstelik."

Öyle olduğunu biliyorum. Ve olayların nereye ilerlediğini de.

Ve fikrimi değiştirdim. Bitmesini istemiyorum.

Ama istiyorum da.

Ben'in gözlerine, Sesine bakıyorum.

"Manklarla aramızdaki savaş bitmedi, değil mi?" diye soruyorum. "En azından Prentisstown'da."

Ben dudaklarını ıslatırken Sesindeki rahatsızlığı, bir sonraki ayrılışımızı düşünürken duyduğu açlık ve acıyı hissedebiliyorum.

"Savaş bir canavar," diye neredeyse kendi kendine mırıldanıyor. "Savaş şeytanın ta kendisi. Bir anda beliriyor, önüne çıkan her ne varsa tüketerek büyüyor, büyüyor, büyüyor." Şimdi bana bakıyor. "Ve bir zamanlar normal olan erkekler de canavarlaşıyor."

"Sessizliğe dayanamadılar," diyor Viola. "Onlar kadınlar hakkında hiçbir şey bilmezken kadınların onlar hakkında her şeyi bilmesine dayanamadılar."

"*Bazı* erkekler böyle düşündü," diyor Ben. "Hepsi değil. Ben ve Cillian böyle düşünmedik. Prentisstown'da iyi erkekler de vardı."

"Ama bunu yeterince fazla sayıda erkek düşündü," diyorum.

"Evet," diyerek başıyla onaylıyor.

Bir anlık duraksamadan sonra gerçek belirmeye başlıyor.

En sonunda. Sonsuza dek.

Viola başını iki yana sallıyor. "Yani?.. Yani *gerçekten*?.."

Ve işte.

İşte her şeyin merkezindeki sır.

İşte bataklıktan çıktığımdan bu yana aklımın bir köşesinde büyüyüp duran, yol boyunca erkeklerin ve en belirgin olarak da Matthew Lyle'ın düşüncelerinde görüp Prentisstown ismini duyan herkesin tepkilerinde gördüğüm şey.

İşte bu.

Gerçek.

Ve bunu duymak istemiyorum.

Fakat yine de söylüyorum.

"Prentisstown erkekleri Manklardan sonra Prentisstown kadınlarını öldürdüler."

Viola'nın tahmin etmiş olması gerek ama yine de şaşkınlığını gizleyemiyor.

"Erkeklerin *hepsi* değil," diyor Ben. "Fakat çoğu. Başkan Prentiss ve başından beri, gizli olan her ne varsa kötü olması gerektiğine dair vaazlar veren Aaron tarafından kandırılmalarına izin verdiler. Tüm kadınları ve onları korumaya çalışan erkekleri öldürdüler."

"Annem," diyorum.

Ben yalnızca başını sallıyor.

Midemin bulandığını hissediyorum.

Annemin her gün gördüğü erkeklerce öldürülüşünü düşünüyorum.

Mezar taşlarından birine oturmak zorunda kalıyorum.

Başka şeyler düşünmeliyim. Buna dayanabilmek için Sesimde başka şeyler olmalı.

"Jessica kimdi?" diye soruyorum Uzakdal'daki Matthew Lyle'ın Sesini, Sesindeki şiddeti, hiç mantıklı olmasa da en azından şimdi az da olsa mantıklı gelen Sesini anımsayarak.

"Kimileri olacakları önceden görebildi," diyor Ben. "Jessica Elizabeth bizim başkanımızdı ve rüzgârın ne yönden estiğini önceden görebilenlerdendi."

Jessica Elizabeth, diye düşünüyorum. Yeni Elizabeth.

"Bazı kızlarla genç oğlanların bataklıktan kaçmalarını sağladı," diye devam ediyor Ben. "Fakat henüz aklını kaçırmamış olan kadın ve erkeklerle birlikte kendisi de kaçamadan Başkan'ın adamları saldırıya geçti."

"Ve hepsi bu," derken hiçbi şey hissedemiyorum. "Yeni Elizabeth Prentisstown oldu."

"Annen bunun olabileceğini hiç düşünmemişti," diyor Ben anımsadığı bişeye kendi kendine gülümseyerek. "Öyle sevgi dolu, başkalarının içindeki iyiliğe öylesine büyük bir umutla bağlı bir kadındı ki." Artık gülümsemiyor. "Derken kaçmak için çok geç olan bir zaman geldi ve sen de dışarı gönderilemicek kadar genç olduğundan, her ne olursa olsun seni güvende tutmamız için bize verdi."

Başımı kaldırıyorum. "Prentisstown'da kalmak nasıl bir güvenlik anlayışı peki?"

Ben bana bakıyor, gözlerindeki üzüntüyü görebiliyorum, Sesi de öyle yoğun ve ağırlaşmış ki nasıl hâlâ ayakta kalabildiğine hayret ediyorum.

"Neden gitmediniz?" diye soruyorum.

Yüzünü ovuşturuyor. "Çünkü biz de saldırının gerçekleşebileceğini düşünmüyoduk. Ya da en azından *ben*. Üstelik çiftliği yeni inşa etmiştik ve gerçekten kötü bişeyler olana kadar zaten çiftliğin yerle bir olacağını düşünüyordum. Tüm bunların yalnızca dedikodu ve paranoyaklıktan ibaret olduğunu düşünüyodum, annenin anlattıkları da dahil olmak üzere." Suratı asılıyor. "Yanılmışım. Aptallık etmişim." Başını çeviriyor. "Kasten kör gibi davranmışım."

Mank ile ilgili beni rahatlatmak için söyledikleri aklıma geliyor.

Hepimiz hata yaptık, Todd. Hepimiz.

"Ve sonra çok geçti," diyor Ben. "Bu iş yapıldı ve Prentisstown'da olup bitenlerle ilgili söylentiler sağ kurtulabilmeyi başaran birkaç kişiyle birlikte yangın gibi yayılmaya

başladı. *Tüm* Prentisstownlı erkeklere suçlu gözüyle bakılmaya başlandı. Bu yüzden gidemedik."

Viola hâlâ kollarını kavuşturmuş öylece duruyordu. "Neden birileri gelmedi? Neden Yeni Dünya'nın geri kalanı peşinize düşmedi?"

"Gelip ne yapacaklardı?" diye soruyor Ben yorgun bir şekilde. "Artık iyice silahlanmış olan erkeklerle bir başka savaşa mı gireceklerdi? Bizi dev bir hapse mi tıkacaklardı? Bir kanun çıkardılar, Prentisstownlı hangi erkek bataklığı geçerse idam edilecekti. Ve bizi öylece kendi halimize bıraktılar."

"Ama en azından..." diyor Viola avuçlarını havaya kaldırarak. "*Bir şeyler yapmalıydılar*. Bilmiyorum."

"Eğer çevrenizle bir ilgisi yoksa, neden gidip *belaya* bulaşayım ki diye düşünmek çok daha kolaydır," diyor Ben. "Bizimle Yeni Dünya'nın arasında koskocaman bir bataklık vardı. Başkan, Prentisstown'ın sürgün kasaba olacağını duyurdu. Yavaş bir ölüme mahkûm edilmiş bir kasaba. Asla kasabayı terk etmemeyi kabul edecektik ve eğer terk edersek peşimize düşüp bizi kendisi öldürecekti."

"İnsanlar bunu *denemedi mi*?" diye soruyor Viola. "Yani kaçmaya kalkışmadılar mı?"

"Bunu *denediler*. İnsanların aniden ortadan kaybolması çok sık rastlanılan bir durumdu."

"Fakat sen ve Cillian masumsanız..." diyorum.

"Masum *değildik*," diyor Ben ve Sesi aniden acı bir hal alıyor. İç çekiyor. "Değildik."

"Ne demek istiyosun?" diye soruyorum başımı kaldırıp. Mide bulantım geçmek bilmiyor. "Ne demek masum değildiniz?"

"Olmasına izin verdiniz," diyor Viola. "Kadınları koruyan diğer erkeklerle birlikte ölmediniz."

"Savaşmadık ve ölmedik." Başını iki yana sallıyor. "Hiç masum değiliz."

"Neden savaşmadınız?" diye soruyorum.

"Cillian istedi," diyor Ben hızlıca. "Bunu bilmenizi isterim. Onları durdurmak için ne gerekiyorsa yapmak istedi. Canını bile verirdi." Bir kez daha başını çeviriyor. "Ama ben ona izin vermedim."

"Neden?"

"Anlıyorum," diye fısıldıyor Viola.

Ona bakıyorum çünkü ben anlamıyorum. "Neyi anlıyosun?"

Viola, Ben'e bakmaya devam ediyor. "Ya doğru olduğuna inandıkları şey için savaşıp geride savunmasız bir bebek bırakacaklardı ya da suça iştirak ederek hayatta kalmanı sağlayacaklardı."

İştirak etmenin ne anlama geldiğini bilmesem de tahmin edebiliyorum.

Benim için yaptılar. Tüm o dehşet. Benim için yaptılar.

Ben ve Cillian. Cillian ve Ben.

Hayatta kalabilmem için.

Tüm bunlar karşısında nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyorum.

Doğru olanı yapmak kolay olmalı.

Her şey gibi çapraşık olmamalı.

"Biz de bekledik," diyor Ben. "Hapishaneye dönen kasabada. Erkekler kendi geçmişlerini inkâr etmeye, Başkan o müthiş planlarını yapmaya başlayana dek duyup duyabilece-

ğiniz en çirkin Sesin içinde bekledik. Olabildiğince masum kalmanı sağlamaya çalıştık ve senin kendi başına kaçabileceğin yaşa gelmeni bekledik." Başını kaşıyor. "Fakat Başkan da bekliyordu."

"Beni mi?" diye soruyorum, bunun doğru olduğunu bildiğim halde.

"En son oğlanın da erkek olmasını," diyor Ben. "Oğlanlar erkek olunca gerçek onlara anlatılırdı. Ya da en azından bir bölümü. Ve sonra da suça iştirak etmeleri sağlanırdı."

Çiftlikte doğum günümle, oğlanların erkek oluşuyla ilgili Sesindekileri anımsıyorum.

Suça iştirakın ne anlama geldiği ve nasıl oğlanlara aktarılabildiği hakkında gösterdikleri.

Nasıl bana da aktarılmayı beklendiğini.

Ve o erkekler hakkında...

Bu düşünceyi uzaklaştırıyorum.

"Bu çok mantıksız," diyorum.

"Sen sonuncuydun," diyor Ben. "Eğer Prentisstown'daki her oğlanı kendi istediği şekilde erkek yaptıysa, o zaman o da Tanrı'dır, öyle di mi? Hepimizi o yaratmıştır ve kontrol elindedir."

"*Birimiz düşersek*," diyorum.

"*Hepimiz düşeriz*," diye tamamlıyor Ben. "Bu yüzden seni istiyor. Sen bi sembolsün. Sen Prentisstown'daki son masum oğlansın. Senin de yıkılmanı sağladığında ordusu tamamlanmış olur."

"Peki ya öyle olmazsa?" diye soruyorum, ama bir yandan da şimdiden kötülüğün içine düşüp düşmediğimi düşünüyorum.

"O zaman seni öldürür," diyor Ben.

"Demek Başkan Prentiss de Aaron kadar deli," diyor Viola.

"Pek değil," diyor Ben. "Aaron deli. Ama Başkan deliliğini kullanarak istediklerini nasıl elde edebileceğini iyi biliyor."

"İstekleri neymiş?" diye soruyor Viola.

"Tüm dünya," diyor Ben usulca. "Hepsini istiyor."

Tam yanıtını bilmek istemediğim başka sorular sormak için ağzımı açmışken dünyada olabilecek başka bişey kalmamış gibi sesi duyuyoruz.

Tak taka-tak taka-tak. Yolda ilerliyor, amansızca, asla komik olamıyacak bi şaka gibi.

"Şaka *olmalı*," diyor Viola.

Ben ayağa kalkıp kulak kabartmış bile. "Tek bir at gibi."

Hepimiz ay ışığında parlayan yola bakıyoruz.

"Dürbün," diyor Viola hemen yanı başımda. Hiçbi şey söylemeden çantadan çıkarıp gece görüşüne aldıktan sonra karanlığa bakmaya başlıyorum.

Taka-tak taka-tak.

Yola bakıyorum, uzağa, daha uzağa, ta ki...

İşte orada.

Bir *erkek.*

Başka biri var mı?

Bay Küçük Prentiss sapasağlam, iplerini çözmüş ve yine at üstünde.

"Kahretsin," dediğini duyuyorum Viola'nın. Ona dürbünü uzatırken Sesimi okumuş olmalı.

"*Davy Prentiss mi?*" diye soruyor Ben Sesimi okuyarak.

"Ta kendisi." Su şişelerini Viola'nın çantasına geri koyuyorum. "Gitmeliyiz."

Viola dürbünü Ben'e uzatıyor. Ben çevreyi kolaçan ettikten sonra indirip hızla bikez daha bakıyor. "Güzel," diyor.

"Gitmeliyiz," diyor Viola. "Her zamanki gibi."

Ben bize dönüyor, dürbün hâlâ elinde. Bir Viola'ya bir bana bakarken Sesinde şekillenenleri görebiliyorum.

"Ben..."

"Hayır," diyor. "Sizden burda ayrılacağım."

"*Ben...*"

"Kahrolsıca Davy Prentiss'le başa çıkabilirim."

"Silahı var," diyorum. "Senin yok."

Ben yanıma gelip, "Todd," diyor.

"Hayır, Ben," derken sesim giderek yükseliyor. "Seni dinlemicem."

Gözlerime bakarken artık eğilmek zorunda olmadığını fark ediyorum.

"Todd," diyor yeniden. "Yaptığım yanlışın karşılığını seni güvende tutarak ödüyorum."

"Beni bırakamazsın Ben," derken sesim titremeye başlıyor (kapa çeneni). "Bikez daha olmaz."

Başını iki yana sallıyor. "Sizinle Haven'a gelemem. Bunu yapamayacağımı biliyorsun. Ben düşmanım."

"Neler olduğunu *açıklayabiliriz.*"

Ama hâlâ başını sallıyor.

"At yaklaşıyor," diyor Viola.

Tak taka-tak taka-tak.

"Erkek olmamı sağlıyan tek şey," diyor Ben sertçe, "senin kendi başına erkek olduğunu görmek."

"Ben henüz erkek diilim, Ben," derken boğazım düğümleniyor (kapa şu *çeneni*). "Kaç günüm kaldığını bile bilmiyorum."

Ve sonra gülümsüyor, her şeyin bittiğini söyleyen bir gülümseme bu.

"On altı," diyor. "Doğum gününe on altı gün kaldı." Çenemi tutup kaldırıyor. "Fakat uzun süredir zaten erkeksin. *Kimsenin* aksini söylemesine izin verme."

"Ben..."

"Gidin," diyerek yanıma gelip Viola'ya dürbünü uzattıktan sonra beni kollarına alıyor. "Hiçbir baba daha fazla gurur duyamazdı," diye fısıldıyor kulağıma.

"Hayır," derken sesim titriyor. "Bu adil diil."

"Evet, diil," diyerek uzaklaşıyor. "Ama yolun sonu umut dolu. Bunu sakın unutma."

"Gitme," diyorum.

"Gitmeliyim. Tehlike yaklaşıyor."

"Giderek daha çok yaklaşıyor," diyor Viola dürbünüyle bakarken.

Taka-tak taka-TAK

"Onu durduracağım. Size zaman kazandıracağım." Dönüp Viola'ya bakıyor. "Todd'a iyi bak," diyor. "Söz mü?"

"Söz," diyor Viola.

"Ben, lütfen," diye fısıldıyorum. "Lütfen."

Son bir kez daha beni omuzlarımdan tutuyor. "Unutma," diye tekrarlıyor. "*Umut.*"

Ve başka bişey söylemeden dönüp mezarlığın bulunduğu tepeden yola doğru yokuş aşağı koşmaya başlıyor. Aşağıya varınca dönüp hâlâ ona baktığımızı görüyor.

"Ne bekliyorsunuz?" diye bağırıyor. "Koşun!"

37

NE ANLAMI VAR?

Tepenin diğer tarafına koşup Ben'den bu kez sonsuza dek uzaklaşırken neler hissettiğimi söylemeyeceğim. Ne de olsa yaşadığımız bu hayattan başkası yok değil mi?

Bizim için yaşam koşmaktan ibaret ve yalnızca durduğumuzda yaşamın sona ermiş olduğunu anlayabileceğiz.

"Hadi Todd!" diye sesleniyor Viola dönüp arkasına bakarak. "Lütfen, acele et."

Yanıt vermiyorum.

Koşuyorum.

Tepeden aşağı inince kendimizi nehir kenarında buluyoruz. Bir kez daha. Yol bu kez diğer yanımızda. *Yine.*

Hep aynı.

Nehir daha gürültülü, kuvvetli bir akıntı var, ama kimin umrunda? Ne önemi var ki?

Hayat adil değil.

Değil işte.

Hiçbir zaman.

Anlamsız ve aptalca, üstelik yalnızca dertler, acılar ve size zarar vermek isteyen insanlar var. Hiçbi şeyi ya da kimseyi

sevemezsiniz çünkü elinizden alınır yahut mahvedilir ve tek başınıza kalıp sürekli mücadele ederek yalnızca hayatta kalabilmek için sürekli kaçmak zorunda kalırsınız.

Bu hayatta güzel hiçbi şey yok. Hem de hiçbir yerde.

Ne kahrolası anlamı var ki?

"Anlamı şu," diyor Viola sık bir çalılığın ortasında omzuma *gerçekten çok sert* bir şekilde vurmak için durarak, "belki de kendisini feda edebilecek kadar seni düşünüyordu ve eğer sen şimdi PES EDERSEN" –bunları söylerken bağırıyor– "kendini feda etmesinin *hiçbir* anlamı olmadığını söylüyorsun demektir!"

"Ah!" diyorum omzumu ovuşturarak. "Ama neden kendini feda etmesi gereksin ki? Neden onu *bir kez* daha kaybetmek zorundayım?"

Yanıma geliyor. "Dünyada sevdiği bir insanı kaybetmiş ilk kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun?" diye soruyor sinirli bir fısıltıyla. "Benim ailemin de öldüğünü unuttun mu?"

Unuttum.

Evet, unuttum.

Hiçbi şey söylemiyorum.

"Artık yalnızca sen varsın," derken hâlâ sinirli. "Ve senin için de yalnızca *ben* varım. Ben gittiği için üzgünüm, ailem öldüğü için üzgünüm, bu gezegene gelmeye karar verdiğimiz için de üzgünüm, fakat böyle olması gerekiyormuş, yalnızca bir başımıza kalmış olmamız çok kötü ama elimizden bir şey gelmez."

Hâlâ bir şey söylemiyorum.

İşte tam önümde ve ona bakıyorum, bataklıkta bir ağaç kütüğünün yanında korkudan büzüşmüş şekilde bulup onu

Mank sandığım andan bu yana belki de ilk kez *gerçekten* bakıyorum.

Neredeyse bir ömür geçmiş gibi.

Carbonel Downs'tan bu yana (bir gün öncesi, yalnızca bir gün öncesi) hâlâ temiz görünüyor, ama yanakları kirlenmiş ve daha zayıf, gözlerinin altındaysa morluklar var ve saçları dağınık, elleri kurumla kaplı gibi kapkara, gömleğinde yeşil bir çimen lekesi var, yere düştüğünde olmuş olmalı ve Ben'le birlikte koşarken yolda bir dal çarpınca dudağının kesildiği yerde iz kalmış (yara bandımız kalmadı) ve bana bakıyor.

Ve onun için yalnızca benim kaldığımı söylüyor.

Benim içinse yalnızca *onun*.

Bunun nasıl bir his olduğunu anlar gibi oluyorum.

Sesimin renkleri değişiyor.

Onun sesi yumuşuyor ama yalnızca biraz. "Ben gitti, Manchee gitti ve annemle babam da gitti," diyor. "Bundan nefret ediyorum. Gerçekten *nefret* ediyorum. Ama neredeyse yolun sonuna geldik. Varmak üzereyiz. Eğer sen vazgeçmezsen, ben de geçmem."

"Yolun sonunda umut olduğuna inanıyor musun?" diye soruyorum.

"Hayır," diye yanıtlıyor basitçe, başını çeviriyor. "Hayır, inanmıyorum ama yine de gidiyorum." Bana bakıyor. "Geliyor musun?"

Yanıt vermeme gerek yok.

Koşmaya devam ediyoruz.

Ama.

"Yoldan gitmeliyiz," diyorum bir başka dala tutunarak.

"Peki ya ordu? Atlar?"

"Burada olduğumuzu biliyorlar. Biz de *onların* burada olduğunu biliyoruz. Sanırım Haven'a varmak için aynı yolu kullanmamız gerekiyor."

"Ve yaklaştıklarını duyarız," diye onaylıyor. "Üstelik en hızlı yoldan ilerleyebiliriz."

"Evet, en hızlı yoldan ilerleriz."

"O zaman şu kahrolsıca yola çıkalım da Haven'a gidelim," diyiveriyor.

Gülümsüyorum. "*Kahrolsıca* dedin. Gerçekten *kahrolsıca* dedin."

İşte böylelikle *kahrolsıca* yola çıkıp yorgun bedenlerimizin izin verdiği en hızlı şekilde ilerlemeye başlıyoruz. Hâlâ kilometrelerce öncekinden farksız, tozlu, virajlı, ara sıra çamurlu nehir yolu ve çevremizde yine aynı yemyeşil, ormanlık Yeni Dünya uzanıyor.

Buraya ilk kez geliyor ve hakkında hiçbi şey bilmiyor olsanız gerçekten de buranın Cennet olduğunu düşünebilirdiniz.

Önümüzde geniş bir vadi açılıyor, dümdüz zeminde nehir akmaya devam ediyor, fakat vadinin her iki yanında tepeler görülüyor. Tepeleri yalnızca ay ışığı aydınlatıyor, uzakta hiçbi yerleşim yeri ya da en azından tepelerde yanan bir ateş görünmüyor. Haven'dan da hiçbir iz yok, fakat vadinin en düz olduğu yerde olduğumuzdan yolun ne ilerisinde ne de gerisinde pek fazla bir şey göremiyoruz. Nehrin her iki yanı ormanlık, her yer öylesine ıssız ki sanki Yeni Dünya kapanmış ve herkes ardında yalnızca bu yolu bırakarak çekip gitmiş gibi.

İlerliyoruz.

İlerliyoruz.

Önümüzde uzanan vadide şafak sökmeye başladığında su içmek için duruyoruz.

İçiyoruz. Yalnızca Sesim ve nehrin çağıltısı duyuluyor.

At sesi yok. Başka hiçbir Ses de yok.

"Bu başardığı anlamına geliyor," diyor Viola bakışlarını kaçırarak. "Her ne yaptıysa atlı adamı durdurmayı başarmış olmalı."

Yalnızca, "*Hı hı*" diyerek başımla onaylıyorum.

"Sana bağırdığım için özür dilerim," diyor. "Sadece devam etmeni istiyordum. Vazgeçmeni istemiyordum."

"Biliyorum."

Nehrin kenarındaki bir sıra ağaca yaslanmış duruyoruz. Yol arkamızda ve nehrin karşısında yalnızca ağaçlar var, daha ilerdeyse vadi yükselerek, gitgide boşalıp mavileşen, yıldızların bile yavaş yavaş terk etmeye başladığı gökyüzüne uzanıyor.

"Gözcü gemisine binip ayrıldığımızda," diye konuşmaya başlıyor Viola, benimle birlikte nehrin karşı kıyısına bakarak, "dostlarımı geride bıraktığım için çok üzgündüm. Yalnızca bakıcı ailelerin çocukları ama yine de... Koskoca yedi ay boyunca bu gezegende benim yaşımda başka kimsenin olmayacağını düşünüyordum."

Biraz su içiyorum. "Prentisstown'da hiç arkadaşım yoktu."

Bana dönüyor. "Ne demek hiç arkadaşım yoktu? Mutlaka olmalı."

"Bir süre vardı, benden birkaç ay büyük bikaç oğlan. Ama oğlanlar erkek olunca diğer oğlanlarla bidaha konuşmazlar." Omuz silkiyorum. "Ben en son oğlandım. Sonunda yalnızca ben ve Manchee kalmıştık."

Silikleşen yıldızlara bakıyor. "Aptalca bir kural."

"Öyle."

Daha fazla konuşmuyoruz, nehrin kenarında dinlenip bir başka şafağın daha sökmesini bekliyoruz.

Yalnızca o ve ben.

Bikaç dakka sonra ayaklanıp yola koyulmak üzere hazırlanıyoruz.

"Yarına kadar Haven'a varmış olabiliriz," diyorum. "Hiç durmadan devam edersek."

"Yarın," diyerek başını sallıyor Viola. "Umarım yiyecek vardır."

Çantayı taşıma sırası onda olduğundan uzatıyorum ve güneş vadiyle nehrin ufukta buluştuğu yerden yükselirken ışığı nehrin karşısındaki tepelere çarpınca bişey görüyorum.

Viola Sesimdeki değişikliği fark edip hemen bana dönüyor. "Ne?"

Elimle gözlerimi güneşe karşı siper ediyorum. Uzaktaki tepelerin birinde ufak bir toz bulutu görülüyor.

Ve hareket ediyor.

"O da ne?" diye soruyorum.

Viola dürbününü çıkarıp bakıyor. "Doğru düzgün göremiyorum. Araya ağaçlar giriyor."

"Biri mi geliyor?"

"Belki de diğer yoldur. Hani şu sapmadığımız yol."

Toz bulutu yükselmeye devam ederek uzak bir bulut gibi yavaş yavaş Haven'a doğru ilerlerken bikaç dakka izliyoruz. Hiç ses duymadan görmek çok tuhaf.

"Keşke ordunun nerede olduğunu bilebilseydim," diyorum. "Ne kadar arkamızda olduklarını."

"Belki de Carbonel Downs sıkı savaşıyordur." Viola dürbünü geldiğimiz yöne çeviriyor fakat yol çok virajlı. Yalnızca ağaçlar görülebiliyor. Ağaçlar, gökyüzü ve uzak tepelerde ilerleyen sessiz bir toz bulutu.

"Gitmeliyiz," diyorum. "Garip şeyler hissetmeye başlıyorum."

"Gidelim o halde," diyor Viola.

Yeniden yola çıkıyoruz.

Yeniden koşmaya başlıyoruz.

Yanımızda hiç yiyecek olmadığından kahvaltı niyetine Viola'nın bir ağaçta gördüğü ve daha önce Carbonel Downs'ta yediğine dair yemin ettiği sarı meyvelerden yiyoruz. Öğle yemeğimiz de bu meyveler, ama hiçbi şey yememekten iyidir.

Yine sırtımda asılı bıçağı düşünüyorum.

Vaktimiz olsa avlanabilir miydim?

Fakat vakit yok ki.

Gün yerini akşamüzerine bırakıyor. Dünya hâlâ terk edilmiş gibi ve ürkütücü. Çevrede vadi boyunca koşan bizden başka kimse yok; ne bir yerleşim yeri, ne bir karavan ya da at arabası... İlerledikçe, yükselen nehrin çağıltısından başka ses de duyulmuyor, öyle ki kendi Sesimi dahi duyamıyorum ve konuşmak istediğimizde bağırmak zorunda kalıyoruz.

Ancak konuşamıcak kadar açız. Ve konuşamıcak kadar yorgunuz. Koşmaktan konuşamıyoruz bile.

Böylece ilerlemeye devam ediyoruz.

Kendimi Viola'yı izlerken buluyorum.

Koşarken uzak tepedeki toz bulutu da bizi izliyor, günle birlikte yavaş yavaş ilerliyor ve en sonunda gözden kaybolduğunda Viola'nın endişeli bir şekilde ona bakıp duruşunu

izliyorum. Yanımda koşarken, bacaklarındaki ağrıyla yüzünü buruştururken ona bakıyorum. Dinlenirken bacaklarını ovmasını, su içişini izliyorum.

Bir kez onu gördüm ya, bakmadan duramıyorum.

Bunu fark ediyor. "Ne var?"

"Bişey yok," diyerek başımı çeviriyorum.

Vadi yükseldikçe nehrin de yolun da kıvrımları azalıyor, birbirlerine yaklaşıyorlar. Artık arkamızda kalan yolun bir kısmını görebiliyoruz. Henüz görünürde ordu yok, atlı adamlar da. Sessizlik her yanda, Ses duyulmasından bile daha korkutucu.

Günbatımı yaklaşıyor, güneş ardımızda kalan vadinin, her neredeyse peşimizdeki ordunun ve Yeni Dünya'dan artakalanların, orduyla savaşanlarla orduya katılanların üzerine doğru alçalıyor.

Ve de kim bilir başlarına neler gelmiş olan kadınların.

Viola önümde koşuyor.

Ona bakıyorum.

Gece çöktükten hemen sonra bir başka yerleşim yerine geliyoruz. Burada da nehir kenarında iskele var ve burası da terk edilmiş. Yol boyunca toplamda yalnızca beş ev var, içlerinden birinin üzerinde "Bakkal" yazan bir tabela asılı.

"Bir dakika," diyor Viola durarak.

"Akşam yemeği mi?" diye soruyorum nefes nefese.

Başını sallayarak onaylıyor.

Bakkal dükkânının kapısını açmak için altı kez tekmelemek zorunda kalıyoruz ve hernekadar çevrede kimse olmasa da, sanki yaptığımız şeyden ötürü cezalandırılmayı beklermiş gibi etrafa bakıyorum. İçeride çoğunlukla konserveler var

ama kuru kalmış bi somun ekmek, ezilmiş meyve ve bikaç parça kurutulmuş et buluyoruz.

"Bunlar en fazla birkaç günlük," diyor Viola lokmaların arasında. "Ya dün ya da önceki gün Haven'a doğru yola çıkmış olmalılar."

"Orduyla ilgili söylentiler etkili olmalı," derken ağzımdaki eti çiğnemeden yutup öksürmeye başlıyorum.

Karnımızı olabildiğince doyurup kalanları da Viola'nın çantasına dolduruyoruz. Çantayı taşıma sırası bende. Sırtıma asarken içindeki kitabı görüyorum. Orda, hâlâ plastik torbasının içinde ve bıçağın açtığı kesiği görebiliyorum.

Plastik torbaya uzanıp parmaklarımı kitabın kapağının üzerinde dolaştırıyorum. Oldukça yumuşak ve kabı hâlâ az da olsa deri kokuyor.

Kitap. Annemin kitabı. Buraya kadar yanımızdaydı. Kendi yarasıyla başa çıkması gerekti. Tıpkı bizim gibi.

Viola'ya bakıyorum.

Beni yine yakalıyor.

"*Ne var?*" diye soruyor.

"Hiçbi şey." Kitabı tekrar çantaya, yiyeceklerin arasına koyuyorum. "Gidelim."

Yola koyuluyoruz, nehir boyunca Haven'a doğru ilerliyoruz.

"Bu son gecemiz olmalı, biliyorsun değil mi?" diyor Viola. "Eğer Doktor Snow haklıysa yarın varmış olacağız."

"Evet ve dünya değişecek."

"Yine."

"Yine."

Biraz daha ilerliyoruz.

"Umutlanmaya başlıyor musun?" diye soruyor Viola merakla.

"Hayır," diye yanıtlıyorum Sesimi yoklayarak. "Sen?"

Kaşlarını kaldırıp başını sallıyor. "Hayır, hayır."

"Ama yine de gidiyoruz."

"Evet. Ya batacağız ya çıkacağız."

"Heralde ikisi birden olacak," diyorum.

Güneş batıyor, aylar bir kez daha yükseliyor, bir gece öncesine kıyasla daha ufak hilaller. Gökyüzü açık, yıldızlar görünüyor, dünya sessiz, yalnızca giderek yükselen nehrin çağıltısı duyuluyor.

Gece yarısı geliyor.

On beş gün.

On beş gün var...

Neye?

Gecenin içinde ilerliyoruz. Gökyüzü yavaşça yanımızdan geçip gidiyor, akşam yemeğinin etkisi geçip yorgunluk hissetmeye başladıkça daha az konuşuyoruz. Şafak sökmeden az önce yolda ters dönmüş iki at arabası görüyoruz, her yana buğdaylar saçılmış ve boş sepetler yolda öylece duruyor.

"Hepsini kurtarmak için vakit harcamamışlar bile," diyor Viola. "Yarısını öylece yerde bırakmışlar."

"Kahvaltı için uygun bi yer." Sepetlerin birini ters çevirip yolun nehre bakan kısmına kadar sürükledikten sonra üstüne oturuyorum.

Viola da bir başka sepet alıp yanıma oturuyor. Güneş yükselmeye başlarken gökyüzü aydınlanıyor, yol da nehir de doğan güneşe doğru uzanıyor. Çantayı açıp bakkal dükkânından aldığımız yiyecekleri çıkararak bir kısmını Viola'ya uzatıp kalanını yiyorum. Şişelerimizden su içiyoruz.

Çanta kucağımda açık duruyor. Kıyafetlerimiz ve dürbün görünüyor.

Ve yine kitabı görüyorum.

Yanımdaki Sessizliğini, üzerimdeki çekim gücünü, göğsümü, karnımı ve başımı kendine doğru çektiğini hissedip, yanıma geldiğinde duyduğum ağrıyı anımsıyorum, bunun nasıl keder ve acı duygularına benzediğini, böyle anlarda nasıl bir boşluğa düşüyormuş gibi hissettiğimi, beni iyice kavrayınca nasıl ağlamak, *hıçkıra hıçkıra* ağlamak istediğimi anımsıyorum.

Ama şimdi...

Artık o kadar değil.

Ona bakıyorum.

Sesimde neler olup bittiğini biliyor olmalı. Çevrede yalnız ben varım ve nehrin gürültüsüne rağmen Sesimi giderek daha iyi okuyabilmeye başladı.

Fakat öylece oturuyor, sessizce yemeğini yeyip konuşmamı bekliyor.

Sormamı bekliyor.

Çünkü ben de bunu düşünüyorum.

Güneş doğduğunda Haven'a vardığımız gün başlayacak, hayatım boyunca görmediğim kadar çok insanı bir arada göreceğim bir gün, asla yalnız olunamıcak kadar Sesle dolu bi yer, tabii eğer çoktan bir tedavi bulmadılarsa, o durumdaysa yalnız ben Sesli olacağım ki bu çok daha kötü.

Haven'a girip kentin bi parçası olacağız.

Güneş doğarken nehrin kenarında kahvaltı eden, şu koca gezegenin üzerindeki iki insan, sadece Todd ve Viola olmayacağız.

Herkes bir arada olacak.

Bu son şansımız olabilir.

Konuşabilmek için başımı çeviriyorum. "Hani şu seslerle ilgili yaptığın şey var ya?"

"Evet."

Kitabı çıkarıyorum.

"Bir Prentisstownlının sesini de yapabilir misin?"

38

BİR GENÇ KIZIN ÇAĞRISI

"*Sevgili Todd,*" diye okumaya başlıyor Viola, olabildiğince Ben'in aksanını taklit ederek. Üstelik kahrolsıca iyi bi iş çıkarıyor. "*Sevgili oğlum.*"

Annemin sesi. Annem konuşuyor.

Kollarımı kavuşturup yere saçılmış buğdaylara bakıyorum.

Bu günlüğe doğduğun gün, seni karnımda değil de kollarımda ilk kez tuttuğum gün başlıyorum. Dışarıda da içerideki kadar hareketlisin! Ve şimdiye dek başıma gelmiş en güzel şeysin. Kesinkes Yeni Dünya'daki en güzel şeysin ve Yeni Elizabeth'te de rakibin yok, buna eminim.

Yüzümün kızardığını hissediyorum fakat güneş henüz yeterince yükselmediğinden görünmüyor.

Keşke baban da burda olup seni görebilseydi Todd, ama Yeni Dünya ve gökteki Tanrımız beş ay önce onu hastalıktan yanına almayı uygun gördü ve artık ikimiz de onu bir daha görebilmek için öbür dünyayı beklemek zorundayız.

Ona benziyorsun. Tabi bebeler bebe gibidir işte, pek başka bir şeye benzemezler, ama sen ona benziyosun. Uzun boylu olcaksın Todd, çünkü baban da uzundu. Güçlü olcaksın, çünkü

baban da öyleydi. Ve yakışıklı olcaksın, hem de çok yakışıklı. Yeni Dünya'nın bayanları neye uğradıklarını şaşıracak.

Viola sayfayı çevirirken ona bakamıyorum. Onun da bana bakmadığını hissedebiliyorum, zaten şimdi bana gülümsediğini görmek istemezdim.

Çünkü o garip şey oluyor.

Ağzından çıkan kelimeler ona ait değil, sanki her biriyle yalanlardan yeni bir gerçeklik yaratıyor, annemin benimle konuştuğu yeni bir dünya yaratıyor gibi. Viola kendi sesi olmayan bir sesle konuşuyor ve dünya, en azından kısa bisüre için, tüm dünya yalnızca benim için var, benim için yoktan var ediliyomuş gibi hissediyorum.

Sana doğduğun yeri anlatayım oğlum. Adı Yeni Dünya ve umut dolu bi gezegen...

Viola bir saniye durup sonra devam ediyor.

Buraya nerdeyse tam on yıl önce yeni bir yaşam tarzı arayışıyla geldik. Temiz, basit, dürüst ve iyi bir yaşam, her açıdan Eski Dünya'dakinden farklı olan, insanların güven içinde yaşayıp Tanrı'nın yol göstericiliğinde yurttaşlarına yalnızca sevgi besleyebileceği yeni bir yaşam.

Mücadeleler verildi. Anlatacaklarıma yalan söyleyerek başlamayacağım, Todd. Burda yaşam kolay diildi...

Ahh, kendi oğluma yazdığım mektupta "diildi" diyorum görüyor musun? İşte göçmen yaşamının özeti, inceliklere ayıracak fazla vakit yoktur ve görgülerini boş yere harcamaktan keyif alan insanların seviyesine inmek kolaydır. Ama "diil" demek çok da kötü bir şey değil, öyle değil mi? Pekâlâ, anlaştık o halde. Bir anne olarak ilk kötü seçimim. İstediğin kadar "diil" diyebilirsin, Todd. Bunu düzeltmeyeceğime söz veriyorum.

Viola dudaklarını büzüyor, fakat ben bişey söylemeyince okumaya devam ediyor.

Evet, Yeni Dünya ve Yeni Elizabeth'te zorluklar ve hastalıklar yaşandı. Bu gezegene indiğimizden bu yana erkeklerin mücadele ettiği Ses adı verilen bir şey var, fakat tuhaf olan şu ki sen bu yerleşim yerinde başka türlü bir yaşam bilmeyen oğlanlardan olcaksın ve bu yüzden sana önceki yaşantımızı ve neden şimdi bu kadar güçlük çekerek elimizden gelenin en iyisini yapmak için çaba sarf etmemiz gerektiğini açıklamamız zor olacak.

David Prentiss adında bir adamın senden biraz daha büyük bir oğlu var Todd ve David Prentiss aramızda organizasyon yapma konusunda yetenekli olanlardan –sanırım, doğru anımsıyorsam, gemideki temizlik görevlilerinden biriydi–

Viola yine duraksıyor, fakat bu kez ben onun bir şey söylemesini bekliyorum. Söylemiyor.

Kendisi Jessica Elizabeth'i, yani Başkanımızı, biz istemediğimiz sürece Yeni Dünya'nın geri kalanının Sesinden etkilenmememiz için, bu ufak yerleşim yerini devasa bir bataklığın karşı kıyısına kurma konusunda ikna etti. Burada, Yeni Elizabeth'te de hâlâ çok Ses var, fakat en azından tanıdığımız ve güvendiğimiz insanlar. Çoğunluğu.

Buradaki görevim yerleşim yerinin kuzeyindeki birkaç tarlada buğday yetiştirmek. Baban öldüğünden bu yana yakın dostlarımız olan Ben ve Cillian bana yardım ediyorlar, ne de olsa bir yandaki çiftlik onlarınki. Seni onlarla tanıştırmak için sabırsızlanıyorum. Hey, bir dakika, tanıştın bile! Seni kucaklayıp merhaba dediler, bak sen, dünyaya geleli daha bir gün oldu ama iki arkadaş edindin bile. Bu iyi bir başlangıç oğlum.

Hatta başarılı olacağına eminim, çünkü iki hafta erken doğdun. Yeterince beklediğine ve bu dünyanın sana neler sunabi-

leceğini görmek istediğine karar verdiğin çok açık. Seni suçlayamam. Gökyüzü öyle engin ve mavi, ağaçlar öylesine yeşil ki, üstelik bu dünyada hayvanlar konuşabiliyor, yani gerçekten konuşuyolar ve sen de onlarla konuşabileceksin, seni bekleyen öyle şaşırtıcı ve çok şey var ki Todd, tüm bunların hemen şimdi gerçekleşmesini istiyorum, mümkün olan ve yapabileceğin her şeyi görmek için beklemen gerekmesine dayanamıyorum.

Viola derin bir nefes alıp şöyle diyor, "Burada bir boşluk var ve biraz aşağıya *Sonra* yazmış, sanki bölünmüş gibi." Bana bakıyor. "İyi misin?"

"Evet, evet," diyerek kollarımı kavuşturmuş bir şekilde hızlı hızlı başımı sallıyorum. "Devam et."

Güneş yükselirken hava aydınlanmaya başlıyor. Ondan biraz uzağa dönüyorum.

Okuyor.

Sonra.

Üzgünüm oğlum, kısa bir ara vermem gerekti, rahibimiz Aaron ziyarete gelmiş.

Bir kez daha duraksayıp dudaklarını ıslatıyor.

Bizimle olduğu için çok şanslıyız, her ne kadar Yeni Dünya'nın yerlileriyle ilgili son zamanlarda söylediklerine katılmıyor olsam da. Bu arada yerlilere Mank deniyor ve onlarla karşılaşmak çok BÜYÜK bir sürprizdi, ilk başta öylesine utangaçlardı ki, ne Eski Dünya'daki planlamacılar, ne de buraya ilk gelen gözcü gemilerindekiler varlıklarından haberdardı!

Çok tatlı mahluklar. Farklı ve belki de ilkeller, sözel ya da yazılı bir dilleri yok bildiğimiz kadarıyla, ama Mankların akıllı varlıklar değil de yalnızca bir hayvan türü olduğu yolundaki görüşlere katılmıyorum. Ve Aaron son zamanlarda Tanrı'nın

onlarla bizim aramıza belirleyici bir çizgi çekmiş olduğundan bahsediyor.

Neyse, daha ilk gününde tartışılcak bir şey değil bu. Aaron bu düşüncelerine yürekten inanıyor, bunca yıldır hepimiz için bir inanç dayanağı oldu ve bu günlüğü bulup da okuyan biri olursa diye şunu da belirtmeliyim ki hayatının ilk gününde gelip seni kutsaması bizim için bir ayrıcalıktı. Tamam mı?

Fakat ilk gününde şunu da belirtmeliyim, gücün çekiciliği çok büyümeden öğrenmen gereken bir şeydir, erkekleri oğlanlardan ayıran şey budur, tabii çoğu erkeğin düşündüğü şekilde değil.

Ve tüm söyleyeceklerim bu. Meraklı gözler işte.

Ah oğlum, dünya öyle güzelliklerle dolu ki. Kimsenin sana aksini söylemesine izin verme. Evet, Yeni Dünya'da yaşam güç oldu ve şimdi burada itiraf etmeliyim, çünkü eğer bir başlangıç yapacaksam dürüst bir başlangıç olmalı, neredeyse umutsuzluğa kapılmak üzereydim. Yerleşim yerindeki her şey şu an burada açıklamayacağım kadar karmaşık ve hoşuna gitse de gitmese de çok geçmeden kendi kendine öğreneceğin şeyler olacak. Yiyecekler ve hastalıklarla ilgili sıkıntılar yaşadık ve babanı kaybetmeden önce bile durum yeterince kötüydü, neredeyse pes etmek üzereydim.

Ancak pes etmedim. Senin sayende pes etmedim, benim güzel, güzel oğlum, bu dünyada iyi bir şeyler yapabilecek olan harika oğlum benim, seni yalnızca sevgi ve umutla yetiştirmeye söz veriyorum ve yemin ederim ki bu dünyanın yaşanır bir yer olacağını göreceksin. Buna yemin ederim.

Çünkü bu sabah seni ilk kez kucağıma alıp kendi bedenimden beslediğimde sana karşı öyle büyük bir sevgi hissettim ki bu nerdeyse acı çekmekten farksızdı, nerdeyse buna bir saniye daha dayanamayacak gibiydim.

Ama yalnızca nerdeyse.

Ve sana kendi annemin bana söylediği ve ona da kendi annesinin söylediği bir ninni söyledim, işte şöyle bir şey.

Ve burada şaşırtıcı bir şekilde Viola şarkı söylemeye başlıyor.

Gerçekten de *söylüyor.*

Tüylerim diken diken oluyor, göğsüm sıkışıyor. Şarkının melodisini Sesimde ve Ben söylerken duymuş olmalı, çünkü işte bir çan sesi gibi dudaklarından dökülüveriyor.

Şarkı söylerken Viola'nın sesi dünyayı annemin sesiyle dolduruyor.

Bir sabah erkenden, güneş doğarken,

Bir genç kızın seslendiğini duydum, aşağıdaki vadiden

Ah, beni aldatma, beni asla bırakma

Nasıl böyle kullanırsın zavallı bir genç kızı?

Ona bakamıyorum.

Ona bakamıyorum.

Başımı ellerimin arasına alıyorum.

Evet, bu acıklı bir şarkı Todd, fakat aynı zamanda bir söz. Seni asla kandıramayacağım ve asla bırakmayacağım ve sana bunun için söz veriyorum ki sen de günün birinde bunun için başkalarına söz verdiğinde bunun doğru olduğunu bilesin.

Ah Todd! Ağlıyorsun. İşte beşiğinde ağlıyorsun, ilk günündeki ilk uykundan uyanıp dünyanın sana gelmesini istiyorsun.

Ve bu günlük ara vermek zorundayım.

Beni çağırıyorsun oğlum ve ben de yanına geliyorum.

Viola susunca geride yalnızca nehrin çağıltısıyla Sesim kalıyor.

"Dahası var," diyor Viola bisûre sonra, başım hâlâ ellerimin arasındayken sayfaları karıştırıyor. "Çok daha fazlası

var." Bana bakıyor. "Daha okumamı istiyor musun?" Tekrar kitaba bakıyor. "Sonunu okumamı ister misin?"

Son.

Annemin son yazdıkları, şeyden önce...

"Hayır," diyorum aniden.

Beni çağırıyorsun oğlum ve ben de yanına geliyorum.

Sonsuza dek Sesimde kalacak.

"Hayır," diye tekrarlıyorum. "Şimdilik bu kadar yeter."

Viola'ya bakınca yüzünün en az Sesimde hissettiğim kadar derin bir üzüntüyle buruşmuş olduğunu görüyorum. Gözleri yaşlı ve çenesi titriyor, belli belirsiz, yeni doğan gün ışığında hafif bir titreme. Ona baktığımı görüyor, Sesimin onu izlediğini hissediyor ve başını çevirip nehre bakıyor.

Ve orada, o sabah, gün doğarken bir şeyin farkına varıyorum.

Önemli bir şeyin farkına varıyorum.

Öyle önemli ki iyice anladıkça ayağa kalkmam gerekiyor.

Ne düşündüğünü biliyorum.

Ne düşündüğünü *biliyorum.*

Ona arkadan bakarken bile ne düşündüğünü, neler hissettiğini, aklından neler geçirdiğini biliyorum.

Vücudunun almış olduğu şekil, başını eğişi ve kucağındaki elleriyle kitabın duruşu, tüm bunları Sesimde duydukça sırtının yavaşça kasılışı.

Okuyabiliyorum.

Onu okuyabiliyorum.

Çünkü kendi ailesinin de buraya annem gibi umutlarla geldiğini düşünüyor. Yolun sonunda bizi bekleyen umudun annemi bekleyen gibi boş bir umut olup olmadığını merak

ediyor. Ve annemin sözlerini alıp kendi anne ve babasının dudaklarına yerleştirerek onu sevdiklerini, onu özlediklerini ve onun için her şeyin en iyisini istediklerini duyuyor.

Ve bu ona acı veriyor, katlanılabilir bir acı, ama yine de acı işte. Güzel olsa da acı veriyor.

Acı çekiyor.

Tüm bunları biliyorum.

Bunların doğru olduğunu *biliyorum.*

Çünkü onu okuyabiliyorum.

Hiç Sesi olmasa da okuyabiliyorum.

Kim olduğunu biliyorum.

Viola Eade'i tanıyorum.

Hiçbi şey kaçırmamak için ellerimle başımı tutuyorum.

"Viola," diye fısıldıyorum titrek bir sesle.

"Biliyorum," diyor usulca kollarıyla kendine sarılarak, hâlâ benden uzağa bakıyor.

Ve orada otururken onu izliyorum, nehre bakıyor ve birlikte şafağın sökmesini beklerken ikimiz de biliyoruz.

Birbirimizi tanıyoruz.

39

ŞELALE

Güneş yükselirken çağlayan nehre bakınca hızla köpürerek vadinin sonuna doğru aktığını görüyoruz.

Aramızdaki büyüyü bozan Viola oluyor. "Ne olması gerektiğini biliyorsun değil mi?" diye soruyor. Dürbününü çıkarıp nehrin aktığı yöne bakıyor. Güneş vadinin ucunda yükseliyor. Dürbünün lenslerini eliyle perdelemek zorunda kalıyor.

"Ne?"

Birkaç düğmeye basıp yeniden bakıyor.

"Ne görüyorsun?" diye soruyorum.

Dürbünü bana uzatıyor.

O yöne bakıyorum, köpükleri, çağlayan nehri izliyorum ta...

Ta en sonuna kadar.

Birkaç kilometre ilerde nehir aniden bitiveriyor.

"Bir başka şelale," diyorum.

"Wilf'le birlikte gördüğümüzden çok daha büyük gibi."

"Yol çevresinden dolaşır bi şekilde," diyorum. "Sorun olmamalı."

"Onu kastetmiyorum."

"Ne o zaman?"

"Kastettiğim," diyor hâlâ anlamadığım için suratını asarak, "bu kadar büyük bir şelalenin altında mutlaka bir şehir olmalı. Bu dünyada ilk yerleşim yeri için bir yer seçilecekse, tarım açısından zengin toprakları ve hazırda suyu olan şelaleli bir vadi uzaydan mükemmel bir yer olarak görülür."

Sesim heyecanlanıyor, ama yalnızca biraz.

"Bunu kim tahmin edebilirdi ki?"

"Haven," diyorum.

"Bulduğumuza bahse girerim," diyor. "Şu şelaleden aşağı baktığımızda göreceğimize bahse girerim."

"Eğer koşarsak kahvaltı saatine kadar oraya varabiliriz."

Annemin kitabını okuduğundan bu yana ilk kez gözlerimin içine bakıyor.

"*Eğer* koşarsak mı?"

Ve gülümsüyor.

İçten bir gülümseme.

Ve bunun da ne anlama geldiğini biliyorum.

Eşyalarımızı alıp yola çıkıyoruz.

Eskisinden de hızlı gidiyoruz.

Ayaklarım sızlıyor. Onunkiler de ağrıyor olmalı. Ayaklarım su toplamış ve ağrıyor, kalbimse özlediklerim ve kaybettiklerimin özlemiyle acı çekiyor. Onunki de öyle.

Fakat koşuyoruz.

Hem de nasıl.

Çünkü belki... (kapa çeneni)

Sadece belki... (düşünme)

Belki yolun sonunda *gerçekten* umut vardır.

İlerledikçe nehir genişleyip düzleşiyor ve vadinin duvarları giderek daha yaklaşıyor, bizim tarafımızda olan öyle yaklaşıyor ki izlediğimiz yol yükselmeye başlıyor. Hava nemleniyor. Kıyafetlerimiz, yüzümüz ve ellerimiz de ıslanıyor. Çağıltı artık gök gürültüsünü andırıyor, neredeyse canlı bir varlık gibi her yeri kaplıyor ama kötü değil. Sanki bizi de Sesle birlikte yıkayıp götürüyor gibi.

Ve şöyle düşünüyorum, *Lütfen Haven şelalenin dibinde olsun. Lütfen.*

Çünkü koşarken Viola'nın dönüp bana baktığını görüyorum ve yüzü ışıl ışıl, başıyla ilerlemem için işaret edip gülümsüyor ve hernekadar bize devam etme gücü veren, bizi kendine çeken şey umut olsa da aynı zamanda tehlikeli, acı verici ve riskli olduğunu da düşünüyorum. Dünyaya meydan okumamızı sağlıyor ve dünya en son ne zaman böyle bir meydan okumadan başarıyla çıkmamıza izin vermişti?

Lütfen Haven orda olsun.

Ah lütfen, lütfen, lütfen.

Neredeyse yol boyunca durmadan koşmamıza rağmen şelaleye varmak bi saatten biraz fazla sürüyor, yol en sonunda biraz yükselerek sular kayalıkların arasından aşağıya akarken nehir seviyesini aşıyor. Artık aramızda başka ormanlık alan yok, yalnızca vadi yaklaştıkça giderek yükselen bir tepe var ve sonrasındaysa sadece nehir ve şelale.

"Nerdeyse geldik," diye bağırıyor Viola, koşarken saçları dalgalanıyor, güneş her şeyi aydınlatıyor.

Ve sonra.

Sonra tepenin ucunda yol kıvrılarak dik bir açıyla aşağıya ve sağa doğru açılıyor.

İşte orada duruyoruz.

Şelale çok büyük, en az yarım kilometre genişliğinde. Sular kükreyip bembeyaz köpükler oluşturarak uçurumdan aşağı akarken damlacıklar halinde yüzlerce metre öteye ulaşıyor, kıyafetlerimizi sırılsıklam yaparken yükselen güneşle birlikte ufak gökkuşakları oluşturuyor.

Viola, "Todd," diye öyle usulca sesleniyor ki güçlükle duyabiliyorum.

Ama duymama gerek yok.

Ne demek istediğini biliyorum.

Şelalenin bittiği yerde vadi gökyüzü kadar genişleyerek oluşan nehri içine alıyor ve köpüren, kabaran sularıyla birlikte az ötede durgunlaşıp tekrar nehre dönüşene dek çağlayarak ilerliyor.

Ve Haven'a doğru akıyor.

Haven.

Öyle olmalı.

Altımızda üzeri yemek dolu bir masa gibi açılıveriyor.

"İşte orada," diyor Viola.

Ve parmaklarını parmaklarıma doluyor.

Şelale solumuzda, havada nem ve gökkuşakları, önümüzde yükselen güneş, altımızdaysa vadi.

Ve işte Haven, bizi bekliyor.

Vadinin üç ya da dört kilometre içerisinde.

Fakat işte orada.

İşte kahrolsıca orada.

Çevreye bakınca yolun keskin bir dönüş yaparak sağa, vadi duvarına doğru alçalıp sonrasında bir fermuar misali dik bir şekilde zikzaklar çizerek nehirle tekrar buluşana dek tepe boyunca alçaldığını görüyorum.

Dosdoğru Haven'a ilerliyor.

Viola, "Görmek istiyorum," diyerek elimi bırakıp dürbünü çıkarıyor. Bakıyor, lenslerdeki suyu silip biraz daha bakıyor. "Çok güzel," diyor ve lenslerde biriken serpintiyi silip silip bakmaya devam ederken tek söylediği bu oluyor.

Bi dakkalık sessizlikten sonra dürbünü bana uzatıyor ve ilk kez Haven'a bakıyorum.

Serpinti öyle yoğun ki silince bile insanlar ya da diğer detaylar görülemiyor, fakat merkezde, büyük, kiliseye benzeyen bi binayı çevreleyen çeşit çeşit binalar var, bunların dışında başka binalar da var ve ağaçların arasından geçerek bir dizi başka binaya uzanan düzgün yollar.

Toplamda en az elli bina olmalı.

Belki de *yüz*.

Hayatımda gördüğüm en büyük şey.

"Beklediğimden biraz daha küçük!" diye bağırıyor Viola.

Ama onu pek duymuyorum bile.

Dürbünle nehir yolunu takip ederken bir uçtan bir uca uzanan, tellerle çevrili bir barikat görüyorum.

"Hazırlanıyolar," diyorum. "Savaşmaya hazırlanıyolar."

Viola endişeli bir şekilde bana bakıyor. "Sence yeterince büyük mü? Güvende miyiz?"

"Orduyla ilgili söylentilerin doğru olup olmadığına bağlı."

İçgüdüsel bir şekilde ordu sanki hareket etmemizi bekliyomuş gibi dönüp arkama bakıyorum. Hemen yanımızdaki tepenin zirvesine bakıyorum. Oradan daha uzağı görebiliriz.

"Bir bakalım," diyorum.

Yoldan aşağı koşarken tırmanmak için en uygun yeri bulup yukarı çıkıyoruz. Tırmanırken bacaklarım kuş gibi hafif,

Sesimse günlerdir olmadığı kadar net. Ben için üzgünüm, Cillian ve Manchee için de, bana ve Viola'ya olanlar için üzgünüm.

Fakat Ben haklıydı.

Gördüğüm en büyük şelalenin dibinde umut saklı.

Ve belki de o kadar da acı vermeyecektir.

Ağaçların arasından tırmanmaya devam ediyoruz. Tepe oldukça dik ve vadiyi tamamen görebileceğimiz bir yüksekliğe çıkana kadar sarmaşıklara tutunup kayalıklara asılarak ilerliyoruz.

Dürbün hâlâ bende ve nehre, yola, civar tepelere bakıyorum. Dürbün camlarını sürekli silmem gerekiyor.

Bakıyorum.

"Onları görebiliyor musun?" diye soruyor Viola.

Uzakta nehir giderek ufalıyor, geriye doğru bakıyorum, geriye, geriye ve daha geriye.

"Hayır."

Bakmaya devam ediyorum.

Ve yine.

Ve...

İşte.

Vadinin en derin yerindeki en derin dönemeçte, yükselen güneşin aydınlatamadığı en uzak gölgelerin arasındalar.

Ordu olması gereken bir kitle ilerliyor, öyle uzakta ki güçlükle ayırt edebiliyorum, çünkü kuru nehir yatağında akan kapkara bi suyu andırıyor. Bu mesafeden detayları ayırt etmek güç, fakat sanırım tek tek insanları görebiliyorum, sanırım atlı yok.

Sadece yol boyunca akan bir kitle.

"Büyüklüğü ne kadar?" diye soruyor. "Ne kadar büyümüş?"

"Bilmiyorum. Üç yüz? Dört yüz? Bilmiyorum. Çok uzağız, tam olarak..."

Duruyorum.

"Tam olarak anlaşılamayacak kadar uzağız." Gülümsüyorum. "Kilometrelerce ötedeler."

"Onları atlattık," diyor Viola, o da gülümsüyor. "Kaçtık, kovaladılar ama onları atlattık."

"Haven'a gidip yetkili kimse uyaracağız," diyorum hızlı hızlı, Sesim heyecandan yükseliyor. "Ama savaş hatları var ve çok dikkatli şekilde yaklaşıyolar, *en az* günün geri kalanı kadar uzaktalar, hatta belki bu gece de dahil. Bin kişi olmadıklarına yemin ederim."

Yemin ederim.

(Ama)

Viola'nın yüzünde şimdiye dek gördüğüm en yorgun ve mutlu gülümsemeyi görüyorum. Tekrar elimi tutuyor. "Onları yendik."

Ancak umudun beraberinde getirdiği riskleri düşününce Sesim grileşiyor. "Tabii henüz varmadık ve bilmiyoruz belki de Haven..."

Viola başını iki yana sallıyor. "Hayır," diyor. "Onları yendik. Dinle beni ve mutlu ol, Todd Hewitt. Bunca zamandır bir orduyu alt etmeye çalışıyorduk ve sonuç ne oldu? Onları alt ettik."

Gülümseyerek bana bakıyor, benden de bişeyler bekliyor.

Sesim cıvıl cıvıl, mutlu, sıcak, yorgun, rahatlamış ve hâlâ biraz endişeli ancak haklı olabileceğini düşünüyorum, belki

gerçekten de kazandık ve belki de tuhaf olmıcağını bilsem kollarımı boynuna dolamalıyım, işte sonunda onunla aynı fikirdeyim.

"Onları yendik," diyorum.

Sonra gerçekten de kollarını boynuma dolayıp sımsıkı sarılıyor, sanki düşecekmişiz gibi ve orada, ıslak kayalıkların kenarında öylece durup soluklanıyoruz.

Pek çiçek gibi kokmuyo ama olsun.

Ve aşağı bakıyorum, gürleyen şelaleye, nemli güneş ışınları Haven'ı aydınlatırken nehir de metalden bir yılanmışçasına parlıyor.

Ve Sesimin mutluluk balonlarıyla dolmasına izin veriyorum, bakışlarım nehir boyunca kayıyor ve...

Hayır.

Bütün vücudum kasılıyor.

"Ne?" diye soruyor Viola irkilerek.

Başını baktığım yöne çeviriyor.

"*Ne?*" diye soruyor yeniden.

Ve sonra görüyor.

"Hayır," diyor. "Hayır, olamaz."

Nehirde bir kayık ilerliyor.

Dürbünsüz görülebilcek kadar yakında.

Tüfeği ve pelerini görebileceğimiz kadar yakın.

Yüzündeki yaraları ve o inançlı hiddetini görebileceğimiz kadar yakın.

Deli gibi kürek çekiyor, üzerimize doğru kıyamet günü gibi yaklaşıyor.

Aaron.

40

KURBAN

"Bizi gördü mü?" diye soruyor Viola, sesi endişeli.

Dürbünle bakıyorum. Aaron devleşiyor, kocaman ve korkutucu bir hal alıyor. Eski haline getirmek için birkaç düğmeye basıyorum. Bize bakmıyor, yalnızca makine gibi kürek çekerek tekneyi nehrin kıyısına ve yola yanaştırmaya çalışıyor.

Yaralı yüzü korkunç görünüyor, kan pıhtıları, yanağındaki yarık, bir zamanlar burnunun olduğu yerdeki delik ve tüm bunların altında vahşi, insanı yiyip bitiren bakışlar, asla durmayacak, asla ama asla vazgeçmeyecek acımasız bakışlar.

Savaş insanları canavarlaştırır, dediğini duyuyorum Ben'in.

Bir canavar da bize doğru yaklaşıyor.

"Bizi gördüğünü sanmıyorum," diyorum. "Henüz yani."

"Ondan kaçabilir miyiz?"

"Silahı var ve o yoldan Haven'a kadar her yeri görebilirsin."

"O halde yoldan çıkalım. Ağaçların arasından gidelim."

"Bizle aşağıdaki yol arasında fazla ağaç yok. Hızlı olmalıyız."

"Ben olabilirim," diyor Viola.

Ve yapraklarla ıslak sarmaşıklardan kayarak, dengemizi sağlamak için olabildiğince kayalara tutunarak tepeden aşağı inmeye başlıyoruz. Bitki örtüsü seyrek ve hâlâ nehri, kürek çeken Aaron'u görebiliyoruz.

Yani doğru yere bakarsa o da bizi görebilir.

"Acele et!" diyor Viola.

Aşağı...

Ve aşağı...

Kayarak yola doğru...

Yol kenarındaki çamura girerek...

Yola vardığımızda gözden kayboluyor, hâlâ nehirde bir yerde...

Ama yalnızca bi saniyeliğine...

Çünkü işte orda...

Akıntı onu hızla taşıyor.

Nehir boyunca ilerliyor.

Tam karşımızda...

Bize bakıyor.

Şelale insanı yutacakmış gibi kükrese de onu duyabiliyorum.

Dünyanın bir ucunda olsam da duyabilirdim.

"TODD HEWITT!"

Ve tüfeğine uzanıyor.

"Hadi!" diye bağırıyorum.

Viola koşmaya başlıyor, ben de hemen arkasındayım, yolun zikzak çizmeye başladığı yere doğru koşuyoruz.

Köşeyi dönüp gözden kaybolmamıza on beş ya da yirmi adım var.

Sanki son iki haftadır dinleniyomuşuz gibi koşuyoruz.

Ayaklarımız pat pat pat diye yolu dövüyor.

Omzumun üzerinden bakıyorum.

Aaron'un tüfeği tek eliyle kavramaya çalıştığını görüyorum.

Kayığı devirmeden tüfeği elinde dengelemeye çalıştığını görüyorum.

Kayık çağlayan suların arasında sağa sola yalpalıyor.

"Yapamıcak!" diye bağırıyorum Viola'ya. "Aynı anda hem kürek çekip hem ateş edemez!"

BAM!

Hemen önümde koşan Viola'nın ayaklarının yanındaki çamur birikintisine isabet ediyor.

Bağırıyorum, Viola da bağırıyor ve içgüdüsel olarak eğiliyoruz.

Hızlı, daha hızlı koşuyoruz.

Pat pat pat...

Koş koş koş koş koş Sesim durmak bilmiyor.

Arkaya bakmıyorum.

Beş adım...

Koş koş...

Üç...

BAM!

Ve Viola düşüyor.

"HAYIR!" diye bağırıyorum.

Yolun ucundan diğer tarafa düşüp yuvarlanmaya başlıyor.

"HAYIR!" diye bağırıyorum bir kez daha ve hemen arkasından atlıyorum.

Dik yamaçtan aşağı yuvarlanıyorum.

Ona doğru...

Hayır...

Bu olamaz...

Şimdi değil...

Gelmek üzereyken...

Lütfen hayır...

Ve tepetaklak yol kenarındaki fundalıklara doğru yuvarlanıyor.

Ve yüzükoyun düşüyor.

Deli gibi koşuyorum ve düzgünce ayakta bile duramazken yanına, otların arasına eğilip omuzlarından yakalayıp çevirirken kan ve kurşun yarası arayarak bir yandan bağırıyorum, "*Hayır hayır hayır hayır hayır...*"

Öfke, umutsuzluk, boş umutlar neredeyse beni kör etmiş durumda ve *hayır hayır hayır...*

Ve gözlerini açıyor...

Gözlerini açıyor ve beni tutup "Vurulmadım, vurulmadım," diyor.

"Sen? *Emin misin*?" diye soruyorum onu yavaşça sarsarak.

"Sadece düştüm," diyor. "Kurşunun başımın hemen yanından geçtiğini hissettiğime yemin edebilirim, sonra düştüm. İyiyim."

Ve hızlı ama çok hızlı soluk alıp veriyorum.

"Tanrı'ya şükür," diyorum. "Tanrı'ya şükür."

Dünya dönüyor, Sesim onunla bir fıldır fıldır.

Viola ayağa kalkıyor bile, ben de hemen arkasından kalkıp fundalığın arasından bizi çevreleyip aşağılara uzanan yola bakıyorum.

Şelale solumuzdaki kayalıkta çağlıyor, kıvrılan yolsa hem arkamızda hem önümüzde, şelalenin döküldüğü yere kadar fermuar gibi kendi üzerine katlanarak alçalıyor.

Tüm yol apaçık görülüyor.

Hiç ağaç yok, yalnızca alçak boylu fundalıklar.

"Bizi görecek," diyor Viola yukarı, yolun başına doğru bakarak. Hernekadar göremesek de Aaron'un suyu yararak, hatta gerekirse *üstünde yürüyerek* nehrin kenarına doğru yaklaştığına hiç şüphe yok.

"TODD HEWITT!" diye bağırdığını duyuyoruz yeniden, çağıltının arasında güç duyulsa da tüm evreni kaplayabilcek kadar gürültülü.

"Saklanacak hiçbir yer yok," diyor Viola çevreye bakarak. "Aşağıya varana kadar hiçbir yer yok."

Ben de çevreye bakıyorum. Kayalıklar çok dik, yol çok açık, yolun kıvrıldığı yerlerse alçak fundalıklarla çevrili.

Saklanacak hiçbiyer yok.

"TODD HEWITT!"

Viola yukarıya işaret ediyor. "Tepenin zirvesindeki şu ağaçlara gidebiliriz."

Fakat işaret ettiği yer öyle dik ki daha söylerken umutsuzluğa kapıldığını duyabiliyorum.

Ve olduğum yerde durup çevreye bakıyorum...

Ve sonra görüyorum.

Ufak, belli belirsiz bi patika, yok gibi, ama yoldaki ilk dönemeçten şelaleye doğru uzanıyor. Birkaç metre sonra gözden kayboluyor ama ulaştığını tahmin ettiğim yere bakıyorum.

Kayalığın hemen dibine.

Direk olarak şelalenin neredeyse tam altındaki bir noktaya.

Gözden uzak bir çıkıntıya.

Şelalenin altından ileriye uzanan bir çıkıntı bu.

Birkaç adım atıp fundalıktan yola çıkıyorum. Ufak patika gözden kayboluyor.

Çıkıntı da öyle.

"Ne oldu?" diye soruyor Viola.

Yeniden fundalığa dönüyorum.

"Şurada," diyerek işaret ediyorum. "Görebiliyor musun?"

Gözlerini kısıp işaret ettiğim yere bakıyor. Şelalenin gölgesi çıkıntının üzerine düşerek ufak patikanın sonlandığı yeri karartıyor.

"Buradan görülebiliyor ama yoldan görülmüyor." Ona bakıyorum. "Saklanacağız."

"Seni duyar. Peşimize düşer."

"Bu gürültüde duyamaz, Sesimde bağırmadığım sürece."

Kaşlarını kaldırıp önce aşağı, Haven'a uzanan yola, sonra yukarı, Aaron'un her an gözükebileceği yere bakıyor.

"Öyle yakınız ki," diyor.

Kolundan tutup çekmeye başlıyorum. "Hadi. Sadece o geçene kadar. Şansımız varsa yukarıdaki ağaçların oraya kaçtığımızı düşünür."

"Bizi bulursa kapana sıkışırız."

"Şehre koşarsak da bizi vurur." Gözlerine bakıyorum. "Bu bir şans. Bize bir *şans* veriyor."

"Todd..."

"Benimle gel," diyerek gözlerinin içine olabildiğince umut dolu bir şekilde bakıyorum. *Ah beni asla bırakma.* "Seni bu gece Haven'a götüreceğime söz veriyorum." Kolunu sıkıyorum. *Ah beni aldatma.* "Sana *söz* veriyorum."

O da bana bakıyor, dinliyor ve sonra bir kez başını sallayınca ufak patikanın sonlandığı yerdeki fundalıkları atlayıp devam etmesi gereken tarafa geçiyoruz ve...

"TODD HEWITT!"

Neredeyse şelaleye varmak üzere...

Hızla akan suyun kenarındaki dik toprak bentten aşağıya dikkatlice kayıyoruz, tepe dimdik yukarı uzanıyor.

Ve aşağı, kayalığın ucuna kadar kayıyoruz.

Şelale tam karşımızda.

Kenara varınca aniden arkaya, Viola'ya doğru yaslanmam gerekiyor çünkü uçurum direk aşağı...

Yakamdan kavrayıp beni tutuyor.

Ve su tam önümüzdeki kayalara çarpıyor.

Ve hepsinin altındaki çıkıntı işte orda.

Ulaşmak için atlamak gerekiyor.

"Bu kısmını görmemiştim," diyorum, Viola aşağı düşmemizi engellemek için beni belimden tutuyor.

"TODD HEWITT!"

Çok yakınımızda, o kadar yakınımızda ki...

"Şimdi ya da asla Todd," diyor kulağıma.

Ve beni bırakıyor.

Atlıyorum.

Havadayım.

Şelalenin kenarı tam üstümde.

Ve iniyorum.

Arkamı dönüyorum.

O da arkamdan atlıyor.

Onu yakalayınca birlikte çıkıntıya yuvarlanıyoruz.

Ve orada nefes nefese kalıyoruz.

Dinleyerek...

Bir saniye için tek duyduğumuz üstümüzdeki suyun kükreyişi.

Ve sonra, tüm seslerin arasında...

"TODD HEWITT!"

Sanki bir anda kilometrelerce öteye gitmiş gibi...

Ve Viola tepemde, birbirimizin yüzüne nefes alıp veriyoruz.

Ve gözlerimizin içine bakıyoruz.

Öyle büyük bir gürültü var ki Sesim duyulmuyor.

Bir saniye sonra elleriyle iki yanımdan güç alıp kendini itiyor. Bunu yaparken gözlerini iyice açıp yukarı baktığını görüyorum.

"Vay canına," diyor.

Yana yuvarlanıp ona bakıyorum.

Vay canına.

Bu yalnızca ufak bir çıkıntı değil. Şelalenin içlerine, *epey* içlerine kadar uzanıyor. Başlangıcında durduğumuz tünelin bir yanı kayalık diğer yanıysa çağlayarak akan bembeyaz, tertemiz bir su kütlesi; su öyle hızlı akıyor ki neredeyse bir duvarı andırıyor.

"Hadi," diyerek çıkıntıda ilerlerken ayakkabılarım kayıp duruyor. Taşlık, ıslak ve kaygan zeminde ilerlerken mümkün olduğunca kükreyen sudan uzağa kaya duvarına yakın durmaya gayret ediyoruz.

Gürültü dayanılmaz. Her şeyi yutuyor, dokunup tadılabilecek bir şey gibi.

Öyle gürültülü ki, Ses yok oluyor.

Öyle gürültülü ki şimdiye dek hissettiğim en büyük sessizlik.

Çıkıntı boyunca şelalenin altından ilerliyoruz, taşlık yükseltilerle içleri yosun kaplı ufak su birikintilerinden geçiyoruz. Bir de yukarıdaki kayalardan sarkan kökler var, kim bilir ne tür bir bitkiye aitler.

"Sence bunlar basamak mı?" diye bağırıyor Viola, gürültü sesini yutuveriyor.

"TODD HEWITT!" Ses sanki milyonlarca kilometre öteden geliyor.

"Yaklaşıyor mu?" diye soruyor Viola.

"Bilmiyorum. Sanmıyorum."

Kayalık düz değil ve çıkıntı öne doğru ilerlerken çevresinde dönüyor. İkimiz de sırılsıklamız, su soğuk ve dengemizi sağlamak için köklere tutunmak hiç kolay değil.

Çıkıntı aniden alçalıp genişleyince kayalıklara kazınmış basamaklar daha belirginleşiyor. Neredeyse aşağıya inen bi merdiven gibi.

Birileri daha önce buraya gelmiş.

İnmeye başlarken şelale hemen yanımızdan kükreyerek akıyor.

Aşağıya varıyoruz.

"Vay canına," diyor Viola arkamdan ve bir şekilde yukarı baktığını anlıyorum.

Tünel beklenmedik bir şekilde yukarı doğru açılıyor ve çıkıntı da genişleyerek su dolu bir mağara oluşturuyor, kayalar yukarı kadar uzanıyor, şelaleyse hareket eden, canlı bir yelken gibi öne uzanarak duvarla ayaklarımızın altındaki kaya tabakasını çevreliyor.

Fakat *vay canına* dediği şey bu değil.

"Bu bir kilise," diyorum.

Bir kilise. Birileri kayaları ya hareket ettirerek ya da oyarak her biri daha uzun bir kayaya, yani vaiz kürsüsüne bakan, ortalarından bir yol geçen dört sıra bank yapmış, kürsünün üst kısmı düz, yani vaiz ayakta durup arkasında kükreyerek akan bir su duvarı olduğu halde vaaz verebilir. Doğan güneş bu su kütlesini yıldızlardan oluşan bir çarşafmışçasına aydınlatarak odayı ışıldayan köpüklerle dolduracaktır, kayaların içinde, çevresinde iki daha küçük daire olan bir oyma daireye ulaşana dek, Yeni Dünya ve ayları, göçmenlerin yeni umudu ve Tanrı'nın vaatleri bir şekilde bembeyaz köpükten bir tablo çizmeyi başararak neredeyse kaya duvarında *parlıyor*, kiliseyi aydınlatıyor.

Şelalenin altındaki kilise.

"Çok güzel," diyor Viola.

"Terk edilmiş," diyorum çünkü bir kilise bulmuş olmanın şaşkınlığını atlattıktan sonra bikaç bankın yerinden sökülüp yenilenmemiş olduğunu görüyorum ve duvardaki yazıların bi kısmı bazı aletlerle kazınmışken bi kısmı Yeni Dünya oyması gibi su geçirmez bir boyayla yazılmış, çoğu hiçbir anlam ifade etmiyor. *P.M.+M.A.* ve *Willz & Chillz Sonsuza Dek* ve *Tüm Umutlarınızdan Vazgeçin Siz ki* falan filan.

"Çocuklar," diyor Viola. "Buraya gizlice gelip kendi sığınakları haline getirmişler."

"Öyle mi? Çocuklar bunu yapar mı?"

"Gemideyken ara sıra gizlice girdiğimiz kullanılmayan bir havalandırma kanalı vardı," diyerek çevreye bakıyor. "Bundan çok daha kötü hale getirmiştik."

İçeri girip ağzımız açık bir şekilde çevreye bakıyoruz. Suyun kayalıklardan ayrılarak aşağı akmaya başladığı nokta en az on metre yukarıda olmalı, çıkıntıysa rahat beş metre genişliğinde.

"Doğal bir mağara olmalı," diyorum. "Burayı bulduklarında bir tür mucize olduğunu düşünmüş olmalılar."

Viola kollarını kavuşturuyor. "Ve sonra da pek kullanışlı bir kilise olmadığını fark etmişlerdir."

"Çok ıslak," diyorum. "Çok soğuk."

"Buraya ilk indiklerinde öyle olduğuna bahse girerim," diyerek beyaz Yeni Dünya'ya bakıyor. "İlk yıl olmalı. Her şey umut dolu ve yepyeni." Arkasını dönerek her şeye dikkatlice bakıyor. "Gerçeklik yüzlerine çarpana dek."

Ben de yavaşça arkamı dönüyorum. Tam olarak ne düşündüklerini anlayabiliyorum. Güneşin şelaleye çarpıp her şeyi ışıltılı bir beyazlığa çevirmesi, üstelik aynı anda hem öyle gürültülü hem de öyle sessiz ki vaiz kürsüsü olmasa bile buranın bir kilise olduğu anlaşılabilir, hiçbir insan ayak basmasa bile burası yine kutsal bir yer olurdu.

Sonra sıraların bittiği yerin ötesinde bir şey olmadığını fark ediyorum. Aniden bitiyor ve aşağıdaki kayalıklarda sonlanan elli metrelik bir uçurum başlıyor.

Demek burada beklememiz gerekecek.

Umut etmemiz gereken yer burası.

Su altındaki kilise.

"Todd Hewitt!" Tünelde belli belirsiz bir ses.

Viola titriyor. "Şimdi ne yapıyoruz?"

"Gece olana kadar bekliyoruz. Sonra yavaşça dışarı çıkıp bizi görmemesini umuyoruz."

Taş banklardan birine oturuyorum. Viola yanıma oturuyor. Çantasını çıkarıp taş zemine bırakıyor.

"Ya patikayı bulursa?" diye soruyor.

"Bulmamasını umucaz."

"Ama ya bulursa?"

Arkama uzanıp bıçağı çıkarıyorum.

Bıçak.

Bisüre ikimiz de ona bakıyoruz, üzerinden yansıyan bembeyaz sulara, bıçağında birikerek ufak bi meşale gibi parlamasına neden olan su damlacıklarına.

Bıçak.

Hiçbi şey söylemeden yalnızca kilisenin ortasında ışıldamasını izliyoruz.

"Todd Hewitt!"

Viola girişe bakarken elleriyle yüzünü kapayıp dişlerini sıktığını görebiliyorum. "*Ne* istiyor ki?" diyor bir anda sinirlenerek. "Ordu senin peşindeyse ***benden*** ne istiyor? Neden ***bana*** ateş ediyordu? Anlamıyorum."

"Delilerin *hiçbi şey* için açıklamaya ihtiyacı yoktur," diyorum.

Fakat Sesim Aaron'un bataklıkta hazırlamaya çalıştığı kurban etme törenini anımsıyor.

Ona "İşaret" demişti.

Tanrı'nın bi hediyesi.

Viola bunu duyuyor mu yoksa anımsıyor mu bilmiyorum, çünkü şöyle diyor, "Kurbanın ben olduğumu sanmıyorum."

"Ne?"

Dönüp şaşkın bir şekilde bana bakıyor. "Sanırım ben değilim. Neredeyse orada kaldığım tüm süre boyunca beni uyuttu, uyandığımdaysa Sesinde kafa karıştırıcı şeyler gördüm, mantıksız şeyler."

"O deli. Herkesten daha deli."

Başka bir şey söylemeden şelaleye bakıyor.

Ve uzanıp elimi tutuyor.

"TODD HEWITT!"

Yüreğim ağzıma gelirken elinin kasıldığını hissediyorum.

"Bu daha yakındı," diyor. "Yaklaşıyor."

"Bizi bulamıcak."

"Bulacak."

"O zaman gerekeni yaparız."

İkimiz de bıçağa bakıyoruz.

"TODD HEWITT!"

"Buldu," diyerek kolumu tutup yanıma yanaşıyor.

"Henüz değil."

"Varmak üzereydik," diyor ince ve titrek bir sesle. "Neredeyse oradaydık."

"Oraya varıcaz."

"TODD HEWITT!"

Bu kez kesinlikle daha yüksek.

Tüneli bulmuş olmalı.

Bıçağı kavrayıp Viola'ya bakıyorum, tünele bakarken yüzünde öyle bir korku ifadesi var ki göğsümün sıkıştığını hissediyorum.

Bıçağı daha sıkı kavrıyorum.

Eğer *ona* dokunursa...

Ve Sesim beni yolculuğumuzun başlangıcına döndürüyor, henüz tek kelime etmemiş olan Viola'ya, bana adını söyleyen, Hildy ve Tam'le konuşan, Wilf'in aksanını taklit eden, Aaron tarafından yakalanıp kaçırılan, Doktor Snow'un evinde

uyandığımda gördüğüm Viola'ya, Ben'e söz veren, annemin sesini taklit eden ve kısa bisüreliğine de olsa tüm dünyamı değiştiren Viola'ya.

Birlikte yaşadığımız onca şeye.

Manchee'yi bırakıp gittiğimizde ağladığı ana.

Benden başka kimsesi olmadığını söylediği ana.

Sessiz de olsa düşüncelerini okuyabildiğimi fark ettiğim ana.

Aaron'un onu vurduğunu düşündüğüm ana.

O korkunç birkaç saniye boyunca hissettiklerime.

Onu kaybetmenin hissettirebileceklerine.

Acı, haksızlık ve insafsızlık.

Öfke.

Ve nasıl onun yerine ben olmamı istediğime.

Elimdeki bıçağa bakıyorum.

Ve haklı olduğunun farkına varıyorum.

Ne kadar delice de olsa en başından beri neyin doğru olduğunu fark ediyorum.

Kurban o değil.

O değil.

Birimiz düşersek, hepimiz düşeriz.

"Ne istediğini biliyorum," diyerek ayağa kalkıyorum.

"Ne?" diye soruyor Viola.

"TODD HEWITT!"

Artık kesinlikle tünelde.

Kaçacak bir yer yok.

Geliyor.

Viola da ayağa kalkıyor ve onunla tünelin arasına giriyorum.

"Sıraların birinin arkasına geç. Saklan."

"Todd..."

Artık uzanamayacağım yere gelene kadar kolunu bırakmadan ondan uzaklaşıyorum.

"Nereye gidiyorsun?!" diye soruyor endişeli bir şekilde.

Geldiğimiz yöne, suların arasındaki tünele bakıyorum.

Her an burada olabilir.

"TODD HEWITT!"

"Seni *görecek*!" diyor.

Bıçağı kaldırıyorum.

Başıma bunca bela açan bıçağı.

Büyük bir gücü olan bıçağı.

"Todd! *Ne* yapıyorsun?"

Ona dönüyorum. "Sana zarar vermicek," diyorum. "Ne istediğini bildiğimi görünce zarar vermicek."

"Ne istiyor?"

Ona bakıyorum, sıraların arasında, yüzüne vuran beyaz gezegenle ayların ışığına, orda öylece durmuş bana bakarken yüzüne, bedeninin hareketlerine bakıyorum ve hâlâ kim olduğunu bildiğimi fark ediyorum, onun Viola Eade olduğunu, Sessizliğin boşluk anlamına gelmediğini, *hiçbir zaman* boşluk anlamına gelmemiş olduğunu fark ediyorum.

Gözlerinin içine bakıyorum.

"Onu bir erkek gibi karşılayacağım," diyorum.

Ve gürültüden Sesimi duyamıcak, düşüncelerimi okuyamıcak olsa da bana bakıyor.

Ve anladığını görüyorum.

Daha dik duruyor.

"Saklanmayacağım," diyor. "Sen saklanmıyorsan ben de saklanmayacağım."

İşte tek ihtiyacım olan bu.

Başımı sallıyorum.

"Hazır mısın?" diye soruyorum.

Bana bakıyor.

Yalnızca bir kez başını sertçe sallıyor.

Tünele dönüyorum.

Gözlerimi kapıyorum.

Derin bir nefes alıyorum.

Ve ciğerlerimdeki tüm nefesle, Sesimin olanca gücüyle şahlanıyorum...

Ve avazım çıktığı kadar bağırıyorum...

"AARON!!!!!"

Ve gözlerimi açıp gelmesini bekliyorum.

41

BİRİMİZ DÜŞERSEK...

Önce ayaklarını görüyorum, yavaş yavaş basamaklardan iniyor, burada olduğumuzu bildiği için artık acele etmiyor.

Bıçak sağ elimde, sol elimi de havaya kaldırıp bekliyorum. Sıraların arasındaki ufak koridorda, olabildiğince kilisenin ortasında durmaya çalışıyorum. Viola biraz geride, sıralardan birinin arasında.

Hazırım.

Gerçekten *hazır* olduğumu fark ediyorum.

Şimdiye dek yaşadıklarımız beni buraya, bu kiliseye getirirken, elime bir bıçak, yaşamımaysa kurtarılmaya değecek bir şey verdi.

Daha doğrusu biri.

Ve aralarında bir seçim yapmam gerekirse de ordunun canı cehenneme.

Ve işte hazırım.

Hiç olmadığım kadar.

Çünkü ne istediğini biliyorum.

"Hadi," diye fısıldıyorum.

Aaron'un önce bacakları, sonra kolları görünüyor, bir elinde tüfek var, diğer eliyleyse dengesini sağlamak için duvara tutunuyor.

Ve en son yüzü görünüyor.

O korkunç mu korkunç yüzü.

Yarısı parçalanmış yüzü, arasından dişleri görünen yarığı, burnunun olması gereken yerdeki açıklık onu insanlıktan çıkarmış.

Ve gülümsüyor.

İşte o zaman korktuğumu hissediyorum.

"Todd Hewitt," diyor neredeyse selamlaşırmış gibi.

Suyun gürültüsünde duyulabilmek için sesimi iyice yükselterek titretmeden konuşmaya çalışıyorum. "Silahını bırakabilirsin, Aaron."

"Ah, öyle mi?" diyor gözlerini iyice açıp arkamda duran Viola'ya da bakarak. Dönüp ona bakmasam da Aaron'a baktığını, elinden geldiğince cesur görünmeye çalıştığını biliyorum.

Ve bu beni daha güçlü kılıyor.

"Ne istediğini biliyorum," diyorum. "Bunu anladım."

"Demek anladın, genç Todd?" diyor Aaron ve kendini tutamayıp bunca gürültüye rağmen sesimi dinlemeye çalıştığını fark ediyorum.

"Kurban o değil," diyorum.

Hiçbi şey söylemiyor, yalnızca kilisenin içindeki ilk adımlarını atıp haça, sıralara ve vaiz kürsüsüne bakıyor.

"Ben de değilim."

Kötücül gülümsemesi daha da genişliyor. Yarasında yeni bir yırtık açılıyor, yanağından aşağıya kan süzülmeye başlıyor.

"Zeki bir akıl şeytanın dostudur," diyerek sanırım haklı olduğumu söylemek istiyor.

Ayaklarımı yere sıkıca basıp onunla birlikte kilisenin kürsü tarafına doğru dönüyorum, yani uçuruma yakın olan tarafına.

"Sensin," diyorum. "Kurban sensin."

Ve her ikisinin de doğru söylediğimi anlayabilmesi için Sesimi olabildiğince açıyorum.

Çünkü çiftliği terk ederken Ben'in bana gösterdiği şey, yani Prentisstownlı oğlanların nasıl erkek olduğu, erkek olan oğlanların henüz erkek olmamış oğlanlarla konuşmamasının nedeni, erkek olan oğlanların Prentisstown'daki suçlara *ortak* olmasının nedeni...

Bunun nedeni...

Söylemek için kendimi zorlamam gerekiyor.

Bir başka erkeği öldürmeleri.

Kendi başlarına.

Ortadan kaybolan tüm o erkekler yalnızca ortadan kaybolmaya *çalıştılar*.

Aslında gerçekten kaybolmadılar.

Bay Royal, viski içip kendini vuran eski öğretmenim, aslında *kendini* vurmadı. On üç yaşına giren Seb Mundy tarafından vuruldu, tek başına durup diğer tüm Prentisstown erkeklerinin gözü önünde tetiği çekmesi istendi. Bundan iki kış önce ortadan kaybolunca koyun sürüsünü aldığımız Bay Gault kaybolmaya *çalışanlardandı*. Bataklıkta kaçmaya çalışırken Başkan Prentiss tarafından bulundu ve Yeni Dünya'nın kanunlarına sonuna dek bağlı olan Başkan Prentiss idam edilmesine karar verdi, fakat idamı için Bay Küçük Prentiss'in on

üçüncü doğum günü beklendi ve kendi oğlunun kimseden yardım almadan Bay Gault'a ölene dek işkence etmesini sağladı.

Liste uzatılabilir. Erkek olmak isteyen tanıdığım oğlanlar tarafından öldürülen tanıdığım erkekler. Eğer Başkan'ın adamlarının elinde bi oğlanın on üçüncü doğum günü için, kaçmaya çalışmış bir tutuklu varsa her şey çok kolaydı. Eğer yoksa da Prentisstown'dan sevmedikleri birini gözlerine kestirip onun ortadan kaybolduğunu *söylüyorlardı*.

Bir erkeğin hayatı bir oğlanın ellerine teslim ediliyordu.

Bir erkek ölürken bir başka erkek doğuyordu.

Herkes işin içinde. Herkes suçlu.

Ben hariç.

"Ah, Tanrım," diyor Viola.

"Ama ben farklı olacaktım, öyle değil mi?" diye soruyorum.

"Sen sonuncuydun, Todd Hewitt," diyor Aaron. "Tanrı'nın mükemmel ordusunun son askeri."

"Senin şu ordunla Tanrı'nın bi ilgisinin olduğunu sanmıyorum. Silahını bırak. Ne yapmam gerektiğini biliyorum."

"Ama sen bir elçi misin, Todd?" diye soruyor başını yana yatırarak, yüzündeki korkunç gülümseme daha da genişliyor. "Yoksa bir düzenbaz mı?"

"Oku beni," diyorum. "Bunu yapabileceğime inanmıyosan Sesimi oku."

Vaiz kürsüsünde, orta koridor boyunca bana bakarak şelalenin gürültüsünün içinde Sesime uzanıp bişeyler koparmaya çabalıyor ve kurban ve Tanrı'nın mükemmel işi ve azizin şahadeti dediğini duyabiliyorum.

"Belki de haklısın, genç Todd," diyor.

Ve tüfeğini kürsünün üzerine bırakıyor.

Yutkunup bıçağı daha sıkı kavrıyorum.

Ama Viola'ya bakıp gülümsüyor. "Hayır," diyor. "Küçük kızlar bundan faydalanacak öyle değil mi?"

Ve çok rahat bir şekilde tüfeğe vurup uçurumdan aşağı atıyor.

Öyle hızlı düşüyor ki göremiyoruz bile.

Fakat gözden kayboluyor işte.

Yalnızca o ve ben kalıyoruz.

Bir de bıçak.

Kollarını açınca Prentisstown'daki kürsüsündekine benzer bir vaaz pozisyonu aldığını fark ediyorum. Burada kürsü taşına yaslanarak ellerinin ayalarını yukarıya çevirip bakışlarını üzerimizdeki beyaz sudan çatıya kaydırıyor.

Dudakları yavaşça hareket ediyor.

Dua ediyor.

"Sen delisin," diyorum.

Bana bakıyor. "Ben kutsandım."

"Seni öldürmemi istiyorsun."

"Hayır, Todd Hewitt," diyerek kürsüden aşağıya inip bana doğru bir adım atıyor. "Anahtar nefret. İtici güç nefret. Askeri saflaştıran şey nefret. Asker *nefret* etmeli."

Bir adım daha atıyor.

"Benim işimi bitirmeni değil, kasten *öldürmeni* istiyorum," diyor.

Bir adım geriliyorum.

Gülümsemesi titriyor. "Oğlan yapabileceğinden fazlasını mı vaat ediyor yoksa?"

"Neden?" diyerek biraz daha geriliyorum. Viola da hemen arkamda, Yeni Dünya oymasının altında geriliyor. "Bunu neden yapıyosun? Ne anlamı var ki?"

"Yolumu Tanrı çizdi," diyor.

"Neredeyse on üç yıldır burdayım ve tek duyduğum *erkekler* oldu," diyorum.

"Tanrı mesajlarını erkekler aracılığıyla gönderir," diyor Aaron.

"Kötülük de öyle," diyor Viola.

"Ah! Demek konuşabiliyor," diyor Aaron. "Baştan çıkarıcı sözleriyle..."

"Kapa çeneni," diye araya giriyorum. "Onunla konuşma."

En arkadaki sıraların da gerisine geçiyorum. Sağa doğru ilerlemeye başlayınca Aaron da bizi takip ediyor ve birlikte yavaş yavaş bir daire çizmeye başlıyoruz. Aaron'un elleri hâlâ önünde, benim bıçağım hâlâ havada, Viola hemen arkamda, su serpintisi her şeyi kaplıyor. Bulunduğumuz yer yavaşça çevremizde dönüyor, çıkıntı hâlâ kaygan, sudan duvar güneşin altında bembeyaz ışıyor.

Ve kükreme, o dinmek bilmeyen kükreme.

"Sen son testtin," diyor Aaron. "Son kalan oğlan. Bizi tamamlıcak olan. Senin de orduya katılmanla hiçbi zayıf halkamız kalmıcak. Tam anlamıyla kutsanmış olacağız. Birimiz düşersek, hepimiz düşeriz Todd. Ve hepimiz düşmeliyiz." Yumruklarını sıkıp yukarı bakıyor. "Ki yeniden doğabilelim! Bu lanetli dünyayı alıp yeni baştan..."

"Ben yapmazdım," diyorum ve sözünü kestiğim için kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Ben kimseyi öldürmezdim."

"Ah, evet, Todd Hewitt," diyor Aaron. "İşte bu yüzden çok çok özeldin di mi? Öldüremeyen oğlan."

Hemen arkamda duran Viola'ya hızlıca bir bakış atıyorum. Daire çizerek ilerlemeye devam ediyoruz.

Ve Viola'yla ben tünelin olduğu tarafa yaklaşıyoruz.

"Ama Tanrı kurban ister," diyor Aaron. "Tanrı bir aziz ister. Tanrı'nın sözcüsünü öldürmek için özel oğlandan başkası düşünülebilir mi?"

"Tanrı'nın sana hiçbi şey söylediğini sanmıyorum," diyorum. "Ama neden ölmeni istediğini anlayabiliyorum."

Aaron'un gözleri öylesine çılgınca ve boş bakıyor ki ürperiyorum. "Ben bir aziz olacağım," diyor ateşlenen bir sesle. "Bu benim kaderim."

Koridorun sonuna ulaşmış ve en son sıraları da geçerek bizi takip ediyor.

Viola'yla ben hâlâ geri geri gidiyoruz.

Tünele varmak üzereyiz.

"Ama oğlanı nasıl heveslendirebiliriz?" diye devam ediyor Aaron, iki çukura benzeyen gözleriyle bize bakarak. "Onu nasıl erkek yapabiliriz?"

Ve Sesi gök gürültüsü gibi yükseliyor.

Gözlerim açılıyor.

Midem kasılıyor.

Gücümün tükendiğini hissederken omuzlarım çöküyor.

Görebiliyorum. Bu bir fantezi, bir yalan, fakat erkeklerin yalanları da gerçekleri kadar canlı ve her detayını görebiliyorum.

Ben'i öldürecekti.

Beni onu öldürmeye zorlamak için yapacaktı bunu. Böyle yapacaklardı. Ordularını mükemmelleştirmek ve beni bir katil yapmak için Ben'i öldüreceklerdi.

Ve bana zorla izlettireceklerdi.

Aaron'u öldürebilecek kadar nefret etmem için.

Sesim hareketlenmeye başlıyor, duyulabilecek kadar yükseliyor. "Seni *str'olasıca*..."

"Fakat Tanrı bir işaret gönderdi," diyor Aaron Viola'ya bakarak, gözlerini iyice açmış, yanağındaki yaradan kan sızıyor, burnunun olduğu yerdeki delikse gerilmiş. "Kız! Cennetten bir hediye!"

"Ona bakayım deme!" diye bağırıyorum. "Sakın *ona bakayım* deme!"

Aaron gülümseyerek bana dönüyor. "Evet Todd, evet," diyor. "Senin yolun, izlemen gereken yol bu. Yumuşak kalpli oğlan, kimseyi öldüremeyen oğlan. Birini ne için öldürebilir? Kimi korumak için?"

Geriye doğru bir adım daha atıyoruz, tünele bir adım daha yaklaşıyoruz.

"Ve o lanetli, kötücül sessizliği bataklığımızı kirletince Tanrı'nın bana kendim için bir kurban gönderdiğini düşündüm, yok edip saflaştırabileceğim gizli kötülüğe son bi örnek." Başını yana yatırıyor. "Ama sonra asıl amacı ortaya çıktı." Önce ona, sonra tekrar bana bakıyor. "Todd Hewitt savunmasızlara yardım eder."

"O savunmasız değil," diyorum.

"Ve sonra sen *kaçtın*." Aaron'un gözleri sahte bir şaşkınlıkla açılıyor. "Kaderinde yazanları yerine getirmek yerine kaçtın." Bakışlarını yine kiliseye çeviriyor. "Böylece sana karşı kazanılan zafer çok daha tatlı bir hal aldı."

"Henüz kazanmış değilsin," diyorum.

"Öyle mi?" Tekrar gülümsüyor. "Gel Todd. Kalbindeki nefretle bana gel."

"*Geleceğim*," diyorum. "Bunu yapacağım."

Ancak geriye doğru bir adım daha atıyorum.

"Daha önce de çok yaklaşmıştın, Todd," diyor Aaron. "Bataklıkta, bıçak havada, ben kızı öldürmek isterken, ama hayır. Duraksıyorsun. Yaralıyorsun ama öldürmüyorsun. Ve sonra onu senden kaçırınca tahmin ettiğim gibi peşimize düşüyorsun, açtığım yara sana acı veriyor fakat bu da yeterli olmuyor. Kıza zarar gelmesini görmektense o çok sevdiğin köpeğini kurban ediyorsun, amacına hizmet etmektense köpeğinin kemiklerini kırmama izin veriyorsun."

"Kapa çeneni!"

Elini bana uzatıyor.

"İşte burdayım, Todd," diyor. "Amacına hizmet et. Erkek ol." Başını iyice eğerek bana bakıyor. "*Düş*."

Dudaklarımı büküyorum.

Daha dik duruyorum.

"Ben *zaten* erkeğim," diyorum.

Sesim de bunu tekrarlıyor.

Bana bakıyor. Sanki bakışları beni delip geçiyor.

Ve sonra *iç çekiyor*.

Hayal kırıklığına uğramış gibi.

"Henüz erkek değilsin," derken yüz ifadesi değişiyor. "Belki de asla olmayacaksın."

Bu kez geri adım atmıyorum.

"Yazık," diyor.

Ve sonra üzerime atlıyor.

"Todd!" diye bağırıyor Viola.

"Koş!" diye bağırıyorum.

Ama geri adım atmıyorum.

Öne ilerliyorum.

Ve kavga başlıyor.

Üzerine atılıyorum ve o da bana doğru hamle yapıyor. Bıçak elimde fakat son saniyede yana atlayınca arkamdaki duvara çarpıyor.

Arkasını dönüyor, yüzü karmakarışık, bana vurmak için kolunu savurunca eğilip bıçağı savurarak ön kolunu çiziyorum, bu onu yavaşlatmıyor bile.

Ve diğer kolunu savurunca tam çenemin altına denk geliyor.

Arkaya sendeliyorum.

"Todd!" diye bağırıyor Viola bir kez daha.

Geriye, son sıraya doğru sendeleyip sertçe yere düşüyorum.

Ama başım dik.

Aaron, Viola'ya dönüyor.

Viola merdivenlerin başlangıcında...

"Koş!" diye bağırıyorum.

Fakat elinde iri bir taş var ve suratını buruşturup öfkeyle homurdanarak Aaron'a fırlatıyor ve o eğilip tek eliyle kendini korumaya çalışsa da taş alnına çarpınca sendeleyip ikimizden de uzaklaşıyor, çıkıntıya doğru, kilisenin önüne doğru...

"Hadi!" diye bağırıyor Viola.

Ayağa kalkıyorum.

Fakat Aaron da bana dönmüş durumda.

Yüzü kan içinde.

Çığlık atıyor.

Bir örümcek gibi öne atılıp Viola'yı sağ kolundan yakalıyor.

Viola sol eliyle durmadan yumruk atarak yüzünü kan içinde bırakıyor.

Ama Aaron bırakmıyor.

Uçarcasına koşarken bağırıyorum.

Bıçağım havada...

Ancak yine son anda elimde çevirip...

Yalnızca hızla ona çarpıyorum.

Merdivenlerin üzerine düşüyoruz, Viola sırtüstü yere yuvarlanırken ben Aaron'un üzerine düşerken kollarıyla başıma vurup o korkunç yüzünü uzatarak boynumun açıkta olan bir kısmını *ısırıyor*.

Bağırıp aniden geri çekilirken elimin tersiyle ona vuruyorum.

Yine üstüme atılıyor, yumruğu havada.

Gözümün üstüne vuruyor.

Başım geriye gidiyor.

Sıraların arasından tekrar kilisenin ortasına doğru sendeliyorum.

Bir yumruk daha.

Kendimi korumak için bıçağı havaya kaldırıyorum.

Ve yine vuruyor.

Islak taşların üzerinde kayarak ondan kaçmaya çabalıyorum.

Koridor boyunca kürsüye doğru ilerliyorum.

Ve yumruğu üçüncü kez yüzüme iniyor.

Ve iki dişimin kökünden çıktığını hissediyorum.

Neredeyse düşüyorum.

Ve sonra gerçekten düşüyorum.

Sırtımla başımı kürsü taşma çarpıyorum.

Ve bıçağı düşürüyorum.

Bıçak uçurumun kenarına yuvarlanıyor.

Her zamanki gibi işe yaramıyor.

"*Sesin seni ele veriyor!*" diye bağırıyor Aaron. "*Sesin seni ele veriyor!*" Bana yaklaşıyor, tam yanımda duruyor. "*Bu kutsal yere adım attığım andan beri böyle olacağını biliyordum!*" Yumruk yaptığı ellerinin üzerinde benim, yüzündeyse kendi kanı var. "*Asla* erkek olamıcaksın, Todd Hewitt! *Asla!*"

Göz ucuyla Viola'nın çevrede çılgınca başka taşlar aradığını görüyorum.

"Ben zaten erkeğim," diyorum fakat yerdeyim, bıçak artık elimde değil, sesim titriyor ve elimle boynumun kanayan yerini bastırıyorum.

"*Kendimi kurban etme hakkımı elimden aldın!*" Gözleri birer alev topu, Sesiyse öyle hiddetli ki kendini kaybetmiş gibi. "Seni öldüreceğim." Başını bana doğru eğiyor. "Ve onu da yavaş yavaş öldüreceğimi bilerek öleceksin."

Dişlerimi iyice sıkıyorum.

Yeniden kahrolsıca ayaklarımın üzerinde doğruluyorum.

"Geleceksen gel," diye kükrüyorum.

Aaron bağırıp öne doğru bir adım atıyor.

Bana uzanıyor.

Olduğum yerde ona doğru kalkıyorum.

Ve Viola güçlükle kaldırabildiği bir kayayı başının kenarına İNDİRİVERİYOR.

Aaron sendeliyor.

Ama düşmüyor.

Str'olasıca düşmek bilmiyor.

Yalpalıyor fakat hâlâ ayakta, Viola'yla benim aramızda, toparlanmaya çalışıyor, sırtı Viola'ya dönük, artık başından

oluk oluk kan akıyor, yine de kahrolsıca bir kâbus gibi dimdik ayakta...

Gerçekten de tam bir canavar.

"Sen insan diilsin," diyorum.

"Daha önce de söyledim, genç Todd," diyor alçak, korkunç bir sesle. Sesiyse öyle şiddetli bir öfkeyle üzerime geliyor ki düşecek gibi oluyorum. "Ben bir azizim."

Kolunu Viola'ya doğru bakmadan savurunca yumruğu tam da gözüne isabet ediyor ve Viola bağırarak düşüyor düşüyor düşüyor, sıralardan birine takılıp başını sertçe yerdeki kayalardan birine vuruyor...

Ve hareketsiz kalıyor.

"Viola!" diye bağırıyorum.

Ve bir hışım yanından geçiyorum.

Geçmeme izin veriyor.

Ona uzanıyorum.

Bacakları taş sıranın üzerinde.

Başıysa taş zeminde.

Başının altından kan sızıyor.

"Viola!" diye bağırarak onu kaldırıyorum.

Başı geriye düşüyor.

"VIOLA!" diye bağırıyorum.

Ve arkamda alçak bir gürleme duyuyorum.

Kahkaha.

Gülüyor.

"Ona mutlaka ihanet edecektin," diyor. "Bu öngörülmüştü."

"KAPA ÇENENİ!"

"*Neden* biliyor musun?"

"Seni ÖLDÜRECEĞİM!"

Sesi bir fısıltıya dönüşüyor.

Tüm vücudumu titreten bir fısıltıya...

"*Sen zaten düştün.*"

Ve Sesim kıpkırmızı kesiliyor.

Daha önce hiç olmadığı kadar kırmızı.

Ölüm kırmızısı.

"Evet Todd," diye tıslıyor Aaron. "Evet, işte böyle."

Viola'yı yavaşça yere bırakıp ayağa kalkarak onunla yüzleşiyorum.

Nefretim öyle büyük ki tüm mağarayı dolduruyor.

"Hadi evlat. Saflaştır kendini."

Bıçağa bakıyorum...

Su birikintisinde öylece duran bıçağa...

Aaron'un hemen arkasındaki kürsünün yanındaki çıkıntıda...

Düşürdüğüm yerde...

Ve bana seslendiğini duyuyorum.

Al beni, diyor.

Al ve kullan beni, diyor.

Aaron kollarını açıyor.

"Öldür beni," diyor. "Erkek ol."

Beni asla bırakma diyor bıçak.

"Üzgünüm," diye fısıldıyorum ama kime ya da ne için söylediğimi bilmiyorum.

Üzgünüm.

Ve fırlıyorum.

Aaron kımıldamıyor, kolları beni kucaklıcakmış gibi açık.

Ona omuz atıyorum.

Karşı koymuyor.

Sesim çığlık çığlığa.

Kürsüyü geçip çıkıntıya düşüyoruz.

Üzerindeyim.

Hâlâ karşı koymuyor.

Yüzünü yumrukluyorum.

Bi daha.

Bikez daha.

Ve bikez daha.

Kemiklerini kırıyorum.

Kemiklerini kırıp onu yüzünü kan içinde bırakıyorum.

Yumruklarımdan nefret sızıyor.

Ve vurmaya devam ediyorum.

Durmadan vuruyorum.

Kırılan kemiklere aldırış etmeden.

Ezilen kıkırdaklarına.

Ve yumruklarımın altında ezilen gözlerine rağmen.

Ellerimi hissedemez hale gelene dek.

Ve hâlâ vuruyorum.

Kanı üstüme başıma bulaşıyor.

Ve rengi Sesiminkinden farksız.

Arkaya yaslanıyorum, hâlâ üzerindeyim, üstüm başım kan içinde.

O ise gülüyor, *hâlâ* gülüyor.

Ve kırık dişlerinin arasından "Evet," diye hırlıyor, "Evet..."

Sesimin kırmızısı artıyor.

Tutamayacağım bir hal alıyor.

Tıpkı içimdeki nefret gibi.

Ve arkaya bakıyorum.
Bıçağa.
Bir metre ötemde.
Çıkıntının üzerinde.
Beni çağırıyor.
Çağırıyor.
Ve bu kez biliyorum.
Bu kez biliyorum.

Onu kullanıcam.

Bıçağa doğru atlıyorum.
Elimi uzatıyorum.
Sesim öyle kırmızı ki nerdeyse önümü göremiyorum.
Evet diyor bıçak.

Evet.

Al beni.
Gücümü ellerine al.
Fakat benden önce bir başka el uzanıyor.

Viola.
Ve bıçağa doğru uzanırken içimde bir heyecan hissediyorum.
Sesimde bir heyecan.
Onu orada görünce heyecanlanıyorum.
Hayatta olduğunu görünce.
Sesimdeki kırmızıdan bile daha baskın bir heyecan bu.
Ve "Viola," diyorum.

Sadece "Viola".

Viola bıçağı alıyor.

Hızla kenara doğru yuvarlanıyorum ve durmaya çalışıyorum, bıçağı kaldırdığını, öne bir adım attığım görüyorum ve çıkıntıya düşüyorum, parmaklarım ıslak taşların üzerinde kayıyor ve Aaron'un doğrulduğunu görüyorum, artık yalnızca tek gözü var ve o da bıçağı havaya kaldıran Viola'ya bakıyor ve ben onu durduramıyorum, Aaron kalkmaya çalışıyor ve Viola ona doğru yürüyor ve omzumun üzerine düşüp aşağı yuvarlanmak üzereyken duruyorum ve Aaron'un tükenmek üzere olan Sesindeki öfkeyle korkuyu görebiliyorum ve *Hayır* diyor...

Sen değil diyor.

Ve Viola kolunu havaya kaldırıyor.

Bıçağı kaldırıyor.

Ve indiriyor.

İndiriyor.

İndiriyor.

Aaron'un boynuna saplayıveriyor.

Öyle sert saplıyor ki bıçağın ucu boynunun diğer tarafından çıkıyor.

Ve bir çatırtı duyuyorum, tanıdık bir çatırtı.

Aaron darbenin şiddetiyle geriye düşüyor.

Ve Viola bıçağı bırakıyor.

Bir adım geriliyor.

Yüzü bembeyaz.

Çağlayan suyun gürültüsünde nefes alıp verdiğini duyabiliyorum.

Ellerimden destek alarak doğruluyorum...

Bakıyoruz.

Aaron kendini kaldırıyor.

Bir eliyle hâlâ boynuna saplı duran bıçağa uzanmaya çalışırken doğruluyor. Tek gözü hâlâ açık, diliyse dışarı sarkmış.

Dizlerinin üstüne çöküyor.

Sonra ayağa kalkıyor.

Viola çığlık atıp geriliyor.

Yanıma gelene kadar geriliyor.

Yutkunmaya çalıştığını duyabiliyoruz.

Nefes almaya çalıştığını.

Öne doğru bir adım atıyor fakat kürsüye çarpıyor.

Bize doğru bakıyor.

Dili şişmiş ve acıyla bükülüyor.

Bir şey söylemeye çalışıyor.

Bana bir şey söylemeye çalışıyor.

Tek bi kelime.

Ama yapamıyor.

Söyleyemiyor.

Sesi rengârenk ve asla söyliyemiceğim görüntülerle dolu.

Göz göze geliyoruz.

Sesi kesiliyor.

Tamamen kesiliyor.

En sonunda.

Vücudu yerçekimine dayanamayıp yana düşüyor.

Kürsüden uzağa.

Ve suların arasında gözden kayboluyor.

Bıçakla birlikte.

42

HAVEN'A UZANAN SON YOL

Viola yanıma öyle sert ve hızlı bir şekilde oturuyor ki düştü sanıyorum.

Hızlı hızlı nefes alıp verirken az önce Aaron'un olduğu yere bakıyor. Hareketsiz yüzünde yalnızca şelaleden sızarak onu aydınlatan gün ışığı kıpırdıyor.

"Viola?" diyerek yanına çömeliyorum.

"O gitti," diyor.

"Evet. Gitti."

Yalnızca nefes alıp veriyor.

Sesim düşen bir uzay gemisi gibi yalpalıyor, kırmızılarla beyazlarla ve öyle farklı şeylerle dolu ki sanki başım ikiye ayrılıyor.

Ben de yapardım.

Bunu ben de onun için yapardım.

Ama bunu o...

"Ben de yapardım," diyorum. "Bunu yapmaya hazırdım."

Gözlerini iyice açıp bana bakıyor. "Todd?"

"Onu ben de öldürürdüm." Sesimin az da olsa yükseldiğini hissediyorum. "Bunu yapmaya hazırdım."

Sonra çenesi titremeye başlıyor, ağlıcakmış gibi değil, gerçekten *titriyor* ve sonra omuzları da titremeye başlıyor, gözleri irileşiyor, giderek daha şiddetli bi şekilde titriyor ve Sesimden hiçbi şey çıkmıyor, her şey hâlâ orda, fakat sonra başka bişey geliyor, yalnızca onun için ve onu tutup kendime çekiyorum ve birlikte ileri geri sallanmaya başlıyoruz, yani istediği gibi titreyebilir.

Uzunca bisüre konuşmuyor, yalnızca gırtlağından inleme sesleri çıkarıyor ve Mank'ı öldürdükten hemen sonrasını anımsıyorum, o duyduğum çatırtıyı kolumda hissetmeye devam etmem, akan kanının gözümün önünden gitmemesi, tekrar tekrar öldüğünü görmek.

Hâlâ devam ediyor.

(Ama ben de yapardım.)

(Buna hazırdım.)

(Artık bıçak gitti.)

"Birini öldürmek hikâyelerde anlatıldığı gibi diil," diyorum. "Hem de hiç diil."

(Ama ben de yapardım)

Hâlâ titriyor ve hâlâ çağlayan şelalenin yanındayız ve güneş giderek yükseldikçe kiliseye daha az ışık giriyor ve her tarafımız ıslak ve kanlı ve kanlı ve ıslak.

Üstelik soğuk ve titriyoruz.

"Hadi," diyorum ayağa kalkarak. "İlk yapmamız gereken şey kurulanmak, tamam mı?"

Onu da ayağa kaldırıyorum. Gidip yerde, iki sıranın arasında duran çantayı aldıktan sonra yanına dönerek elimi uzatıyorum.

"Güneş yükseldi," diyorum. "Dışarısı sıcak olmalı."

Elimi tutmadan önce bisüre bakıyor.

Fakat sonra elimi tutuyor.

Kürsünün çevresinden dolanırken Aaron'un az önce durduğu yere bakıyoruz, şelale kanını temizlemiş bile.

(Ben de yapardım.)

(Ama bıçak.)

Onu tutan elimin oynadığını hissediyorum ve hangimizin hâlâ titriyor olduğunu anlayamıyorum.

Basamaklara varıyoruz ve merdivenleri yarılamışken ilk konuşan o oluyor.

"Midem bulanıyor," diyor.

"Biliyorum."

Duruyoruz ve boşluğa doğru eğilip kusuyor.

Uzun uzun.

Sanırım gerçek hayatta birini öldürdüğünüzde olan bu.

Öne eğiliyor, ıslak saçları birbirine karışmış. Tükürüyor.

Fakat başını kaldırmıyor.

"Bunu senin yapmana izin veremezdim," diyor. "O kazanmış olurdu."

"Ben yapardım," diyorum.

"Biliyorum," derken hâlâ şelaleye doğru iki büklüm duruyor. "Bu yüzden yaptım."

Derin bir nefes alıp veriyorum. "Bana bırakmalıydın."

"Hayır." Durduğu yerden başını kaldırıp bakıyor. "Sana *bırakamazdım*." Ağzını silip tekrar öksürüyor. "Ama hepsi bu değil."

"Ne öyleyse?" diye soruyorum.

Yüzüme bakıyor. Gözleri irileşmiş ve kustuğu için kıpkırmızı olmuş.

Üstelik olduklarından daha yaşlı görünüyorlar.

"Bunu *istedim,* Todd," diyor kaşlarını kaldırarak. "Bunu yapmayı *istedim*. Onu öldürmek *istedim.*" Elleriyle yüzünü kapıyor. "Aman Tanrım," diyerek nefes alıp veriyor. "Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım."

"Yapma," diyerek kollarından tutarak ellerini yüzünden çekiyorum. "Yapma. O kötüydü. Hem de *delicesine* kötüydü..."

"Biliyorum!" diye bağırıyor. "Ama gözümün önünden gitmiyor. Sürekli bıçağın ona saplanışını görü..."

"Evet, tamam, istedin," diye araya giriyorum daha kötüleşmeden. "N'olmuş yani? *Ben de* istedim. Ama bunu istemene *o* neden oldu. Bizi öyle bir duruma soktu ki ya o ölecekti ya da biz. İşte *bu yüzden* çok kötüydü. Bu bizim yaptığımız bişey değil, *onun* yaptığı bişey, tamam mı?"

Başını kaldırıp bana bakıyor. "Söz verdiği şeyi yaptı," diyor biraz daha alçak sesle. "Benim düşmemi sağladı."

Bir kez daha inleyerek eliyle ağzını kaparken gözleri doluyor.

"Hayır," diyorum güçlü bir şekilde. "Hayır, benim ne düşündüğümü bilmek istiyor musun?"

Suya ve tünele doğru bakıyorum ve ne düşündüğümü bilmiyorum, fakat o burada, bunu görebiliyorum ve ne düşündüğünü bilmiyorum, ama *ne düşündüğünü biliyorum* ve onu görebiliyorum, sınırda duruyor, bana bakıp benden onu kurtarmamı istiyor.

Beni kurtardığı gibi onu kurtarmamı istiyor.

"Ben şöyle düşünüyorum," diyerek daha güçlü bir sesle konuşmaya başlıyorum ve aklıma bir şeyler geliyor, gerçeğe dair fısıltılar gibi Sesime sızan düşünceler. "Belki de *herkes*

düşmeye mahkûmdur," diyorum. "Hepimizin bunu yaşadığını düşünüyorum. Sorunun bu olduğunu düşünmüyorum."

Dinlediğinden emin olmak için yavaşça kollarım çekiyorum.

"Bence sorun yeniden ayağa kalkıp kalkamamamız."

Ve su çağlayarak akıyor, soğuktan ve tüm olanlardan titriyoruz, bana bakıyor ve ben bekliyorum, umut ediyorum.

Ve kenardan döndüğünü görüyorum.

Bana geri geldiğini.

"Todd," diyor ve bu bir soru değil.

Yalnızca ismimi söylüyor.

Olduğu gibi.

"Hadi," diyorum. "Haven bizi bekliyor."

Tekrar elini tutuyorum ve birlikte basamakları tırmanıp kayalığın düzleştiği yere çıkıp kaygan taşların üstünde dengemizi sağlıyoruz. Çok bitkin ve sırılsıklam olduğumuzdan toprak sete atlamak bu kez daha güç olsa da, koşarak atladıktan sonra arkamdan gelen Viola'yı yakalıyorum.

Ve gün ışığına çıkıyoruz.

Uzun bisüre durup nefes alıp vererek ıslaklığımızın az da olsa geçmesini bekledikten sonra, kendimizi toparlayıp toprak sete tırmanarak fundalığın arasından geçip, önce patikaya sonra tekrar yola çıkıyoruz.

Tepeden aşağıya inen virajlı patikaya bakıyoruz.

Hâlâ orada. Haven hâlâ orada.

"Son bi gayret," diyorum.

Viola kendini biraz daha kurulayabilmek için kollarını ovuşturuyor. Gözlerini kısıp bana bakıyor. "Yüzüne çok sık vuruluyor, biliyorsun değil mi?"

Parmaklarımla yüzüme dokunuyorum. Gözüm şişmeye başlamış ve ağzımın kenarında, bikaç diş kaybettiğim yerdeki boşluğu fark ediyorum.

"Teşekkürler," diyorum. "Sen hatırlatana dek o kadar acımıyordu."

"Üzgünüm." Gülümseyerek elini başının arkasına götürüp yüzünü buruşturuyor.

"Seninki nasıl?" diye soruyorum.

"Ağrıyor, ama yaşayacağım."

"Sen yıkılmazsın," diyorum.

Tekrar gülümsüyor.

Ve sonra tuhaf bir ses duyuluyor ve Viola nefes vererek belli belirsiz bir *ah* sesi çıkarıyor.

Bir saniye boyunca, güneşin altında, göz göze geliyoruz, her ikimiz de şaşkınız fakat sebebini bilmiyoruz.

Sonra bakışlarını takip ederek gömleğine bakıyorum.

Üzerinde kan var.

Kendi kanı.

Taze kan.

Göbek deliğinin hemen sağındaki ufak bir delikten sızıyor.

Kana dokunup parmaklarım havaya kaldırıyor.

"Todd?"

Ve sonra öne doğru düşüyor.

Onu düşmeden yakalayıp ağırlıktan sendeliyorum.

Ve başımı kaldırıp arkasına bakıyorum.

Tepenin üzerinde, yolun başladığı yerde.

Bay Küçük Prentiss.

At üstünde.

Elini uzatmış.

Bir tabanca tutuyor.

"Todd?" diyor Viola göğsümün üzerinde. "Sanırım biri beni *vurdu*, Todd."

Hiç konuşma yok.

Ne aklımda ne de Sesimde hiçbi kelime yok.

Bay Küçük Prentiss atını tekmeleyip yokuş aşağı bize doğru geliyor.

Tabanca hâlâ bize dönük.

Kaçacak hiçbiyer yok.

Ve bıçağım da yok.

Tüm dünya hissedilebilecek en büyük acı gibi yavaşça açılıyor, Viola bana yaslanmış hızlı hızlı soluk alıp veriyor, Bay Küçük Prentiss atıyla üzerimize geliyor ve sonumuzun geldiğini, bu kez kaçış olmadığını, dünya sizi istiyorsa alana dek peşinizi bırakmayacağını düşündükçe Sesim yükseliyor.

Ben kimim ki her şeyi düzeltebileyim? Dünya bir şeyi bu kadar çok isterken ben kim oluyorum da bunu değiştirebileceğimi düşünüyorum? Dünyanın sonu gelmek istiyosa bunu değiştirebilirmiyim ki?

"Bence seni *çok* istiyor, Todd," diye alay ediyor Bay Küçük Prentiss.

Dişlerimi sıkıyorum.

Sesim yükseliyor, kıpkırmızı ve mor.

Benim adım Todd Hewitt kahrolsıca.

İşte ben buyum.

Gözlerinin içine bakıp Sesimi üzerine salıp kulak tırmalayıcı bir sesle, "Bana *Bay Hewitt* demeni istiyorum," diye bağırıyorum.

Bay Küçük Prentiss ürküyor, gerçekten *ürküyor* ve farkında olmadan dizginleri çekip atının bir an için gerilemesine neden oluyor.

"Hadi ama," diyor fakat sesi kendinden daha az emin.

Ve bunu ikimizin de fark edebildiğimizi biliyor.

"Kaldır ellerini," diyor. "Seni babama götüreceğim."

Ve ben çok şaşırtıcı bişey yapıyorum.

O ana dek yaptığım en şaşırtıcı şeyi.

Onu görmezden geliyorum.

Viola'nın yanına, toprak yola çömeliyorum.

"Yanıyor Todd," diyor alçak sesle.

Onu yere yatırıp çantayı fırlatıp atıyorum ve gömleğimi çıkarıp buruşturarak kurşun yarasına bastırıyorum. "Böyle sıkıca bastır, beni duyuyor musun?" diyorum, öfkem giderek artıyor. "Bu bi saniye bile sürmez."

Başımı kaldırıp *Davy* Prentiss'e bakıyorum.

"Ayağa kalk," diyor, atı hâlâ öfkemden rahatsız. "Bunu bi kez daha söylemicem, Todd."

Ayağa kalkıyorum.

Öne doğru bir adım atıyorum.

"Sana ellerini kaldır dedim," diyor Davy, atı kişniyor, başını sallıyor, yerinde duramıyor.

Ona doğru yürüyorum.

Giderek hızlanarak.

Öyle ki sonunda koşmaya başlıyorum.

"Seni vururum!" diye bağırıyor Davy, silahını sallarken bir yandan da İleri! İleri! diye bağırıp duran atını kontrol etmeye çalışıyor.

"Hayır, vurmıcaksın!" diye bağırarak atın yanına kadar koşup ona doğru Sesimi gönderiyorum.

YILAN!

At şahlanıveriyor.

"Lağnetossun Todd!" diye bağırıyo Davy, dönüp boştaki eliyle atı kontrol etmeye çalışıyor.

Zıplayıp atın göğsünü tokatlıyorum. At kişneyip tekrar şahlanıyor.

"Sen ölü birisin!" diye bağırıyor Davy, atı tam daireler çizip şaha kalkarken.

"Sen *öyle san*!" diyorum.

Ve elime bir fırsat geçiyor.

At kişneyerek başını ileri geri sallamaya başlıyor.

Bekliyorum.

Davy dizginlere asılıyor.

Yana kaçıyorum.

Bekliyorum.

"*Kahrolsıca at*!" diye bağırıyor Davy.

Tekrar dizginlere asılmaya çalışıyor.

At bir kez daha dönüyor.

Bekliyorum.

Ve işte beklediğim an...

Yumruğum havada bekliyorum.

BAMM!

Yumruğum yüzüne çekiç gibi iniyor.

Burnunun kırıldığını hissettiğime yemin edebilirim.

Acı içinde bağırıp attan aşağı düşüyor.

Tabancayı da yere düşürüyor.

Yavaşça geri kaçıyorum.

Davy'nin ayağı üzengiye takılıyor.

At bir kez daha dönüyor.

Olabildiğince güçlü bir şekilde sağrısına vuruyorum.

Ve bu kadarı at için çok fazla.

Tepeden yukarı, yola doğru koşmaya başlıyor, Davy'nin ayağa hâlâ üzengide, hızla yukarıya sürüklenirken kayalara çarpıp duruyor.

Tabanca otların arasında.

Ona uzanıyorum.

"Todd?"

Vakit yok.

Hiç vakit yok.

Nerdeyse düşünmeden tabancayı bırakıp Viola'nın yanına koşuyorum.

"Sanırım ölüyorum, Todd," diyor.

"Ölmüyosun," diyerek bir kolumu omzunun çevresine, diğer kolumu da dizlerinin altına sokuyorum.

"Üşüyorum."

"*Lağnetossun ölmüyosun*!" diye bağırıyorum. "Bugün değil!"

Ve onu kollarıma alıp ayağa kalkıyorum, Haven'a doğru alçalan virajlı yolun başındayım.

Ve bu yeterince hızlı olamıcak.

Direk olarak aşağı inmeye başlıyorum. Yoldan çıkıp otların arasından aşağı koşuyorum.

"Hadi!" diye bağırıyorum, Sesim kendinde değil ve sanki tüm evren yalnızca hareket eden bacaklarımdan ibaret.

Hadi!

Koşuyorum.
Otların arasından.
Ve yolu geçiyorum.
Yine otların arasına dalıyorum.
Sonra tekrar zikzak çizen yolu geçiyorum.
Aşağı daha aşağı...
Yerden parça parça toprak söküp otların üzerinden atlıyorum.
Köklere takılıyorum.
Hadi.
"Dayan," diyorum Viola'ya. "Dayan, beni duyuyo musun?"
Yere her sertçe basışımda Viola'dan hırıltılı bir ses çıkıyor.
Ama bu hâlâ nefes aldığı anlamına geliyor.
Aşağı...
Daha aşağı...
Hadi.
Lütfen.
Otlara takılıp kayıyorum...
Fakat düşmüyorum.
Yol ve otlar...
Öyle dik ki bacaklarım ağrıyor.
Otlar ve yol...
Aşağı...
Lütfen...
"Todd?"
"Dayan!"
Tepenin altına varıp koşmaya devam ediyorum.
Kollarımda öyle hafif ki.
Çok hafif.

Yolun nehirle birleştiği yere koşuyorum, Haven'a uzanan yol, çevremizde yeniden ağaçlar beliriyor, nehir yanımızda çağlıyor.

"Dayan!" diye bağırarak ayaklarımın izin verdiği kadar hızlı koşuyorum.

Hadi.

Lütfen.

Köşelerin, virajların çevresinden...

Ağaçların altından, nehrin kıyısından...

İleride, dürbünle bakarken gördüğüm siperleri görüyorum, yolun üzerinde bir açıklık bırakılarak uzun bir sıra boyunca X şeklinde dizilmiş büyük kütükler.

"YARDIM EDİN!" diye bağırıyorum yaklaştıkça. "BİZE YARDIM EDİN!"

Koşuyorum.

Hadi.

"Yapabileceğimi sanmıyorum..." diyor Viola, sesi güçlükle çıkıyor.

"Evet YAPABİLİRSİN!" diye bağırıyorum. "Sakın vazgeçmeyi DÜŞÜNME!"

Koşuyorum.

Siperler yaklaşıyor...

Ama kimse yok.

Orda kimse yok.

Yolun üzerindeki açıklıktan diğer tarafa geçiyorum.

Çevreye hızlıca bakabilecek kadar duruyorum.

Kimsecikler yok.

"Todd?"

"Nerdeyse geldik."

"Kaybediyorum Todd..."

Ve başı geriye düşüyor.

"Hayır, KAYBETMİYOSUN!" diye bağırıyorum. "UYAN Viola Eade! Şu kahrolsıca gözlerini açık tut."

Deniyor. Denediğini görüyorum.

Ve gözleri açılıyor, az da olsa açılıyor.

Ve tekrar olabildiğince hızlı koşmaya başlıyorum.

Bir yandan da "YARDIM EDİN!" diye bağırıyorum.

"YARDIM EDİN!"

Lütfen.

"YARDIM EDİN!"

Kesik kesik nefes almaya başlıyor.

"BİZE YARDIM EDİN!"

Lütfen, hayır.

Ve etrafta KİMSE yok.

Yanından geçtiğim evlerin tümü kapalı ve bomboş. Yol artık toprak değil taş döşeli ama hâlâ kimse yok.

"YARDIM EDİN!"

Kaldırımı ezerek koşuyorum...

Yol ilerideki büyük kiliseye uzanıyor, çan kulesi hemen önünde, kasaba meydanının olduğu, ağaçların seyrekleştiği bi açıklığa bakıyor.

Ve orda kimse yok.

Hayır.

"YARDIM EDİN!"

Meydana koşup çevreye bakıyorum, dinliyorum...

Hayır.

Hayır.

Bomboş.

Viola kollarımda ağırlaşıyor.

Ve Haven bomboş.

Meydanın ortasına koşuyorum.

Hiç kimse yok.

Dönüp çevreye bakıyorum.

"YARDIM EDİN!" diye bağırıyorum.

Ama kimse yok.

Haven tamamen bomboş.

Burda hiç umut yok.

Viola kollarımdan kayıyor ve onu tekrar tutabilmek için eğilmem gerekiyor. Gömleğim yarasının üzerinden düşmesin diye elimle bastırıyorum.

Hiçbi şey kalmadı. Çanta, dürbün, annemin kitabı, her şeyin tepede kaldığını fark ediyorum.

Ben ve Viola, dünyada sahip olduğumuz tek şey birbirimiziz.

Ve o *öyle çok* kan kaybediyo ki...

"Todd?" diyor yavaşça.

"*Lütfen*," diyorum, gözlerim doluyor, sesim titriyor. "*Lütfen.*"

"Eh, bu kadar kibarca sorduğun için," diyen bir ses duyuluyor meydanın karşı tarafından, gayet sakin konuşuyor.

Başımı kaldırıyorum.

Kilisenin yanından tek bir at yaklaşıyor.

Üzerinde yalnızca bi kişi var.

"Hayır," diye fısıldıyorum.

Hayır.

Hayır.

"Evet, Todd," diyor Başkan Prentiss. "Korkarım öyle."

Atını neredeyse uyuşukça bana doğru sürüyor. Hiç olmadığı kadar sakin ve rahat görünüyor, kıyafetlerinde ter izi yok, ellerinde eldivenler ve hatta ayaklarında tertemiz botlar var.

Bu mümkün diil.

Bu hiç mümkün diil.

"Nasıl burda olabilirsin?" diyorum sesimi yükselterek. "Nasıl..."

"Ahmaklar bile Haven'a gelen iki yol olduğunu bilir," diyor sakince, nerdeyse alaylı bir şekilde konuşuyor.

Gördüğümüz toz bulutu. Dün Haven'a doğru giden toz bulutu.

"Ama *nasıl*?" diye soruyorum, öyle şaşkınım ki kelimeler ağzımdan güçlükle çıkıyor. "Ordu en az bi gün geride..."

"Bazen ordu hakkındaki dedikodular ordu kadar etkilidir, evlat," diyor. "Teslim olma şartları çok daha uygundu. Bu şartlardan biri de sokakların temizlenmesiydi, böylece sizi bizzat ben karşılayabildim." Başını kaldırıp şelaleye bakıyor. "Tabii sizi buraya oğlumun getirmesini bekliyodum."

Meydanda göz gezdirince yüzler görüyorum, pencerelerden, kapılardan bakan yüzler.

Kilisenin yanından dört atlının daha yaklaştığını görüyorum.

Tekrar Başkan Prentiss'e bakıyorum.

"Ah, bu arada artık *Büyük Başkan* Prentiss," diyor. "Bunu aklından çıkarmasan iyi olur."

Ve sonra farkına varıyorum.

Sesini duyamıyorum.

Kimsenin Sesini duyamıyorum.

"Hayır," diyor. "Duyabileceğini sanmıyorum, tabii bu çok ilginç bi hikâye ve senin düşündüğün..."

Viola ellerimden kayınca acıyla inliyor. "Lütfen! Onu kurtarın! Ne derseniz yaparım! Orduya katılırım! Ben..."

"Sabreden derviş muradına erermiş," diyor Başkan en sonunda, biraz sinirli görünüyor.

Tek bir hamleyle attan inip yavaşça eldivenlerini çıkarmaya başlıyor.

Ve kaybettiğimizi biliyorum.

Her şeyi kaybettik.

Her şey bitti.

"Bu güzel gezegenimizin yeni Başkanı olarak," diyor Bay Prentiss, sanki dünyayı ilk kez göstermek istermişçesine eliyle çevreyi işaret ederek, "sizi başkentimizde karşılayan ilk kişi olmama izin verin."

"Todd?" diye fısıldıyor Viola, gözleri hâlâ kapalı.

Onu sımsıkı tutuyorum.

"Üzgünüm," diye fısıldıyorum. "Çok üzgünüm."

Vardığımız yer bir tuzak.

Dünyanın sona erdiği yere geldik.

"Yeni Prentisstown'a hoş geldiniz," diyor Büyük Başkan.

BİRİNCİ KİTABIN SONU